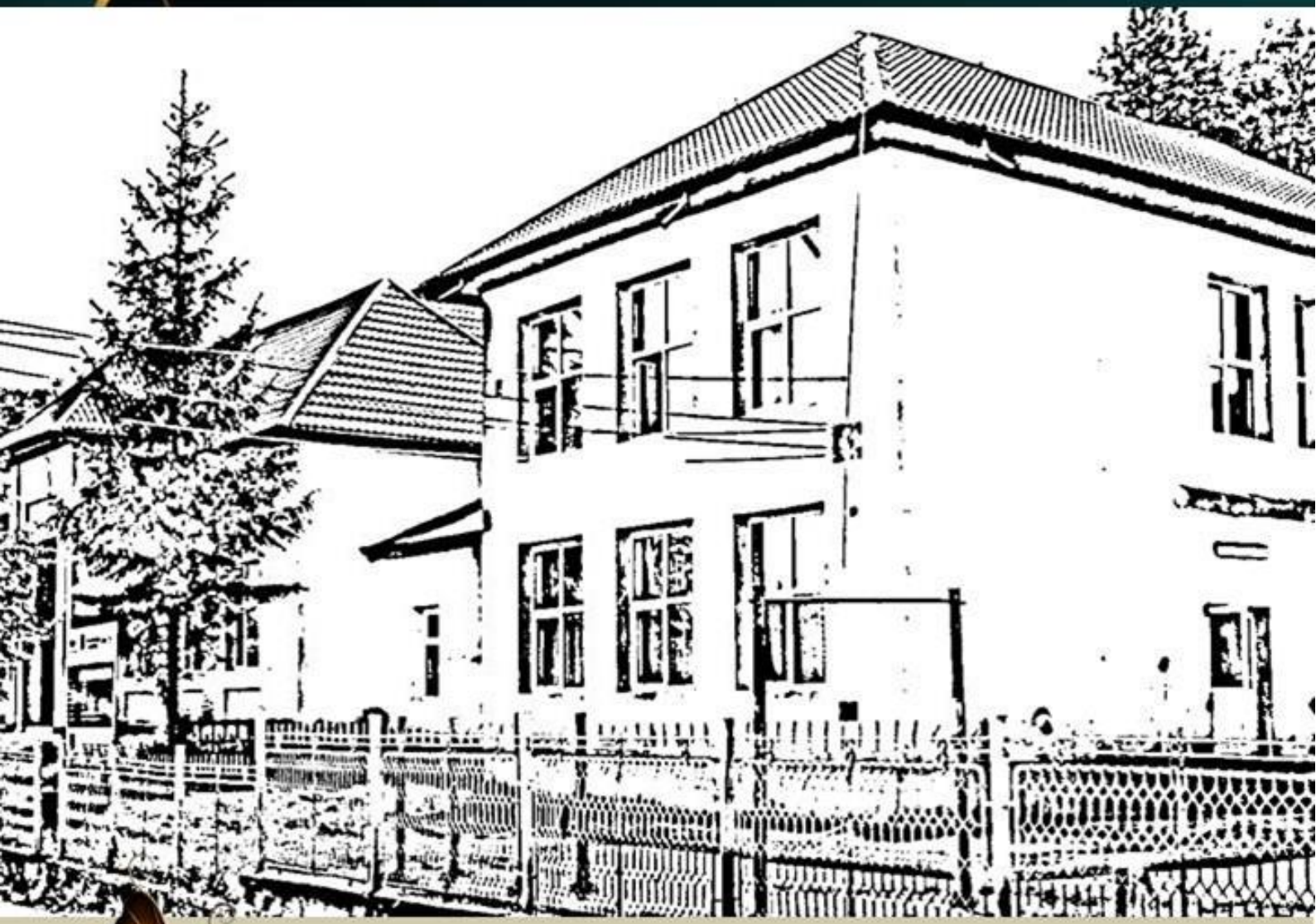
Școala Gimnazială Tătărani



Supliment al revistei Școala SMART

Școala SMART

pentru profesori

ISSN 3008-6302
ISSN-L 3008-6302

Nr. 1
Decembrie 2023

Revista se adresează cadrelor didactice în scopul informării, promovării și valorificării experienței personale, materialelor didactice și a modelelor de bune practici.

Coordonatori:
Perianu Marilena Ramona
Negrea Ariadna
Topolică Anda
Țîncu Ionela
Chivu Marius
Alecsandrescu Nicoleta Aura



Școala SMART

pentru profesori”

Acesta este un supliment al revistei ȘcoalaSMART
Şcoala Gimnazială Tătărani
Com. Tătărani, Judeţul Dâmboviţa
Strada Principală, Nr. 115
Nr. 1 / 2023
Tătărani, 2023

ISSN 3008-6302
ISSN-L 3008-6302

Cuprins

Cuvânt înainte 6

Evoluția sistemului de învățământ dâmbovițean 7

Rolul terapeutic şi formativ-educativ al jocului în cadrul procesului de recuperare al elevilor cu CES 9

COLABORAREA FAMILIE- ŞCOALĂ, UN PARTENERIAT STRATEGIC PENTRU O ȘCOALĂ DE SUCCES 12

Modalităţi de abordare privind educaţia copiilor cu cerinţe educative speciale 15

Utilizarea Google Forms pentru teste și formulare de evaluare 17

Abordarea diferențiată a educabilului. 20

Metode inovative de predare-învățare-evaluare 20

ACTIVITĂȚI EXTRAȘCOLARE ÎN CLASA MEA 23

INDIVIDUALIZAREA ȘI DIFERENȚIEREA ÎNVĂȚĂRII- O NECESITATE 26

ÎNȚELEGEREA TEXTELOR LITERARE PRIN POVESTIRE ȘI LECTURĂ EXPLICATIVĂ 29

O experiență inedită-Proiectul „Echitate, diversitate, calitate” 33

Activități extracurriculare 35

OBICEIURILE ȘI TRADIȚIILE DE IARNĂ 36

OGLINDITE ÎN ACTIVITĂȚILE ȘCOLARE 36

INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ, parte a managementului emoțiilor –cheia performanțelor ȘCOLARE 39

Importanța elaborării unui CDȘ privind educația pentru schimbările climatice și problemele de mediu în învățământul gimnazial 41

Mijloace şi instrumente digitale optime de predare a conţinuturilor la disciplina limba şi literatura română 43

Ia atitudine și fii un exemplu!! 45

Particularități ale dezvoltării capacității de analiză la vârsta preșcolară 48

ATITUDINI PRIVIND EDUCAȚIA INCLUZIVĂ A COPIILOR CU DIFICULTĂȚI DE ÎNVĂȚARE ÎN EXPERIENȚA DIDACTICĂ 51

Importanța educării preșcolarilorîn spiritului valorilor naționale 53

BARIERE DE COMUNICARE ÎN RELAȚIA ȘCOALĂ – FAMILIE 55

Probleme actuale în dezvoltarea emoțională a preșcolarilor 57

Bunele maniere la vârsta preşcolară 59

Dezvoltarea parteneriatului dintre părinți și profesori 61

COPILUL CU TULBURĂRI SPECIFICE DE ÎNVĂȚARE 64

De ce este importantă relația dintre joc și dezvoltarea personală și de ce merită să fie investigată această temă? 66

Educație, de la tradițional la e-learning 68

EDUCAŢIA AZI 69

Educaţia ecologică în viziune interdisciplinară 72

EDUCAȚIA INTERCULTURALĂ ÎN CAZUL ELEVILOR CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE 74

Educația pentru viitor 77

Educație fără discriminare 80

EDUCAȚIA REMEDIALĂ- METODE ȘI STRATEGII 83
Effectiveness of using games in teaching grammar to primary students 85
Eficiența utilizării metodelor moderne de învățare în procesul de predare-învățare și evaluare 86
LEGĂTURA: FAMILIE - ȘCOALĂ- COMUNITATE 87
Formarea profesională prin participare la conferinţe de specialitate, seminarii (webinarii), workshop, evenimente 89
FORME ŞI FUNCŢII ALE EVALUĂRII DIDACTICE. SCALA DE EVALUARE 93
Relația dintre dezvoltare-joc-învățare în educație 96
BULLYING-UL, O ÎNCĂLCARE A DREPTURILOR COPILULUI 97
Imaginea mamei în literatura română 99
Importanța disciplinei Arte Vizuale și Abilități Practice 100
INTEGRAREA COPIILOR CU CERINȚE EDUCAȚIONALE SPECIALE 103
Integrarea tehnologiei în sistemul de învãțãmânt actual 107
ÎNTRE DORINȚE ȘI REALITATE 109
Transformarea procesului de învățare cu ajutoru ltehnologiei digitale 111
STILURI DE PREDARE ȘI STRATEGII DE ÎNVĂȚARE 113
Lectura- poartă deschisă către creativitate și imaginație 115
LITERATURA PENTRU COPII ÎN FORMAREA ȘI DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPIILOR 118
ROLUL POVEȘTILOR ÎN EDUCAREA ELEVILOR 122
CYBERBULLYING-METODE DE PREVENIRE ÎN UNITĂȚILE DE ÎNVĂȚĂMÂNT 123
Învățare prin joc la grădiniță 125
MANAGEMENT EDUCAŢIONAL MODERN 127
PARTENERIATUL ȘCOALĂ - FAMILIE 128
Copiii învaţă programare prin joacă 130
Metode de învăţare prin cooperare şi colaborare 132
Metode didactice de integrare a copiilor cu C.E.S. 135
METODE ŞI TEHNICI MODERNE 138
DE PREDARE - ÎNVĂŢARE A LIMBII ENGLEZE 138
Educație prin teatru 140
Necesitatea investiției în Educația Timpurie 142
Nevoia de lectură 145
PROBLEME ACTUALE ALE ELEVILOR DE LICEU 146
TERAPIA OCUPAȚIONALĂ ÎN CONTEXTUL DIZABILITĂȚII INTELECTUALE 148
STRATEGII ŞI MODURI DE EVALUARE 150
Planificarea conținuturilor instructiv-educative din grădiniță în formă integrată 152
BUNE PRACTICI ÎN CADRUL ACTIVITĂTILE EXTRAȘCOLARE 155

Portofoliul, metodă complementară de evaluare 159
Predarea integrată în învățământul preșcolar 162
Educație incluzivă și drepturi egalitare 164
RAPORTUL DINTRE EDUCAȚIE ȘI PEDAGOGIE 167
Integrarea copiilor cu CES 169
Educaţia STEM la Muzeu - îmbinarea ştiinţei cu istoria şi realitatea 170
Activităţi educative nonformale- exemple de bune practice desfășurate cu elevii cu C.E.S. 172
UTILIZAREA TEHNOLOGIEI DIGITALE ÎN ACTIVITATEA LA CLASĂ 175
ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE ÎN 178
EDUCAȚIA ELEVILOR 178
ROLUL ELEVILOR ÎN EDUCAȚIA DE MÂINE 180
ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPIILOR 184
Rolul parteneriatelor educaționale în optimizarea procesului de învățământ 186
ROLUL SERBĂRILOR ȘCOLARE 188
ABORDAREA ELEVULUI DIN PERSPECTIVA TEORIEI 190
INTELIGENŢELOR MULTIPLE 190
EDUCAȚIA TIMPURIE ȘI ROLUL ACESTEIA ÎN FORMAREA IDEALULUI EDUCAȚIONAL 193
ÎNVĂȚAREA UMANĂ 195
Importanţa educaţiei ecologice în grădiniţă 197
Aplicații curriculare și extracurriculare 199
SCHIMBAREA începe cu fiecare dintre noi! 201
CE SE ÎNTÂMPLĂ DACĂ NE DEPLASĂM CU VITEZA LUMINII ? 205
DE CE CREDEM ÎN EXISTENŢA MATERIEI ÎNTUNECATE ? 208
SE VA SFÂRŞI VREODATĂ TIMPUL ? 210
UNIVERSUL 212
FENOMENE OPTICE ȘI ELECTRICE ÎN NATURA 215
UTILIZAREA CALCULATORULUI ÎN LECȚIILE DE FIZICĂ 217
ESL STUDENTS' LEARNING STYLES 220
ESL STUDENTS' RETICENCE TO SPEAK 222
TEACHING IF CLAUSES 224
THE ADVANTAGES OF PAIRWORK 231
STUDIU DE SPECIALITATE 235
TESTUL DOCIMOLOGIC - ITEMI OBIECTIVI 235
SINONIMIA 237
"Eco-cetăţenii viitorului" 240

TRADIŢII ŞI OBICEIURI SPECIFICE SĂRBĂTORILOR DE IARNĂ ÎN ZONA VĂII JIULUI 243
Program de intervenție în terapie ocupațională pentru elevii cu CES 249
MODEL DE BUNĂ PRACTICĂ 253
,,Frumusețea naturii" - PROIECT DE EXCURSIE TEMATICĂ 255
LES ACTIVITÉS EXTRACURRICULAIRES EN CLASSE DE FLE 258
Oh, iarna mea! 260
Povestea 261
Toamna și Ziua României în viziunea elevilor de clasa a IV-a 262
PROIECT DIDACTIC 264
Sistemul nervos – test de evaluare curentă clasa a VI-a 271
TEST DE EVALUARE LA BIOLOGIE 274
EREDITATEA ȘI VARIABILITATE LUMII VII 274
PROIECT DIDACTIC 277
PROIECT DIDACTIC 271
Plan remedial în vederea asigurării progresului elevilor la disciplina matematică, clasa a VIII-a 275
Proiect didactic 277
Inovarea metodelor de predare în epoca postmodernă 277

Cuvânt înainte

Pentru a apara o ţară ai nevoie de o armată, dar pentru a apăra o civilizaţie ai nevoie de educaţie. (Jonathan Sacks.)

Această revistă a apărut din dorința de a oferi cadrelor didactice un instrument prin care să își împărtășească experiența,cunoștințele, perspectiva asupra educației, în așa fel încât, învățând unii de la ceilalți, să adăugăm un plus de valoare învățământului românesc. Proiectele, programele, tendințele în educație, oglindite în paginile care urmează reprezintă motiv de mândrie și motor pentru dezvoltarea viitoare a școlii românești.

Indiferent daca urmăriți articole despre educatie pentru inspiratie sau cautati doar un mod de a pătrunde în mintea unui coleg profesor, speram ca aceste articole să vă motiveze și să vă încurajeze să obțineți succesul.

Nu în ultimul rând, cuvântul scris nu se va pierde, ci va rămâne ca o mărturie a realizărilor, gândurilor și modului nostru de acțiune, transmis comunității și generațiilor viitoare, ca o modalitate de a transmite un mesaj peste ani.

Împărtășim cu dumneavoastră gândurile noastre, cu speranța ca, pe viitor, să colaborați cu noi, pentru alte articole interesante și pline de informație și învățătură.

Lecturați cu răbdare paginile care urmează și veți fi mai bogați sufletește și intelectual, cu tot ceea ce înseamnă elemente ale universului educațional, interpretate și șlefuite prin filtrul personal al fiecărui cadru didactic care și-a adus contribuția la realizarea acestei reviste.

Profesor Negrea Ariadna

Evoluția sistemului de învățământ dâmbovițean

Prof. Topolică Anda
Școala Gimnazială Tătărani

Profesorul de Limba Română Pițoiu Dragomir explică apariția limbii române astfel „Limba română s-a format înainte de anul 600, la nord şi la sud de Dunăre, din limba latină vorbită – şi subliniez vorbită, pentru că, spre exemplu, scriem 80 (optzeci), dar pronunţăm obzeci – şi din fondul geto-dacic existent. Factorii istorici au determinat izolarea locului în care s-a format limba română, apărând, la sud de Dunăre, dialectele meglenoromân, istroromân şi aromân, iar la nord de Dunăre, dialectul dacoromân. Tot factorii istorici au dus la izolarea, în interiorul dialectului dacoromân, a graiurilor - moldovensc, maramureşean, ardelenesc, muntean...” Istoria formării limbii române este una controversată, din motive științifice și politice, cert este că formarea poporului român a început cu romanizarea dacilor și s-a încheiat cu apariția limbii române, diferită de latină și de celelalte limbi romanice, ulterior această limbă fiind influențată de limbile slave, greacă, maghiară și altele.

O altă problemă controversată este si momentul începerii scrierii în limba română, cel mai vechi document scris păstrat până în prezent este *Scrisoarea lui Neacşu din Câmpulung*, din 1521, dar există dovezi mai vechi ale nevoiei de a scrie în limba noastră. Până în anul 1862, vreme de aproape 400 de ani, este folosit alfabetul chirilic pentru a scrie textele în limba română, iar trecerea de la alfabetul chirilic la alfabetul latin s-a realizat treptat, în a doua jumătate a secolului XIX, prin alfabetul de tranziție. Înlocuirea alfabetului chirilic cu alfabetul latin a fost decretată în 1862 de domnitorul Alexandru Ioan Cuza.

Primele școlii, din țările românești, au apărut ca și în restul Europei, pe lângă mănăstiri sau biserici. Primele cursuri în limba română, într-o instituție de învățământ, au avut loc în 1583, când prima școală românească și-a deschis porțile în interiorul curții Bisericii *Sfântul Nicolae,* din cartierul istoric Schei, din Brașov.

În ceea ce privește județul nostru, Dâmbovița, Turnul Chindiei, zidurile goase ale cetății din Târgoviște, legăturile Diaconului Coressi și a neamului Văcăreștilor cu zona noastră ne aduc aminte că Târgoviștea și întregul județ rămân un vechi de centru de cultură și educație. Încă din timpul lui Radu cel Mare, la Târgoviște, Stanislav, grămăticul, înființează prima școală în limba română, iar Petru Cercel dezvoltă în orașul nostru o curte literară. Diaconul Coressi școlește aici zece ucenici, care îi duc munca mai departe.

Prima școala din județul din Târgoviște, „Schola greaca et latina” își desfășura cursurile în chiliile de la Mănăstirea Stelea, la jumătatea secolului al XVII-lea, în timpul domniei lui Matei Basarab. Mai apoi, Mihalache Drăghiceanu întemeiază prima şcoală cu predare în limba romana din Târgoviște, care-şi deschide porţile la 13 Iulie 1833 cu 50 de elevi, cei mai mulţi începători, care erau numiți „Nisipari”, adică scriau pe nisip. Această unitate devine, mai apoi, școală normal,unde tinerii ţărani cântăreţi sau grămătici de pe la biserici se pregăteau după metoda lancasteriană, fiind obligaţi, la finalizarea cursurilor, să deschidă şcoală în satul unde plecau. Prima serie de absolvenţi o dă şcoala normală la 20 Octombrie 1848, an în care Mihalache Drăghiceanu era obligat să controleze activitatea şcolilor din judeţ. Mihalache Drăghiceanu este primul revizor şcolar.

Cu începerea anului şcolar 1874-75, cu numele de „Gimnaziul Urbei Târgoviște”, s-a înfiinţat în oraşul Târgoviște prima şcoală de grad secundar, care în anul 1876 ia numele de Enăchiţă Văcărescu, iar în 1921-1922 se transformă în liceu. Lui Alexandru Vlahuţă i se oferă la 7 Febr. 1881 catedra de limba română şi limba latină de la Gimnaziul Enăchiţă Văcărescu, unde funcţionează până la 1 Noembrie 1882. Şcoala primară de fete Nr. 2 „Oltea Doamna” ia naştere la 29 Octombrie 1884.

Liceul de fete „Carabella” este înființat în Septembrie 1921 cu denumirea de şcoala secundară de fete gradul II, din iniţiativa unui grup de părinţi. Din necesitatea românizării comerţului şi a unei pregătiri profesionale mai temeinice în această ramură, se înfiinţează în Septembrie 1922 Liceul Comercial pentru pregătirea meseriaşilor. Intr-un mediu cultural mai ridicat se înfiinţează la 1 Decembrie 1925 Liceul Industrial. Pentru pregătirea ofiţerilor de carieră, Târgovişstea are o Şcoală militară pregătitoare de Ofiţeri de Cavalerie, activi, pe lângă care funcţionează şi şcoala militară a ofiţerilor de rezervă pentru aceeaşi armă.Târgovişstea este o garnizoană destul de importantă din punct de vedere militar, căci ea adăposteşte un regiment de infanterie, un regiment motorizat, un regiment mecanizat, un spital militar şi o infirmerie de ochi. În domeniul medical Târgovişstea posedă un spital judeţean, un laborator de analize. În apropiere de gară se găseşte un spital veterinar unde se acordă asistenţă medicală animalelor.

În ceea ce priveşte mediul rural, învăţământul dâmboviţean este evidenţiat în documente începând din secolul al XVIII-le Şcoala românească de toate gradele, de la ciclul preşcolar până la liceal a cunoscut, în evoluţia sa istorică, schimbări structurale, în funcţie de dezvoltarea economico- socială, instituţională, administrativă, culturală etc. În judeţul Dâmboviţa, în anul 1815, târgovişstenii au solicitat printr-o jalbă trimisă domnului Vodă Caragea redeschiderea unei şcoli anterioare care, nesusţinută material nici măcar de Casa Şcoalelor, şi-a întrerupt activitatea. Documentele arată că Şcoala de la Pătroaia a fost înfiinţată la 3 iunie 1746, iar la Şuţa Seacă sau Cornești în anul 1831.

În comuna Tătărani, în anul 1838, găsim în organizatorul învățământului de stat organizat numirea învățătorilor la școlile comunei, astfel: la Căprioru, învățător Ioniță Popescu, la Gheboieni, învățător Gheorghe Cristescu, la Priboiu, învățător Oprea Cristescu, iar la Tătărani, este numit abia în 1840, învățătorul Anton Nițescu. În această perioadă cursurile se țineau în casele oamenilor, casele sfaturilor locale sau în casele învățătorilor.

Rolul terapeutic şi formativ-educativ al jocului în cadrul procesului de recuperare al elevilor cu CES

Profesor învăţământ primar-Perianu Marilena Ramona
Şcoala Gimnazială Tătărani, Jud. Dâmboviţa

În literatura de specialitate, jocul este definit şi explicat în moduri foarte diferite, tot atât de diferite sunt şi funcţiile şi sensurile care i se atribuie.

Aşa cum îl defineşte J. Huizinga în ,,Homo ludens,‘‘,,jocul este o acţiune specifică, încărcată de sensuri şi acţiuni, întotdeauna desfăşurată după reguli acceptate de bunăvoie şi în afara sferei utilităţii sau necesităţii materiale, însoţită de simţăminte de înălţare şi încordare, de voioşie şi destindere. (1977,pp.214-215).

Sau, ,,jocul este manifestarea primară a atitudinii creative a copiilor faţă de ceea ce îi înconjoară.‘‘

Jocul trezeşte imaginaţia, creează buna dispoziţie, activează gândirea.‘‘(L.S. Vâgoski,1967).

Izvorât din trebuinţele interne, mereu crescânde ale copilului, expresie până la urmă a interiorizării contactului său cu lumea înconjurătoare în adevăratul sens al cuvântului, jocul este ,,spontaneitatea originală‘‘(Gotseman,2001,p.195), este acţiunea urmărită prin ea însăşi, fără utilitate imediată, generatoare de distracţie şi reconfortare, de sentimente de plăcere şi de bucurie.

Activitatea spontană a copilului se manifestă în bună parte, dacă nu în totalitate, în activitatea ludică. Sprijinindu-se pe această spontaneitate, jocul reclamă ,,o armonie naturală între cerinţele situaţiei de joc şi aptitudinile celor care se joacă.‘‘

Încorporate în activitatea didactică, elementele de joc imprimă acesteia un caracter mai viu şi mai atrăgător, aduc varietate şi o stare de bună dispoziţie, de veselie şi de bucurie, de divertisment şi de destindere, ceea ce previne apariţia monotoniei şi a plictiselii, a oboselii.

Restabilind un echilibru în activitatea şcolarilor, jocul fortifică energiile intelectuale şi fizice ale acestora, furnizează o motivaţie secundară dar stimulatorie, o prezenţă indispensabilă în ritmul muncii şcolare.

Contrar unor teorii care susţin că jocul şi educaţia se exclud reciproc (H.A. Franke ş.a.), fiind două acţiuni cu specific aparte, în practică jocul a fost dintotdeauna socotit ca o modalitate de educaţie pusă în slujba dezvoltării plastice, ritmice, verbale, grafice etc.

În plan teoretic, ideea de a folosi jocul în scopuri educative a fost încă din Antichitate clar exprimată de Platon, iar mai târziu, în perioada Renaşterii, de Vittorino de Feltre, Bacon ş.a., iar în epoca modernă de Frobel, Montessori, Decroly ş.a.

Cu toate acestea, de-abia ,,epoca noastră este aceea care a făcut din joc un adevărat instrument educativ şi didactic‘‘‘‘(E. Planchard,1992), o bază a metodelor de instruire în educaţie în învăţământul primar şi preprimar şi, cu atât mai mult, în învăţământul special. Prin convertirea situaţiei de joc la situaţie de invăţare, elevul deficient are acces la modele de tip cognitiv. Astfel, plecând de la forma de joc, învăţarea de tip explorator, manipulativ, deficientul mintal ajunge să cunoască obiectele care îl înconjoară, să-şi organizeze stimulii prin antrenament, fapt care îl ajută în final în organizarea sa mintală.

Prin joc se pot obţine întărirea comportamentelor şi raţionamentelor corecte şi poate cel mai important aspect didactico-formativ, motivarea copilului deficient spre explorare şi cunoaştere. Fiecare se poate afirma, se poate manifesta ca entitate liberă, ca fiinţă gregară în acelaşi timp.

Regulile jocului sunt standarde sociale incipiente. Supunându-se azi unor reguli impuse de grupul de joacă, în viitor se va putea supune unor norme sociale şi morale.

În joc pot apărea şi animozităţi, relaţii de respingere. Rezolvarea lor îi pregăteşte pe elevii cu CES pentru ,,contactul social, pentru ,,negociere. În cadrul jocului se stabilesc ,,ierarhii: -conducătorii de joc; -elevii care execută; -sau elevii izolaţi de grup.

Este un mod de integrare primară în ierarhia socială, de învăţare a rolului de conducător şi condus, de lider sau de subordonat.

Observând cu atenţie jocurile elevilor vom observa o strânsă corelare a lor cu evoluţia socială. În multe situaţii jocul poate deveni un mod de manifestare a unor înclinaţii, aptitudini sau chiar talente.

Un aspect important pentru activitatea ludică în clasele de elevi cu cerinţe educative speciale este acela că poate compensa anumite lacune sau carenţe educaţinale, afective, de socializare, comportamentale sau anumite handicapuri fizice şi intelectuale.

Jocul poate deveni un mod de reeducare, de recompensare şi de satisfacere a unor nevoi ale acestor copii. Iată de ce trebuie să ne concentrăm atenţia asupra nevoii copiilor din această categorie de a se juca, de a fi învăţati să se joace, de a li se oferi condiţii de joc şi de a putea să se joace aşa cum se joacă ceilalţi copii.

Învăţătorul poate sugera jocuri, poate ajuta copiii în situaţii conflictuale, dar recomandabil este să intervină cât mai puţin şi numai la solicitarea elevilor. Preocuparea lui constă în a le oferi jucării, obiecte necesare jocului, şi să urmărească atent surprinzând copiii retraşi, timizi, respinşi, încercând sa-i integreze.

Un alt aspect pe care îl va mai urmări va fi evitarea conflictelor între copii. Se poate interveni cu tact, insistând apupra respectării regulilor impuse de copii şi pentru evitarea confruntării fizice. Învăţătorul va observa liderii informali, copii care organizează jocul, impun regulile şi tind să domine jocul. Atunci când liderul îşi terorizează colegii, va interveni subtil şi-l va convinge de necesitatea cooperării. În timpul jocului copiii se manifestă diferit, în funcţie de experienţa lor de viaţă. Învăţătorul va sesiza carenţele afective, educative şi va căuta să le compenseze prin atitudini educative de la caz la caz. În cazurile de individualism exagerat, agresivitate sau supunere excesivă, va purta discuţii individuale cu respectiviii elevi după consumarea jocului. Valoarea activităţilor de joc este apreciată după capacitatea acestora de a-l ajuta pe copil să se integreze în mediul natural, social şi pentru a înţelege lumea înconjurătoare.

Experienţa acţională pe care o dobândeşte elevul jucându-se se reflectă asupra dezvoltării sale psihice prin:

- dobândirea unor însuşiri sociale: să fie cooperant, răbdător, compătimitor;
- activizarea şi optimizarea potenţialului intelectual: a observa, a înţelege, a analiza, a exprima.
- activizarea şi optimizarea potenţialului fizic: să arunce, să prindă, să apuce.

Activitatea de joc este extrem de solicitantă pentru copil în ciuda aparenţei pe care o creează, aceea de a fi relaxantă, lejeră. Învăţătorul trebuie să ştie cât poate să-l solicite prin joc pe elev şi în ce fel, convertind jocul într-o veritabilă situaţie de învăţare. Funcţia socială a jocului ne permite să evidenţiem anumite obiective ce se realizează prin organizarea jocului elevilor:

- contribuie la exersarea şi dezvoltarea comportamentului interpersonal;
- favorizează maturitatea socială a individului;
- asigură diversificarea relaţiilor interumane;
- îmbogăţeşte experienţa elevilor prin reflectarea în conştiinţa lor a relaţiilor sociale; • oferă largi posibilităţi de manifestare a unor aspiraţii şi trebuinţe;
- creează condiţii favorabile cu rol motivaţional.

După funcţiile didactice îndeplinite, jocurile pot fi grupate în mai multe categorii:

- jocul funcţional: ,,Ghici cine este?‘‘,,Săculeţul cu surprize,‘‘ ,,Aşează-mă la locul potrivit!‘‘
- jocul de mişcare – sau fără reguli: ,,De-a avioanele,‘‘,, De-a circulaţia‖, jocuri de alergare, cu mingea, şotron;
- joc de creaţie – desene, modelaje;
- joc de dramatizare – mici piese de teatru (joc de simulare);

- joc de construcţii – în nisip, cu cuburi;
- jocuri stimulatoare – ale gândirii logice – Şah, Rumy;
- jocuri sociale – în aer liber sau în club.

Jocul dezvoltă însuşiri ca: atenţia, spiritul de observaţie, imaginaţia. Pe lângă toate acestea, trezeşte cele mai diferite emoţii: la un joc de mişcare elevul vrea să fie cel mai rapid, la un joc de creativitate elevul tinde ca lucrarea sa să fie cea mai frumoasă şi, deci, cea mai apreciată. Pentru a atinge aceste obiective, elevul îşi va pune în valoare toate posibilităţile fizice, psihice şi intelectuale de care dispune. Roger Cousinet arată că cele două forme de activitate (cea de învăţare şi jocul) devin adesea concurente: ,,elevul nu învaţă că se joacă şi nu se poate juca că are de învăţat.‘‘

Pentru ca jocul să rămână joc are nevoie de următoarele elemente:

- de ghicire;
- de mişcare;
- de întrecere;
- elemente surpriză.

„Secretul‘‘ acestui mod de activitate, jocul, este că el dezvoltă o mare trăire afectivă, învaţă copilul să se bucure de existenţă. Bucuria acţiunii produsă de joc constituie o formă excepţională de echilibrare afectiv-mintală a copilului şi a relaţiilor sale cu cei din jur.

„A învăţa în joacă‘‘- semnifică a învăţa cu uşurinţă, pentru că învăţarea îţi dă sentimentul bucuriei, şi a succesului. În cazul deficientului mintal, jocul are o deosebită însemnătate datorită funcţiei sale terapeutice care completează funcţia instructivă.

„Jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieţii. Jocul este singura atmosferă în care fiinţa sa psihologică poate să respire şi în consecinţă poate să acţioneze.‘‘(E. Claparede)

În concluzie, jocul este unul dintre cele mai eficiente şi mai importante mijloace de educaţie şi instruire a copiilor.

Bibliografie:

Colecţia Profesiuni Sociale, Educatorul specializat, Editura Tritonic Bucureşti (1998) D.B.,Elkonim, Psihologia jocului, E.D.P., Bucureşti, (1980) J., Huizinga, Homo ludens, Ed. Humanitas, Bucureşti, (1989) J., Piaget, Naşterea inteligenţei la copil, E.D.P., Bucureşti, (1973) U., Şchiopu, Probleme psihologice ale jocului şi distracţiilor, E.D.P., Bucureşti (1970)

Modalităţi de abordare privind educaţia copiilor cu cerinţe educative speciale

Prof. Itinerant, Grigore Manuela
Şcoala Gimnazială Specială Târgovişte

Problematica educaţiei copiilor cu cerinţe speciale a devenit în ultimii ani o preocupare aparte în randul specialiştilor. Apariţia conceptelor de educaţie integrată şi şcoală incluzivă a determinat modificări fundamentale în percepţia actului educativ şi a necesitat identificarea unor răspunsuri la câteva întrebări fundamentale:

*care sunt finalităţile actului educativ în raport cu nevoile specifice ale copiilor deficienţi?

*cum definim scopurile şi obiectivele instruirii în condiţiile unei clase de elevi în care se realizează integrarea?

*care sunt critteriile în elaborare şi aplicare a unui curriculum diferenţiat/ adaptat?

*cum trebuie aplicată şi înţeleasă evaluarea şcolară a elevilor cu diferite tipuri de deficienţe, în special a celor cu deficienţe de intelect?

Analizând particularităţile specifice procesului de învăţare a copiilor cu diferite tipuri de deficienţă, se ajunge la concluzia că una dintre calităţile esenţiale ale curriculum-ului şcolar vizează un grad cât mai mare de flexibilitate, astfel încât să permită fiecărui copil să avanseze în ritmul său şi să fie tratat în funcţie de capacităţile sale de învăţare. Pentru aceasta este nevoie ca formularea informaţiilor în clasă şi evaluarea elevilor să se facă diferenţiat.

Elaboarea unui curriculum flexibil şi uşor de adaptat cerinţelor educaţionale ale fiecărui elev are la bază mai multe argumente:

- respectarea dreptului fiecărui copil la instrucţie şi educaţie pe măsura potenţialului şi capacităţilor sale;
- formarea la copilul deficient a unui registru comportamental adecvat care să perimită adaptarea şi integrarea sa socială printr-o experienţă comună de învăţare alături de copiii normali;
- asigurarea legăturii cu faptele reale de viaţă şi familiarizarea cu o serie de obişnuinţe privind activităţile de utilitate practică şi de timp liber;
- dezvoltarea capacităţilor necesare pentru rezolvarea independentă (în limitele permise de gradul deficienţei) a problemelor de viaţă;
-autocontrol în situaţii dificile şi practicarea unor metode şi tehnici de muncă intelectuală care să asigure eficienţă în adaptarea şi integrarea şcolară şi socială.

Modalităţile de adapatare a conţinuturilor educaţiei speciale în contextul modernizării şi reformării serviciilor educaţionale destinate copiilor cu cerinţe educative speciale presupun o analiză atentă a următoarlor aspecte:

*tipul şi gravitatea deficienţei/tulburărilor diagnosticate – rolul şi importanţa diagnosticului diferenţial în susţinerea unui program recuperator şi educaţional eficient;

*vârsta copilului – decalajul dintre vârsta cronologică şi vârsta mintală;

*experienţa de viaţă a copilului în familia din care provine – gradul de implicare a familiei în dezvoltarea şi evoluţia normală a copilului, susţinerea afectivă şi materială, educaţia oferită şi atitudinea membrilor familiei faţă de problemele speciale ale copilului;

*ruta şcolară a copilului – dacă a urmat sau nu programul învăţământului preşcolar, dacă a urmat sau nu programul unei şcoli, rezultatele obişnuite, problemele privin potenţialul de învăţare a copilului, etc;

*atitudinea şi modalităţile de implicare a familiei în activităţile educative ale copiilor cu cerinţe educaţionale speciale;

*cunoaşterea din partea educatorilor a metodelor de lucru cu această categorie de copii, a limitelor şi posibilităţile lor de învăţare, a modalităţilor şi formelor de evaluare;

*strategia şi modalităţile de organizare a activităţilor de predare – învăţare la clasă, maniera de lucru a educatorului, capacitatea fiecărui cadru didactic de a accesibiliza conţinutul învăţării la nivelul de înţelegere al fiecărui elev din clasă, disponibilitatea de a desfăşura activităţi diferenţiate şi individualizate;

*politica educaţională adoptată la nivelul instituţiei şcolare privind organizarea şi structurarea activităţilor educative extraşcolare din perspectiva cerinţelor educaţionale speciale ale copiilor cu dizabilităţi;

Pornind de la rezultatele acestei analize, se pot stabili obiectivele şi activităţile concrete prin care unităţile de conţinut de la fiecare disciplină pot fi modificate, adaptate sau accesibilizate în funcţie de nivelul cerinţelor şi posibilităţilor de învăţare ale elevilor din clasa respectivă.

În scopul eficientizării procesului de învăţare pentru elevii cu cerinţe speciale sunt invocate, mai ales în ultimul timp, câteva repere fundamentale:

-*învăţarea interactivă:* presupune folosirea unor strategii de învăţare focalizate pe cooperarea, colaborarea şi comunicarea între elevi la activităţile didactice, precum şi pe comunicarea între elevi la activităţile didactice, precum şi pe interacţiunea dintre cadre didactice (ca o modalitate de lucru) cadre didactice şi elevi;

-*elaborarea în comun a obiectivelor învăţării:* (educator – elev) deoarece fiecare participant la actul învăţării are ideile, experienţele şi interesele personale de care trebuie să se ţină seama în proiectarea activităţilor didactice;

-*demonstraţia, aplicaţia şi feedbeckul:* orice produs de învăţare (mai ales în cazul elevilor cu cerinţe speciale) este mai eficient şi mai uşor de înţeles dacă informaţiile prezentate sunt demonstrate şi aplicate în situaţii reale de viaţă, existând şi un feedbeck continuu de-a lungul întregului proces;

-*modalităţile de sprijin în actul învăţăturii:* elevii cu cerinţe educative speciale au nevoie în anumite momente de un sprijin activ de învăţare atât în timpul activităţilor desfăşurate în clasă, cât şi la activităţile din afara clasei, prin dezvolatarea unui parteneriat educaţional cu anumite categorii de specialişti, cu familiile elevilor.

Cele mai utile metode şi tehnici de sprijinire a învăţării elevilor cu cerinţe speciale sunt:

*asigurarea unui confort socioafectiv favorabil învăţării;

*învăţarea de la copil la copil;

*colaborarea între elevi la activităţile de predare – învăţare;

*parteneriatul cu părinţii în învăţare;

*comunicarea cu alţi specialişti din afara şcolii;

*perfecţionarea formelor de învăţare;

*cunoaşterea şi analiza conduitei de învăţare specifice fiecărui elev;

-*evaluarea continuă a învăţării:* fiecare dascăl să demonstreze o atitudine şi o conduită flexibilă în timpul activităţilor de predare – învăţare favorabile unei evaluări permanente, concretizate în disponibilitatea de a asculta toate răspunsurile şi a aprecia fiecare intervenţie a elevilor.

Metodele şi procedee de predare – învăţare trebuie să fie în raport cu scopul şi obiectivele activităţii didactice, conţinutul lecţiei şi particularităţile elevilor (vârsta, nivelul dezvoltării psihice, tipul şi gradul deficienţelor/tulburărior, tipul de percepţie al elevilor – analitic sau sintetic), stilul de lucru al educatorului.

În activităţile didactice destinate elevilor cu cerinţe speciale se pot folosi *metodele expozitive, (povestirea, expunerea, explicaţia, descrierea)* dar trebuie respectate anumite cerinţe:

*să se folosească un limbaj adecvat, corespunzător nivelului comunicării verbale;

*prezentarea să fie clară, precisă, concisă;

*ideile să fie sistematizate;

*să se recurgă la procedee şi materiale intuitive;

*să se antreneze elevii prin întrebări de control pentru a verifica nivelul înţelegerii conţinuturilor de către aceştia şi pentru a interveni cu noi explicaţii atunci când se impune acest lucru.

Pentru elevii cu deficienţe mintale utilizarea povestirii ca metodă didactică trebuie să fie însoţităde suporturi ilustrativ – sugestive sau imagini filmate, deoarece se captează mai uşor atenţia şi este facilitată implicarea afectiv – motivoţională a elevilor în secvenţele lecţiei.

Experienţa practică a demonstrat necesitatea îmbinării metodelor *interogative* cu celelalte metode *expozitive, demonstrative, activ-participative,* înlăturându-se monotonia şi stimulându-se gândirea şi concentrarea atenţiei, condiţii necesare în obţinerea succesului la elevii cu cerinţe speciale.

Metodele de simulare /bazate pe jocul didactic şi dramatizare) pot fi aplicate cu succes atât în ceea ce priveşte conţinutul unor discipline (dramatizarea unor lecţii) cât şi în formarea şi dezvoltarea comunicării la elevii cu deficienţe mintale şi senzoriale. Implicarea lor cât mai directă în situaţii de viaţă simulate /jocuri – „La librărie", „La piaţă", „La doctor") trezesc motivaţia şi participarea activă, emoţională a elevilor, constituind şi un mijloc de socializare şi interrelaţionare cu cei din jur.

Metoda demonstraţiei ajută elevii cu dizabilităţi să înţeleagă elementele de bază ale unui fenomen sau proces. Alături de metoda demonstraţiei, *exerciţiul* constituie o metodă cu o largă aplicabilitate în educaţia specială, mai ales în activităţile de consolidare a cunoştinţelor şi de antrenare a deprinderilor.

În activitatea educativă a copiilor cu cerinţe educative speciale se poate folosi cu maximă eficienţă *învăţarea prin cooperare.* Lecţiile bazate pe învăţarea prin cooperare permit evaluarea frecventă a performanţei fiecărui elev care trebuie să ofere un răspuns în nume personal sau în numele grupului, elevii se ajută unii pe alţii, încurajându-se şi împărtăşinu-şi ideile, explică celorlalţi, discută ceea ce ştiu, se învaţă unii pe alţii, realizează că au nevoie unii de alţii pentru a duce la bun sfârşit o sarcină a grupului.

Educaţia integrată îi va permite copilului ce cerinţe educative speciale să trăiască alături de ceilalţi copii valizi, să desfăşoare activităţi comune, dobândind abilităţ, indispensabile pentru o viaţă cât mai apropiată de cea a valizilor, pentru o adecvată inserţie socială.

Cu certitudine. elevii cu dificultăţi de învăţare au nevoie în vederea adaptării, integrării şi devenirii lor ca şi ceilalţi elevi – cu succese şi insuccese, cu realizări şi ratări, dar şi cu rezultate încurajatoare.

BIBLIOGRAFIE

1.Alois Gherguţ – Sinteze de psihopedagogie specială – Editura Polirom, 2005

2.Miron Ionescu – Educaţia şi dinamica ei – Editura Tribuna învăţământului – Bucureşti, 1998

3.I. Stănică, M. Popa, Doru Vlad Popovici – psihopedagogie specială – Editura Pro Humanitas – Bucureşti, 2001.

COLABORAREA FAMILIE- ŞCOALĂ, UN PARTENERIAT STRATEGIC PENTRU O ŞCOALĂ DE SUCCES

Profesor învăţământ primar : Neacşu Cătălina Ioana
Școala Gimnazială ”Matei Basarab” Târgovişte,
Judetul Dâmbovița

Educaţia este cea care desăvârşeşte fiinţa umană, educaţia pe care copilul o primeşte în familie, în şcoală şi de la comunitate. Aspiraţiile, rezultatele şi sprijinul social şi familial constituie trei aspecte ale unei interacţiuni dinamice între copilul individual şi cercul său imediat.

Implicarea părinţilor joacă un rol semnificativ în cadrul intervenţiei şcolare. Acţiunile care implică părinţii produc o schimbare în ambientul familiei şi cresc aspiraţiile, atât ale părinţilor pentru copiii lor, cât şi ale copiilor înşişi..

Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoştinţele despre natură, societate, deprinderile igienice, obişnuinţele de comportament, elevul le datorează educaţiei primite în familie.

Şcoala este instituţia socială în care se realizează educaţia organizată a tinerei generaţii. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societăţii, să ia parte activă la viaţă, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învăţământ este cel care confer şcolii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea şcolii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerinţele vieţii sociale.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei şi un punct comun pe care îl are aceasta cu şcoala este orientarea şcolară şi profesională. Cei mai mulţi părinţi sunt bine intenţionaţi în alegerea unei şcoli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenţie şi buna credinţă sunt tocmai sursele greşelilor lor deoarece acestea nu ţin loc de competenţă şi de pricepere. Greşelile părinţilor decurg uneori şi din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea între familie şi şcoală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, şedinţe şi lectorate cu părinţii.

Menirea şcolii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoştinţe cât mai mare, ci şi de a stimula calitatea de om.

Mediul şcolar îi oferă copilului un prim mediu socializator de tip organizaţional:

a) introduce în relaţiile copilului cu adultul o anumită distanţă socială;

b) oferă copilului un cadru social, bazat pe anumite reguli de convieţuire cu ceilalţi;

c) creează copilului posibilitatea de a se compara cu cei de vârsta lui;

d) stimulează dezvoltarea autonomiei personale şi a independenţei.

Un studiu realizat în ceea ce priveşte necesitatea colaborării şcoală–familie enumeră patru motive pentru care şcoala şi familia se străduiesc să stabilească legături între ele:

1. părinţii sunt juridic responsabili de educaţia copiilor lor;

2. învăţământul nu este decât o parte din educaţia copilului; o bună parte a educaţiei se petrece în afara şcolii;

3. cercetările pun în evidenţă influenţa atitudinii parentale asupra rezultatelor şcolare ale elevilor, în special asupra motivaţiilor învăţării, precum şi faptul că unele comportamente ale părinţilor pot fi favorizate datorită dialogului cu şcoala;

4. grupurile sociale implicate în instituţia şcolară (în special părinţii şi profesorii) au dreptul să influenţeze gestiunea şcolară.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activităţi ale şcolii cu aceasta (lectorate cu părinţii, şedinţe, consultaţii, vizite la domiciliul elevului, serbări şcolare). Părinţii trebuie

să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat carei poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afişăm. Aşadar e o sarcină a şcolii să identifice situaţiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului şi să conştientizeze că relaţia de colaborare şcoala-familie este determinantă în educarea copiilor. Educaţia în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viaţă, prin întâmpinarea şi rezolvarea problemelor de viaţă.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia şi şcoala, trebuie să aibă acelaşi scop, formarea personalităţii umane.

BIBLIOGRAFIE :

1. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, şcoli normale, E.D.P., R.A., 1997;
2. Nicola, I., „ Pedagogie”, E.D.P., R.A., Bucureşti, 1992;
3.*** - „ Tribuna învăţământului”, 2000.

Utilizarea Google Forms pentru teste și formulare de evaluare

Profesor Negrea Ariadna
Școala Gimnazială Tătărani, jud. Dâmbovița

Cu fiecare an, devenim din ce în ce mai dependenți de tehnologie. Lucruri care acum 40-50 de ani păreau imposibile au devenit aspecte comune ale vieții cotidiene. În această eră digitală este necesar ca și învățământul să se plieze noilor cerințe și modului de asimilare a informației pe care îl dezvoltă copiii încă de la naștere.

Un copil accesează încă de mic, prin intermediul tehnologiei, un volum imens, integrat de cunoaștere, astfel încât predarea unei lecții în manieră tradițională, cu creta la tablă, este descurajantă pentru elevul obișnuit cu un alt mod de însușire a informațiilor. Utilizarea metodelor tradiționale de învățare reprezintă o reducere din acest punct de vedere, elevul nefiind satisfăcut de cantitatea și de logica prezentării. Din această cauză se impune integrarea tehnologiei în toate aspectele procesului de învățământ.

Alături de predare și învățare, o componentă esențială a procesului instructiv-educativ o constituie evaluarea. Ea este elementul reglator și autoreglator prin care se verifică eficiența strategiilor și metodelor de predare-învățare, precum și gradul de atingere a obiectivelor educaționale. În abordarea modernă a educației este necesar ca evaluarea să fie centrată pe aspectele ei formative, astfel încât să întărească şi să susţină interesul elevilor pentru studiu, să-i motiveze spre acumularea cunoștințelor şi spre activitatea de învăţare. Modul în care elevul se simte evaluat influențează performanțele sale și reușita sa școlară.

O metodă eficientă care poate fi aplicată pe oricare dintre cele trei forme ale evaluării tradiţionale- iniţială, formativă şi sumativă- este evaluarea online, prin teste de tip chestionar. Aceasta este o metodă care poate fi aplicată indiferent de materie, are un nivel înalt de obiectivitate şi determină motivația și atenția sporită a elevilor pentru realizarea alegerilor sau a completărilor corecte.

Google Forms reprezintă un instrument gratuit oferit de Google care permite crearea de formulare și chestionare într-un mod simplu și rapid, colectarea tuturor răspunsurilor într-o bază de date și prezentarea rezultatelor individual sau sub formă procentuală prin grafice. În cadrul activității instructiv-educative, formularele Google se pot utiliza atât pentru crearea testelor online de fixare a cunoștințelor, cât și pentru realizarea formularelor de evaluare a activităților didactice sau a formularelor de înregistrare pentru diferite activități și evenimente.

Aceste formulare devin disponibile utilizatorilor din grupul țintă imediat, putând fi completate fără un cont de utilizator, prin simpla accesare a unui link care poate fi trimis prin e-mail, postat pe o pagină de Internet sau transmis printr-o altă metodă.

Google Forms este o aplicație care simplifică și ușurează evaluarea atât pentru profesor, cât și pentru elevi, oferind o cale excelentă de colectare și analizare rapidă a informațiilor. De asemenea, permite exportarea rezultatelor evaluării într-o foaie de calcul, vizualizarea răspunsurilor individuale, precum și centralizarea automată a acestora.

Accesul la Google Forms și crearea unui formular se face prin intermediul Google Drive, utilizând un cont google personal sau printr-un cont Google Apps for Education.

Un formular Google cuprinde un Titlu (Title), o Temă (Theme) şi, ca structură, o mulţime de Întrebări (Questions). Există formate predefinite de formulare simple, cum ar fi formularul pentru Contact. În acelaţi timp se pot crea formulare şi chestionare complexe care să permită ulterior diverse prelucrări ale informaţiilor, unele din aceste prelucrări fiind oferite automat de către Google Drive.

Google Forms pune la dispoziție mai multe tipuri de întrebări care pot fi folosite în realizarea unui test online:

- Text - se utilizează atunci când se dorește obținerea unui răspuns scurt, de câteva cuvinte;
- Paragraph text - se utilizează pentru răspunsuri mai lungi, sub formă de paragraf;
- Multiple choice - presupune alegerea unui răspuns corect dintr-o serie de opțiuni;
- Checkboxes - permite utilizatorului să bifeze una sau mai multe variante din seria de opțiuni;
- Choose from a list - se utilizează atunci când se urmărește alegerea unui răspuns din listă dată;
- Scale - se cere utilizatorului alegerea unei valori dintr-un inteval;
- Grid - presupune alegerea variantelor de răspuns la o întrebare pentru mai multe situații individuale;
- Date - se cere alegerea unei zile și opțional a unei ore;
- Time - utilizatorul trebuie să aleagă o oră sau o durată.

În afara acestor tipuri de întrebări, Google Forms permite adăugarea de imagini și videoclipuri YouTube sau împărțirea în secțiuni și filtrarea întrebărilor. Pentru fiecare item se poate utiliza opțiunea Required question, care marchează acea întrebare ca fiind obligatorie și obligă elevul să ofere un răspuns. De exemplu, numele și prenumele, clasa sau școala sunt întrebări care pot fi marcate ca fiind obligatorii.

Una din facilitățile Google Forms este testul cu punctaj. Pentru a putea realiza un astfel de test se poate activa opțiunea de chestionar cu punctaj din setările Google Forms. Tot aici se optează pentru primirea de către utilizatorul chestionat a feedbackului imediat sau pentru accesul la istoricul răspunsurilor. Dezavantajul unui astfel de chestionar este dat de numărul relativ redus de itemi care permit acordarea de punctaje: itemii cu alegere multiplă, itemii de tip casetă de selectare și dropdown list. Odată formularul finalizat, el poate fi previzualizat și utilizat. Una din modalitățile de accesare rapidă este transmiterea link-ului de acces prin e-mail la un număr de adrese. Completarea formularului de către un utilizator va determina accesarea butonului „Submit”, stocarea informaţiilor prin crearea automată a unei foi de calcul şi a unui sumar al răspunsurilor. Funcția „Summary of responses” dă posibilitatea vizualizării tuturor datelor primite de la utilizatori împreună cu prelucrările corespunzătoare.

Chestionarele online se pot utiliza atât ca teste de evaluare la clasă, cât și ca fișe de lucru sau teme pentru acasă. Avantajele folosirii unui test sau chestionar care se completeaza online sunt multiple:

- răspunsurile sunt înregistrate centralizat, direct într-o baza de date;
- chestionarele sunt accesibile oriunde și oricând, iar evaluarea poate fi realizată și de la distanță;
- chestionarele sunt ușor de realizat și nu presupun cunoștințe avansate de operare sau programare;
- formularele facilitează răspunsurile rapide, astfel timpul necesar completării testului sau chestionarului este mai scurt;
- profesorul are un control mai mare asupra răspunsurilor;
- se poate distribui chestionarul mai ușor unui număr mai mare de persoane;
- răspunsurile sunt prelucrate automat și reprezentate prin grafice;
- elevul poate obține un feedback rapid vizualizând răspunsurile corecte și greșite imediat după transmiterea acestora;
- evaluarea și notarea lucrărilor se realizează foarte rapid; dacă itemilor li se asociază anumite punctaje, elevul primește imediat nota obținută;
- aplicarea unui test devine mai distractivă pentru elevi, mutând accentul pe latura constructivă a evaluării;
- chestionarele pot fi personalizate, se pot adăuga teme, imagini și videoclipuri de pe Youtube;
- se elimină inhibiția provocată de instrumentele tradiționale de evaluare scrisă;
- dezvoltă capacitatea de autoevaluare la elevi;
- crește motivația și performanța elevilor.

Pentru eficientizarea calității procesului instructiv-educativ, tehnologia trebuie să devină un aliat pentru profesori și elevi. Atât predarea, cât și evaluarea devin mai interesante și interactive cu ajutorul tehnologiei, crescând motivația și performanța elevilor.

Instrumentul Google Forms răspunde unora dintre provocările majore ale evaluării moderne și anume feedbackul rapid, administrarea și evaluarea ușoară a testelor, dezvoltarea capacității de autoevaluare.

În concluzie, Google Forms reprezintă o resursă eduacțională care poate fi utilizată cu succes pentru realizarea testelor și chestionarelor online.

Bibliografie:

1. Lukacs Tiberiu , Lukacs Diana Elena , *Utilizarea noilor formulare Google 2016 în educație*, Conferinţa Naţională de Învăţământ Virtual, ediţia a XIV-a, 2016
2. Pisutová, Katarina, *Instrumente interactive de e-learning*, Academia Istropolitana Nova, 2013
3. Vlada, Marin, *Tutorial Google Drive – crearea formularelor şi chestionarelor*, http://www.unibuc.ro//prof/vlada_m/, 2014
4. https://www.eduapps.ro/blog/20-de-motive-pentru-care-sa-folosesti-aplicatia-google-classroom/
5. https://www.google.com/forms/about/

Abordarea diferențiată a educabilului. Metode inovative de predare-învățare-evaluare.

Profesor învățământ primar Maria Elena Trepăduși
Liceul Tehnologic Nicolae Stoica de Hațeg, Mehadia, Caraș- Severin

Școala pentru diversitate pune în centrul atenției sale persoana umană ca ființă original, unică și irepetabilă, accentuînd ideea că în fiecare societate există persoane diferite, grupuri diferite, motivații, rațiuni, puncta de vedere diferite- M.L. Melero, 1998.Așa cum nu ne naștem cu aceeași înălțime , culoare a pielii sau a ochilor tot așa fiecare om are limitele sale, puterea de înțelegere, limitele de toleranță unice și chiar dacă sunt gemeni aproape identici, așa cum eu am două perechi în această serie de elevi, nu au posibilități identice de memorare, de învățare, reacție sau înțelegere.

Abordarea problematicii conținuturilor educației în condițiile integrării copiilor cu CES în învățământul de masă, trebuie să se finalizeze cu realizarea unui curriculum adaptat sau diferențiat.Acest curriculum trebuie să fie flexilbil astfel încât fiecare elev să avanseze în ritm propriu în funcție de capacitățile sale de învățare.

Un curriculum adaptat trebuie să pună accent pe următoarele domenii:

1. Dezvoltarea trăsăturilor de personalitate din domeniul afectiv, motivațional, caracterial și al socializării;
2. Dezvoltarea deprinderilor de muncă individuală;
3. Dezvoltarea conduitei morale , religioase, a simțului estetic;
4. Dezvoltarea armonioasă a conduitelor psihomotorii.

În proiectarea curriculumului trebuie să ținem seama și de tipul sau gradul deficienței elevului. Lucrul în perechi, în grupe mici au facilitat comunicarea, colaborarea, sprijinul reciproc în realizarea sarcinilor sau temelor avute. În cadrul lecțiilor se pot utiliza o serie de metode sau tehnici de lucru adaptate vârstei elevilor și nivelului propriu de performanță. Pentru obținerea unui real progres școlar al copiilor cu deficiențe se pot folosi următoarele metode :

- Predicțiile în perechi pentru orele de Limba Română, Educație Civică. Această activitate presupune folosirea unei liste de cuvinte dintr-o povestire sau dintr-un text. Fiecare pereche trebuie să alcătuiască o scurtă compunere pe baza unei predicții în jurul listei de cuvinte.Elevii sunt încurajați să emită idei din experiența personală.
- Știu. Vreau să știu. Am învățat- se poate folosi la orele de Matematică, de Limba română. Se alege o temă, o problemă despre care se știe ceva deja. Se formulează întrebări, iar la sfârșit se verifică rezolvarea problemei respective, a temei date.
- Brainstormingul sau furtuna în creier cum mai este numită se poate aplica individual sau în perechi. Elevii scriu pe hârtie toate lucrurile despre un obiect, un fenomen, o problemă, o temă. În cadrul lecției La scăldat de ion Creangă li se cere să scrie tot ce le vine în minte despre copilărie.

Fiecare se raportează la viața sa, la trăirile sale, la experiențele trăite, la membrii familiei sale și chiar și elevii cu CES spun și scriu cuvinte despre această temă.

- Ciorchinele este metoda pe care eu o folosesc cel mai des deoarece am printre elevi și o elevă cu CES – epilepsie, retard mintal QI -40 și am observant că pentru ea pare mai mult o joacă dar de fapt această metodă presupune o activitate de învățare prin colaborare . Se parcurg următorii pași: în mijlocul clasei se scrie un cuvânt care urmează a fi cercetat. Notăm toate cuvintele care ne vin în minte în legătură cu acel cuvânt trăgând linii între tema, cuvântul respectiv și cuvintele noi. Apoi urmează alte cuvinte

conectate la cele anterioare până când se epuizează toate ideile.Elevii sunt încurajați să gândească liber, deschis.

- Gândiți, lucrați în perechi, comunicați presupune următoarele etape: fiecare elev dintr-o pereche scrie ceva despre un anume subiect, cei doi parteneri citesc și răspunsul celuilalt și convin asupra unui răspuns comun. Profesorul pune perechile să citească concluziile la care au ajuns de comun acord.

La lecția Ocaua lui Cuza după Dumitru Almaș se dau câteva însușiri ale personajului : cinstit, credincios, omenos, drept, demn, viclean, corect, necinstit, arogant, rău. Prin confruntarea răspunsurilor în perechi și între perechi se pot organiza informațiile acumulate în structuri cognitive prin realizarea de contexte noi.

Chiar dacă elevii cu CES nu înțeleg pe deplin sau de la început rostul acestor metode ei trebuie să fie solicitați să participe după puterile lor la lecție. Progresul se poate obține doar cu multă muncă din partea dascălului, cu sprijinul familiei dar și al întregii societăți.

Pentru copiii cu ADHD se folosește o strategie care are trei obiective. Învățătorul determină cum, când și de ce elevul este neatent, impulsiv și hiperactiv. Cele trei obiective ale strategiei pentru copiii cu această deficiență sunt următoarele:

-evaluarea nevoilor personale și a punctelor tari ale elevului;

-selectarea metodelor potrivite pentru instruirea școlară;

-combinarea metodelor de instruire școlară cu programul educțional personalizat al copilului. Pentru a integra copiii cu ADHD cât mai bine în colectiv avem nevoie de tact, răbdare și exoerientă.

- Profesorul stabilește regulile clasei, elevul este așezat aproape de el, pentru a nu fi perturbat de alte elemente și pentru a fi monitorizat mereu.

-E necesară o structură dreaptă, fermă știut fiind că acești copii funționează bine dacă li se aplică regula celor 3 R : rutină, regularitate, repetiție.

-Pentru a nu avea o stimă de sine scăzută sau dimpotrivă uneori prea impulsivi, agresivi trebuie să fie implicați în tot felul de activități și nu uitați deoparte, izolați, respinși. Abilitatea lor scăzută de a face față schimbărilor trebuie folosită pentru a-i ajuta să iasă dintr- o eventuală situație dificilă. Preocupați să rezolve noua sarcină – udarea florilor din sala de clasă de exemplu, ei uită un conflict tocmai început.

-Învățătorul trebuie să fie ferm, să poată stăpâni clasa dar în același timp și o persoană caldă, iubitoare pentru că acești copii sunt sentimentali și iubitori și reacționează atunci când sunt lăudați și apreciați, când li se acordă atenție.

-Învățătorul trebuie să aibă mereu un contact vizual cu elevul.

-Sunt indicate clasele cu un număr cât mai mic de elevi, deoarece aceștia pot lega prietenii mai repede dar și învățătorul se poate ocupa mai atent de fiecare elev.

-Elevul cu ADHD trebuie să fie ferit de colegii gălăgioși, așezat lângă perete, aproape de catedră, învățătorul trebuie să aibă spațiul necesar pentru a-l putea ajuta dacă e nevoie, pentru a pute avea acces la el cu ușurință și interacțiunea dintre ei să fie cât mai intensă.

-Când explică lecția nouă sau cuvintele noi, sau un fenomen nou învățat învățătorul trebuie să stea lângă elevul cu CES, cu AHD.

-Elevul trebuie să fie ascultat, auzit, încurajat, apreciat să aibă parte de un mediu securizat, elevii neavând permisiunea să îl certe, să îi aducă jigniri.

-În pauze trebuie să fie mereu supravegheat, iar elevii cu abilități sociale bune și doresc pot veni în sprijinul învățătorului dar și al elevului cu cerințe educative speciale.

Organizarea diferențiată a activității didactice este necesară la toate disciplinele.În ceea ce privește matematica, ca disciplină de bază se constată cele mai frecvente rămâneri în urmă la învățătură și cele mai mari diferențe între elevi. Dificultățile întâmpinate au cauze diverse ce nu pot fi combătute decât prin exerciții diferențiate concepute în mod adecvat. Munca cu fișele separate pe grupe de nivel, cu accent pe sprijinirea

elevilor rămași în urmă dar și a celor cu cerințe educative speciale reprezintă o mare valoare practică în școală, deoarece pe o parte stimulează elevii cu aptitudini deosebite la obiectul respectiv, cultivându-le creativitatea și pe cealaltă parte previne rămânerea în urmă a elevilor cu dificultăți la învățătură sau cu probleme de sănătate.

Rațiunea de a lucra diferențiat prezintă mai multe aspecte. Se constată că elevii diferă între ei din punct de vedere intelectual, al aptitudinilor și capacităților generale de învățare, al capacităților speciale de a învăța la o anumită disciplină, al ritmului de învățare, al motivației și intereselor față de învățare. Pe de altă parte se știe că mediul de proveniență provoacă reale diferențe în adaptarea copiilor la activitatea școlară, la progresul școlar și că egalitatea de acces la învățare rămâne formală atâta timp cât nu pleacă de la premise egale, de la aceleași șanse de reușită. Cea de-a treia latură care închide triunghiul educativ se referă la profesor, la modul în care se face el înțeles, la disponibilitatea lui. Desigur că fiecare profesor este diferit și deci fiecare concepe lecția în felul său, transmite informațiile în ritmul său, are propriile metode, are limitele sale, metodele prin care face ca informația să ajungă la elev.

Tratarea diferențiată poate fi considerată un principiu cu ample deschideri în practică, problema tratării diferențiate a elevilor conform particularităților de vârstă și individuale fiind gândită de toți practicienii din domeniul educației. Precizarea obiectivelor generale și operaționale la fiecare capitol și lecție de către învățător/profesor, folosirea metodelor activ-participative, organizarea pe baze moderne împletite cu cele clasice a procesului de predare-învățare-evaluare, interesul învățătorului/profesorului pentru randamentul școlar al elevului, stilul didactic integrat, înlăturarea factorilor de stres, studierea și analizarea permanentă a cauzelor rămânerii în urmă a unor elevi, colaborarea strânsă cu familia sunt doar câteva dintre modalitățile de creștere a eficienței procesului de predare-învățare-evaluare.

Toate acestea nu pot fi înfăptuite decât dacă fiecare cadru didactic își cunoaște elevii, condițiile de viață și mediul din care provin, problemele pe care aceștia le întâmpină, deficiențele pe care le au, golurile de pregătire. De fapt, rolul unui dascăl este complex, iar datoria lui este să găsească cele mai potrivite modalități, să le folosească la o anumită disciplină, la un moment dat și cu un anume elev. Deși pare simplu să fii dascăl, „să iei o carte în mână și stai la catedră” de fapt menirea noastră nu se încheie niciodată, mereu există ceva de îmbunătățit, de corectat, de rezolvat pentru că fiecare elev este unic și are propriile nevoi. Realitățile din zilele noastre promovate în media nu fac decât să confirme, din păcate că învățământul este ,,în suferință” și noi, dascălii nu putem fi doar spectatori.În condiții de evaluare normale folosesc Diagrama Venn, Jurnalul cu dublă intrare, metoda Portofoliului, Învățarea combinată, utilizez tehnologia,predarea personalizată(despre care am vorbit mai sus), lecții interactive, Învățarea bazată pe proiecte,feedback de la colegi.

Bibliografie:

Alois Gherguț, 2016, Educația incluzivă și pedagogia diversității, Editura Polirom

Alois Gherguț, 2001, Psihopedagogia persoanelor cu cerințe special, Editura Polirom

Oprea Crenguța, 2006, Strategii didactice interactive-repere teoretce și practice, Editura Didactică și Pedagogică

ACTIVITĂȚI EXTRAȘCOLARE ÎN CLASA MEA

Imre Ildikó
Școala Gimnazială Tompa László, Odorheiu Secuiesc, jud.Harghita

Sunt profesor primar și am fost director adjunct, responsabil cu proiectele și programele educative.Fiecare învățător/diriginte ar trebui să țină lunar o activitate extrașcolară.Eu țin zilnic trei activități de acest fel.

Țin activități școală-după școală.Aceste activități nu înseamnă două ore de învățare după programul zilnic: sunt activități ludice, de învățarea învățării, de consiliere, de educație rutieră și de educație plastică.La aceste activități învățăm, ne distrăm, ne pregătim pentru diferite concursuri.

În aceste an școlar am clasa a II-a.Programul școală după școală a început încă în clasa pregătitoare.

Ce se întâmplă într-o după amiază? Vă povestesc și vă pot demonstra și cu poze.

Noi avem ore până la ora 13.Programul Școală după școală durează două ore.Copiii sunt obișnuiți cu program: ei mănâncă , fac curățenie și ies în curte.Au învățat să se joace împreună, ceea ce în zilele noastre este un lucru rar.

De la ora 13 și jumate, încep activitățile de învățare.Exersăm împreună din materia în care au fost mai mulți greșeli pe parcursul zilei.Le dau exerciții, rezolvă individual, corectarea este făcută de colegul ales.



Dacă sunt mai multe greșeli, atunci rezolvăm încă câteva exercițiu-joc pe tabla interactivă, învățăm cu ajutorul jocurilor .

Este știut că în zona noastră avem probleme cu învățarea limbii române.În clasa mea nu sunt probleme: învață cuvintele noi individual, sunt verificați de colegi, le pun califcative și cine primește Foarte Bine, poate să se joace pe tabla interactivă.Acest joc este defapt rezolvarea exercițiilor concepute de mine, sau de copii, pe tabla intercativă.Primesc calificative de la colegi și pentru rezolvările corecte.

De obicei într-o oră am terminat cu învățarea și trecem la alte activități.Felul acestor activități depinde de vreme:

- dacă e vreme frumoasă, avem activități de educație rutieră în curtea școlii:copiii aduc bicilete și exersăm la poligon și în parc școală



- dacă avem concursuri de arte plastice, atunci desenează, pictează în clasă



dacă vremea nu e potrivită pentru jocul în aer liber, aunci se joacă în clasă



Le-am cumpărat jucării.Le place foarte mult să se joace împreună.

Timp de trei ani clasa mea a devenit o familie.Suntem zilnic 7 ore împreună și ne simțim parcă am fi acasă.Pentru ei școala nu înseamnă frică, greutate.Le place foarte mult la școală.

Activitățile școală după școală au contrbuit la obținerea rezultatelor foarte bune la diferite concursuri județene, regionale, naționale.

Pentru activitățile de educație rutieră am primit și cel mai mare premiu- Premiul de Excelență la Bruxelles.



La final aș vrea să vă aduc la cunoștință că țin aceste activități gratis, deci din partea mea e voluntariat.

Aceste activități sunt foarte valoroase, dar necesită multă energie și timp liber din partea mea.

Pentru mine a fi învățător este o vocație, deci chiar dacă uneori îmi pierd energia, mă ridic și merg mai departe, pentru că merită.

INDIVIDUALIZAREA ȘI DIFERENȚIEREA ÎNVĂȚĂRII- O NECESITATE

prof. înv. primar Antohe Gina
Școala Gimnazială nr. 28 Galați

Pornind de la ideea că nu există elevi buni sau elevi slabi, orice cadru didactic trebuie să organizeze activități de învățare diferențiate și individualizate bazate pe o reală cunoaștere a potențialului elevilor, a faptului că aceștia au capacități cognitive diferite și stiluri proprii de învățare și pe o abordare corespunzătoare a metodelor de învățare.

Instruirea diferențiată se constituie ca un învățământ pe măsura elevilor, un învățământ pentru fiecare, ceea ce conduce la formarea capacităților de autoinstruire și dezvoltarea nevoii de învățare continuă.

Diferențierea nu înseamnă renunțarea la un program unitar de instruire, pentru că se păstrează aceleași obiective, aceleași conținuturi, ci înseamnă crearea situațiilor favorabile fiecărui elev pentru descoperirea intereselor, aptitudinilor și posibilităților de formare proprii.

Diferențierea vizează: tehnologia didactică, tratarea adecvată a elevilor la lecții, diferențierea sarcinilor de muncă independentă în clasă sau acasă și prezentarea adecvată a conținuturilor.

Individualizarea priveşte diferenţierea sarcinilor didactice şi a căilor de îndeplinire a lor, a normelor de efort şi a procedeelor de reglare a acestora potrivit particularităţilor elevilor. În cazul în care conţinuturile şi sarcinile învăţării depăşesc nivelul de dezvoltare generală a copilului se obţine o învăţare mecanică, bazată pe memorare după cum pot să apară atitudini de dezinteres şi plictiseală atunci când sarcinile de învăţare sunt inferioare nivelului de pregătire atins de copii. Aceasta înseamnă că procesul de învăţare trebuie să fie organizat la un nivel de dificultate care să se situeze în zona proximei dezvoltări a posibilităţilor de învăţare ale copilului, adică să fie organizat la nivelul de dificultate maximum accesibilă pentru acel elev. Activităţile instructiv-educative trebuie racordate la nevoile şi potenţele copiilor.

Diferenţierea învăţării înseamnă adaptarea activităţii de învăţare (sub raportul conţinutului, al formelor de organizare şi al metodologiei didactice) la particularităţile copiilor, la tipurile de individualităţi. Nu trebuie să i se predea copilului altceva decât ceea ce este potrivit cu capacităţile sale şi cu cunoştinţele pe care deja le posedă. Pornind de la respectarea particularităţilor de vârstă şi individualizare, activitatea diferenţiată solicită toţi copiii, atât pe cei care întâmpină greutăţi în acumularea cunoştinţelor, în formarea priceperilor şi deprinderilor, cât şi pe cei cu posibilităţi deosebite, asigurând stimularea dezvoltării lor până la nivelul maxim al disponibilităţilor de care dispun, ţinând seama de interesele şi aptitudinile fiecăruia în parte. În învăţământul primar, tratarea diferenţiată a elevilor este nu numai posibilă, ci şi necesară. Modalități de diferențiere :

- modul de organizare a colectivului de elevi:
- metodologia didactică aplicată;
- diferențierea conținuturilor;

Pentru *organizarea învăţării diferenţiate şi individualizate* trebuie să se respecte următoarele *cerinţe*:

- cunoaşterea iniţială a potențialului copiilor;
- organizarea învăţării diferenţiate la toate tipurile de activităţi şi pe tot parcursul secvenţelor de predare-învăţare;
- evitarea suprasolicitării şi a subsolicitării;
- antrenarea diferenţiată nu numai a elevilor cu dificultăţi în învăţare dar şi a copiilor cu înclinaţii speciale;

- îmbinarea activităţii diferenţiate şi individuale cu activitatea frontală, favorizând astfel potenţarea activităţii de învăţare, dar şi relaţionarea copiilor, formarea capacităţii de cooperare şi competiţie;

Prin munca diferențiată elevii cu un ritm mai lent și cu dificultăți în însușirea conținuturilor prevăzute de programele școlar sunt ajutați să asimileze cunoștințele, evitându-se rămânerile în urmă, iar elevii cu un ritm mai accelerat și cu aptitudini mai dezvoltate într-un anumit domeniu sunt ajutați să progreseze, să-și dezvolte capacitățile evitându-se astfel stagnările.

Principalul mijloc de individualizare a învățării pe care l-am folosit în cadrul activității instructiv-educative a fost cel al fișelor, orintându-mă după clasificarea realizată de către Robert Dottrens care a stabilit patru categorii de fișe (Țârcovnicu, Victor, 1975, p. 285-286):

- **fişe de dezvoltare** pentru elevii foarte buni dintr-o clasă, care termină munca independentă înaintea celorlalţi; aceste fişe cuprind întrebări şi exerciţii mai grele, cu scopul de a valorifica la maxim potenţele intelectuale ale elevilor foarte buni;
- **fişe de recuperare** destinate elevilor cu gândire mai lentă, mai puţin ageră; ele se alcătuiesc în legătură cu golurile în cunoştinţe, după ce acestea au fost sesizate, în prealabil;
- **fişe de exerciţii** menite să înlocuiască ori să completeze exerciţiile din manual, adaptate la elevii unei clase. Ele îi ajută pe elevi să înțeleagă și să-și consolideze noțiunile noi învățate și să le aplice corect în practică contribuind la formarea de priceperi și deprinderi temeinice. Fișele de exerciții pot avea și conținut diferit dacă sunt date spre rezolvare diferitelor categorii de elevi, ținându-se cont de nivelul de pregătire (grupe de nivel). Fișele se referă la aceeași temă, dar au grade de dificultate diferite, adecvate grupei de elevi căreia i se adresează.
- **fişe de autoinstruire** ce cuprind cunoştinţe explicate, împreună cu teme de control destinate autoinstruirii elevilor.

Tratarea diferențiată a elevilor folosind fișele de muncă independentă este de un real folos, asigurând caracterul individual și independent al învățării. Lucrul cu fișele permite elevului să rezolve sarcinile în ritm propriu, conform capacităților și nivelului său de pregătire. Concepute gradual, din punct de vedere al dificultății, rezolvarea sarcinilor propuse oferă posibilitatea copilului să-și demonstreze capacitatea de progres cu fiecare pas rezolvat, ceea ce îi conferă mai multă siguranță și încredere în sine și-l motivează în vederea realizării pașilor următori.

Diferențierea temelor pentru acasă este o altă formă de activitate diferențiată. Acest tip de diferențiere trebuie făcută în așa fel încât elevii de nivel slab să învețe lucrurile elementare care asigură învățarea lecției următoare sau un minim de progres, iar cei de nivel bun și foarte bun să poate lucra la un nivel superior astfel încât progresul să fie evident și în cazul lor. Tema pentru acasă trebuie să conțină un set de exerciții obligatorii (sarcini mai ușoare accesibile tuturor elevilor) și o parte facultativă care cuprinde sarcini mai dificile. Întotdeauna învățătorul trebuie să ofere explicații în legătură cu modul de rezolvare al exercițiilor date spre rezolvare acasă în acest fel elevii vor ști cum să lucreze singuri acasă.

În contextual actual, principiul individualizării și diferențierii învățării este o necesitate care asigură un mediu incluziv menit să asigure progresul în ritm propriu fiecărui elev. Cadrele didactice, instituția de învățământ trebuie să asigure șanse egale tuturor educabililor, iar respectarea particularităților și adaptarea demersului didactic nevoilor acestora asigură integrarea cu suscces a tuturor elevilor în mediul școlar.

Bibliografie

1. Ministerul Educației și Cercetării, Consiliul Naționla Pentru Pregătirea Profesorilor, INSTRUIREA DIFERENȚIATĂ, APLICAȚII ALE TEORIEI INTELIGENȚELOR MULTIPLE, ghid, București , 2001

2. Carmen, Crețu, CURRICULUM DIFERENȚIAT ȘI PERSONALIZAT, Editura Polirom, Iași, 1998
3. Cristea, Gabriela, MANAGEMENTUL LECȚIEI, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008
4. Joița, Elena, PEDAGOGIE ȘI ELEMENTE DE PEDAGOGIE ȘCOLARĂ PENTRU EXAMENELE DE DEFINITIVARE ȘI OBȚINERE A GRADULUI DIDACTIC II, Editura Arves, 2003

ÎNȚELEGEREA TEXTELOR LITERARE PRIN POVESTIRE ȘI LECTURĂ EXPLICATIVĂ[1]

Pascu Marusia Monica
Prof. înv. primar la Școala Gimnazială „Dumitru Ghenoiu" Băicoi

În școală, la orele de Limba și Literatura română din ciclul primar și nu numai, este necesar ca elevii să învețe să înțeleagă și interpreteze textele studiate, fiindu-le oferită oportunitatea de a transforma cunoștințele pasive în achiziții active, de a deveni participanți la dezvoltarea lor.

Povestirea este o „ metodă de învăţământ constând în expunerea vie şi plastică a unui subiect sau a unei teme care conţine îndeosebi date şi fapte. Indiferent de *obiectul de învăţământ* la care se utilizează, povestirea trebuie să contribuie la înţelegerea cunoştinţelor ce se comunică, la formarea priceperii de a distinge esenţialul, de a compara fapte şi fenomene, de a obţine concluzii corespunzătoare, precum şi la *educarea* morală şi estetică a elevilor." (*Dicţionar de pedagogie*, 1979: 283).

Un rol important îl ocupă limbajul expresiv al profesorului care, presărat cu figuri de stil, suscită emoții și sentimente, asigurând, totodată, o participare activă puternică din partea elevilor. Prin conținutul său, povestirea contribuie la dezvoltarea imaginației și a creativității.

Deoarece la clasa a III-a predomină activitatea de povestire a textelor literare, consider această metodă deosebit de importantă, explicându-le în consecinţă şi elevilor utilitatea ei.

În cadrul lecţiei „Cenuşăreasa", după Fraţii Grimm, clasa a III-a, folosind material ilustrativ şi sugestiv, în momentul dirijarea învăţării, am efectuat o citire cât mai expresivă a textului pentru a menţine treaz interesul copiilor întrucât este o poveste cunoscută. S-a reluat citirea lecturii de către elevi. Am trecut apoi la decodarea textului pe scurt (întrebări legate de înţelegerea textului, de stabilire a evenimentelor, explicarea cuvintelor noi), după care am început să povestesc lectura. Am întrerupt firul acţiunii în momentele potrivite pentru a da o explicaţie, pentru a face comparaţii sau pentru a-mi mărturisi propriile impresii. Apoi am oferit elevilor ocazia de a povesti. Am analizat modul corect, expresiv al povestirii şi i-am ajutat să înţeleagă nepotrivirea expresiilor acolo unde a fost cazul. Povestirea a fost facilitată şi de faptul că am scris pe tablă cuvintele şi expresiile mai deosebite cu scopul de a putea fi folosite de elevi şi de a intra în vocabularul lor activ.

Un complex de metode, care face apel la conversație, la explicație, la povestire și chiar la demonstrație, o reușită îmbinare a lecturii cu explicațiile necesare, este **lectura explicativă.** Aceasta este o metodă specifică în familiarizarea elevilor cu tehnici ale muncii cu cartea, „o modalitate de lucru, pentru a-i ajuta pe elevi să recepteze mesajul unui text." (Șerdean, 2007:149)

Toate componentele de bază ale lecturii explicative pot constitui forme de muncă independentă sau semiindependentă la lecţiile de citire, în general, în toate împrejurările în care elevii sunt puşi în situaţia să folosească manuale sau alte cărţi. Numai operând cu aceste instrumente ale muncii cu cartea, elevii şi le vor putea însuşi, ca bunuri personale pe care să le utilizeze în munca lor independetă: numai astfel vor învăţa cum să înveţe, prin mijlocirea cărţii. Aşadar, lectura explicativă este procesul prin care se asigură două achiziţii în legătură cu textul literar: a-l înţelege şi a-l aprecia. Conţinutul ei reiese cu claritate în evidenţă dacă analizăm componentele numelui său: cititul şi explicaţia.

[1]Articolul conține fragmente din capitolul al II-lea, în special din partea dedicată metodelor tradiționale, a lucrării metodico-științifice pentru obținerea gradului didactic I, intitulată *Metode de predare specifice învățământului primar - Domeniul Limba și Literatura Română*, coordonată de lect. dr. Loredana Netedu.

O lecţie atractivă pentru elevi este textul narativ „Heidi, fetiţa munţilor”, după Johanna Spyri (clasa a III-a). Prin parcurgerea etapelor *lecturii explicative*, elevii exersează moduri diferite de exprimare şi de citire.

Se începe cu o activitate pregătitoare. O pregătire judicios făcută creează atmosfera necesară şi starea sufletească corespunzătoare, stimulează atenţia şi interesul elevilor. Urmează etapele:

a.*Citirea integrală a textului*

Se face o citire expresivă de către cadrul didactic. Se adresează întrebări în legătură cu conţinutul textului: *Ce v-a plăcut mai mult? / Pe care personaj îl simpatizaţi? / Care nu vă place?/ De ce?*

b.Citirea textului literar pe fragmente şi analiza acestora

Se reia citirea integrală a textului de către un elev care citeşte cu expresivitate, apoi urmează citirea pe fragmente. Se trece la descifrarea şi decodarea textului: formulez întrebări pentru înţelegerea textului, explic cuvintele noi: *colibă, ursuz, fascinată, năpraznic, cuvertură*. Urmează delimitarea fragmentelor. Acestea se pot împărţi după:

a) succesiunea în timp a acţiunilor şi evenimentelor.
b) locul acţiunii.
c) apariţia personajelor.
d) legătura dintre cauză şi efect a acţiunilor

După delimitarea lor, fragmentele se povestesc.

c. Alcătuirea planului de idei

Li se cere copiilor să extragă ideea principală pentru fiecare fragment, alcătuind astfel planul de idei al textului citit.

Activitatea de întocmire a planului e strâns legată de munca de analiză a vocabularului, a limbajului operei. Ideile se pot formula ca titlu, ca propoziţii scurte, sub formă de întrebări.

Întocmirea planului de idei sub formă de propoziţii scurte/enunţuri reprezintă varianta cel mai des utilizată la clasă, însă elevii sunt încântaţi şi de celelalte variante (sub formă de titlu, întrebări) :

a.Heidi parcurge drumul spre coliba bunicului.(enunţ) / Drumul spre colibă (titlu) / Unde merge Heidi ?(întrebare)

b.Fetiţa se întâlneşte cu bunicul. /Întâlnirea/ Cu cine se întâlneşte fetiţa?

Se procedează la fel şi pentru celelalte idei principale ale textului realizate mai jos sub formă de enunţuri.

c.Bunicul îi prezintă nepoatei camera ei.

d.Heidi este captivată de drăgălăşenia caprelor.

e.Bunicul veghează somnul nepoatei.

d.Conversaţia generalizatoare

Are scopul să atragă atenţia(din nou) elevilor asupra ideilor principale ale textului, să facă o caracterizare elementară a personajelor şi să sublinieze atitudinea autorului faţă de personaje. În clasa a III-a şi a IV-a, caracterizarea personajelor se poate realiza prin descrierea înfăţişării, a portretului fizic, a trăsăturilor morale ale personajelor, prin analiza şi aprecierea conduitei şi a faptelor lor. În cazul nostru, bunicul, care la început a primit-o pe Heidi cu reţinere, se dovedeşte la final a fi grijuliu şi iubitor fiind cucerit de inocenţa şi bunăvoinţa nepoatei sale. Se probează astfel că buna creştere, respectul faţă de semeni, de familie influenţează bunul mers al lucrurilor, chiar şi atunci când acestea ne par potrivnice.

e.Citirea de încheiere

Are ca obiective fixarea cât mai temeinică a conţinutului şi formarea deprinderii unei citiri expresive. Acesteia i se alătură citirea selectivă şi citirea pe roluri. Prin urmare, are loc lectura de încheiere a textului literar narativ „ *Heidi, fetiţa munţilor”.* De asemenea, pot exista și discuții despre mesajul textului studiat și sentimentele trăite de elevi în timpul citirii acestuia.

Activităţi creatoare în legătură cu citirea textelor literare

Amintesc aici continuarea povestirilor/imaginarea unui alt final, ilustrarea textelor literare, modelajul, dramatizarea povestirilor. În ceea ce priveşte ilustrarea textelor literare, copiii au manifestat un real interes, dovedind, cu această ocazie şi aptitudini pentru latura artistică, realizând lucrări de pictură deosebite:



Fig.1.Ilustraţie realizată de eleva D. R. pe baza fragmentului *La scăldat* (*Amintiri din copilărie,* de Ion Creangă)



Fig.2.Ilustraţie realizată de eleva L. T. pe baza fragmentului *La scăldat* (*Amintiri din copilărie* de Ion Creangă)



Fig.3. Ilustraţie realizată de eleva L. T. pe baza textului literar *D-l Goe,* de Ion Luca Caragiale



Fig.4. Ilustraţie realizată de eleva A. T. pe baza textului literar *D-l Goe,* de Ion Luca Caragiale

În concluzie, metodele tradiționale, precum povestirea și lectura explicativă, ca modalităţi didactice de desfăşurare a activităţii profesor- elev, nu se limitează numai la procesul instruirii elevilor, ci servesc la realizarea obiectivelor educaţiei în învăţământ, vizând dezvoltarea capacităţilor intelectuale, a aptitudinilor, a motivelor învăţării, educarea sentimentelor sociale. Completate de metodele moderne, ele contribuie și la formarea trăsăturilor de personalitate, impulsionând elevul să învețe, să se exprime, să creeze.

Bibliografie

Dicţionar de pedagogie (1979). Bucureşti: Editura Didactică şi Pedagogică

Şerdean,I.(2007). *Didactica limbii şi literaturii române în învăţământul primar*, Bucureşti: Corint.

O experiență inedită-Proiectul „Echitate, diversitate, calitate”

Prof. înv. primar Costache Roxana Giorgiana,
Școala Gimnazială „Grigore Gheorghe”,Dârza-Crevedia,

În cadrul proiectului „Echitate, diversitate, calitate”, identificat cu 2022-1-RO01-KA122-SCH-000069452 cofinanțat prin Erasmus+, am avut ocazia să particip la cursul: Managementul clasei-soluții:noi metodologii, motivație eficientă, cooperare și strategii de evaluare, la Florența, in luna noiembrie 2022.

În cadrul cursului s-a pus accent pe mai multe componente ale procesului educațional de o importanță majoră. Primul dintre ele este chiar sala de clasă, apoi managementul clasei, impunerea și menținerea unor limite clare, instrucțiunile și cei 4C.

Sala de clasă reprezintă mediul în care se desfășoară procesul educațional, iar modul în care profesorii organizează acest spațiu poate influența semnificativ calitatea învățării. Managementul sălii de clasă este esențial pentru asigurarea desfășurării fără probleme a lecțiilor și pentru a preveni comportamentele perturbatoare care ar putea compromite procesul instructiv-educativ.Profesorii își asumă responsabilitatea de a organiza spațiul de învățare astfel încât să faciliteze angajarea elevilor în procesul de învățare. O sală de clasă bine organizată oferă un cadru propice desfășurării lecțiilor, asigurând consistență, rutină și un scop bine definit. Lipsa organizării poate face dificilă pentru profesor să-și îndeplinească atribuțiile și să faciliteze un mediu propice pentru învățare.

Importanța managementului sălii de clasă reiese din faptul că pregătește calea pentru profesor să angajeze elevii în învățare.Profesorii trebuie să aibă capacitatea de a-și concentra atenția asupra predării și învățării, iar un management eficient al sălii de clasă creează un mediu propice pentru acest lucru. Elevii beneficiază de un cadru organizat și bine gestionat, care îi ajută să se concentreze asupra conținutului academic.Consistența în gestionarea clasei creează un mediu în care elevii știu ce să aștepte și se pot adapta mai ușor la structura lecțiilor. Rutina și organizarea aduc beneficii în înțelegerea clară a așteptărilor și creează un climat propice învățării.

Un aspect crucial al managementului sălii de clasă este impunerea și menținerea unor limite clare. Elevii trebuie să fie conștienți de așteptările profesorului și de consecințele comportamentului lor.

Un alt aspect important în gestionarea clasei este modul în care profesorii transmit instrucțiunile. Instrucțiunile pot fi date verbal, scrise sau printr-o combinație a ambelor metode. Fiecare modalitate are avantaje și dezavantaje, iar alegerea depinde de contextul și conținutul lecției.

În procesul de predare și învățare, cei 4C: gândirea critică, creativitatea, colaborarea și comunicarea - joacă un rol esențial. Profesorii trebuie să integreze aceste elemente în mod echilibrat în lecțiile lor pentru a dezvolta abilitățile necesare elevilor în secolul XXI.

Gândirea critică reprezintă capacitatea de a analiza, evalua și rezolva problemele într-un mod ponderat și informat. În cadrul procesului educațional, profesorii trebuie să încurajeze elevii să dezvolte o gândire critică, să pună întrebări, să analizeze informațiile și să formuleze concluzii bazate pe dovezi solide. Această abilitate devine crucială într-o lume în continuă schimbare, unde capacitatea de a lua decizii informate este esențială.

Creativitatea este o forță motrică a inovației și a progresului. Profesorii trebuie să stimuleze imaginația și curiozitatea elevilor, oferindu-le oportunități de a-și exprima ideile în mod original. Integrarea activităților creative în lecții nu doar că încurajează gândirea "în afara cutiei", dar și dezvoltă abilități esențiale precum rezolvarea problemelor și adaptabilitatea.

În lumea contemporană, capacitatea de a lucra în echipă devine din ce în ce mai importantă. Profesorii ar trebui să creeze o atmosferă în clasă care să încurajeze colaborarea și să ofere proiecte sau activități care să necesite contribuția fiecărui elev. Aceasta nu doar dezvoltă abilități sociale și relaționale, ci și pregătește elevii pentru a face față provocărilor complexe ale societății.

Comunicarea eficientă este cheia succesului în orice domeniu. Profesorii au responsabilitatea de a dezvolta abilitățile de comunicare ale elevilor, atât în scris, cât și în vorbire. Prin activități care necesită prezentări orale, redactarea de compuneri sau proiecte de grup, elevii învață să-și exprime clar ideile și să se adapteze la diverse contexte de comunicare.

Profesorii au oportunitatea de a modela viitorul prin integrarea acestor elemente în procesul educațional. Gândirea critică, creativitatea, colaborarea și comunicarea nu sunt doar abilități academice, ci sunt fundamentale pentru pregătirea elevilor pentru succes într-o lume în continuă schimbare. Prin cultivarea acestor 4C, profesorii devin arhitecții educației moderne, construind bazele pentru un viitor în care elevii vor excela nu doar în cunoștințe, ci și în abilități esențiale pentru evoluția continuă.

Managementul eficient al sălii de clasă reprezintă o componentă crucială în asigurarea unui mediu propice învățării. Profesorii trebuie să acorde atenție atât organizării fizice a spațiului, cât și gestionării comportamentului elevilor. Integrarea eficientă a celor p4C în lecții adaugă valoare în procesul de predare și învățare, pregătind elevii pentru provocările viitoare. Este esențial ca profesorii să fie conștienți de importanța acestor aspecte și să le integreze în mod constant în practica lor educațională.



Activități extracurriculare

Dumitru Valerica Diana
Școala Gimnazială Parepa-Rușani, comuna Colceag

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor.” – Maria Montessori

Lumea este în continuă schimbare, tehnologia evoluează, iar procesul instructiv-educativ necesită, de asemenea, o modernizare. De aceea, activitățile școlare sunt îmbinate cu activitățile extrașcolare și extracurriculare. Activitățile extracurriculare au un rol esențial în dezvoltarea și creșterea armonioasă a preșcolarilor și școlarilor.

Este știut de toată lumea faptul că cei mici iubesc jocul. Desfășurarea acestor activități este un prilej de a „ne juca” și totodată de a învăța lucruri noi.

Scopul acestora este acela de a antrena elevii în activități cât mai variate și bogate în conținut, stimularea comportamentului creativ, facilitarea integrării în mediul școlar, evidențierea și fructificarea talentelor. Prin aceste activității elevii se apropie mai mult de școală, deoarece sunt realizate într-un cadru informal.

Activitățile extracurriculare, dacă sunt bine pregătite, sunt atractive indiferent de vârstă. Acestea stârnesc interes, nasc bucurie, și ușurează acumularea de cunoștințe.

Ultima activitate de acest gen realizată de noi a fost cu prilejul sărbătoririi Marii Uniri - „Mândru că sunt român. Ziua Națională a României”.

Ne-am pregătit intens cu mic cu mare. Implicarea părinților s-a făcut observată prin vestimentația elevilor. Fiind direct implicați, elevii s-au bucurat și s-au emoționat urmărind informații, realizând cu mânuțele lor desene și drapelul sub o altă formă, iar la final prin interpretarea unor cântece patrotice.

Activitatea a început prin ascultarea și intonarea imnului „Deșteaptă-te, române!”. A continuat prin vizionarea unui filmuleț despre semnificația zilei de 1 Decembrie – urmată de întrebări, apoi prin realizarea de motive tradiționale românești (pe hârtie cu pătrățele – foaie de matematică), după prin realizarea unui altfel de drapel (sub formă de cerc). Activitatea s-a încheiat prin interpretarea unor cântece reprezentative *România mea* (interpretată de întreaga clasă), *Românașul* (interpretată de băieți), *Sunt o romăncuță* (interpretată de fete).





OBICEIURILE ȘI TRADIȚIILE DE IARNĂ OGLINDITE ÎN ACTIVITĂȚILE ȘCOLARE

P.Î.P.Barbu Emilia Grațiela
Școala Gimnazială Calopăr, Loc. Calopăr, Jud. Dolj

Ceea ce ne face diferiţi unul faţă de celălalt, pe noi, oamenii, este sistemul de valori în care credem. Acesta ne defineşte ca indivizi şi ca grupuri. Cu un sistem de valori ieşim din familie, cu un sistem de valori ieşim din şcoală, un sistem de valori promovăm în rândul persoanelor cu care venim în contact şi a acelora pe care îi educăm, ca dascăli.

Cea mai mare bogăţie a omenirii sunt copiii. Ar trebui să ne gândim la valorificarea tradiţiilor populare şi a folclorului romanesc în rândul copiilor mici, imaginându-ni-i într-o horă a prieteniei, fericiţi să-şi facă cunoscut unii altora istoria şi geografia locurilor natale, cântecele, dansurile şi obiceiurile strămbunilor noştri.Arta noastră populară manifestată sub toate aspectele ei prezintă o bogăţie nepreţuită de comori pentru toţi aceia care-şi iubesc patria şi neamul. Începând cu obiceiurile prilejuite de fiecare eveniment important din viaţa poporului, continuând cu fru-moasele costume populare îmbrăcate în aceste împrejurări şi terminând cu cântecele discursurile şi strigăturile, nelipsite la aceste datini, izvorul lor e nesecat pentru cel ce vrea să le cunoască şi să le adune în mănunchi pentru a le dărui din nou

Pregătirea copiilor pentru viaţă înseamnă educarea lor în armonie cu principiile, normele şi idealurile poporului român.

Nu doar prin dans şi cântec valorificăm tradiţiile populare româneşti, ci şi prin alte activităţi precum: colinde, şezători, poveşti şi povestiri, proverbe, zicători, ghicitori, rime năstruşnice, numărători, poeme incantaţii, cântece formulă.

Sărbătorile de iarnă cu datinile şi obiceiurile străbune, au fost şi vor rămâne prilejuri ca micii interpreţi populari să aducă în faţa noastră, a acelor ancoraţi în cursul tumultuos al vieţii, uităm să trăim, frumuseţea portului şi cântecului popular, autenticitatea colindelor şi obiceiurilor de odinioară.

Colindele populare româneşti au multiple valenţe instructiv educative, sunt un izvor de reînoire morală de plenitudine, curăţenie, sfinţenie, speranţă.Colinde precum : "Colind de Moş Ajun", "Moş Crăciun cu plete dalbe ", "Cântec de stea ", "Buna dimineaţa la Moş Ajun", "Sculaţi gazde nu dormiţi", „Pluguşorul”, „Capra”, „Steaua” etc. interpretate într-un cadru adecvat şi cu podoa-ba costumelor specifice de către cei ce,încă puri,trăiesc cu intensitate momentul, ne fac să ne simţim măcar atunci, mândrii că suntem români . Cultivarea dragostei şi a respectului pentru valorile spirituale româneşti, în speţă - muzica folclorică - familiarizarea copiilor cu diferite obiceiuri şi datini, afirmarea talentelor şi evaluarea rezultatelor prin spectacole şi concursuri muzicale, sunt obiective ce trebuie să stea în faţa noastră ca şi educatori.

Valorificând frumusețea tradițiilor și obiceiurilor populare în cadrul serbărilor cu școlarii reușim să înfrumusețăm viața copiilor, îi ajutăm să cunoască tradițiile românești și rolul important pe care-l au în viața oamenilor din cele mai vechi timpuri, modul cum aceste tradiții au dăinuit peste timp. Prin conținutul serbărilor îi ajutăm pe copii să înțeleagă mesajul și conținutul acestor obiceiuri populare, adaptându-le particularităților de vârstă și aptitudinilor artistice individuale. Cu acest prilej introducem copiii într-o lume frumoasă a cântecului, dansului, poeziei, poveștilor, glumelor, proverbelor, zicătorilor și strigăturilor, a unor evenimente tradiționale - Crăciunul, Paștele, Moș Nicolae, copiii având posibilitatea să cunoască frumusețea și bogăția folclorului, diversitatea tradițiilor și obiceiurilor românești, armonia limbii române.

Textele cântecelor și poeziilor, ale colindelor, plugușorului, sorcovei, transmit urările de bine în legătura cu unele îndeletniciri străvechi ale românilor: uratul, semănatul, păstoritul. Cu aceste ocazii copiii își îmbogățesc vocabularul cu expresii populare, proverbe, zicători, strigături, pătrund în tainele limbii materne și în comorile înțelepciunii populare. Serbările sunt un izvor de bucurii și satisfacții care creează copiilor o stare de bună dispoziție favorabilă atât dezvoltării psihice, fizice cât și estetice. Copiii trebuie să interpreteze diferite roluri, cântăret, dansator, povestitor, creator de obiecte artizanale, formându-și sau perfecționându-și o serie de abilități artistice.

Când bat la porțile sufletului Sfintele sărbători, ne bucurăm împreună cu copiii de neasemuita frumusețe a datinilor strămoșești și scoatem din comoara inimii și din lada de zestre a neamului, tezaurul folcloric românesc: cântecul, jocul și costumul popular specific sărbătorilor.Costumele populare, ia și catrința, barnetele și opincile, cămașa și ițarii sunt primenite și pregătite pentru spectacolul mult așteptat. Atmosfera de sărbătoare din sala de festivități prin ornarea și decorarea cu elemente specifice sărbătorilor (brăduț, globuri, fulgi de zăpadă, etc) constituie un alt prilej de bucurie pentru copii alături de confecționarea costumelor și măștilor pentru capră, urs, căluți, cerb. Interpretând jocul caprei, jocul ursului, cântece și colinde, recitând versuri cu o conotație religioasă, copiii descoperă tradițiile și obiceiurile practicate în timpul sărbătorilor de iarnă, simt și prețuiesc frumusețea obiceiurilor și tradițiilor de Crăciun.

A colinda înseamnă a merge din casă în casă cu diferite urături de belșug și sănătate, împliniri diferite. Obiceiurile practicate pe timpul sărbătorilor de iarnă conțin: colindatul copiilor, Moș Ajun, colindatul cetei, cântece de stea, vicleimul, plugușorul, buhaiul, sorcova, jocuri cu măști (brezaia, cerbul, capra), dansuri (căluți, călușari, teatru popular). Colindatul copiilor are loc în seara de 24 decembrie, uneori și de Anul nou. Ceata are o gazdă unde repetă un timp, înainte de începerea colindatului. Colindele sunt variate: ale casei de gospodari, de tineri căsătoriți, de flăcăi, de fată tânără, de copil mic, de văduvă, de cioban, pescar, primar. Colindele se cântă în grup; ele au contribuit la unitatea și perpetuarea spiritului românesc.

Astfel, valorificarea folclorului în învăţământul primar, acolo unde am simţit că poate să contribuie la desăvârşirea educaţiei, a însemnat muncă, bucurie, eficienţă, întrecere de sine, îndrăzneală, curaj, imaginaţie, extrem de multă muncă, satisfacţie, motivaţie; a însemnat trecutul şi prezentul stând laolaltă.

Un copil nu poate înţelege folclorul decât pornind de la un obicei străvechi-colindatul.

Avem menirea să facem din creaţia noastră populară o carte de vizită cu care să batem la porţile cunoaşterii şi cu care vom fi primiţi şi apreciaţi fară îndoială oriunde în lume. În furtunile veacului, obiceiurile şi tradiţiile strămoşeşti au rămas neclintite păstrând valori autentice ale culturii populare tradiţionale. Copiii se lasă îndrumaţi şi pot fi modelaţi, în aşa fel încât pe fondul lor afectiv, să se aşeze elementele cunoaşterii artistice care vor imprima gândirii lor anumite nuanţe, ce vor îmbogăţi substanţa viitoarei activităţi individuale şi sociale. Începând cu obiceiu-rile prilejuite de fiecare eveniment important din viaţa poporului, continuând cu frumoasele cos-tume pe care le îmbracă în aceste împrejurări şi terminând cu cântecele, dansurile şi strigăturile nelipsite de la aceste datini, izvorul lor este nesecat pentru cel ce vrea să le cunoască şi să le adu-ne în mănunchi pentru a le dărui din nou.

Valorificând frumuseţea tradiţiilor şi obiceiurilor populare în cadrul serbărilor cu şcolarii, reuşim să înfrumuseţăm viaţa copiilor, îi ajutăm să cunoască tradiţiile româneşti şi rolul important pe care-l au în viaţa oamenilor din cele mai vechi timpuri, modul cum aceste tradiţii au dăinuit peste timp. Prin conţinutul serbărilor îi ajutăm pe copii să înţeleagă mesajul şi conţinutul acestor obiceiuri populare, adaptându-le particularităţilor de vârstă şi aptitudinilor artistice individuale.

Serbările au o importanţă deosebită în educarea copiilor. În primul rând prin conţinutul lor, transmit un anumit mesaj, apoi copiii se pregătesc împreună şi depun eforturi susţinute pentru realizarea unui scop comun, reuşita serbării.Serbările aduc lumina în sufletul copiilor, dau aripi imaginaţiei, crează o atmosferă plină de plăcere, bucurie. În transmiterea obiceiurilor şi tradiţiilor, am pornit de la ideea că nu există un alt element artistic care să poată fi aplicat multilateral în ansamblul procesului educaţional decât serbările şcolare. Învăţând copiii să desfăşoare “Serbarea pomului de iarnă”, îi implicăm în interpretarea unor roluri pe care le joacă cu plăcere: capra, ursul, sorcova, uratul, colindatul.

În atmosfera spirituală a Crăciunului, interpretarea unor dansuri populare dă posibilitatea de a cunoaşte sufletul ţăranului român, raritatea portului şi cântecului popular. Vechile datini romă-neşti ne ajută în fiecare an să simţim şi să trăim atmosfera plină de căldură şi veselie a sărbăto-rilor de iarnă.

Formarea şi dezvoltarea la elevi a unor componente educaţionale, morale şi de caracter (dragostea faţă de patrie, dragostea faţă de valorile spirituale ale neamului, dorinţa de a cunoaşte specificul nostru, fiinţa noastră naţională, românească prin înţelegerea implicării elevilor în cunoaşterea obiceiurilor româneşti în vederea păstrării fiinţei noastre naţionale şi dăinuirii ei peste veacuri), cunoaşterea şi valorificarea obiceiurilor şi tradiţiilor româneşti prin respectarea, practicarea şi transmiterea lor generaţiilor actuale şi viitoare au un rol important în educarea copiilor din ciclul primar. Să-i învăţăm pe copii să preţuiască şi să respecte obiceiurile şi tradiţiile în care s-au născut, să-i învăţăm să iubească meleagurile natale, portul românesc şi pe români. Să le sădim în suflet aceste elemente definitorii ale identităţii neamului românesc fără de care nu am mai putea şti de

unde venim şi cine suntem de fapt noi românii pe acest pământ. Să-i ajutăm pe copii să înţeleagă imensitatea tezaurului nostru folcloric în care arta populară româ-nească este o minunată oglindă în care se reflectă cu cea mai mare intensitate frumuseţea României, istoria şi mai ales sufletul neamului.

„În cultură nimic nu trebuie pierdut , totul trebuie transmis şi reînnoit “ Constantin Noica

BIBLIOGRAFIE

- MARIAN, Florea, Simeon: *Sărbătorile la români*, București, Editura Fundației Culturale Române,1899.
- POP, Mihai; RUXĂNDROIU, Pavel: *Folclor literar românesc*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1991.
- A.M. Marinescu, Sărbătorile și datinile române vechi, Editura Saeculum, 2005.
- C.Brăiloiu, Academia Română, Institutul de Etnografie și Folclor, Sărbători și obiceiuri, Editura Enciclopedică, 2002.

INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ, parte a managementului emoțiilor – cheia performanțelor ȘCOLARE

Barabás Annamária Jutka
Școala Gimnazială Adămuș - Structura Dâmbău

„Dacă abilitățile tale emoționale nu sunt la îndemână, dacă nu ai conștiință de sine, dacă nu ești capabil să-ți gestionezi emoțiile stresante, dacă nu poți avea empatie și să ai relații eficiente, atunci oricât de inteligent ai fi, nu vei ajunge prea departe." (Daniel Goleman)

În ultimii ani, conceptul de inteligență emoțională a devenit din ce în ce mai utilizat. Noțiunea tradițională de inteligență ascunde și acest tip de inteligență, deoarece o persoană inteligentă este aceea care recunoaște esența unei largi varietăți de situații și le răspunde în mod adecvat. Cunoașterea IQ-ului nu ne aduce mai aproape de înțelegerea individului dacă nu cunoaștem celelalte componente ale personalității.

Dar ce este inteligența emoțională? Inteligența emoțională (EQ) se referă la capacitatea unei persoane de a-și înțelege, de a-și gestiona propriile emoții și, acolo unde este cazul, de a înțelege emoțiile celorlalți. Oricine are un EQ ridicat este mai sensibil la sentimentele celorlalți și este, de asemenea, mai activ din punct de vedere social și se conectează mai ușor cu oamenii.

Conceptul de inteligență emoțională vine de la P. Salovey.

El numește cinci domenii importante:

- recunoașterea emoțiilor,
- a face față emoțiilor,
- automotivare,
- recunoașterea emoțiilor celorlalți
- managementul contactelor.

Caracteristicile inteligenței emoționale

Psihologul american Daniel Goleman a dezvoltat 5 factori care definesc inteligența emoțională:

- Conștientizarea de sine: Persoanele cu inteligență emoțională ridicată sunt de obicei conștienți de sine. Își înțeleg emoțiile și, prin urmare, nu permit sentimentelor lor să se ridice deasupra lor. Sunt încrezători, au încredere în intuiția lor. Ei sunt capabili să se privească sincer. Ei își cunosc punctele forte și punctele slabe și lucrează la ele pentru
  a performa mai bine. Mulți cred că conștientizarea de sine este cea mai importantă parte a inteligenței emoționale.
- Autocontrolul: capacitatea de a controla emoțiile și impulsurile. Cei care își controlează furia, gelozia, emoțiile nu iau decizii impulsive și neglijente. Ei se gândesc bine înainte de a acționa și pot spune nu.
- Motivația: Persoanele cu inteligență emoțională ridicată sunt de obicei motivați. Sunt dispuși să renunțe la rezultatele imediate pentru succesul ulterior. Sunt cu adevărat productivi, iubesc provocarea și sunt foarte eficienți în orice fac.
- Empatia: Acesta ar putea fi al doilea cel mai important element al inteligenței emoționale. Empatia este capacitatea de a te identifica cu opiniile și nevoile celor din jurul tău. Dacă ești empatic, vei recunoaște perfect sentimentele celorlalți, chiar dacă nu sunt complet evidente. Drept urmare, îți gestionezi bine relațiile. Nu îți pasă de stereotipuri, nu judeci pe nimeni prea repede și ești foarte deschis.
- Abilități sociale: este de cele mai multe ori ușor să vorbești cu oamenii și să îi placi pe persoanele cu abilități sociale bune, ceea ce dezvăluie din nou un nivel ridicat de inteligență emoțională. Ei comunică perfect și, în cele din urmă, construiesc și mențin relații foarte bine.

D. Goleman a atras atenția asupra inteligenței emoționale, este interesat de întrebări precum cum copiii noștri pot prospera mai bine în viață, cum să facem viața de zi cu zi mai tolerabilă, mai umană sau cum putem preda totul în familie și la școală.

Scopul educației emoționale este dezvoltarea zonelor noncognitive ale personalității și este și mai important în cazul grupurilor vulnerabile dezavantajate. Nu se desfășoară doar în sala de clasă, ci în întreaga viață școlară, este prezentă în relația dintre familie și școală, în comunicarea profesor-elev, în relațiile sociale ale copiilor, în situațiile educaționale, în relaţiile dintre colegii profesori. Mulți cred că problemele personale ale copiilor ar trebui tratate în afara școlii, de către familie și alte instituții. Alții recunosc că nu se simt competenți în a face față problemelor emoționale. Cu toate acestea, există o serie de momente în predare în care este important să luăm în considerare rolul emoțiilor. Cheia pentru învățarea eficientă și prosperitate este armonia inteligenței emoționale și a rațiunii. Funcția dezvoltării inteligenței emoționale este de a înzestra elevul cu competențele necesare pentru a prospera în școală și apoi în viață. Subdezvoltarea inteligenței emoționale degradează grav performanța. Cultura emoțională poate fi dezvoltată doar prin experiențele pe care le trăim, prin dezvăluirea propriilor forțe și nevoi personale, cu nevoia ca relațiile noastre umane să se bazeze pe deschidere, încredere și grija umană și la școală.

Sfaturi pentru dezvoltarea inteligenței emoționale:

- Observă cum reacționezi la oameni! Emiți o judecată imediat înainte de a cunoaște toate faptele? Stereotipezi? Cum gândești și cum te relaționezi cu ceilalți? Pune-te în locul lor, fii deschis și acceptă părerile și nevoile lor!
- Fă o autoevaluare! Care sunt slăbiciunile tale? Ești dispus să accepți că nu ești perfect și să lucrezi în anumite domenii pentru a deveni o persoană mai bună? Fii onest cu tine insuti!
- Uită-te la cum reacționezi la situațiile stresante! Ești supărat dacă ceva nu se întâmplă așa cum îți dorești? Dai vina pe altii sau ești supărat pe ei deși nu au nicio vină? Abilitatea de a rămâne calm și de a te controla în situații dificile este o abilitate apreciată. Ține-ți emoțiile sub control atunci când lucrurile merg prost!
- Asumă-ți responsabilitatea pentru acțiunile tale! Dacă ai jignit pe cineva, cereți scuze, nu evita acea persoană în mod intenționat! Oamenii aproape întotdeauna au tendința, dar fă-o într-un mod sincer.

Inteligența noastră emoțională se dezvoltă, se schimbă și se întărește odată cu înaintarea în vârsta. Să ne conștientizăm emoțiile și să nu ne fie teamă să recunoaștem și să acceptăm emoțiile altora. Inteligența emoțională poate fi dezvoltată continuu. Există persoane care trebuie să lucreze mai mult la asta, dar rezultatul final este același: dezvoltarea. Înțelegeți și experimentați sentimentele, astfel încât să vă fie mai ușor să faceți față situațiilor de zi cu zi!

Bibliografie:

- Anderson Walter: *Curs practic de încredere în sine.* Editura Curtea Veche, Bucureşti, 2000.
- Cosmovici Andrei - Luminiţa Iacob: *Psihologie şcolară.* Editura Polirom, Iaşi, 1999.
- Cristea Sorin: *Dicţionar de pedagogie.* Editura Litera Educaţional, Chişinău, 2002.
- Faber A - Elaine Mazlish: *Comunicarea eficientă cu copiii, acasă şi la şcoală.* Editura Curtea Veche, Bucureşti, 2002.
- Goleman Daniel: *Inteligenţa emoţională.* Editura Curtea Veche, Bucureşti, 2001.

Importanța elaborării unui CDȘ privind educația pentru schimbările climatice și problemele de mediu în învățământul gimnazial

Prof. Covaci Laurean Vlad
Liceul Teoretic „Samuil Micu" Sărmașu, jud. Mureș

Schimbările climatice reprezintă o provocare globală și presupun o abordare responsabilă, precum și întreprinderea de acţiuni concrete la nivel global, regional, naţional şi local.

În era actuală, când schimbările climatice devin tot mai evidente și presante, educația joacă un rol esențial în pregătirea elevilor pentru a înțelege, gestiona și contribui la soluționarea problemelor legate de mediu. Un pas semnificativ în această direcție îl reprezintă implementarea elaborarea și implementarea unui curriculum la decizia școlii privind schimbările climatice și problemele de mediu. Această opțiune educațională aduce beneficii atât pentru elevi, cât și pentru societate, contribuind la formarea unei generații conștiente și responsabile față de mediul înconjurător. În curriculumul de trunchi comun, schimbările climatice și mediul sunt tratate tangențial, în cadrul unor capitole (exemple: Energia și viața, Chimia și viața. Substanțele în natură, Sănătatea omului și a mediului etc.) sau în contextul informațiilor generale referitoare la climă și mediu.[2]

Obiectivul principal al educației privind schimbările climatice și problemelor de mediu este dezvoltarea de competențe[3] (cunoștințe, abilități și atitudini) care să le permită elevilor să contribuie la:

1. acţiuni relevante pentru combaterea schimbărilor climatice și reducerea impactului acestora;
2. acțiuni de adaptare la schimbările climatice și asigurarea modelelor de reziliență la schimbările climatice;
3. protejarea, refacerea și promovarea folosirii sustenabile a ecosistemelor terestre, apelor curgătoare, lacurilor, mărilor și resurselor marine și stoparea pierderii biodiversității;
4. asigurarea modelelor sustenabile de consum și de producție.

Studiul schimbărilor climatice și al problemelor de mediu în cadrul unui optional oferă elevilor oportunitatea de a se confrunta direct cu realitățile cu care se confruntă planeta noastră. Înțelegerea impactului acțiunilor umane asupra mediului înconjurător este primul pas spre conștientizare și, implicit, spre schimbare.

Implementarea unor astfel de opționale în învățământul gimnazial oferă o platformă ideală pentru dezvoltarea gândirii critice și a abilităților de soluționare a problemelor. Elevii învață să analizeze cauzele și consecințele schimbărilor climatice, să identifice soluții viabile și să participe la discuții informate despre posibile acțiuni individuale și colective.

De asemenea, acestea au scopul de a forma cetățeni responsabili, capabili să ia decizii informate și să acționeze în favoarea unui viitor mai sustenabil. Elevii care studiază problemele de mediu devin cetățeni activi și implicați în comunitatea lor, având o contribuție semnificativă la inițiativele de protejare a mediului. Aceștia își vor dezvolta valori, comportamente și atitudini precum empatia, conexiunea cu natura, grija și compasiunea pentru toate formele de viață, respectul față de natură, responsabilitatea privind utilizarea resurselor naturale,

[2] Ionescu, C. (2020). Schimbările climatice: Cum crește presiunea pentru predarea acestei teme „fierbinți" în școlile lumii. În România, subiectul e tratat tangențial.
https://www.edupedu.ro/schimbarile-climatice-cumcrestepresiunea-pentru-predarea-acestei-teme-fierbinti-in-scolile-lumii-in-romania-subiectul-e-tratattangential/

[3] Strategia Națională privind Educația pentru mediu și schimbări climatice 2023 - 2030

responsabilitatea în gestionarea propriilor decizii cu impact asupra mediului și climei, inclusiv în comportamente de consum cotidiene, implicarea în rezolvarea problemelor de mediu și climă, precum și participarea și responsabilitatea civică.

În încheiere, studierea unor opționale privind schimbările climatice și problemele de mediu la nivelul gimnaziului reprezintă o mișcare strategică în direcția formării unei generații educate, conștiente și proactive în ceea ce privește protecția mediului.

Investiția în educația lor nu este doar o investiție în viitorul lor, ci și în viitorul întregii noastre planete.

Mijloace şi instrumente digitale optime de predare a conţinuturilor la disciplina limba şi literatura română

Prof.înv.primar Fodorean Diana Iustina
Şcoala Gimnazială„Andrei Şaguna”, Turda

Alături de metodele active participative, care ocupă un loc important în optimizarea demersului de predare-învăţare a conţinuturilor limbii şi literaturii române, instrumentele digitale puse la dispoziţie de tehnologia modernă, care progresează cu rapiditate, ocupă un loc la fel de important dacă sunt utilizate în mod eficient şi adecvat . Acestea sunt cele preferate de elevi, pentru a reuşi să le stârnim atenţia şi să-i antrenăm în demersul didactic.

Este o realitate a lumii moderne faptul că utilizarea device-urilor a devenit indispensabilă, iar elevii percep aceste tipuri de instrumente ca o necesitate zilnică , de care nu se pot despărţi. Deşi este greu să ţinem pasul cu noile schimbări, ca profesori trebuie să admitem că acesta este un domeniu care poate aduce beneficii enorme în sistemul educației. Este ocazia noastră de a a-i ajuta pe elevi să utilizeze eficient aceste mijloace, să ne apropiem mai mult de lumea lor.

Aceste mijloace digitale pe care le putem utiliza pentru eficientizarea predării poartă numele de instrumentele Web 2.0 , termenul fiind folosit la modul general pentru anumite aplicații ale Internetului și World Wide Web, inclusiv bloguri, wiki-uri, servicii de partajare video și site-urile de social media, care pun accentual pe schimbul interactiv și participativ. Aceste instrumemnte pot veni în ajutorul cadrelor didactice, întrucât aplicaţiile web 2.0 sunt un mediu mult mai natural de învăţare decât mediul şcolar, pentru mulţi elevi. Aceştia se simt confortabil, motivaţi să cerceteze, să descopere, să creeze, de asemenea cadrele didactice au ocazia să facă schimb de bune practici .

Pentru cadrele didactice, acest progres semnificativ în dezvoltarea web 2.0, a reprezentat punerea la dispoziţia lor, a unei multitudini de intrumente uşor de folosit , dar şi foarte accesibile. Atunci când utilizăm aceste instrumente, urmărim beneficiile lor pedagogice. Fiecare profesor e resposabil de alegerea instrumentului potrivit, astfel încât elevii săi să îşi dezvolte competenţele urmărite. Datorită varietăţii ofertei de instrumente, nu este uşor să facem alegerea potrivită întotdeauna. Astfel că printre instrumentele des utilizate, atât în cadrul proiectelor cât şi în activitatea instructiv-educativă, se numără şi aceste instrumente pe care le-am utilizat la clasa a IV-a, în cadrul orelor de limba şi literatura română:

- **E-Book** (abreviere în limba engleză de la electronic book, *carte digitală*). Este un fișier electronic digital ce conține textul și imaginile unei cărți, între timp chiar și clipuri video. Cărțile electronice sunt cărți virtuale. Ele se pot citi pe mai multe tipuri de aparate cu monitor (ecran), în general portabile: calculatoarele personale, sau și pe dispozitive special construite pentru cititul cărților, numite *e-reader* sau *e-book reader*. Eficienţa acestei aplicaţii este dată de faptul că permite realizarea în format electronic a unui e-book sau unei cărţi digitale proprii, prin colectarea unor texte originale sau compuneri redactate de elevi, care mai apoi vor fi centralizate sub forma unei astfel de fişier, ce poate fi vizualizat ulterior de către elevi şi nu numai. Este o modalitate optimă de a stimula elevii să redacteze texte sau compuneri cu conţinut bogat, respectând în acelaşi timp etapele de redactare şi de aşezare în pagină. Pentru început elevii vor redacta textele scriind de mână, mai apoi vor putea opta pentru redactare în format electronic. În urma colectării acestor texte, cadrul didactic va folosi o aplicaţie specifică de redare a cărţii în format electronic, precum *Book Creator*.
- **Wardwall:** este un instrument digital uşor de utilizat, o modalitate simplă de a crea propriile resurse de predare. Tipurile de resurse ce pot fi alcătuite sunt diverse, utilizând şabloanele oferite, precum: *„Roată norocului”, „Se potrivesc”, „Anagramă”, „Cuvinte încrucişate”, „ Deschide cutia!”, „Chestionare”,*

„Adevărat sau fals”, ş.a. .Pentru a facilita utilizarea acestor şabloane, aplicaţia oferă exemple concrete de resurse educaţionale, exerciţii-joc, intercative pentru orele de limba română. Odată accesată, aplicaţia indică paşii necesari realizării resurselor educaţionale, optime în predarea conţinuturilor la limba română. (https://wordwall.net/)

- **Learning Apps** este o aplicație Web 2.0 concepută pentru a sprijini procesul de instruire prin metode interactive. Modulele/exercițiile (denumite Apps) existente pot fi integrate direct în conținuturile de învățare corespunzătoare, sau redactate/ajustate la necesitate, dar pot fi și elaborate online de utilizatori. Aplicația LearningApps are ca scop de a aduna module care pot fi reutilizate și de a le pune la dispoziția utilizatorilor. Aceste module nu conțin un scenariu concret de învățare, ci se axează exclusiv pe partea interactivă. Aplicația dispune de o variantă a site-ului în limba română. Categoriile încorporează majoritatea disciplinelor de studiu, se poate opta pentru mai multe limbi, iar tipurile de exerciții care pot fi alcătuite sunt diverse pornind de la: *„Cuvinte încrucişate”, „Jocul Milionarii”, „Marchează în text”, „Completează tabel”,* „*Joc-Perechi(Perechi imagini)”,* „*Joc-Perechi(Text/Imagine)”,* (de exemplu, identicarea semnului de punctuaţie potrivit cu definiţia corespunzătoare utilizării lui), „*Ordonare cu hartă*”, „*Ordonare grupe*”, „*Ordonare pe imagini”,* „*Ordonează perechi”, „Puzzle – Grupe”, „Tabel ordonare”, „Rebus; Spânzurătoarea”, „Text spații goale” „Completează tabel”, „Quiz cu introducere”, „Audio/Video cu inserări”, „Avizier”, „Caiet”, „Calendar”, „Chat”, „Mindmap”, „Scrieți împreună”.*

  Exercițiile (Apps) se pot alcătui relativ simplu, urmând instrucțiunile de pe site. Există numeroase modele care facilitează crearea acestora într-un timp relativ scurt.

  LearningApps este un ajutor pentru profesori şi pentru elevi. Profesorul are posibilitatea să structureze materialul pe care doreşte să-l predea în cel mai bun mod, sau să se folosească de exercițiile oferite de colegi. Pentru elevi, LearningApps oferă moduri cât mai interactive şi atrăgătoare de însuşire a noilor informaţii. Prin intermediul LearningApps elevul va învăţa mult mai uşor prin descoperire şi mai ales prin interactivitate.

- **ZeeMaps** - face parte din categoria instrumentelor pentru hărţi interactive online. Permite vizualizarea datelor geografice și posibilitatea de a personaliza hărțile în modul în care dorim. Astfel că, în cadrul orele de limba şi literatura română putem crea hărţi cu locuri de vizitat ale oraşelor sau satelor din ţara noastră în care s-au născut scriitorii şi poeţii pe care îi studiem în clasa aIV-a. Aceasta este o maniera interdisciplinara de predare care le oferă elevilor posibilitatea de a se orienta pe harta ţării noastre şi a identifica mai uşor regiunile ţării în funcţie de locul natal al scriitorilor/poeţilor renumiţi. Zeemaps are propriile sale servere în care sunt stocate toate hărțile create. Nu este necesar să creăm un cont, de asemenea putem adăuga imagini, text sau video la markerele folosite. (https://www.zeemaps.com/)
- **Wordart:** este un creator de artă a cuvintelor care ne permite să realizăm cu uşurinţa ciorchine de cuvinte, spre exemplu pentru a reaprezenta familia lexicală a unui cuvânt dat. Obţinem, astfel rezultate profesionale de calitate într-un timp foarte scurt, întrucât nu sunt necesare cunoştinţe prealabile de design grafic. Acest instrument este folosit în special de către elevi, realizând astfel singuri sarcinile de lucru primite la orele de limba şi literatura română.(http://wordart.com).

E important să avem în vedere faptul că utilizarea unui instrument educațional digital optim constituie o modalitate eficientă de atingere a competenţelor specifice disciplinei limba şi literatura română .**Webografie**

- https://wordwall.net/
- https://learningapps.org/
- https://www.zeemaps.com/
- http://wordart.com

Ia atitudine și fii un exemplu!!

Prof. înv.primar: EREMIA MADICA
Școala Gimnazială Dumitra, Bistrița-Năsăud

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.” (Maria Montessori - „Descoperirea copilului”)

Sănătatea este cel mai de preț bun pe care îl poate avea un om. Sănătatea adevărată înseamnă acțiune educativă atât asupra corpului cât și a mediului înconjurător. Sănătatea permite omului să-și îndeplinească cu randament maxim și eficient rolul în societate, iar sănătatea unui adult depinde în mare măsură de evoluția lui în perioada copilăriei și a adolescenței, când activitatea copilului se desfășoară mai ales în cadrul colectivității.

Pentru dobândirea unui stil de viață sănătos este esențială educația. Aceasta se poate realiza atât în mediul familial, cât și în mediul școlar unde elevii își pot însuși norme igienico-sanitare, de prevenire a unor boli, pot învăța să se cunoască mai bine și să-și apere organismul de diverși factori nocivi, despre importanța unei alimentații echilibrate, despre alocarea timpului pentru lucru/odihnă, despre respectarea mediului și a-l proteja. În cadrul activităţilor organizate în mijlocul naturii, copiii se confruntă cu realitatea şi percep activ, prin acţiuni directe obiectele, fenomenele, anumite locuri . În familie ,copilul ajută la treburile din gospodărie, pentru a consuma legume proaspete și ecologice.



Muncim în gradină!






În cadrul activităților de la școală , am pertecut timp util , amenajând parcul școlii. În luna aprilie,elevii clasei noastre, împreună cu doamna învăţătoare ,au ieşit în parcul de lângă şcoală şi au plantat flori. Ne mândrim cu şcoala noastră şi vrem să arate bine!!







Fiind axate în principal pe viaţa în aer liber, în cadrul acestor acţiuni precum şi în cele de ecologizare, elevii îşi pot forma sentimentul de respect şi dragoste faţă de natură, faţă de om şi realizările sale. În urma plimbărilor, a excursiilor în natură, copiii pot reda cu mai multă creativitate şi sensibilitate, imaginea realităţii, în cadrul activităţilor de desen şi modelaj, iar materialele pe care le culeg, sunt folosite în activităţile practice, în jocurile de creaţie, iar altele vor fi depozitate selectiv în containere . La vârsta şcolară, copiii sunt foarte receptivi la tot ce li se arata sau li se spune în legatură cu mediul, fiind dispuşi să acţioneze în acest sens.

Copii participă cu însufleţire şi dăruire la astfel de activităţi, iar succesul este garantat dacă ai încredere în imaginaţia, bucuria şi dragostea din sufletul copiilor, dar să îi laşi pe ei să te conducă spre acţiuni frumoase şi valoroase. Activităţile de ecologizare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoştinţe, chiar dacă necesită un efort suplimentar. Participarea efectivă şi totală în activitate angajează atât elevii timizi cât şi pe cei slabi, îi temperează pe cei impulsivi, stimulează curentul de influenţe reciproce, dezvoltă spiritul de cooperare, contribuie la formarea colectivului de elevi. Elevii se autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activităţi se supun de bună voie regulilor, asumându-şi responsabilităţi.

Deoarece şi familia are un rol important în formarea şi dezvoltarea gustului pentru estetic, am încercat să implic şi părinţii elevilor în anumite acţiuni. Au fost invitaţi să participe la acţiunile de ecologizare, alături de copiii lor. Fiind prezenţi au avut ocazia de a observa cum se prezintă fiecare copil. Au fost îndrumaţi cum să acţioneze, pentru a-i obişnui pe copii să recicleze selectiv, să economisească apa și energia electrică, să păstreze rechizitele.



„Sădește un gând și vei culege o acțiune;

Sădește o acțiune și vei culege un obicei;

Sădește un obicei și vei culege un caracter;

Sădește un caracter și vei culege un destin.”(Samuel Smiles)

Particularități ale dezvoltării capacității de analiză la vârsta preșcolară

Prof. învățământ preșcolar Bîndac Marlena
G.P.P.”Letea”, Bacău

Gândirea, prin trăsăturile sale, este un element constitutiv al personalității, gradul său de dezvoltare reflectând etapa la care a ajuns evoluția intelectuală a individului. Dezvoltarea gândirii preșcolarului trebuie urmărită sub toate aspectele (operații, mobilitate, flexibilitate, perspicacitate), în tot acest timp ținându-se seama de particularitățile de vârstă și cele individuale.

Dezvoltarea sistemului cognitiv al copiilor preșcolari este complexă și graduală. La preșcolari, gândirea evoluează rapid, de aceea trebuie să i se acorde o atenție deosebită. Preșcolarilor trebuie să le fie stimulată necesitatea de a obține informații noi despre obiecte și fenomene, calitățile acestora, particularitățile esențiale. Perioada preșcolară corespunde stadiului în care copilul asemănător unui mic savant observă atent lumea înconjurătoare, analizează cele văzute, construiește teorii și trage concluzii individuale despre cum funcționează tot ceea ce îl înconjoară.

Un important progres al gîndirii preșcolarului îl reprezintă organizarea structurilor operative ale gândirii, proces ce se desfășoară lent, cu suișuri dar și cu coborâșuri. Acest proces presupune organizarea cunoștințelor, identificarea noțiunilor, ierarhizarea celor simple, empirice. Gândirea preșcolarului se află într-o etapă de explorări și dificultăți, determinând dezvoltarea unor însușiri și caracteristici ale operativității gândirii. Fiind implicat în experiențe concrete și verbale, se constituie treptat clasele logice, iar preconceptele dobândesc generalitate și precizie.

Vârsta preșcolară marchează momentul formării conceptelor. La această vârstă gândirea este prelogică, dar capacitatea de a intui și a anticipa crește. Copilul este legat de percepție și își concretizează atenția pe etapa finală a unei transformări.

Preșcolarul poate să identifice un obiect, să-l analizeze, să descompună mental însușirile acestuia și să-l compună potrivit cu raportul părților componente ale acestuia. Copilul examinează și analizează obiectele operând cu diverse criterii: formă, mărime, culoare, suprafață, volum, număr. Priceperile și deprinderile formate la vârsta preșcolară au menirea de a dinamiza operațiile gândirii, implicit stimularea capacității de analiză.

Analiza este o operația de bază a gândirii. Capacitatea de analiză se dezvoltă la preșcolari prin descrieri de obiecte, tablouri din natură, ordonarea diverselor imagini desfăcute în părți componente în scopul studierii lor. Copilul învață să descopere legitatea aranjării unor figuri, să determine pe baza unor desene ce a fost și ce urmează. Analiza presupune separarea mintală a unor obiecte, fenomene sau însușiri, părți, elemente ale lor. Analiza presupune “spargerea” informațiilor în mai multe bucăți..

Preșcolarul va încerca să înțeleagă cum este structurată și organizată informația. Educatoarea îl va încuraja prin sarcini precum: „Explică!”, „Compară!”, „Aranjează aceste obiecte!”, „Prin ce se deosebesc?”, “Care este diferența?”, „Puneți acest puzzle împreună!”

Practica pedagogică preșcolară trebuie să cultive curiozitatea naturală a copiilor, să le dezvolte capacitățile analitice. Sub impactul unei învățări dirijate, dezvoltarea și fixarea structurilor cognitiv-acționale pot fi accelerate, fără a se forța limita impusă de vârstă. Gândirea poate fi ajustată să se purifice mai devreme de neesențial, operațiile sale fiind configurate mai rapid. Astfel, preșcolarii vor înțelege relația cauză-efect, vor înțelege modul în care părțile se combină pentru a forma un întreg, vor cunoaște relațiile dintre diverse componente, vor înțelege modul în care funcționează în general orice fenomen.

Analiza, operație fundamentală a gândirii, rezultă în urma interiorizării unor acțiuni externe. Analiza este în ipostază de verigă, care comportă o structură în demersul gândirii, element cu incidențe neuronale, definitorii pentru activitatea didactică, decizional în activitatea de învățare.

Pentru a descifra mecanismul intrinsec al operației mentale de analiză, la vârsta preșcolară se poate lua drept criteriu de analiză materialul intuitiv cu care este pus în legătură preșcolarul. Analiza este dovedită atunci când preșcolarul, pe baza observării unei planșe prezintă obiectul percepției prin enumerarea părților sale componente. Copilul înșiră ca rezultat al analizei, o seamă de caracteristici principale și secundare ale elementelor observate pe baza materialului intuitiv.

În cadrul unei activități didactice, folosind ca metodă observația, preșcolarii trec de la etapa de analiză liberă, în care exprimă ceea ce-i impresionează pe loc la analiza sistematică, care urmărește ordonarea impresiilor într-un tot unitar. Analiza sistematică a obiectului sau al fenomenului cercetat urmărește criterii cum ar fi: perceperea aspectului global al obiectului; trecerea de la aspectul global la părți, aspecte izolate; trecerea de la părțile obiectului spre întreg; trecerea de la părțile componente ale obiectului observat la însușirile care-l caracterizează, la funcțiile și caracteristicile acestor părți. Analiza obiectelor și fenomenelor realității trebuie să stabilească ce este, din ce este alcătuit, la ce servește și cum se prezintă sub raportul dimensiunilor, culorii, formei.

Analizând obiectele sau fenomenele, preșcolarul realizează primii pași importanți spre aprecierea notelor esențiale, determinative ale acestora, se desăvârșește procesul de integrare într-un tot unitar.

Analiza este asemănată cu însăși înțelegerea. Înțelegerea începe și se termină cu analiza. Analiza conduce la mai buna înțelegere a întregului. Copilului i se va răspunde cu atenție și în mod corect, după nivelul său de înțelegere la toate întrebările „De ce?” Trebuie exploatată oportunitatea de a răspunde acestuia atunci când el întreabă din propria nevoie de a cunoaște și a înțelege ceea ce îl înconjoară. Preșcolarului trebuie să-i fie solicitată capacitatea de analiză, cerându-i părerea despre diverse lucruri: “Dar tu ce crezi?”, „De ce este cerul albastru?”, „De ce zboară păsările?’. Întrebarea „De ce?” este un stimul universal pentru gândire și analiză. În felul acesta, preșcolarul devine conștient de propria viziune, are propria poziție în relație cu lumea înconjurătoare, îi este consolidată personalitatea.

Analiza cuprinde potrivirea, clasificarea, analiza erorilor, generalizarea și specificarea. Prin aceste procese, preșcolarii pot folosi ceea ce achiziționează pentru a crea noi înțelegeri și pentru a utiliza ce au învățat în situații noi. Implicarea copiilor în realizarea sarcinilor care presupun un efort cognitiv complex solicită acestora stimularea capacității de analiză la un nivel superior, antrenând gândirea în profunzime.

Analiza este o treaptă importantă a domeniului cognitiv pentru copilul ce avansează în cunoaștere. Analiza, înțeleasă fie în termen de capacitate, fie de comportament, este parte componentă a categoriei de deprinderi intelectuale, reprezentând în fapt, modalitatea de a opera cu informațiile. Când analiza devine obiectiv prioritar al activității specifice preșcolarilor, gândirea este angajată la nivel superior. Analiza ocupă o poziție importantă, de bază, fără de care învățarea nu se poate desfășura.

Procesul de învățare nu poate exista în afara procesului de analiză, indiferennt de forma în care aceasta este prezentă: ca scop al activității cognitive, parte a gândirii în profunzime sau a gândirii la nivel superior. Analiza are un rol important în constructia produselor învățării: noțiuni, deprinderi, priceperi, abilități, capacități.

Sarcinile cognitive care implică preșcolarii la analiză sunt cele care au legătură directă cu situații de învățare create de cadrul didactic așa încât copiii să descopere cunoștințe noi, să desprindă reguli și principii din situații concrete cu care intră în contact. Contextul de învățare trebuie gândit și pregătit în așa fel încât să determine angajarea operației de analiză în actul complex al cunoașterii. Demersul formativ eficient stimulează procesul de analiză, devenind astfel o caracteristică definitorie a stilului de muncă intelectuală.

Bibliografie:

1. Chateau, J., (1992), *Copilul și jocul*, București: Editura Didactică și Pedagogică
2. Dumitriu, C., (2011), *Psihopedagogia jocului,* Bacău: Editura Alma Mater.
3. Mâță, L., Cojocariu, V.-M., (2011), *Ghid de elaborare a jocului didactic*, Bacău: Editura Alma Mater.
4. Zlate, M., (2009) *Fundamentele psihologiei,* Iași: Editura Polirom.

ATITUDINI PRIVIND EDUCAȚIA INCLUZIVĂ A COPIILOR CU DIFICULTĂȚI DE ÎNVĂȚARE ÎN EXPERIENȚA DIDACTICĂ

Prof. Înv. Primar Iovlev Ana
Liceul Cu Program Sportiv „Szasz Adalbert" Târgu Mureș

În societatea românească copiii cu dificultăți de învățare sau copiii cu un ritm lent de acumulare de achiziții sunt priviți cu reticență în ceea ce privește integrarea lor în școlile normale. Această reținere vine din partea cadrelor didactice (un motiv ar fi tulburările de comportament ale copilului cu CES), din partea părinților copiilor cu CES, dar și din partea colectivului de elevi obișnuiți, cât și a părinților acestora. Pentru ca integrarea copiilor cu CES în școala de masă să se realizeze cu ușurință este nevoie de elaborarea unui curriculum adaptat în educația copiilor cu CES, de proiecte și programe, de elaborarea unor strategii în acest sens. Procesul didactic sau procesul de predare-învățare-evaluare ar trebui adaptat la diferențele dintre copii. Sigur că un copil cu dificultăți de învățare are nevoie de adaptare și integrare. Cadrul didactic este cel care organizează situațiile de învățare în care implică pe toți elevii astfel încât să pună în evidență sau să valorifice potențialul fiecărui elev într-o manieră pozitivă. Cu toate acestea este de menționat faptul că profesorul nu este singurul responsabil de integrarea copilului cu dificultăți în învățământul de masă.

Pentru ca integrarea copiilor cu dificultăți de învățare în școlile normale să fie posibilă este necesar să existe o comunicare între toți actorii implicați în procesul de integrare școlară. Aici ne referim la cadrele didactice, la profesorii de sprijin, la specialiști în logopedie, la specialiștii în psihopedagogie specială, părinții copiilor obișnuiți, dar și părinții copiilor cu dizabilități sau tulburări de învățare.

Copiii cu dificultăți de învățare sunt copiii care necesită atenție și asistență suplimentară, sprijin, îndrumare, răbdare deoarece un astfel de copil se confruntă cu probleme de cunoaștere, de învățare, de interacțiune, probleme sociale, emoționale, comportamentale. De aceea, acești copii nu pot să își valorifice potențialul intelectual în condiții obișnuite. Astfel, activitățile educative școlare și extrașcolare trebuie să fie concepute și aplicate astfel încât să vină în sprijinul acestor copii și să ușureze sau favorizeze o înțelegere a conținuturilor. Pentru ca acest lucru să fie posibil trebuie să vorbim de un set de atitidini privind educația încluzivă a copiilor cu dificultăți de învățare.

● Atitudini la nivelul managementului școlar

Aici putem vorbi de o atitudine de educație incluzivă sau de o atitudine de reținere, așa cum am menționat și mai sus. Cadrele didactice manifestă o oarecare reținere în a integra un copil cu CES în școala de masă în sensul că există o teamă în rândul acestora de a nu fi considerate vinovate sau răspunzătoare pentru eșecul școlar al elevilor integrați sau pentru neglijarea elevilor obișnuiți prin faptul că le-ar acorda o atenție scăzută în timpul activității didactice, caz în care ar atrage și nemulțumirea unor părinți. Un rol important îl deține și direcțiunea școlilor care trebuie să asigure spațiu și săli de clasă dotate cu materiale și aparatură specială pentru copiii cu CES, să sprijine cadrele didactice în ședințele cu părinții, să inițieze proiecte pentru integrarea socială a copiilor.

● Atitudinea cadrelor didactice

Cadrele didactice trebuie să aibă dorința de a ajuta copiii cu CES, să manifeste deschidere față de acești copii, să dea dovadă de echilibru interior și de o inteligență emoțională ridicată. Stilul de predare trebuie să fie cât mai apropiat de stilul de învățare. Activitățile ludice sunt foarte importante, deoarece prin joc copiii cu dificultăți de învățare pot să se exprime mai bine. Consider că ar fi de ajutor ca profesorii din învățământul de

masă să urmeze programe de formare în domeniul lucrului cu copiii aflați în dificultate. Faptul că nu există o pregătire a cadrelor didactice în domeniul educației cu elevii cu CES face ca aceștia să fie reținuți în ceea ce presupune intergrarea acestor copii în școala de masă. Profesorul este nevoit să își adapteze lecțiile la nivelul elevilor și în funcție de reacțiile acestora. De asemenea, personalul din școală ar trebui să reacționeze pozitiv la dificultățile întâmpinate de elevi și să asigure crearea unui climat afectiv – pozitiv.

● Atitudinea părintelui

Părintele trebuie să accepte și să recunoască faptul că propriul său copilul are o problemă de învățare, socială, de interacțiune, comportamentală sau emoțională. Este foarte important ca părintele să aibă o atitudine de parteneriat, o atitudine colaborativă și să dorească să fie ajutat atât el, cât și copilul acestuia, deoarece este nevoie ca și părintele să preia o parte din sarcini. De asemenea, părintele trebuie să asculte de îndrumările venite din partea cadrului didactic, să desfășoare acasă activitățile sugerate de cadrul didactic respectând îndrumările acestuia. Cu alte cuvinte, trebuie să îl învățăm pe părintele copilului cu tulburări de învățare ce anume să facă acasă pentru a-și ajuta copilul, să-l învățăm cum să își învețe copilul acasă.

● Atitudinea colegilor de clasă, respectiv atitudinea părinților elevilor obișnuiți

Sub acest aspect, pot exista situații în care colegii de clasă să aibă o atitudine de respingere, de reținere față de colegul lor (copil cu CES). Pentru a elimina această situație este nevoie de prezența sau intervenția unui specialist care să spună atât elevilor, cât și părinților acestora de ce constituie un avantaj faptul că au în clasă un copil cu dificultăți de învățare. Există încă temerea că prezența unui copil cu CES în clasă va afecta performanțele școlare ale celorlalți elevi și va altera climatul clasei, fie prin tulburările de comportament, fie prin modificări ale orarului zilnic, fie prin faptul că elevul cu dificultăți de învățare va beneficia de o evaluare diferită. Menținerea unui climat optim în clasă ar trebui să fie una din preocupările majore cadrului didactic. Copilul cu dificultăți de învățare nu trebuie să se simtă marginalizat .

Toate aceste tipuri de atitudini enumerate mai sus, coroborate, ar trebui să asigure un climat adecvat dezvoltării armonioase și cât mai echilibrate a copiilor cu CES.

Bibliografie:

1. Suport de curs, Educația incluzivă – Stategii și metode de lucru cu copii cu CES
2. Psihopedagogie specială pentru examenul de titularizare în învățământ, 2021 (https://ExamenTitularizare.ro), lucrare elaborată în conformitate cu programa de specialitate, modificată prin Ordinul Ministrului Educației și Cercetării nr.5975/2020

Importanța educării preșcolarilorîn spiritului valorilor naționale

Prof.înv.preșc.Badea Ana Mihaela
G.P.N.Branișstea

Motto:,,Educația este cea mai puternică armă, pe care o puteți folosi pentru a schimba lumea." (Nelson Mandela)

Drumul în viaţă al omului este presărat de nenumărate valori. Printre acestea, valorile morale au un rol important atât în formarea caracterului şi a stilului diferit al oamenilor unii faţă de alţii, cât şi în solidarizarea lor în adoptarea unor proiecte comune, care le îndrumă viaţa. Omul are nenumărate nevoi personale care îl determină să aleagă din realitate ceea ce este bun, dar trăieşte totodată în diferite colectivităţi, care îi impun anumite criterii de alegere şi decizie.

Tradițiile românești constituie una dintre valorile inimaginabile ale poporului nostru și nu trebuie să lăsăm timpul și preocupările lumii moderne să ne facă să le uităm. Copiii trebuie îndrumați să înțeleagă specificul poporului nostru, aspirațiile, idealurile trecute și prezente, care sunt oglindite în obiceiurile locurilor ți creațiile meșteșugărești. Punându-i pe preșcolari, încă de mici, în contact direct cu o creație populară, le insuflăm respectul pentru tradițiile românești și dorința de a duce mai departe tot ceea ce reprezintă ca națiune.

Educaţia este concepută ca o activitate de formare şi dezvoltare armonioasă a fiinţei umane, marii filosofi şi oameni ai culturii arătându-se preocupaţi de „darul cel mai frumos care poate fi făcut omului". (Platon). Dezvoltarea armonioasă a copilului presupune o modelare a acestuia, în planuri multiple: fizic, intelectual, moral, estetic şi practic.

Această perioadă, a preşcolarităţii, reprezintă fundamentul personalităţii copilului. La grădiniţă, copilul trebuie să intre în contact cu tot ceea ce înseamnă bazele educaţiei diverse şi care se va desfăşura pe tot parcursul vieţii. Problema apropierii copilului de cunoaştere și însușire a normelor, regulilor de bază şi convieţuire trebuie văzute prin prisma jocului şi amenajării adecvate a centrului tematic.

Educaţia naţională formează copiilor o conduită morală bazată pe cunoaşterea cotidiană a regulilor vieţii sociale, urmăreşte iniţierea copiilor în practicarea unui comportament activ, responsabil, capabil de toleranţă şi respect faţă de sine şi faţă de ceilalţi, conştient de respectul și păstrarea tradițiilor populare.

Educatorul intervine la această vârstă în realizarea educaţiei moral civice a copilului. Dezvoltarea dragostei pentru arta populară poate fi realizată prin activități de observare a costumului popular, prin dansuri, șezatori, serbări, colinde, etc.

La intrarea în grupa mică, copilul are o experienţă de viaţă, care poate fi valorificată, însă educatoarea trebuie să-l introducă pe copil în universul tradițiilor locale, să-l facă să înţeleagă semnificaţia acestora, să dobândească acea capacitate de a distinge ceea ce este frumos, bun, adevărat. Pentru ca aceste cunoştinţe să se transforme în conduite trebuie însoţite de trăiri afective, componenta cognitivă şi cea afectivă fiind indispensabile în formarea acestei conştiinţe. Totuşi formarea conştiinţei naţionale reprezintă un proces lung şi anevoios, iar transformarea acestuia în conduită presupune îmbinarea tuturor componentelor sale fundamentale: obiective, conţinut, metode, mijloace, forme de organizare, metode de evaluare. Corelarea acestora într-un sistem, deprinderea elementelor de bază, unitatea dintre teorie şi practică şi fundamentarea actului educaţional pe principii ştiinţifice reprezintă baza unei educaţii naţionale corespunzătoare.

La grădiniţă, preşcolarii deprind normele de conduită civilizată de a îndeplini diferite sarcini, de a avea un program regulat şi astfel sunt ajutaţi să colaboreze mai bine cu cei din jurul său şi să aibă iniţiativă. Acum ei îşi îmbogăţesc foarte mult vocabularul, îşi dezvoltă gândirea, concentrarea, memoria, dorinţa de cunoaştere şi atenţia, comunică mai mult cu cei din jurul lor, îşi dezvoltă aptitudinile fizice, psihice, artistice.

Proverbele și zicătorile transmit prin valoarea lor estetică şi învăţăturile morale modele de acţiune în variate împrejurări cu care se confruntă omul. Prin intermediul lor, copiii înţeleg noţiuni cu caracter pozitiv: cinstea, hărnicia, răbdarea, bunătatea, curajul, modestia. Dar ei pot învăţa şi din cele cu caracter negativ, pentru că mai repede omul învaţă din rău decât din bine.

Proverbele şi zicătorile pot fi folosite pe parcursul oricărei activități, deoarece dacă ele sunt explicate pe măsura puterii lor de înţelegere sau prin exemple concrete, copiii vor reuși să-şi însuşească valorile pe care ni le dorim.

Ghicitorile au şi ele învăţămintele lor. Prin intermediul lor, preșcolarii își dezvoltă în primul rând gândirea. Prin învăţarea lor, exerciţiul mintal devine antrenant şi distractiv, li se dezvoltă astfel isteţimea, atenţia, priceperea de a scoate în evidenţă trăsătura principală a unui obiect.

Folclorul este ca un manual al vieții , un îndrumător pentru cinste, muncă, demnitate. Educând copiii în spiritul valorilor morale ale poporului nostru aducem folclorul, ca izvor nesecat de valori culturale și naționale.

Bibliografie:

- Curriculum pentru educație timpurie, MECT, 2019;
- Dumitrana Magdalena, Copilul, familia şi grădiniţa, Editura Compania, Bucureşti, 2000;
- Revista învățământului preșcolar, București, 2001;
- Scrisoare metodică învățământ antepreșcolar și școlar 2023-2024.

BARIERE DE COMUNICARE ÎN RELAȚIA ȘCOALĂ – FAMILIE

Prof.înv.primar Botezatu Luminița
Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu„ Comănești,județul Bacău

Educația copiilor este scopul comun al familiei și al școlii, scop care poate fi realizat eficient doar printr-o relație de parteneriat, prin înțelegerea rolurilor, divizarea competențelor, responsabilităților și a funcțiilor între părțile implicate, prin investirea comună a resurselor de timp, prin împărtășirea informațiilor; prin soluționarea în comun a situațiilor problematice.

Relațiile dintre școală si familie sunt fundamentale pentru buna funcționare a sistemului educațional și succesul școlar al tinerilor, respectiv, posibilitățile de implicare a părinților în viața școlii trebuie să devină o preocupare constantă a instituției de învatamînt. Este important ca părinții să înțeleagă beneficiile participării în viața școlii asupra propriului copil, dar și asupra comunității. Posibilitățile de implicare a părinților în viața școlii trebuie sa devină o preocupare constantă a instituției de învățământ.

Din păcate, există situații în care apar rupturi, blocaje sau disfuncționalități în exercitarea rolurilor în cadrul parteneriatului și, din acest motiv, obiectivul principal va fi parțial sau chiar deloc realizat.

Relația dintre școală și familie iese la iveală ori de câte ori un părinte vorbește despre copilul său și școală sau atunci când un cadru didactic vorbește despre problemele cu care se confruntă în activitatea sa. Cu toții am trăit experiențe și din postura de dascăl dar și din cea de părinte.Din cea de părinte am pus sub lupă și măiestria didactică, și metodele folosite dar mai ales relația profesorului cu copilul nostru.Din postura de dascăl suntem mult mai îngăduitori cu comportamentul nostru fiind de cele mai multe ori justificat.

Ce nemulțumește cadrele didactice când vine vorba despre părinți?

- Nu se implică în activitatea școlară a copiilor lor, fie pentru că nu au curaj și încredere (“știe dna profesoară mai bine decât mine!”), fie că nu își fac timp (“am altele pe cap acum!”), fie pentru ca nu îi interesează (“asta e treaba școlii!”);
- Exprimă comentarii negative la adresa școlii și a cadrelor didactice în prezența copiilor;
- Lipsa de interes față de problemele școlii și problemele școlare ale propriilor copiii;
- Nu își asumă în mod corect și responsabil rolul în educația copilului lor;
- Nu urmăresc parcursul școlar al copilului lor;
- Nu participă la reuniunile anunțate, eventual, doar în situații excepționale/critice care privesc comportamentul copiilor;
- Așteaptă ca școala să le disciplineze copilul pentru ca ei “nu mai pot să îi facă fața copilului” sau pentru că acesta “nu mai ascultă”;
- Nu au așteptări deosebite și nu consideră necesară performanța în educație (“da’ ce îi trebuie atâta școala?”);
- Nu știu cum să colaboreze cu cadrele didactice.

Ce așteptă cadrele didactice de la părinți?

-Să asigure copiilor, în familie, condițiile necesare unei dezvoltări armonioase;
-Să colaboreze sistematic cu școala și să urmărească permanent evoluția copiilor (frecvența, punctualitatea, comportamentul, îndeplinirea sarcinilor, ținuta, situația la învățătură, anturajul, organizarea și folosirea timpului liber etc.);
-Să stimuleaze copiii să își asume responsabilități în cadrul familiei, pe măsura puterilor lor.

Ce nemulțumește părinții când vine vorba de cadrele didactice?

- Faptul că îi tratează ca pe niște copii, nu ca pe niște parteneri în educația copilului;

- Sunt autoritari, ignorând punctele de vedere ale părinților;
- Sunt părtinitori cu unii copii în defavoarea altora, inclusiv pe criterii rasiale,
- Îi critică în fața altora pentru nereușitele copilului lor;
- Nu vor să înțeleagă că au probleme mai grave decât să vină la școală de câte ori li se cere;
- Nu sunt pregătiți pentru a gestiona relația cu familia;
- Fie sunt prea duri/exigenţi cu copiii lor sau nu-i trec clasa sau le dau note nemeritat de mici, fie sunt prea blânzi/puţin exigenţi cu copiii lor sau îi trec prea uşor clasa sau le dau note prea mari, nemeritate copiilor lor.

Ce explicații au părinții pentru rezultatele slabe la școală ale copiilor lor?

- Cadrele diactice nu reușesc să îi motiveze suficient;
- Copiii sunt defavorizați de cadrele didactice,
- Lipsa condițiilor de studiu acasă;
- Lipsa dotărilor la școală;
- Responsabilitățile familiale care revin copiilor.

Ce trebuie avut în vedere:

-Nici un părinte nu apreciază comentariile și remarcile critice la adresa comportamentului copilului lor, și, cu atât mai mult laudele la adresa altor copii; și, la rândul lor, copiii, nu sunt foarte fericiți atunci când li se spune că alții sunt mai buni, mai cuminți, mai politicoși, mai bine crescuți...și așa mai departe.

-Ședințele cu părinții și, în general întâlnirile cu părinții, mai mult sau mai puțin formale trebuie să se rezume la aspecte care îi privesc pe toți: aspecte de natură organizatorică sau administrativă, informații cu privire la organizarea anului școlar, luarea unor decizii cu privire la alegerea unui anumite discipline opționale, modul de desfășurare al unui examen. În nici un caz nu sunt întalniri de admonestare în grup pentru problemele create de copiii lor.

-Ședințele cu părinții trebuie văzute ca pe o oportunitate pentru a dezvolta parteneriatul dintre părinți și școală, iar părinții trebuie transformați într-un partener real în procesul de îmbunătățire și/sau de corectare a situației școlare a copilului.

-Părinții nu sunt niște elevi care trebuie să asimileze cunștințe și să își dezvolte competențe conform programei școlare, ci adulți responsabili de bunăstarea propriilor lor copii.

-Discuțiile referitoare la comportamentul negativ/indezirabil al copilului sau cele referitoare la carențele școlare trebuie avute numai cu cei direct interesați. Din păcate, dată find greutatea cu care părinții ajung la școală sau răspund la solicitarea cadrelor didactice de a veni la anumite întâlniri punctuale, de cele mai multe ori, ședințele cu părinții sunt folosite pentru a transmite toate informațiile punctuale pentru fiecare elev (note, absențe etc.). Din experiență, cadrele didactice știu că aceasta nu este o soluție. Chiar dacă părintele se simte rușinat și expus în fața altor părinți, asta nu însemnă ca va acționa neapărat în direcția corectării comportamentului care a generat comentariul negativ din partea cadrului didactic.

Este esenţial ca legătura dintre părinte şi şcoală să aibă la bază încrederea reciprocă. Pentru a realiza un parteneriat eficient cu părinţii, cadrele didactice trebuie să urmărească să înveţe de la părinţi despre copiii acestora şi să ofere părinţilor informaţiile şi resursele necesare în vederea eficientizării procesului educaţional.

Bibliografie

1.Neacşu, Ioan. (1999). Instruire şi învăţare. Bucureşti: Editura Didactică şi Pedagogică.
2.Păun, Emil. (2001). Şcoala, abordare sociopedagogică. Iaşi: Editura Polirom

Probleme actuale în dezvoltarea emoțională a preșcolarilor

Prof.înv.preșc. BUJANCĂ ANA-MARIA
Grădinița nr.250, București

Copii de azi trăiesc într-o lume inedită, cu tensiuni și reacții care încă determină dezvoltări nebănuite. În perioade ca cea pe care o traversăm, în plină criză pandemică, copiii devin vulnerabili emoțional. Familiile sunt supuse unui stres major: izolare crescută, perioade de carantină, probleme financiare, chiar îmbolnăvire sau pierderi umane generate de apariția noului coronavirus la nivel global. Rutina copiilor este distrusă – fără școală, fără acces la prieteni, timp liber, bombardarea cu știri înfricoșătoare, incapabili să socializeze. Copiilor li se spune sau li se cere să rămână acasă, să trăiască izolați, deseori în medii stresante – în carantină sau spații închise, devenind dependenți de platformele online pentru învățarea la distanță.

Așadar, stresul cotidian, criza vieții de familie, bulversările mondene, criza economică, criza sanitară, excesul de informații negative, terorismul, războaie, instabilitatea politică, școala mutată în sistem online, timpul petrecut în fața ecranelor sunt factori determinanți ai evoluției copiilor de azi și de mâine. În plus, efectele nocive ale actualei pandemii îi afectează pe copiii de toate vârstele și din toate țările, chiar dacă acest lucru se întâmplă diferențiat.

Acum, mai mult ca altă dată, în plină criză universală, suntem cu toții, adulți şi copii, în permanenţă traversaţi de emoţii neplăcute – frică, anxietate, tristeţe, furie, agresivitate, ruşine, etc. – care ne perturbă, ne bulversează şi ne destabilizează, şi nu toți ştim ce să facem pentru a le potoli sau stăpâni.

Pornind de la motto-ul acestui articol, afirmație ce aparține celebrului psiholog american, care si-a dedicat cariera studiului emoțiilor – Paul Ekman, înțelegem cat de importantă este viața emoțională a oamenilor. Manifestăm emoții în oricare relație în care suntem implicați. Multe studii au fost efectuate în ultimele decenii privind emotiile, cu scopul înțelegerii acestora pentru ca acest lucru duce la îmbunătățirea vieții.

Cu toții dorim sa fim fericiți, să nu cunoaștem emotiile neplăcute, însă toate emoțiile au rolul lor, nu putem trai fară a experimenta întregul spectru de emoții. Frica ne protejază sau ne salvează viața, furia ne motivează, dezgustul, tristețea, mânia – toate, într-un fel sau altul, își aduc folosul în viața noastră.

Şi aceste emoţii neplăcute sunt o modalitate extraordinară de autocunoaştere şi de dezvoltare personală. Atunci când le trăim, le identificăm, ne speriem de prezența lor şi avem tendinţa de a le înăbuşi. Dar emoţiile, chiar şi cele neplăcute, ne ajută să trăim. De fapt, nu trebuie să le stopăm, ci doar să le reglăm puțin înainte de a le elibera. Dacă înțelegem ce se petrece în interiorul nostru, descoperim astfel că fiecare emoţie are un rol pozitiv.

Lumea complexă în care trăiesc generațiile actuale de copii ne face să conştientizăm din ce în ce mai mult că inteligenţa emoţională, adică modul în care ne recunoaștem, trăim şi ne înţelegem emoţiile, joacă un rol esenţial în dobândirea fericirii şi a succesului în viaţă. Foarte mult timp, inteligenţa cognitivă a primat în faţa celei emoţionale. În prezent, studiile confirmă faptul că inteligenţa emoţională joacă un rol esențial în formarea şi dezvoltarea unor copii deştepti, fericiţi şi de succes.

Datorită evoluției si a schimbărilor petrecute în viața de familie în ultimii ani, există și situații în care părinții nu mai au timp suficient pentru a se ocupa în mod corespunzător de creșterea și dezvoltarea copilului lor pe toate planurile.

Ca profesor am putut observa aceste aspect. Părinții sunt din ce în ce mai ocupați, puțini se interesează de evoluția propriului copil și dacă acest lucru se întâmplă, preocuparea ține mai mult de zona academică,

cognitivă și mai puțin de cea socio-emoțională. Parinții încearca să compenseze absența lor din viața copiilor, oferindu-le acestora alternative de a le ocupa timpul – lumea digitală, lumea dispozitivelor inteligente dar fară emoții. Impactul tehnologiei asupra dezvoltarii lor este imens.

Am fost interesați să știm de unde învață copiii abilități care să îi sprijine în construirea relațiilor, să își înțeleagă propriile emoții, să vorbească despre acestea, să înțeleagă ce simt ceilalți, să își gestioneze propriile emoții? Este cunoscută importanța laturii socio-emoționale în viața copilului și literatura de specialitate abundă în teorie și poate și în exemple practice sau programe destinate acestui scop.

Este necesar ca dezvoltarea competențelor emoționale să înceapă de timpuriu, atunci când copilul poate fi cu ușurință modelat. De aceea este indicat ca preocupările în acest sens să se desfășoare în permanență de către cei care se ocupă în mod constant de creșterea și îngrijirea copilului, referindu-ne aici în special la părinți și la cadrele didactice.

Dezvoltarea emoțională a devenit unul dintre domenile de dezvoltare atinse de noul curriculum pentru învațământ preșcolar. Sunt necesare activitați care sa dezvolte aceste competențe, la fel cum avem nevoie de activitați specifice pentru dezvoltarea celorlalte domenii: congitiv, fizic, limbaj.

Dezvoltarea emoțională este o temă actuală, de interes în spațiul educațional, fiind integrate tot mai multe elemente ale acestei dimensiuni de dezvoltare în programele formale de educație. Fie disciplinar, prin consilierea școlară, fie inter-disciplinar sau integrat în demersurile didactice, dimensiunea emoțională a fost abordată din ce în ce mai mult în ultimii ani.

În acest context, optimizarea emoționala ramane prioritară, fiind cel puțin la fel de importantă ca și dezvoltarea cognitivă. Numeroase studii recente au evidențiat efectele pe termen lung ale dezvoltării emoționale, nu doar în privința succeselor școlare, ci si în ceeea ce privește sanatatea biologica și mentală. Emoțiile influentează succesul înregistrat la școală și, mai apoi, în viață.

Ținând cont de toate aceste rezultate, în ultimii ani, atenția autorităților ce iau decizii în educație a fost îndreptată mai mult spre identificarea unor solutii concrete care urmaresc dezvoltarea emoționala a beneficiarilor educației.

Consideram că dezvoltarea competențelor emoționale este fundația întregii dezvoltări. Perioada preșcolarității pare să fie cea mai potrivită pentru a împlini sarcini ale dezvoltării emoționale, cum ar fi identificarea, înțelegerea si controlul stărilor emoționale.

O competență emoțională săracă este considerată ca fiind un precursor pentru dificultățile sociale, emoționale și comportamentale ale copiilor. În ultimii ani, cercetătorii au investigat în diferite studii abilitățile care ajută indivizii să răspundă la emoții (ale lor și ale celorlalți). Ei au descoperit că aceste abilități sunt asociate cu rezultate mai bune în viață. Numite competențe emoționale în cărțiile de dezvoltăre a copilului, sau inteligență emoțională în cele despre personalitatea adultului, aceste abilități constau în: înțelegerea propriilor emoții și capacitatea de a comunica cu ceilalți despre propriile sentimente, înțelegerea emoțiilor celorlalți, reglarea propriilor emoții, abilitatea de a folosi emoțiile pentru atingerea scopurilor.

Cu toţii ne dorim să contribuim la creşterea unor copii sănătoşi şi echilibraţi mental şi emoţional. Un aspect esenţial prin care un copil ajunge la acest echilibru este și modul în care se dezvoltă emoțional. Vârsta preşcolară şi şcolară mică este momentul din viaţa lor în care copiii au nevoie de adulţi ca să înveţe cum să trăiască sănătos emoţiile de tristeţe, frică, teamă, furie fără să-i rănească pe ceilalţi. Copiii învaţă în funcţie de ce fac adulţii: educatori, părinţi, alţi membrii ai comunităţii, şi mai puţin din ceea ce spun. Copiii observă şi imită comportamentele adulţilor. Acţiunile noastre îi ghidează copilului dezvoltarea emoţională. Este, de asemenea, la fel de adevărat că, odată ce copilul ajunge la grădiniţă, el observă şi preia în mare măsură şi comportamentele celorlalţi copii. De aceea este nevoie ca toţi copiii să beneficieze de un reper extrem de valoros şi foarte credibil de comportament.

Bunele maniere la vârsta preşcolară

Prof.inv presc. Răţoi Cristina
Şcoala Gimnazială nr 1 Stăuceni/Grădiniţa Nr 1 Stăuceni, jud. Botoşani

Se afirmă din ce în ce mai des că în vremurile pe care le trăim au început să altereze tot mai mult valorile tradiţionale. În astfel de condiţii, mai merită să ne preocupăm de bunele maniere? Răspunsul e unul singur: bună creştere nu este şi nu va deveni niciodată inutilă, pentru că ea îl face pe om să se respecte în primul rând pe sine ca apoi să-i poată respecta pe cei din jur.

Alterarea comportamentului îşi află rădăcinile în etapa copilăriei. O tot mai mare libertate a copiilor, lipsa de supraveghere intenţionată şi conştientă din partea părinţilor, par să fie cauzele cele mai frecvente generatoare ale comportamentului nedorit la copil. Copilul vine la grădiniţă cu un mic „bagaj" de reguli de comportare civilizată. Acest „bagaj" se îmbogăţeşte astfel încât copilul învaţă să aibă un comportament natural și agreabil, adică o purtare civilizată respectând niște reguli care s-au impus și modificat de-a lungul timpului.

A te comporta civilizat este o „artă" în care convențiile/ legile trebuie respectate. Toate aceste convenții au un numitor comun: a nu-l deranja pe semenul tău, ci a-l face să se simtă bine în preajma ta. Nerespectarea acestora este sancționată de fiecare copil/ adult înzestrat cu o minimă doză de bun-simț.

Pornind de la aceste consideraţii şi de la faptul că educaţia unui copil nu se limitează doar la a-l învăţa să scrie, să citească şi să calculeze, ci şi la învăţarea felului în care trebuie să se comporte cu ceilalţi, în activităţile de la grupă, permanent introduc în planificarea săptămânala, activităţi în cadrul domeniului Limba şi comunicare sau Om şi societate(ex. *Iepuraşul Ruba pe tărâmul lui...Te rog frumos şi Mulţumesc*-lect educatoarei), jocuri (*Trenuleţul politicos* sau *Aşa da/aşa nu*), activităţi opţionale , proiecte educaţionale care să pună bazele unui comportament adecvat, adică a bunelor maniere – acestea fiind cheia către succesul social.

La nivelul grupei mari, în anul şcolar 2022-2023 am desfăşurat un proiect educaţional cu titlul *SALUT, eu sunt piticul TE ROG!*

În cadrul proiectului structurat pe o durată de 3 luni, am parcurs următoarele conţinuturi:

1. *Cei șapte ani de acasă*

- Salutul
- Politeţea
- Cuvinte fermecate: „ Vă rog / mulțumesc / eu cu ce vă pot fi de folos? "

2. Comportarea civilizată acasă, la gradi, între prieteni

- Acasă
  - convorbirea cu părinții, bunicii, verișorii;
  - igiena îmbrăcămintei, a locuinței;
  - servirea mesei;
  - copilul alintat;
- La grădi
  - comportarea preşcolarului la sosire şi plecare
  - comportarea preşcolarului în timpul programului
  - regulamentul grupei;
- Grupul de joacă
  - prieteni;
  - reguli în cadrul jocului;

3. Reguli de comportare civilizată în societate

- Musafiri
  - În vizită;
  - Primim musafiri;
- La magazin / în piață
- La cinema/ la teatru
- În excursie/ drumeție
  - Comportarea în mijloacele de transport (autobuz/ tramvai/ tren/ avion);

4. Comunicare orală în situaţii concrete
   - Comunicare orală
     - la telefon/ cu prietenii;

5. Comportarea în situaţii speciale
   - la biserică / în vizită la o persoană bolnavă .

Copiii trebuie să fie năzdrăvani, îndrăzneți, dar bunul-simț să nu-i părăsească niciodată.

Dezvoltarea parteneriatului dintre părinți și profesori

Prof. înv. primar Chihalău Cristina Daniela
Școala Profesională Adjudeni, jud. Neamț

A fi părinte este un dar minunat, încărcat cu responsabilitate, care oferă satisfacţii deosebite, dar care creează şi dificultăţi. Deseori, părinţii au trăit la întâlnirea cu şcoala unde învaţă copiii lor, experienţe neplăcute, ceea ce-i determină să fie reticenţi la programele despre implicarea părinţilor şi să nu aibă sentimentul utilităţii: „Nu-mi place să vin la şcoală!”, „Profesorii trebuie să se ocupe de educaţia copiilor, ei sunt specialiştii! Eu particip doar la şedinţele cu părinţii.”, „Nu avem nevoie de informaţii sau legături cu şcoala! Nu avem timp! Serviciul ne cere mult effort şi timp. I-am adus la şcoală, învăţaţi-i!”, „Ce rezultate să aibă copilul? Bani, nu sunt, avem carte mai puţină, suntem simpli muncitori. Nu avem experienţă pentru a oferi ajutor!”, „Văd atâta indiferenţă din partea profesorilor, nu le pasă, nu sunt interesaţi!”

Am încercat să identific cele mai răspândite răspunsuri la întrebarea „ De ce nu vin părinţii la şcoală?” Acestea se pot contabiliza în:

- nu înţeleg sarcinile profesorilor, care li se par prea complicate, informaţiile îi depăşesc;
- nu ştiu cum să colaboreze cu profesorii;
- nu au timpul necesar, sunt presaţi de propriile griji despre „ziua de mâine”, şomaj etc.;
- simt un caracter prea formal la întâlniri;
- aşteptările faţă de oferta şcolii nu sunt prea înalte;
- au propria percepţie faţă de şcoală („reuşeşti şi fără şcoală”);
- au avut experienţe negative ca elevi (critici, judecăţi, umilinţe);
- le lipseşte motivaţia.

Pe scurt, părinţii nu au cunoştinţe, abilităţi şi atitudini necesare implicării în educaţia copiilor, iar cadrele didactice nu ştiu cum să abordeze familia!

Neimplicarea decurge din faptul că, pur şi simplu şi unii şi ceilalţi, părinţii şi profesorii NU au învăţat cum să se implice, NU au participat la programe coerente despre învăţarea responsabilităţii relaţiei şcoală şi părinţi?

De unde nevoia implicării părinţilor, a parteneriatului dintre familie şi şcoală? Atât pentru **cadre didactice**, cât şi pentru **părinţi se pot** enumera câteva motive: insuficientă încredere unii în ceilalţi, slabă cunoaştere şi intercunoaştere dintre aceştia, existenţa unor relaţii rigide, strict formale, bazate pe impunere şi control extern, aplicarea unor etichete pe baza unor mituri sau aşteptări greşite, convingeri şi atitudini neadecvate, lipsa de experienţă în activitatea didactică, lipsa comunicării deschise a părinţilor cu copiii lor, înţelegerea greşită a modalităţilor de implicare, inexistenţa abilităţilor de lucru în echipă.

Literatura de specialitate, prin cercetările, studiile şi programele derulate în domeniul implicării părinţilor în educaţia copiilor în ţări din Uniunea Europeană, în SUA, Australia etc., se referă la aspecte pozitive pe termen lung, demonstrate statistic.

Ce câştigă copiii?

• Se obţin rezultate mai bune la şcoală (note, calificative, aprecieri), creşte motivaţia învăţării.

• Se diminuează şi chiar se reduce consumul cu risc (alcool, droguri, tutun).

• Scade frecvenţa problemelor de comportament (agresivitate, violenţă).

• Participă activ la activităţile propuse de şcoală (prezenţa la orele de curs, decorarea claselor şi a şcolii, atragerea de fonduri, implicarea în activităţi extraşcolare, evenimente educaţionale, tutoriat, voluntariat etc.).

• Se îmbunătăţeşte comunicarea copiilor cu părinţii şi profesorii lor, se optimizează relaţia cu părinţii.

• Scade numărul de absenţe şi se reduce numărul de întârzieri.

• Vin cu plăcere la şcoală şi manifestă o atitudine pozitivă faţă de învăţare şi şcoală.

• Se angajează cu fermitate în elaborarea calitativă a temelor de acasă.

• Se dezvoltă încrederea în sine şi în ceilalţi.

Ce câştigă părinţii?

• Comunicarea eficientă cu proprii copii şi cu profesorii lor ;

• Responsabilitatea crescută a cooperării dintre şcoală şi părinţi;

• O mai bună imagine de sine şi bucuria pentru reuşitele copiilor lor ;

• Aşteptări înalte şi încredere în succesele copiilor;

• Asigurarea continuă a suportului pentru învăţare, indiferent de nivelul socio-economic;

• Înţelegerea mai bună a intereselor copiilor şi a şcolii unde învaţă;

• Identificarea soluţiilor educaţionale adecvate nevoilor copiilor lor;

• Timp mai mult petrecut cu copiii, atât acasă, cât şi la şcoală;

• Modalităţi concrete de ajutor pentru atingerea celor mai înalte standarde pentru copiii lor, mai multe cunoştinţe şi abilităţi despre activităţile copiilor şi despre cum funcţionează şcoala şi sarcinile acesteia;

• O atitudine pozitivă faţă de şcoală, încredere şi respect faţă de profesori;

• Petrecerea unui timp mai mare în activităţile de atragere de fonduri pentru şcoală dedicate iniţierii şi implementării de proiecte educaţionale în ceea ce priveşte implicarea părinţilor în educaţia copiilor.

Din ce în ce mai mulţi profesori sunt convinşi de faptul că implicarea părinţilor în educaţie trebuie să aibă loc atât la şcoală, cât şi acasă. Din această perspectivă, se pot propune câteva sugestii pentru cadrele didactice, pentru îmbunătăţirea relaţiei cu familiile elevilor (Marcela Claudia Călineci, Cunoaşterea elevului, 2009):

➢ Comunicaţi părinţilor misiunea, valorile, politicile şcolii. Pentru a încuraja implicarea părinţilor, şcolile au nevoie să comunice frecvent şi clar cu părinţii şi să le ceară părerile în deciziile care-i privesc pe copiii lor (de exemplu, disciplinele opţionale sau regulamentul şcolii).

➢ Imaginaţi activităţi care să-i surprindă plăcut pe părinţi şi mai ales, care să le dea posibilitatea să-şi pună în valoare calităţile personale sau pe cele de părinte. Creativitatea dumneavoastră va provoca orice părinte, indiferent cât va fi de ocupat! La sfârşitul semestrului sau al anului şcolar nu premiaţi doar elevii, ci şi părinţii cei mai activi. Acordaţi diplome acelora care s-au implicat.

➢ Creaţi un mediu confortabil în timpul întâlnirilor cu părinţii, astfel încât aceştia să se simtă liberi să îşi exprime opiniile, să vă adreseze întrebări, să facă recomandări şi să împărtăşească informaţii.

➢ Asiguraţi-vă că părinţii ştiu cum să-şi ajute copilul acasă. Discutaţi cu ei despre cum stabilesc regulile, oferiţi-le informaţii despre dezvoltarea psihică a vârstei copilului, despre spaţiul de învăţare etc.

➢ Realizaţi împreună cu elevii pliante, afişe cu informaţii utile pentru părinţi!

➢ Folosiţi periodic un chestionar privind interesele părinţilor, de exemplu pentru subiectele următoarei întâlniri. Astfel, puteţi planifica împreună următoarea întâlnire.

➢ Asiguraţi părinţii de respectul şi încrederea acordate; esenţială este şi asigurarea confidenţialităţii.

➢ Vă este util să reţineţi în minte faptul că orice părinte doreşte ce este mai bun pentru copilul lor.

➢ Părinţii sunt cei mai puternici apărători ai copilului, fiind fundamental pentru rolul de părinte. Informaţi-i despre drepturile părinţilor!

Aceste afirmaţii, de cele mai multe ori, devenite credinţe false/ mituri despre implicarea părinţilor sunt „veritabile” obstacole în funcţionarea relaţiei părinţi-profesori, asemenea unei echipe, din care copiii să aibă în primul rând de câştigat. Copiii care ştiu că părinţii lor sunt interesaţi direct de educaţia lor manifestă o responsabilitate crescută în învăţare.

Potrivit unui studiu făcut, peste 85% dintre elevi se simt mult mai încrezători în sine atunci când părinţii se implică în viaţa lor şcolară. Copiii iau note mai bune, au o încredere sporită şi au si prezenta la ore crescută. De ce? Pentru că cei mici observă că școala este importantă pentru toţi, şi astfel devine importantă şi pentru ei.

Până la urmă nu contează cât de mult te implici, ci trebuie să demonstrezi că îţi pasă cu adevărat.

Bibliografie:

1. Călineci Marcela Claudia, „**Cunoaşterea elevului**”, Editura Educația+, București, 2009, pag. 50-84
2. Pânişoară, Ion Ovidiu, „***Comunicarea eficientă”***, Editura Polirom, 2006, pag. 32-44
3. Vrăşmaş, Ecaterina Adina, „***Consilierea şi educaţia părinţilor”***, Bucureşti, Editura Aramis, 2002, pag. 56-99

COPILUL CU TULBURĂRI SPECIFICE DE ÎNVĂȚARE

Profesor învățământ preșcolar, Toma Elena-Claudia
Grădinița Specială Sfânta Elena Pitești

Tulburările de învăţare sunt probleme care apar la citire, scriere sau calcul matematic. Ele pot fi înnăscute (în majoritatea cazurilor) sau dobândite în urma unui traumatism cranian. Aceste tulburări au şi un substrat neurologic, în sensul că există mici nereguli în zonele creierului responsabile de procesarea limbajului.
Dislexia este tulburarea în care copilul prezintă dificultăţi mari de achiziţie a abilităţilor de citire.
Disgrafia este inabilitatea de a scrie fără erori ortografice, mult mai multe decât media celor pe care le face un copil în clasele primare. Greşelile implică dublarea consoanelor, ordinea incorectă a literelor în cuvânt, despărţirea cuvântului acolo unde nu e cazul. Scrisul de mână este deseori neinteligibil, iar şirul ideilor aşternute pe hârtie este incoerent. Disortografia poate fi inclusă sub umbrela mai largă a disgrafiei.
Discalculia este dificultatea de a învăţa sau a înţelege aritmetica. Copiii afectaţi au probleme în a înţelege cantităţile numerice, procedurile sau conceptele matematice. Un copil poate fi diagnosticat ca având discalculie abia în clasa a III- a după ce a parcurs învăţarea tuturor operaţiilor de bază şi a avut suficient timp pentru exersarea şi automatizarea acestora. Copiii cu forme uşoare de discalculie pot trece neobservaţi până prin clasa a IV a , când aşteptările privind capacitatea de raţionament matematic întrec performanţa lor. Discalculia apare foarte rar ca tulburare singulară, ea fiind asociată de cele mai multe ori cu dislexo/disgrafie sau cu ADHD completând tabloul clinic al altor afecţiuni neurologice.
Se impune o evaluare dacă observaţi la copil următoarele caracteristici:
• Atenţie deficitară (îi vine greu să asculte şi nu reuşeşte să îşi aducă aminte sau să reproducă cele auzite).
• Impulsivitate, reacţii neadecvate raportate la context.
• Vorbire întârziată sau imatură (îi vine greu să pronunţe sunete, stâlceşte cuvintele).
• Performanţă care variază de la o zi la alta (învaţă un lucru pe care se pare că îl reţine, iar a doua zi nu mai ştie nimic din ceea ce a învăţat anterior).
• Capacitate de procesare secvenţială inferioară vârstei cronologice.
• Dificultăţi în a urma instrucţiuni.
• Adaptare dificilă la contexte noi.
• Probleme de coordonare motorie, probleme de coordonare ochi-mână, încurcă frecvent stânga cu dreapta şi nu poate să citească ceasul
• Inabilitatea de a discrimina între litere, sunete sau numere (citeşte lent şi oboseşte repede, inversează literele atunci când scrie, le amestecă în interiorul cuvântului, scrie cu greşeli, omisiuni, repetiţii, face cu greu transcrieri)

Depistarea este indispensabilă cât de timpuriu posibil. Este recomandabilă încă din grădiniţă, pentru a putea observa semnele predictive ale riscului de dificultăţi ce vor apărea în momentul adevăratului ”contact”cu învăţarea limbajului scris (în primele clase). Este important să fie supravegheaţi şi în anii următori, pentru a evita instalarea în eşec. Fiecare dislexic este diferit, cu simptome diferite şi trebuie susţinut să se dezvolte într-un mod personalizat. Depistarea, examinarea copiilor care prezintă simptome privind predispoziţia spre dislexie sau tulburarea lexico-grafică intră în aria competenţei logopezilor. Este important de asemenea ca depistarea să nu fie ”delegată” în exclusivitate şcolii. Dimpotrivă, este necesară o asociere a vigilenţei părinţilor, anturajului, medicului de familie, la care trebuie să se apeleze pentru consulturi repetate, şi a profesorilor. Din acest motiv este esenţială realizarea unei informări de bază.

Copiii care suferă de tulburări de învăţare sunt dezavantajaţi în şcoală deoarece învăţământul tradiţional nu se potriveşte cu capacităţile lor, cu modul lor specific de prelucrare a informaţiei. Un climat cald, înţelegător,

creat de familie şi şcoală, împreună cu o terapie şi educaţie personalizată, îi creează micului copil dislexic o bază solidă de dezvoltare, putându-se preveni, în acest mod, tulburările emoţionale şi de comportament. Un diagnostic cert de dislexo-disgrafie poate fi pus doar după ce copilul a parcurs o perioadă minimă de însuşire a scris-cititului, adică cel puţin la sfârşitul clasei I. În cazul deficienţilor mintal şi a celor cu intelect liminar, perioada se prelungeşte până la finele clasei a II-a.

Când un copil are rezultate scăzute la școală, profesorii și părinții se îngrijorează. De cele mai multe ori, aceștia presupun că motivația copilului pentru învățare este scăzută sau că nu are abilitățile intelectuale necesare pentru a face față. Nu de puține ori, însă, rezultatele slabe sunt datorate unei tulburări specifice de învățare . Copilul poate avea dificultăți de citire (dislexie), de scriere (disgrafie) sau de calcul matematic (discalculie). Dacă observați, spre exemplu, că nu poate să citească la fel de corect și în același ritm cu colegii lui, e posibil să fie vorba de dislexie și e recomandată contactarea logopedului școlii sau a unui logoped privat.

Alte semne care pot prezice aceste tulburări specifice de învățare pot fi în mai multe arii de dezvoltare. La vorbire putem include întârzierea în dezvoltarea vorbirii, vocabular sărac, capacitate de exprimare deficitară, dificultăți în găsirea cuvintelor, dificultate în înțelegerea vorbirii. În ceea ce privește mișcarea, poate fi observată dezvoltarea slabă a mișcărilor ample, a simțului echilibrului, a mișcărilor fine, a dexterității manuale, dezvoltarea slabă a coordonării. Mai pot fi prezente dificultatea orientării în spațiu, dificultatea orientării în timp și un simț al ritmului slab dezvoltat, probleme cu atenția și cu memoria.

Rezultatele slabe la școală sunt primul semn al tulburării specifice de învățare, însă trebuie să ne asigurăm că acestea nu sunt datorate unei motivații reduse pentru învățare. Pentru a repera totuși tulburări specifice de învățare trebuie să urmărim cum citește, scrie sau calculează copilul prin raportare la performanțele celorlalți copii de o vârstă cu el și ținând cont de inteligența sa (spre exemplu, dacă nu reușește să citească cu aceeași corectitudine și viteză ca alți copii de aceeași vârstă).

Atenție totuși a nu se confunda semnele tulburărilor specific de învățare cu un nivel de inteligență (IQ) scăzut. Copiii cu tulburări specifice de învățare prezintă un IQ normal, dar diferă ca mod de gândire și învățare. Prin urmare trebuie să ignorăm sintagmele precum “nu-i place școală” sau “o să-și revină de unul singur după o vreme”. Un alt indicator important pentru a face diferența între cele două este că un copil ce prezintă tulburări specifice de învățare nu va avea probleme în învățarea regulilor, informațiilor și comportamentelor noi dacă acestea nu necesită scrisul, cititul sau calculele.

Pentru a ajuta copiii ce suferă de tulburări specifice de învățare ,ca părinți sau cadre didactice putem aplica mai multe metode. Una din ele ar fi asigurarea unui mediu calm și liniștit pentru învățare. Astfel, trebuie să îi amenajăm copilului un loc de învățat lipsit de distrageri precum TV, calculator, telefon sau jucării și cu cât mai puțin zgomot pentru ca el să se poată concentra.

Pentru a-l ajuta să înțeleagă și să citească textele mai ușor atunci când învață trebuie să ne asigurăm că îi oferim copilului destul timp pentu a studia textele. Astfel, un prim pas ar fi citirea de mai multe ori a textului pentru a-l ajuta să înțeleagă conținutul.

Pentru adâncirea informației putem să îl rugăm să ne povestească ce a reținut, fie chiar și o ideee generală. Totuși, trebuie să avem grijă că informațiile să nu fie într-o cantitate mare, deodată. Activitățile realizate împreună cu el trebuie să fie scurte și să avem mai multe planuri prin care să parcurgem etapa de studiu, puntru a descoperi prin ce metodă aceștia reușesc să învețe mai ușor și să o aplicăm cât mai des pentru a-i ajuta să greșească cât mai rar.În același timp, pauzele și motivarea atunci când învață sunt foarte importante.

Tulburările specifice de învățare pot fi destul de greu de depistat și este nevoie de multă răbdare și muncă pentru a putea să îndreptăm copii ce necesită ajutor spre o cale cât mai ușoară de a învața.

Bibliografie

1. Alois Gherguț-Sinteze de psihopedagogie specială-Polirom
2. Learning Difficulties link: https://www.goodtherapy.org/learn-about-therapy/issues/learning-difficulties

De ce este importantă relația dintre joc și dezvoltarea personală și de ce merită să fie investigată această temă?

Ülkei Edit, Școala Gimnazială „Móra Ferenc”,
Odorheiu Secuiesc, jud. Harghita

Jocul și investigarea relației sale cu dezvoltarea personală reprezintă un domeniu extrem de important și interesant din perspectiva psihologiei și educației. Câteva argumente care susțin importanța alegerii acestei teme includ:

1. **Dezvoltarea creativității și a gândirii:**
   - Jocul oferă un mediu extrem de variat pentru dezvoltarea creativității. Diversele tipuri de jocuri pun în fața jucătorilor diferite situații de rezolvat și provocări, necesitând găsirea de soluții noi și unice. Acest lucru nu numai că stimulează gândirea creativă, ci și flexibilitatea, deoarece jucătorilor le este necesar să se adapteze rapid la situații noi.
2. **Empatia și dezvoltarea abilităților sociale:**
   - Elementele de joc de rol permit jucătorilor să intre în pielea altor personaje, înțelegând și experimentând sentimentele și motivațiile acestora. Această experiență virtuală ajută la dezvoltarea empatiei și a abilităților sociale. Jocurile online cu mai mulți jucători permit jucătorilor să cunoască alți parteneri din întreaga lume, promovând sensibilitatea culturală și abilitățile de colaborare.
3. **Abilități cognitive și învățare:**
   - Jocurile solicită o gamă largă de abilități cognitive, inclusiv memorie, atenție și concentrare. Jocurile de puzzle, jocurile de strategie și cele matematice, de exemplu, pot dezvolta gândirea logică și abilitățile matematice. Integrarea învățării și a jocului poate face procesul educațional mai distractiv și interactiv.
4. **Construirea personalității și identității:**
   - Participarea la jocuri oferă jucătorilor posibilitatea de a încerca diferite roluri și de a-și forma identități virtuale. Acest lucru poate contribui la formarea identității și la explorarea diferitelor aspecte ale personalității individuale. Succesele și eșecurile în joc pot influența încrederea în sine și perseverența în viața de zi cu zi.
5. **Provocări și sentimente de succes:**
   - Avansarea în joc și atingerea obiectivelor poate crea sentimente de succes. Aceste experiențe pozitive au un impact benefic asupra încrederii în sine a individului și pot oferi motivație pentru stabilirea și atingerea altor obiective. Încrederea dobândită în timpul jocului poate fi transferată în abordarea provocărilor vieții de zi cu zi.
6. **Educație bazată pe jocuri:**
   - Jocurile utilizate în educație oferă oportunități pentru învățarea interactivă. Acestea nu numai că consolidează cunoștințele, ci și îmbunătățesc experiența de învățare. Învățarea într-un mediu de joc este adesea mai memorabilă și plăcută, având un impact pozitiv asupra reținerii cunoștințelor.
7. **Cultură digitală și dezvoltarea abilităților tehnologice:**
   - În lumea modernă, tehnologiile digitale joacă un rol din ce în ce mai important. Jocurile, prin mediul lor interactiv și digital, contribuie la formarea culturii digitale a generațiilor tinere și la

dezvoltarea abilităților lor tehnologice. Abilitățile informatice dobândite și capacitatea de a naviga în mediul online în timpul jocului pot fi utile și în viața reală.

Aceste puncte subliniază faptul că relația dintre joc și dezvoltarea personalității acoperă mai multe aspecte și merită să fie investigată. Jocurile nu numai că sunt distractive, ci și instrumente eficiente pentru dezvoltarea individuală și a învățării. Cercetarea în acest domeniu poate contribui la o înțelegere mai profundă a modului în care jocurile pot fi integrate eficient în viața de zi cu zi și în educație pentru a obține rezultate optime.

Educație, de la tradițional la e-learning

Prof. înv. primar. Moțica Georgeta-Maria
Școala Gimnazială Vața de Jos/Hunedoara

Aceasta este școala de care generația digitală are nevoie și dacă nu școlii, atunci cui să-i revină această misiune de a construi demersul educativ pentru a maximiza oportunitățile noilor tehnologii și pentru a reduce, efectele lor negative.

Uite că inevitabilul s-a produs și într-o zi, practic am fost „nevoiți/obligați" să transformăm orele din sala de curs, în școala de acasă și fiecare dintre noi, cadrele didactice am aplicat cum am putut mai bine, fără ca „cineva" să ne pregătească pentru acest moment de „pandemie" așa că am făcut lecțiile on-line exact cum am considerat ca este bine și m-am adaptat și învățat din mers să utilizez platforme de învățare, aplicații folosite deja sau unele noi. Am intrat dintr-un webinar în altul), bazându-mă pe ceea ce știam deja, am testat, experimentat, adaptat și aplicat metode, tehnici și procedee de învățare inovative, fără garanția că ceea ce fac eu fac bine... dar dacă feed-back-ul este unul pozitiv, îți dă încredere că faci bine ceea ce faci. Apropierea școlii de mintea generației digitale, presupune un efort planificat și de lungă durată.

Fiecare dintre metodele utilizate acoperă un alt aspect al utilizării învățării electronice fie într-un mod tradițional sau o aplicație online, astfel încât acestea vor îmbina aspect teoretice si cunoștințe practice, adesea permițând profesorilor să interacționeze cu sisteme de învățare electronică într-o manieră practică. Ei vor folosi abilitățile necesare pentru a putea utiliza eficient propriile sisteme de e-learning cu elevii lor.

Elevii vor beneficia de informațiile teoretice de care au nevoie sa își creeze propriile soluții TIC, din experiența cursanților în efortul de a crea un mediu de învățare util, demonstrând în același timp importanța colaborării impartașirii creativității în procesul de învățare electronică.

Ne dorim să avem școli cu profesori motivați și pasionați, elevi curioși, ore interactive, într-o formulă care să reprezinte noua normalitate în educația din România.

Combinarea învățării tradiționale, față în față cu cea prin e-learning este o condiție obligatorie pentru a apropia oferta școlară de așteptările generației digitale. Tot mai multe cercetări scot in evidență faptul că blended-learning-ul este mai eficient decat e-learningul sau învățarea clasică.

Pentru ca aceste tehnologii digitale să producă o creștere a calității învățării e nevoie de profesori pregătiți, o nouă programă școlară metode moderne de predare.

Oare suntem simpli actori într-o istorie care se face în altă parte sau vom lua atitudine?

Ne dorim să avem școli cu profesori motivați si pasionați, elevi curioși, ore interactive, în care in care să reprezinte noua normalitate în educația din România.

Bibliografie:

1. Studiu Open -I Research realizat pentru Uitat Vitsy, Părinții copiilor digitali
2. Revistă de cultură și gândire strategică, Sinteza

Prof. înv. preşcolar Calistru Cristina
G.P.P.”Căsuţa cu poveşti”, Bistriţa

Metodele interactive de grup sunt modalităţi moderne de stimulare a învăţării experenţiale, de exersare a capacităţilor de analiză, de dezvoltare a creativităţii copiilor. Specific acestor metode este faptul că ele promovează interacţiunea dintre preşcolari, schimbul de idei, de cunoştinţe, asigurând un demers interactiv al actului de predare-învăţare-evaluare. Prin folosirea acestor metode, preşcolarii depun un efort intelectual, de exersare a proceselor psihice, de abordare a altor demersuri interdisciplinare prin studiul mediului concret şi prin corelaţiile elaborate interactiv, în care îşi asumă responsabilităţi, formulează şi verifică soluţii. De asemenea, aceste metode activează toţi copiii şi le dezvoltă comunicarea, creativitatea, independenţa în gândire şi acţiune, îi ajută să ia decizii corecte şi să argumenteze deciziile luate. Aceste metode presupun respectarea particularităţilor de vârstă, îmbinarea diferitelor forme de activitate, îmbinarea muncii individuale cu munca pe grupuri şi activitatea frontală, evaluarea corectă a rezultatelor obţinute şi reconstituirea relaţiei educatoare-copil. Metodele de învăţare activă implică copiii în procesul de învăţare în sensul formării lor ca participanţi activi la procesul de educare, astfel fiind ajutaţi să înţeleagă lumea în care trăiesc şi să aplice în diferite situaţii de învăţare ceea ce au învăţat. Aceste metode sunt folosite din ce în ce mai mult în practica educaţională alături de cele tradiţionale ori în combinaţie cu acestea.

Bula dublă - este o metoda de predare-învăţare, uşor de aplicat, care grupează asemănările şi deosebirile dintre doua obiecte, fenomene, idei, concepte etc.. Ea este reprezentată grafic din două cercuri mari în care se aşează câte o imagine care denumeşte subiectul abordat. De cele două cercuri mari se află relaţionate prin linii alte cercuri mici situate între cercurile mari în care se specifică asemănările iar în cercurile exterioare se specifică caracteristicile fiecărui termen, particularităţile sau deosebirile.

Exemplu. La activitatea DLC - convorbire ,,Ce ştim despre anotimpuri?” în cercurile mari am aşezat imagini reprezentative despre anotimpurile toamna şi iarna. Copiii au completat două caracteristici ale anotimpului toamna (cad frunzele, pleacă păsările călătoare), două caracteristici ale anotimpului iarna(ninge, îngheaţă apa) în cercurile exterioare şi două asemănări(anotimp, trei luni) în cercurile mici din mijloc. O altă activitate la care am folosit metoda Bula dublă a fost o activitate DLC - joc didactic ,,În curând voi fi şcolar”. În acest joc în cele două cercuri mari am aşezat imagini cu preşcolari şi şcolari iar copiii au completat cercurile mici din mijloc cu asemănările existente între preşcolari şi şcolari (sunt copii, se hrănesc şi cresc) iar în cercurile exterioare au completat cu caracteristicile acestora (preşcolarii se joacă, merg la grădiniţă, şcolarii merg la şcoală, învaţă).

Schimbă perechea este o altă metodă interactivă pe care am folosit-o în activităţile cu preşcolarii. Această metodă are ca obiectiv stimularea comunicării şi rezolvarea de probleme prin lucru în pereche. Metoda ,,Schimbă perechea” am folosit-o în activităţi de observare, activităţi de convorbire, activităţi practice, etc..

Exemplu. La activitatea DȘ, observare cu tema ,,Fructe de toamnă”, am urmărit ca prin lucru în pereche, copiii să descopere cât mai multe caracteristici ale fructelor care se coc în anotimpul toamna. Am organizat copiii în două cercuri concentrice după ecusoanele pe care le aveau în piept, în interior copiii cu frunze galbene, în exterior copiii cu frunze verzi. La îndemnul educatoarei copiii au luat din coş un fruct la alegere pe care l-au observat, l-au analizat, pentru a spune totul despre el. Perechea a analizat fructul timp de 3-5 minute, iar la comanda educatoarei ,,Schimbă perechea” copiii din interior s-au deplasat şi au format o nouă pereche. Copiii din cercul exterior au făcut o sinteză a observaţiilor anterioare şi au continuat analiza cu noua pereche pentru descoperirea caracteristicilor fructului prin câţi mai mulţi analizatori. Perechile s-au schimbat atunci când s-au epuizat toate ideile copiilor şi când fiecare copil a făcut pereche cu toţi membrii grupei.

Brainstormingul, în traducere directă ,,furtună în creier, sau ,,asalt de idei,, este o metodă pe care am folosit-o pentru a ajuta copiii să emită, cât mai multe idei pentru soluţionarea unor probleme, fără a critica soluţiile găsite. Această metodă am utilizat-o frecvent în activităţile de dezvoltare a limbajului pentru a da frâu liber imaginaţiei copiilor şi a le dezvolta capacităţile creatoare. Cu rezultate bune am folosit brainstormingul în cadrul povestirilor create după un tablou, sau un şir de ilustraţii, în lecturile după imagini, convorbiri şi jocuri didactice.

Exemplu. În activitatea DLC - convorbire cu tema ,,De ce îmi place anotimpul vara ?" la începutul activităţii copiii au stabilit împreună caracteristicile anotimpului vara pornind de la întrebarea ,,Ce ştiţi despre anotimpul vara?". Fiecare copil a răspuns printr-un enunţ scurt în ordinea stabilită fără a repeta ideile colegilor. Ideile emise sunt direct proporţionale cu numărul membrilor grupului. După enunţarea ideilor, copiii au fost rugaţi să reflecteze asupra lor şi să se pronunţe care sunt cele mai aproape de adevăr.

Au fost subliniate ideile care se încadrau în sarcina didactică şi care conturau ideea finală. Aceste caracteristici sunt împărţite în trei categorii:

- Caracteristici care ţin de evoluţia naturii
- Caracteristici care ţin de relaţia omului cu mediul în anotimpul vara
- Caracteristici care nu se încadreaza în nici o categorie şi care vor fi eliminate

Explozia stelară este o altă metodă pe care am folosit-o în procesul instructiv educativ. Este o metodă de stimulare a creativităţii şi o modalitate de relaxare a copiilor. Ea se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme. Am folosit această metodă cu bune rezultate în activităţile de lecturi după imagini, convorbiri, memorizări, povestiri. Ca material didactic am folosit o stea mare, cinci stele mici de culoare galbenă, cinci săgeţi roşii şi jetoane. Pe steluţa mare am aşezat o imagine legată de tema abordată iar pe cele cinci steluţe mici am scris câte o întrebare de tipul CE?, CINE?, UNDE? , DE CE?, CAND? .

Prin folosirea acestei metode, am urmărit dezvoltarea potenţialului creativ al preşcolarilor, familiarizarea lor cu strategia elaborării de întrebări de tipul prezentat mai sus, exersarea capacităţii acestora de a alcătui propoziţii interogative pe baza conţinutului unor imagini şi nu în ultimul rând rezolvarea problemelor prin găsirea răspunsurilor la întrebările adresate.

Diagrama Venn este o metodă interactivă, de fixare, consolidare şi evaluare a cunoştinţelor. Această metodă are o largă aplicabilitate şi am folosit-o cu succes în activităţile de observare, povestiri, convorbiri, jocuri didactice, etc. Diagrama Venn este formată din două cercuri care se suprapun parţial. În spaţiul care intersectează cele două cercuri am aşezat, desenate sau scrise asemănările dintre două obiecte, idei, concepte iar în cele două cercuri am aşezat aspectele specifice ale acestora. Pentru fixarea şi evaluarea cunoştinţelor copiilor, am folosit aceasta metodă în activităţile de povestire, observare, convorbire, etc..

Exemplu. În activitatea DLC - convorbire ,,Totul despre păsări", preşcolarii au realizat o diagramă în care au evidenţiat asemănările şi deosebirile existente între păsările de curte şi păsările sălbătice. De asemenea, am folosit această metodă în jocul didactic ,,În lumea poveştilor" cu scopul de a verifica cunoştinţele copiilor privind poveştile învăţate. În cadrul acestui joc, copiii au realizat o diagramă Venn în care au aşezat în cele două cercuri personajele specifice fiecărei poveşti iar în arealul în care se suprapun cele două cercuri au aşezat personajele comune.

Din multitudinea de metode interactive, am prezentat pe scurt doar câteva pe care le-am aplicat la grupa, metode prin care noul, căutarea de idei conferă activităţii ,,un mister didactic" în care copilul e participant activ la propria formare. Pe lângă metodele interactive prezentate mai sus, cu rezultate bune, am mai folosit şi alte metode cum sunt: metoda cubului, turul galeriei, ciorchinele, tehnica blazonului, pălăriuţele gânditoare, studiu de caz, etc.

Bibliografie.

1. Silvia Breben, Elena Goncea, Georgeta Ruiu, Mihaela Fulga – Metode interactive de grup-ghid metodic, Editura Arves 2002.
2. Breben Silvia, Ruiu Georgeta, Gongea Elena – Activităţi bazate pe inteligenţe multiple, Editura Reprograph, Craiova, 2005
3. Lucia Gluiga, Jodi Spiro – Învăţarea activă, Ghid pentru formatori şi cadre didactice, Bucureşti 2001.

Educaţia ecologică în viziune interdisciplinară

Prof. înv. primar Stan Ala
Școala Gimnazială ”Otilia Cazimir”, Iași

Soarta viitorului vieţii în ansamblul ei depinde de gândirea şi efortul nostru de a menţine echilibrul în natură prin formarea unei conştiinţe ecologice de sine stătătoare în rândul oamenilor.

Un vechi proverb chinezesc spunea: ‘‘Dacă te gândeşti la anul care va urma, plantează un copac! Dacă te gândeşti la secolul care va urma, educă copiii!’’ pentru atingerea acestui ţel, o importanţă deosebită o are sistemul educaţional. Acest sistem educaţional este menit să dezvolte conştiinţa ecologică a oamenilor, în aşa fel încât fiecare membru al societăţii să devină conştient de locul şi rolul său în natură.

Educaţia cu privire la ocrotirea naturii se poate realiza cu succes aproape la toate disciplinele şcolare, accentuându-se astfel caracterul interdisciplinar şi transdiciplinar al acesteia. Instituţiile de învăţământ au obligaţia de a organiza o vie şi susţinută mişcare de ocrotire a mediului, iar copiii pot să formeze marele val de apărători ai naturii. Adevărata educaţie în materie de ecologie îşi va atinge scopul când se va reuşi ca tânăra generaţie, viitorul de mâine, să fie convinsă de necesitatea ocrotirii naturii şi va deveni factorul activ în acţiunea de împăcare a omului cu natura. Educaţia ecologică trebuie să dezvolte la nivelul întregii populaţii atitudini de respect şi responsabilitate faţă de resursele naturale în vederea ocrotirii lor.

Cunoaşterea naturii, a mediului înconjurător, cu toate fenomenele sale biologice este necesară pentru formarea unor noţiuni, idei, convingeri, raţionamente, a unui comportament adecvat şi a conştiinţei de mediu. Informaţia despre protecţia mediului ar trebui să facă parte din educaţie de la copiii de grădiniţă pe tot parcursul vieţii, cu accent pe valoarea pe care mediul o constituie, crându-se în acest fel o cultură privind mediul.

Înconjurat de performanţe tehnice din ce în ce mai sofisticate, omul modern, simte în acelaşi timp nevoia de a stabili legături subtile cu mediul înconjurător. Formarea culturii ecologice elementare a copiilor de vârstă şcolară va fi posibilă prin: antrenarea şi implicarea copiilor în activităţi practice de orientare ecologică; utilizarea principiilor didactice generale: sistematic, complex şi acţional; organizarea activităţilor educativ – cognitive şi practice în baza conexiunii interdisciplinare şi intradisciplinare. Copilul care a învăţat de mic să admire parcurile cu flori, să observe viaţa unei insecte, obiceiurile unei păsări va deveni prietenul naturii, ocrotitorul ei. Educaţia elevilor în spiritul protecţiei mediului este o sarcină primordială a şcolii şi a familiei, dar şi a celorlalţi factori educativi. Trebuie formate convingeri care se vor materializa în conduite, trebuie oferite exemple.

Pentru a-i învăţa pe elevi să iubească natura, trebuie să-i facem pe aceştia să înţeleagă atât cu mintea, cât şi cu sufletul, că natura ne este prietenă. Se ajunge prin studiul cunoaşterii mediului la formarea şi educarea unei conduite şcolare, care presupune acţiuni pentru conservarea, ocrotirea şi protejarea naturii. În învăţământul primar, pentru educaţia ecologică nu sunt alocate ore speciale, aceasta realizându-se prin orele de ştiinţe ale naturii si prin tratarea interdisciplinara a temelor legate de protecţia mediului sau prin alegerea unui opţional care să aibă in studiu o temă de ecologie.

La disciplina arte vizuale și abilități practice, lucrările realizate cu materiale din natură si cu materiale reciclabile pot rezulta in adevărate opere de artă si pot constitui si premizele realizării educaţiei ecologice. Colajele din fructe si seminţe, frunze, coaja de copac, diferite pene colorate, pot genera discuţii pe teme de ecologie cum ar fi:

- ✓ protecţia plantelor si animalelor din zona în care trăim;
- ✓ pădurea, aurul verde al planetei.

Lucrările din diferite sortimente de hârtie sunt foarte îndrăgite de copii si putem apela la cunoştinţele din cadrul celorlalte discipline de invatamant, pentru formarea unor atitudini corecte fată de mediul natural.

Interesul copiilor de a pătrunde în tainele naturii trebuie stimulat prin diverse activităţi în care aceştia să nu se limiteze să fie simpli spectatori . Astfel, cu ocazia Zilei Pământului, am desfăşurat o activitate practică, în care elevii au confecţionat ecusoane, steguleţe cu mesaje ecologice şi coifuri din ziare vechi. Apoi am organizat marşul ecologic „Sacul menajer", care s-a finalizat cu o excursie în parcul „Copou" din Iași, reuşind să curăţăm o parte din parc. La final s-au acordat premii şi dipolme în funcţie de munca depusă.

În urma activităţilor desfăşurate cu elevii pe teme ecologice, am constatat că aceştia sunt mai implicaţi în procesul de învăţare atunci când văd importanţa subiectului pentru ei . Dezvoltarea armonioasă, fizică şi intelectuală a fiinţei umane este posibilă numai într-un mediu curat, lipsit de poluare. Degradarea mediului de viaţă prin zgomote, praf, substanţe toxice sunt cauze ale unor boli grave care afectează sitemul nervos. Astfel de activităţi oferă copiilor posibilitatea de pregătire şi înţelegere corectă a fenomenelor naturale percepute.

La copil, simţul responsabilităţii se concretizează prin insuflarea dorinţei de a îngriji, proteja şi ocroti tot ce-l înconjoară. Rolul major revine dascălilor care, încă de la intrarea copiilor în şcoală, îi vor ajuta să conştientizeze că toţi oamenii au datoria protejării mediului în care trăiesc. În cadrul lecţiilor de educaţie ecologică sau în cadrul activităţilor extracurriculare, elevii trebuie dirijaţi să cunoască şi să ocrotească elementele mediului înconjurător şi să ia atitudine faţă de cei care încalcă regulile. Atitudinea faţă de natură este o problemă de cultură, de educaţie, de civilizaţie şi este datoria noastră, a dascălilor, să-i învăţăm pe elevi cum să ocrotească acest " templu cu stâlpi verzi": Pământul.

Este important ca elevul să iasă in natură, să vizioneze emisiuni documentare despre mediul înconjurător, să amenajeze şi să îngrijească spaţiile verzi, din clasă şi din afara ei. Copiii trebuie îndrumaţi să observe şi să-şi pună întrebări asupra unei probleme de poluare şi degradare a mediului (aruncarea gunoaielor la întâmplare, poluarea râurilor prin deversări de substanţe toxice).

Educaţia ecologică este menită să facă faţă problemelor de mediu cu care ne confruntăm în prezent, dar şi pentru rezolvarea problemelor viitoare.Educaţia ecologică este de fapt o educaţie pentru viaţă. Formarea conştiinţei şi conduitei ecologice devine o cerinţă deosebit de importantă pentru orice demers educativ, atât şcolar, cât şi extraşcolar şi prin orice tip de educaţie, fie ea formală, informală sau nonformală.

Şcoala este chemată să determine nu numai sentimente de admiraţie faţă de frumuseţile naturii, ci şi convingeri şi deprinderi de protejarea a mediului înconjurător. Prin diferite discipline incluse în procesul de învăţământ avem datoria morală de a implanta în sufletul fiecărui elev necesitatea apărării mediului înconjurător împotriva poluării şi de a forma conduita ecologică modernă.

Bibliografie

1. Bunescu,Vasile, Şincan, Eugenia, 1994, „Ghid practic pentru aplicarea programei de educaţie moral – civică în învăţământul primar", Editura Coresi,Bucureşti
2. Dincă, Elena, 2008,*Copiii şi natura – educaţie ecologică şi de protecţie a mediului,* Editura Caba Educaţional, Bucureşti
3. Iordache, Vlad, Florinela Ardelean, 2007, *Ecologie şi protecţia mediului*, Editura Matrixrom, Bucureşti
4. Pistol, Mădălina, Din Nicoleta, 2004 „Ecologie 5 – 7 ani", Editura Erc Press, Bucureşti
5. Vidu, Alexandra, Predeţeanu, Maria Lucia, 2004, „Prietenii naturii" – Ecologie – cls. a III a – a IV a, Editura Erc Press, Bucureşti

EDUCAȚIA INTERCULTURALĂ ÎN CAZUL ELEVILOR CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE

Balog Gertrud
Centrul Școlar de Educație Incluzivă ”Bonitas”, Localitatea Oradea, Județul Bihor

Diversitatea culturală este o realitate a lumii contemporane, realitate ce își pune amprenta asupra tipurilor de educație din școli. Educația interculturală nu pune problema apărării diferențelor, recunoscând că fiecare contribuie la îmbogățirea experienței umane.

În contextul pluralității culturale se impune nu numai însușirea unei limbi străine ci și a elemetelor ce țin de cultura respectivă. Să ne imaginăm următorea situație: un tânăr american care locuiește în Oradea discută cu o fată de mai bine de 6 luni. Părinții fetei îl invită într-o duminică la ei acasă, să ia împreună prânzul. Băiatul se pregătește, se îmbracă elegant, cumpără un buchet de cale pentru mama fetei și o sticlă cu vin pentru tatăl ei. Întâlnirea decurge foarte bine, cu toate că tânărul nu mănâncă din toate felurile de mâncare, dar respectuos face aprecieri cu privire la bunătățile care au fost puse pe masă. Cu toate acestea mama fetei pare a fi puțin distantă. Motivul nu este faptul că baiatul nu a gustat toate felurile de mâncare, nici măcar nu din cauza ținutei, mama s-a supărat din cauza florilor. Tânărul nu știa că în România calele sunt flori care se utilizează cu scopul împodobirii funerariilor.

Acesta este un exemplu pe care obișnuim să îl spunem și elevilor noștri pentru a înțelege cât este de importantă însușirea aspectelor legate de cultura celor din jurul nostru. Lucrând într-o școală cu predare în limba maghiară, considerăm deosebit de importantă însușirea limbii române de către elevii noștrii atât în vederea formării competențelor sociale cât și a celor civice. În acest sens organizăm activități, parteneriate cu școli cu predare în limba română, activități de socializare în vederea dezvoltării competenţelor de cooperare şi valorizare pozitivă a diferenţelor, de orientare în valorile culturii proprii şi a etniilor conlocuitoare, întru creşterea gradului de toleranţă şi acceptabilitate.

Educația interculturală nu se limitează în mod exclusiv la transmiterea unor conținuturi specifice din cadrul unei discipline particulare , consolidarea abordarii sale interdisciplinare este fundamental. Ea nu poate fi conceputa doar pentru mediul școlar, ci se impune si in mediul extrascolar (familie, grupuri sociale, institutii , comunitati , mass - media). Se constată și o schimbare a rolului profesorului, care depaseste functia de a comunica modele si programe, acesta trebuind să acorde o mai mare atenție spiritului de initiativă și creativității.

Un loc semnificativ îl deţine determinarea fundamentelor psihologice ale educaţiei interculturale, care se axează pe definiţiile clasice ale personalităţii ca o construcţie socioculturală. S-a constatat că o dimensiune a realizării interculturalităţii o constituie şi fenomenul de socializare şi de reprezentare socială care are la bază achiziţionarea normelor interculturale şi dobîndirea conştiinţei de sine şi a sentimentului de apartenenţă la o identitate culturală. Nu mai puţin importantă, ca bază teoretică a educaţiei interculturale, este şi abordarea pedagogică care se bazează pe schimbarea reprezentărilor şi a raporturilor, nu numai în mod ideal între culturi, ci şi între persoane purtătoare de culturi, recunoscând fiecăreia legitimitatea unui loc echivalent în instituţia de învăţământ. Fundamentele pedagogice ale educaţiei interculturale sunt prezentate prin sistemul de competenţe interculturale, care include trei componente: motivaţie, cunoaştere, abilităţi şi prin sistemul didactic cross-curricular de formare a competenţelor interculturale la elevi şi prin definirea educaţiei interculturale.

Ora de educaţie interculturală îi va permite elevului să lucreze pe cont propriu în achiziţia de cunoştinţe şi aplicarea lor în practică. În aceste circumstanţe profesorul va utiliza acele strategii didactice pe care

pedagogia postmodernă le pune la dispoziţie şi care vor fi selectate în dependenţă de mai mulţi factori, printre care: obiectivele preconizate, vârsta vizată, preferinţele de învăţare, deficiențele și dificultățile elevilor, materialele didactice avute la dispoziție, arsenalul propriu al profesorului etc.

Conform programei școlare pentru disciplina ”Educație interculturală” Competenţa interculturală se demonstrează prin ”soluţionarea eficientă a problemelor, apărute în context intercultural. Competenţa interculturală include următoarele componente: cognitivă, afectivă şi comportamentală. Componenta cognitivă presupune existenţa conştiinţei culturale şi interculturaleadecvate. La acest nivel este implicată recunoaşterea faptului că oamenii interpretează unul şi acelaşi comportament în mod diferit. Componenta afectivă cuprinde tot ansamblu de atitudini de stimă, de recunoaştere, deschidere, valorificare, curiozitate faţă de celălalt. Componenta comportamentală implică capacitatea de a empatiza, de a tolera prezenţa celuilalt în permanenţă cotidiană, de a găsi şi utiliza eficient modalităţi de adaptare şi convieţuire armonioasă într-un mediu intercultural. Competenţa interculturală se formează prin intermediul activităţilor, realizate în mediul educaţional formal, nonformal şi informal.”

În cazul primei componente este vorba în general de deprinderi legate de operaţii cognitive: reflecţie, identificarea unor aspecte culturale, conştientizarea anumitor procese. Ultimele două aspecte, componenta afectivă și cea comportamentală, necesită însă asumarea unui rol activ de către individ: respectul pentru diversitate şi respingerea atitudinilor discriminatorii se află pe axa acţiunii. Componenta comportamentală este prin excelenţă una a acţiunii concrete, a implicării civice active în combaterea atitudinilor contrare principiilor educaţiei interculturale. Această trecere de la pasiv la activ se desfăşoară în paralel cu internalizarea principiilor educaţiei interculturale de către individul expus intervenţiei în acest domeniu. Fără internalizarea valorilor individul nu poate trece la acţiunea concretă pe care o ţintesc obiectivele educaţiei interculturale. De aceea, parcursul trebuie să fie complet, progresia să meargă până la capăt, şi intervenţia să atingă nivelul de profunzime la care valorile sunt internalizate de către individ.

În cazul învățământului special, pentru înțelegerea celor trei componente: cognitivă, afectivă și comportamentală, este nevoie de utilizarea unor metode și mijloace didactice cât mai variate. În cazul metodelor putem evidenția importanța oferirii exemplelor, studiilor de caz, jocul de rol, metode de comunicare oral-vizuale, explicația, dezbatarea etc.. În ceea ce privește mijloacele didactice, la elevii cu cerințe educative speciale se impune utilizarea unor materiale cât mai diversificate. În acest sens utilizăm un bogat suport imagistic, materiale audio-vizuale, accesorii necesare jocurilor de rol (măști, îmbrăcăminte diverse).

Educația interculturală în școli se bazează pe interacțiuni între diferitele grupuri culturale și sociale, după caz, astfel pentru organizarea muncii în clasă sunt necesare unele modificări. Unul dintre principalele elemente ale schimbării este creșterea competențelor elevilor în propriul proces de învățare. În cazul elevilor cu cerințe educative speciale se impune concretizarea aspectelor legate de diversitatea culturală. Acest lucru îl obținem prin organizarea activităților de creație. În acest sens sărbătorim anumite evenimente cu specific românesc (Dragobete, Mărțișor), în colaborare cu instituții partenere, școli de masă cu predare în limba română. Aceste activități sunt de mare succes atât în rândul elevilor cât și în rândul părinților. Prin implicarea părinților în activitățile de educație interculturală, elevii reușesc să își însușească elementele comportamentale. Modelul de comportament parental are o influență majoră în dezvoltarea copilului. Tradițiile și obiceiurile care sunt prezente în viața unei familii, acelea vor fi păstrate și de copii, viitorii adulți ai societății. În familiile în care părinții nu înțeleg importanța educației interculturale și nu își dezvoltă competențele legate de aceasta, există posibilitatea ca și copiii să urmeze modelul negativ. În acest sens putem spune că educarea părinților privind interculturalitatea poate avea rezultate și la nivelul educației elevilor.

Un elev cu cerințe educative speciale poate înțelege mai bine diversitatea lumii în care trăiește, deoarece și viața lui este una diferită față de covârstnicii lui. În acest context putem face o comparație între acceptarea persoanelor cu dizabilități și a celor care provin din medii culturale diferite. Elevii trebuie să înțeleagă

varietatea lumii și să adopte o atitudine pozitivă, non-discriminativă, față de orice membru al societății, oricât de diferit ar fi acesta.

Bibliografie

1. Myriam Denis ,"*Dialoguri culturale*", 2000, p. 62
2. Institutul de Ştiinţe ale Educaţiei "*Educaţie interculturală- Curriculum şcolar*", Chişinău, 2012, p. 4
3. Chiriac A. Proiectarea cross-curriculumului educaţiei interculturale. USM „*Studia universitatis*", seria – Ştiinţe ale Educaţiei, nr. 5 (35), 2010, p. 36-40.

Educația pentru viitor

Profesor Lazăr Nicoleta Silvia
Școala Gimnazială Liliești, oraș Băicoi, județ Prahova

Educația SMART este o abordare a învățării care utilizează tehnologia pentru a îmbunătăți experiența elevilor. Această abordare se concentrează pe personalizarea învățării, pe colaborare și pe crearea de oportunități de învățare relevante pentru elevi.

Un exemplu de educație SMART este educația pentru viitor.

Educația pentru viitor este un concept care se referă la educația care îi pregătește pe elevi pentru provocările și oportunitățile lumii viitoare. Această abordare a educației se concentrează pe dezvoltarea abilităților și cunoștințelor care vor fi esențiale pentru succesul în viitor. Lumea se schimbă rapid, iar sistemele educaționale trebuie să se schimbe cu ea.

Iată câteva dintre ***abilitățile și cunoștințele*** care sunt esențiale pentru educația pentru viitor:

- **Gândire critică și rezolvare de probleme**

Abilitatea de a gândi critic și de a rezolva probleme este esențială pentru a face față provocărilor lumii viitoare. Elevii care au aceste abilități vor putea să se adapteze la schimbări și să găsească soluții creative la probleme complexe.

- **Abilități de comunicare și colaborare**

Abilitățile de comunicare și colaborare sunt, de asemenea, esențiale pentru succesul în viitor. Elevii care au aceste abilități vor putea să lucreze eficient cu ceilalți și să transmită ideile lor într-un mod clar și convingător.

- **Abilități digitale**

Abilitățile digitale sunt esențiale pentru a participa la societatea modernă. Elevii care au aceste abilități vor putea să utilizeze tehnologia pentru a învăța, a comunica și a crea.

- **Abilități de învățare pe tot parcursul vieții**

Abilitatea de a învăța pe tot parcursul vieții este esențială pentru a rămâne relevant în lumea în schimbare. Elevii care au această abilitate vor putea să se adapteze la schimbările din lumea muncii și să își continue dezvoltarea profesională.

Educația pentru viitor poate fi realizată prin intermediul unei varietăți de **metode și strategii**. Iată câteva exemple:

- **Utilizarea tehnologiei**

Tehnologia poate fi un instrument puternic pentru a promova învățarea pentru viitor. De exemplu, tehnologia poate fi utilizată pentru a oferi elevilor oportunități de învățare personalizate, pentru a-i încuraja să colaboreze și pentru a-i ajuta să dezvolte abilitățile digitale.

- **Metode de învățare active**

Metode de învățare active, cum ar fi învățarea prin descoperire și învățarea prin rezolvarea de probleme, pot ajuta elevii să dezvolte gândirea critică și abilitățile de rezolvare de probleme.

- **Educație incluzivă**

Educația incluzivă este esențială pentru a asigura faptul că toți elevii au acces la oportunitățile de învățare pentru viitor. Acest lucru înseamnă că sistemele educaționale trebuie să fie adaptate nevoilor tuturor elevilor, inclusiv ale elevilor cu dizabilități.

Educația pentru viitor este o prioritate importantă pentru sistemele educaționale din întreaga lume. Prin intermediul unor reforme educaționale axate pe dezvoltarea abilităților și cunoștințelor esențiale pentru viitor, elevii vor fi pregătiți să facă față provocărilor și oportunităților lumii viitoare.

Un exemplu concret de lecție ar fi ***" Realizarea unui proiect care vizează dezvoltarea unei soluții pentru a reduce poluarea aerului utilizând tehnologia"***.

Obiective:

- Elevii vor înțelege importanța reducerii poluării aerului.
- Elevii vor învăța cum să identifice și să cerceteze problema poluării aerului.
- Elevii vor dezvolta o soluție creativă și fezabilă pentru a reduce poluarea aerului utilizând tehnologia.

Resurse:

- Calculatoare sau tablete
- Acces la internet
- Hârtie și creioane
- Alte materiale necesare pentru proiectul specific

Activități:

1**. Introducere**

Profesorul începe lecția discutând despre importanța reducerii poluării aerului.

Profesorul prezintă câteva exemple de poluanți ai aerului și impactul lor asupra sănătății și mediului.

Profesorul discută despre modul în care tehnologia poate fi utilizată pentru a reduce poluarea aerului.

2**. Identificarea problemei**

Profesorul împarte elevii în grupuri mici.

Fiecare grup primește o listă de poluanți ai aerului.

Elevii au la dispoziție o perioadă de timp pentru a discuta despre poluanții din listă și pentru a alege un poluant pe care să îl abordeze.

3**. Cercetarea problemei**

Fiecare grup efectuează cercetări despre poluantul ales.

Elevii pot utiliza o varietate de surse pentru cercetare, inclusiv cărți, articole, site-uri web și interviuri.

Elevii ar trebui să colecteze informații despre sursele poluantului, impactul acestuia asupra sănătății și mediului și soluții posibile.

4**. Dezvoltarea unei soluții**

Fiecare grup dezvoltă o soluție creativă și fezabilă pentru a reduce poluarea aerului utilizând tehnologia.

Elevii ar trebui să țină cont de următoarele aspecte atunci când dezvoltă soluția:

- Fezabilitatea soluției
- Impactul potențial al soluției
- Sustenabilitatea soluției

5**. Prezentarea soluției**

Reprezentanții fiecărui grup prezintă soluția lor în fața clasei.

Profesorul și elevii discută despre soluțiile propuse.

6**. Evaluarea proiectului**

Profesorul evaluează proiectele elevilor pe baza următoarelor criterii:

- Acuratețea informațiilor
- Creativitatea soluției
- Fezabilitatea soluției
- Impactul potențial al soluției

Exemple de proiecte

Iată câteva exemple de proiecte care pot fi realizate de elevi în cadrul acestei lecții:

1. Un proiect care vizează dezvoltarea unui nou tip de filtru de aer pentru mașini.
2. Un proiect care vizează dezvoltarea unui nou tip de tehnologie de ardere pentru centrale electrice.
3. Un proiect care vizează dezvoltarea unui nou tip de material de construcție care absoarbe poluanții din aer.

Acestea sunt doar câteva exemple, iar posibilitățile sunt nelimitate. Profesorul poate lucra cu elevii pentru a dezvolta proiecte care sunt relevante pentru interesele și nevoile lor.

Lecția de dezvoltare a unei soluții pentru a reduce poluarea aerului utilizând tehnologia este o oportunitate excelentă pentru elevi de a învăța despre importanța reducerii poluării aerului, de a dezvolta abilități de gândire critică și rezolvare de probleme și de a contribui la crearea unei lumi mai sănătoase.

Iată câteva sfaturi pentru profesori care doresc să implementeze această lecție:

- Începeți prin a vă asigura că elevii înțeleg importanța reducerii poluării aerului.
- Oferiți elevilor o varietate de resurse pentru cercetare, inclusiv cărți, articole, site-uri web și interviuri.
- Încurajați elevii să fie creativi și să gândească în afara cutiei atunci când dezvoltă soluțiile lor.
- Oferiți elevilor feedback constructiv pe măsură ce dezvoltă soluțiile

În concluzie, pentru a implementa educația pentru viitor, sistemele educaționale trebuie să facă următoarele:

- ❖ Reformarea curriculumului pentru a se concentra pe dezvoltarea abilităților și cunoștințelor esențiale pentru viitor.
- ❖ Oferirea mai multor oportunități de învățare activă și colaborativă.
- ❖ Investirea în dezvoltarea profesională a profesorilor pentru a-i ajuta să implementeze educația pentru viitor.

Educația pentru viitor este o provocare, dar este și o oportunitate. Prin intermediul unei educații care îi pregătește pentru provocările și oportunitățile lumii viitoare, elevii vor putea să își atingă potențialul maxim și să contribuie la construirea unei societăți mai prospere.

Educație fără discriminare

Crișan Marilena,
Grădinița cu P.P. Albinuța Cluj-Napoca

În mediul grădiniței violența este un fenomen tot mai des întâlnit și complex, cu o diversitate de forme de manifestare. Grădinița este un spațiu de manifestare a conflictului între copii, unde întâlnim comportamente agresive ale copiilor . Aceste comportamente se datorează mai multor cauze, dar indiferent de cauză, actul agresiv, consecințele lui sunt nefavorabile atât pentru copil, pentru dezvoltarea lui, cât și pentru familie, comunitate. În mediul grădiniței ne confruntăm, din păcate, cu un număr tot mai mare de copii agresivi, manifestări agresive de diferite tipuri din partea copiilor.

Fenomenul bullying este mult mai prezent în grădiniță decât ne-am dori noi, educatorii. Dacă nu este depistat din timp bullying-ul poate să lase traume și poate să aibă urmări ireversibile asupra modului în care copilul se adaptează la societate.

Atunci când se observă manifestări agresive, indiferent de formă este indicat să se intervină încă de la cele mai fragede vârste pentru a împiedica accentuarea lor. Astfel dezvoltarea socială și emoțională a copilului are un rol deosebit de important în această perioadă.

Copilul de 3 ani începe să manifeste nevoia de a se afirma, de a cuceri autonomia, fapt ce va declanșa o serie de conflicte. Pe măsură ce cresc, copiii formează relații interpersonale mai variate. Dintre acestea, legăturile cu copiii de aceeași vârstă joacă un rol semnificativ în viața lor. Relațiile cu aceștia pot să aibă o influență notabilă asupra diferitelor forme de comportament și gândire. Astfel, în dezvoltarea socială a copilului părinții și ceilalți copii au funcții diferite și fiecare are un rol distinct în asigurarea anumitor nevoi din viața copilului.

În timp ce interacțiunile, relațiile cu adulții tind să fie de natură complementară: adultul controlează, copilul se supune, copilul caută ajutor, adultul îl oferă, interacțiunile, relațiile cu copiii de aceeași vârstă tind să fie mai mult reciproce. Astfel, copiii deprind în compania altor copii ceea ce nu ar învăța în compania adulților: calități de conducere, abilități de rezolvare a conflictelor, rolul împărtășirii, conformismul, adaptarea la ostilitate și agresiune.

La vârsta preșcolară copiii devin mai selectivi în alegerea partenerilor, apare separarea grupurilor de copii în funcție de gen. Prietenia devine un lucru semnificativ și important, iar copiii se vor asocia mai ales cu copiii care le plac și pe care îi apreciază, a căror companie o caută activ. În cadrul acestor relații sociale se realizează stabilirea simțului identității, adică, o încercare de a găsi răspuns la întrebarea esențială „Cine sunt eu?”.

Copiii pot de asemenea să descopere în interiorul grupului lor ce tip de rol social este potrivit să adopte: ca lider sau ca membru, ca agresor sau ca victimă, etc.; ei pot identifica poziția, statutul lor între alți copii: populari sau nu, acceptați sau respinși, căutați de alții sau fără prieteni. Aceste calități contează foarte mult pentru copii, dată fiind importanța pe care o atașează opiniilor celorlalți copii, dar ceea ce a devenit de asemenea evident este că astfel de caracteristici pot să ne spună ceva despre cursul probabil al adaptării psihologice și al comportamentului din anii viitori. În această perioadă, deși răspunsurile sociale ale copilului sunt mai mult pozitive decât negative, gesturile prietenești sunt mai numeroase decât cele de ostilitate, sunt mai degrabă afectuoși decât agresivi, totuși nu înseamnă că manifestările negative de furie și agresivitate nu există, ele apărând nu de puține ori.

Pe fundalul acestor noi relații din mediul grădiniței și a noului context apar o multitudine de stări afective. Astfel, viața afectivă a preșcolarului suportă modificări atât de natură cantitativă, crește numărul

stărilor și dispozițiilor afective, cât și de natură calitativă, se îmbogățesc și diversifică formele existente, apar forme noi.

Adultul și relația cu el rămân pentru copil elementele esențiale ale dezvoltării afectivității sale. Astfel, prin imitație, copilul preia de la adult o serie de stări afective, de pildă, teama față de anumite animale, bucuria la revederea unor persoane sau la primirea unui cadou. Se preiau nu doar stările afective, ci și expresiile emoționale care le însoțesc. Datorită imitației expresiile și conduitele emoționale ale preșcolarului se diversifică, se îmbogățesc, devin mult mai coerente și adaptate situațiilor. Când părinţii nu îşi cenzurează atitudinea şi cuvintele agresive pe care le folosesc în familie faţă de ceilalţi membri şi de copil, copilul imită acest comportament. Un copil care trăieşte într-un mediu ostil, nesigur, care este agresat fizic şi verbal, emoţional va face acelaşi lucru la rândul lui. Nu îşi dă seama cât de dureroasă poate să fie postura în care sunt puse „ victimele lui". El provine din familii dezorganizate în care se ţipă, se foloseşte agresiunea fizică şi psihică, se distrug bunuri în crizele de furie, iar comportamentul urât este un lucru obişnuit. Copilul care manifestă un comportament repetat îndreptat spre rănirea fizică sau mentală a unui alt copil, care încearcă să-i domine pe ceilalţi copii din grupă este un potenţial agresor. Insultele, poreclele, îmbrâncelile, înjurăturile şi intimidarea la nivel de grup sunt fenomene pe care copiii le întâlnesc încă de la grădiniţă.

Totodată, crește și capacitatea de simulare a unor stări afective în vederea satisfacerii diferitelor trebuințe. Fascinația față de adult este și mai expresivă în fenomenul identificării. Aceasta se face pe baza asemănărilor fizice și psihice între copil și modelul parental. De obicei, identificarea se produce cu părintele de același sex.

O altă sursă a dezvoltării afectivității preșcolarului o reprezintă pătrunderea lui în noul mediu al grădiniței, unde intră în contact cu persoane străine. Acum se produc interesante fenomene de transfer afectiv și de identificare afectivă. Copilul își transferă toată dragostea și atenția către educatoare cu care se și identifică, aceasta fiind pentru el un substitut al mamei. În grupul de la grădiniță se dezvoltă de asemenea sentimentul apartenenței prin bucuria pe care copilul o simte atunci când desfășoară activități în comun.

În acest context nou apar numeroase stări afective: de vinovăție (la 3 ani), de mândrie (la 4 ani), de pudoare (la 3-4 ani). La 6 ani apare criza de prestigiu, mai ales în situațiile de mustrare publică a copilului. Apar și două sindroame interesante, și anume, sindromul bomboanei amare - trăirea unei disonanțe afective, starea afectivă de rușine ce apare în urma unei recompense nemeritate, bucuria recompensei fiind încărcată de neliniște și sindromul de spitalizare - reacția afectivă violentă a copilului atunci când urmează să fie internat pentru a urma un tratament, despărțirea de cei dragi fiind trăită ca un abandon. În preșcolaritate se face trecerea de la emoții la sentimente, ca stări afective stabile și generalizate. Se conturează mai clar unele sentimente morale (rușinea - când este mustrat pentru o faptă ce contravine normelor de conduită, mulțumirea - când este lăudat pentru o faptă săvârșită, prietenia - manifestată în preferința de a se juca cu anumiți copii, atașamentul și dragostea față de frați, etc.).

Prin cuvânt, în cadrul comunicării verbale, copilul își poate exprima bucuria, tristețea, supărarea. Având cuvinte pentru emoții, copiii pot, de asemenea să participe la discuțiile despre ele: pe de-o parte, pot să comunice celorlalți cum se simt, iar pe de altă parte, pot să asculte punctul de vedere al altora despre sentimentele pe care le trăiesc. Astfel, emoțiile pot fi împărtășite, iar înțelegerea naturii lor, cauzele și consecințele, precum și gestionarea lor, devine mult mai ușoară o dată ce putem să ne raportăm la ele verbal. Un copil care învaţă de mic să îşi cunoască emoţiile şi să fie empatic va fi cu siguranţă mai puţin predispus la a fi agresor sau victimă la grădiniţă iar mai târziu la școală sau pe internet şi va avea performanţe mai mari pe orice plan.

Această gestionare, acest control al emoțiilor copilul îl dobândește prin transfer de la adultul care are grijă de el. Aceasta constituie o sarcină majoră a dezvoltării, care necesită întreaga perioadă a copilăriei și nu

este niciodată achiziționată total, deoarece chiar și ca adulți nu suntem total autosuficienți, ci, mai ales în momente de criză, rămânem dependenți de cei apropiați.

În cursul copilăriei acumulăm gradual o serie de strategii pentru reglarea sentimentelor noastre și a exprimării lor, și cu cât e mai mare această serie și individul devine mai flexibil în utilizarea lor, cu atât va avea mai mult succes în adaptarea socială. Cu toate acestea afectivitatea preșcolarului este încă destul de instabilă. Nu de puține ori asistăm la explozii afective, concretizate în treceri rapide de la plâns la râs sau invers sau diferite explozii de furie manifestate prin comportamente agresive.

În cadrul grupului apar diferențe de gen, în sensul că băieții sunt mai predispuși la comportamente agresive decât fetele. Acest lucru se explică pe de-o parte datorită hormonilor, iar pe de altă parte datorită modelului cultural care cultivă masculinitatea în sensul exprimării ei în forță fizică, activități care solicită abilități de factură fizică.

Pe la vârsta de 5-6 ani descrește agresivitatea fizică datorită competențelor lingvistice și se manifestă mai mult cea verbală, dar și cea sub forma ostilității. De multe ori agresivitatea copiilor apare datorită faptului că ei nu au dezvoltate competențele sociale și emoționale pentru a face față situațiilor cu care se confruntă sau și-au însușit modalități eronate (prin imitație) de rezolvare a lor.

În concluzie se poate spune că toți factorii: familia, grădinița, mass-media, colegii mai mari, adulții din jurul copiilor prin modelele oferite, concepțiile, ideile transmise acționează asupra modului în care reacționează copilul. La această vârstă copilul este încă în plină formare, de aceea este foarte important ca „ceea se întâmplă” în jurul lui să aibă o influență pozitivă, să formeze și consolideze comportamente dezirabile social, comportamente care nu atrag după sine consecințe negative (pe termen scurt sau lung) pentru copil.

Bibliografie:

Bonchiş, E. (2004). Psihologia copilului, Editura Universităţii din Oradea, Oradea;

Schaffer, H. Rudolph (2007), Introducere în psihologia copilului, Editura ASCR, Cluj-Napoca;

Ştefan, A., Catrinel, Kallay E. (2009), Dezvoltarea competenţelor emoţionale şi sociale la preşcolari – Ghid practic pentru educatori, Editura Aqua Forte, Cluj-Napoca;

EDUCAȚIA REMEDIALĂ- METODE ȘI STRATEGII

Prof. înv. preșc. Husariu Andreea Roxana,
Grădinița cu P.P. NR. 25 Iași

Educaţia reprezintă, pentru orice societate, vectorul dezvoltării durabile şi a unei societăţi sănătoase. Educația remedială este parte a educației copilului care are ca obiectiv stimularea finalizarii învățământului obligatoriu şi îmbunătățirea ratei succesului școlar pentru copiii din grupurile dezavantajate. Organizarea unui program de remediere are un impact semnificativ în viaţa şcolii, având ca obiectiv schimbarea atitudinii faţă de fiecare elev care poate avea la un moment dat dificultăţi de învăţare. În orele de educație remedială, copiii sunt sprijiniţi în efectuarea asistată a temelor, în activităţi de recuperare şcolară şi ameliorare a dificultăţilor în învăţare, precum şi în activităţi de educaţie plastică sau jocuri distractive, cu scop educativ indirect.

Pentru ca activitățite de educație remedială să fie eficace se urmăresc mai multe aspecte: diversitatea, accesibilitatea şi estetica materialului didactic prezentat; cadrul ambiental personalizat cu lucrările elevilor sau schimbarea locaţiei de lucru; aplicarea unor strategii de învăţare prin cooperare ca metode de promovare a armoniei sociale; percepţia şi feed-back-ul părinţilor pe parcursul desfăşurării activităţilor de remediere; implicarea mediatorului şcolar în buna desfăşurare a activităţii de educaţie remedială.

Scopul educației remediale - stimularea finalizarii învațământului obligatoriu (prevenirea abandonului școlar) și îmbunatățirea ratei succesului școlar pentru copiii din grupurile dezavantajate.

Prin astfel de activități se urmărește o schimbare de atitudine a cadrelor didactice, a parinților, a elevilor şi a reprezentanților institutiilor publice locale şi judetene, față de comunitățile și grupurile dezavantajate. Din cauza frecvenţei scăzute la cursuri şi a celorlalte dificultăţi, elevii întâmpină greutăţi în atingerea obiectivelor - cadru la diverse discipline.

Metode aplicate în educația remedială

O mare parte dintre copiii identificați prin inermediul proiectului traiesc în familii dezorganizate şi sărace, nu sunt supravegheați şi ajutați în rezolvarea sarcinilor şcolare. Educația remedială trebuie să țină seama de nevoile educative ale fiecărui copil, anume: învăţarea citirii şi a scrierii, calculul matematic, formarea unei imagini de sine pozitive, organizarea activității, implicarea eficientă în toate activitatile în care sunt implicati toti ceilalti copii, structură, organizare şi sprijin personalizat.

Metodele şi strategiile aplicate trebuie să țină seama de vârsta lor, de plăcerea să de a comunica şi de a se mișca, de aceea ele trebuie să fie bazate pe joc, mișcare, interacțiune cu ceilalți colegi şi discuții care par libere, dar care să fie corect îndrumate de învățător pentru a-și atinge obiectivul în acea activitate.

- *Planşe cu imagini* pentru a se dezvolta limbajul. Imaginile trebuie să fie punct de plecare pentru discutii frontale, care să dezvolte atentia şi creativitatea.
- *Material distributiv* (mici cartonașe cu imagini reprezentând animale, plante, lucruri cunoscute din mediul elevilor) pentru fiecare copil, pentru a se încuraja munca individuală.
- *Calculatorul* îi ajută pe elevi să vadă ceea ce nu pot vedea în mediul lor obișnuit de viață (prezentări Power Point), jocurile pot fi folosite pentru fixarea cunoștințelor, pentru reactualizarea lor, pentru predare.
- Folosirea *situațiilor de joc* în învăţare, jocurile de rol, dramatizarea, folosirea povestirilor stimulează funcțiile intelectuale, modelează procesele afectiv- motivationale. Prin joc elevul transfigurează obiectele şi fenomenele, relațiile, își asuma roluri. Funcția de comunicare a limbajului este cultivată în mod deosebit. Prin intermediul jocului elevul se simte responsabil de rezolvarea problemei impuse de joc. Elevul își asumă roluri luate, fie din viața cotidiană, fie din povești.

- *Interdisciplinaritatea*: descoperirea unei maniere originale de a aborda un subiect comun pentru a crea conexiuni posibile şi necesare în vederea atingerii scopului propus, îmbinarea metodelor folosite la celelalte materii: desen, decupare, colorare, taiere, muzica, recitare, povestire, miscare ritmata.

- *Lucrul în grup* oferă o gamă largă de interrelații care sprijină învăţarea şi evidențiază rolul social al acesteia.

- Folosirea *metodelor interactive*: brainstorming, jurnalul cu dublă intrare, ciorchinele, cubul, eseul de cinci minute etc.

- *Rezolvarea creativă a conflictelor* din grupul de copii;

- *Colaborarea cu familia* – părinții ajută la sprijinul intervenției. Strategii pentru cresterea stimei de sine şi a încrederii în propria eficiență.

Copiii care participă la astfel de programe de educație remedială pot fi învățați să-și aprecieze succesele ca rezultat al efortului propriu sau al propriilor capacități și să evite să pună succesele lor pe seama norocului, a întâmplării ori facilității situației. Ei trebuie să fie învățați să atribuie eșecul unor cauze externe și stabile sau a unor cauze interne și instabile.

Bibliografie:

1. Cojocaru, Ştefan, Cojocaru, Daniela, *Educația parentală în România*, Alpha MDN, Buzău, 2011 (Organizatia Holt, România);
2. Duminică, Gelu; Cace, Sorin (coordonatori), *Politici de incluziune socială pentru grupurile vulnerabile,* în cadrul proiectului „Transnational European Labour Market Integration Th rough Information Technologies” .

Effectiveness of using games in teaching grammar to primary students

Suciu Dumitrița Marilena
Școala Gimnazială Sânandrei

Language games are often seen as time-consumers or noise challenges by the teachers. These are just some reasons why teachers choose not to use games while teaching, and especially not use games while teaching grammar.

Grammar requires hard work, and traditional grammar exercises, though useful, may become monotonous and mechanical. Knowing this, it is indeed a challenge to introduce, consolidate, revise, or evaluate grammar knowledge through games, but language teaching and language learning have become much more demanding for teachers and learners, and we all should embrace innovation and change.

The games bring enjoyment and relaxation and also encourage students to use their language in a creative and communicative way. By playing games, a child feels like she or he is in a safe and natural environment, and in my opinion this is the thing that could take the child to meaningful learning.

It is of great importance to see all the positive aspects of teaching a foreign language through games, especially grammar, which is sometimes considered a challenging component even by teachers.

Games provide language teachers with many advantages, starting from the simple rules, cooperation, competition, enjoyment, social interaction, motivation, less anxiety, self-confidence, attention to specific structures or grammar patterns, natural learning, where the student's attention is not necessary on the language but on the message, can be adjusted to suit the individual age and language levels of the student, can be used in any language situation and of course with all skill areas (writing, reading, listening and speaking).

Teachers can use a game in their advantage when they want to teach grammar and simply think of the topic or the purpose they have.

There are many collections of games and game-based activities that provide the right instruments for teaching grammar to primary students, and the role of the teacher is undoubtedly tremendous.

Eficiența utilizării metodelor moderne de învățare în procesul de predare-învățare și evaluare

Ciuclea Georgiana Adelina
Școala Gimnazială Nr. 1 Răchiți

În ultimele decenii, metodele moderne de învățare au revoluționat procesul de predare-învățare și evaluare, oferind noi oportunități pentru dezvoltarea abilităților și competențelor studenților. Aceste metode se bazează pe tehnologie și pe principii pedagogice inovatoare, având potențialul de a îmbunătăți calitatea educației și de a spori eficiența învățării.

Dezvoltarea competențelor digitale: Metodele moderne de învățare promovează dezvoltarea competențelor digitale printre elevi. Utilizarea dispozitivelor mobile, a aplicațiilor și a platformelor de învățare online le oferă studenților acces la informații și resurse educaționale din întreaga lume. Astfel, aceștia pot explora subiectele de studiu într-un mod interactiv și stimulant, ceea ce duce la creșterea motivației și implicării în procesul de învățare.

Personalizarea învățării: Metodele moderne de învățare permit adaptarea lecțiilor și materialelor în funcție de nevoile individuale ale elevilor. Utilizarea platformelor digitale de învățare permite profesorilor să monitorizeze progresul fiecărui elev și să ofere retroalimentare personalizată pentru a-i sprijini în dezvoltarea abilităților și competențelor. Astfel, învățătoarea poate oferi sarcini și resurse diferite la nivele diferite de dificultate, pentru a asigura o învățare eficientă și adecvată nevoilor fiecărui student.

Metode interactive și colaborative: Metodele moderne de învățare promovează interacțiunea și colaborarea între studenți, ceea ce îmbunătățește înțelegerea și reținerea informațiilor. Prin utilizarea platformelor și a instrumentelor digitale, elevii pot lucra în echipe și pot colabora în realizarea proiectelor. Aceste activități îi provoacă să gândească critic, să comunice eficient și să-și dezvolte abilitățile de lucru în echipă, aspecte esențiale pentru viața în societatea modernă.

Evaluarea continuă și feedback-ul rapid: Metodele moderne de evaluare permit profesorilor să monitorizeze performanța studenților în timp real și să ofere feedback rapid și specific. Aceasta le oferă elevilor oportunități de îmbunătățire constantă și îi motivează să-și dezvolte abilitățile. Prin intermediul instrumentelor digitale, profesorii pot crea teste online, aplicații de rezolvare a problemelor sau instrumente de evaluare bazate pe competențe, permițându-le să obțină o înțelegere mai profundă a nivelului de înțelegere și a progresului fiecărui elev.

Este important de menționat că nu există un răspuns universal valabil în ceea ce privește cea mai bună metodă de învățământ. Combinația între metodele moderne poate fi eficientă în funcție de contextul educațional și de specificul fiecărei discipline. În cele din urmă, scopul principal al educației este să dezvolte abilitățile de gândire critică, rezolvarea de probleme și înțelegere profundă a subiectelor învățate, indiferent de metodele folosite.

Metodele moderne de învățare reprezintă un pas important în evoluția procesului de predare-învățare și evaluare. Utilizarea tehnologiei și a principiilor pedagogice inovatoare poate îmbunătăți calitatea educației, stimulând interesul, motivarea și implicarea elevilor în procesul de învățare. Dezvoltarea competentelor digitale, personalizarea învățării, metodele interactive și colaborative, precum și evaluarea continuă sunt aspecte cheie care conduc la o eficiență crescută în utilizarea lor.

LEGĂTURA: FAMILIE - ȘCOALĂ- COMUNITATE

Prof. Înv. Primar Cîrstea Beatrice
Şc.Gim.„Ioan Duhovnicul” Băneşti - Prahova

FAMILA este ca ramurile unui copac, care cresc în multe direcții și totuși rădăcina rămâne mereu aceeași.

Familia are trei funcții sociale elementare:

- Funcția de socializare - formarea capacității de adaptare și motivare în conviețuirea socială;
- Funcția economică - asigurarea materială și protejarea copiilor față de lipsuri și boli;
- Funcția politică - asigură copiilor o poziție legitimă în societatea existentă.

Din aceste trei funcții se pot distinge și:

- *funcția religioasă* a familiei, care de fapt joacă un rol în funcția de socializare a familiei, prin transmiterea la generația următoare a tradițiilor religioase;
- *funcția juridică* a familiei, care este cuprinsă în constituție, și care are scopul protejării familiei în societate (plătirea alocațiilor, întreținerea copiilor, stabilirea legilor de adoptare sau moștenire etc.);
- *funcția economică* a familiei este întregită de funcția de timp liber și recreere a familie.

Familia și școala se află în strânsă legătură. Una fără alta nu poate deschide drumul individului în societate. Totuși în societatea modernă nu se mai vorbește doar de familia tradițională însă noi trebuie sa punem accent pe ceea ce a întemeiat Dumnezeu.

Educația se naște o dată cu familia. Încă de la început copilul preia modelul familiei, tradițiile și obiceiurile pe care le vede în relațiile dintre membrii familiei sale; de aceea este foarte important ceea ce le oferim copiilor ca și model.

Familia pune baza educației prin cei „7 ani de acasă” ca mai apoi copilul venind la școală, noi, profesorii se le consolidăm ceea ce ei și-au însușit din familie și să lărgim plaja cunoașterii.

Indiferent de vârstă, este foarte important ca părinții să-i ofere copilului modele pozitive, demne de urmat. Daca în sânul familiei copiii sunt crescuți în mod corespunzător, ajunși cetățeni, ei nu vor face decât să pună în practică principiile cu care au fost îndoctrinați în frageda lor vârsta, respectând autoritatea, păstrând dreptatea și supunerea legilor.

Familia este mediul hotărâtor în definirea caracterului sau; este mediul cel mai favorabil pentru formarea și dezvoltarea sa, asigurându-i condiții pentru ca acesta să se simtă în siguranță și protejat atât fizic cât și psihic în orice perioadă a vieții lui.

Influența familiei se exercită în primul rând în forma achizițiilor primare care, așa cum observa C. Negruzzi, „*rămân pururea în sufletul copiilor*.”

Copilul când e mic se aseamănă, cu o bucata de aluat, căreia i se poate da orice forma sau un fel de lut de-al olarului; părinții au prin urmare, putință să facă din fragedele lor odrasle ceea ce vor.

Pentru copil, familia reprezintă prima mână întinsă când vrea să pășească în lume, dar și barca de salvare când, mai târziu în viață, caută refugiu, liniște, acceptare necondiționată și iubire.

Familia este primul mediu educativ cu care copilul ia contact. Ea asigură pentru copil existența materială și climatul afectiv și moral necesar dezvoltării personalității.

Școala și familia trebuie sa aibă același scop: pregătirea copilului pentru integrarea într-o societate care se afla în continuă schimbare.

Pentru realizarea acestui scop este necesar ca cele doua coordonate sa găsească mijloace specifice conducerii individului spre țelul comun. În cadrul acestei colaborări, rolul conducător îl are școala.

În mod tradițional familia se definește atât ca *instituție socială*, cât și ca grup specific constituit din persoanele care sunt unite prin legături de căsătorie, sânge sau adopție. Dispunând de o influență semnificativă în raport cu fiecare dintre membrii ei, familia se caracterizează prin:

- ✓ structură specifică de statusuri și roluri;
- ✓ seturi de relații interpersonale specifice;
- ✓ influență puternică asupra membrilor;
- ✓ funcții relativ precise în raport cu fiecare membru;
- ✓ influențe reciproce.

În acest sens, în raport cu familia tradițională, *familia contemporană* suportă o serie de modificări cu referire la statusuri și roluri, norme și relații, probleme, situații și soluții.

Deseori la nivelul instituției școlare se întocmește un parteneriat între școală și familie. De cele mai multe ori el rămâne doar la nivelul acelei hârtii semnate de părinte, profesor(diriginte) și director. La nivelul acestui parteneriat ar trebui sa existe o relație activă, de implicare și de o parte și de cealaltă, de bucurie sau tristețe, de succes sau eșec, vizând direct beneficiarul - **copilul.**

COPILUL *este* o taină pe care întâi trebuie să ne dorim să o descifrăm și apoi să lucrăm neîntrerupt. Trebuie să-l înțelegem, ca apoi să se înțeleagă pe sine și lumea în care trăiește.

Educația e singura moștenire nepieritoare ce putem să o lăsăm urmașilor noștri. De aceea, părinții trebuie sa aibă drept prima țintă în viată, educația copiilor lor. Din nefericire însă cea mai mare parte a familiilor noastre nu pun nici cel mai mic preț pe aceasta frumoasă și trainică moștenire.

În concluzie, cele două instituții nu pot funcționa una fără cealaltă, sau mai bine spus nu trebuie să funcționeze decât în strânsă interdependență pentru a asigura dezvoltarea armonioasă asupra individului care va fi dat spre „folosul" societății.

Un individ care nu face parte din ambele comunități (familia și școala), este un individ pierdut, cu probleme de adaptare sociala căruia ii lipsește atașamentul securizat.

Daca copilul se simte acceptat în sânul familiei - locul în care copilul învață să fie iubit și să iubească, înainte ca el să fie în stare să facă această distincție el va dobândi un atașament securizat care ii va aduce o înaltă stimă de sine și nu va avea tulburări emoționale. Tulburările emoționale generează conflicte emoționale la nivelul întregului organism biologic și adâncesc lipsa încrederii în sine.

Menirea educației este aceea „de a înălța pe culmi mai nobile de viață – omul".

BIBLIOGRAFIE

1. Wikipedia
2. Cucoș, Constantin, 1998, *Psihopedagogie*, Iași, Editura Polirom, pg. 97
3. Gentil, Giovanni, 1922, *The Reform of Education*, New York, pg. 65
4. Ghid, 2000, *Îmbunătățirea parteneriatului dintre școală și comunitate*, București, pg.45
5. Molan, Vasile, *Managementul școlar*, 2003, București, Editura Credis, pg.65
6. Stănciulescu, Elisabeta, *Sociologia educației familiale*, 1998, Iași, Editura Polirom,pg.27

Formarea profesională prin participare la conferințe de specialitate, seminarii (webinarii), workshop, evenimente

Prof.înv.primar ORMENIȘAN GICA- IRINA
Școala Gimnazială ”Andrei Șaguna”, Turda, jud. Cluj

Formarea profesională constă în acumularea unor informații primare despre sarcinile ce trebuie realizate în cadrul unei profesii/meserii, formarea aptitudinilor necesare practicării acelei profesii și acumularea unei experiențe practice care să permită rezolvarea sarcinilor de lucru. Formarea profesională este un proces de pregătire pentru o meserie, care nu se încheie odată cu terminarea studiilor, ci continuă pe parcursul întregii vieții profesionale. Pentru a ne consolida poziția și locul de muncă, pentru a ne menține competenți și competitivi, trebuie să acordăm atenție dezvoltării noastre profesionale.

Dezvoltarea și perfecționarea profesională presupun aducerea la zi a informațiilor despre domeniul nostru de activitate, dar și despre alte domenii înrudite sau aflate în interrelație. Pentru aceasta trebuie să ne preocupăm, să participăm la activități de perfecționare profesională, să ne îmbunătățim abilitățile existente și să dobândim deprinderi și competențe noi, să acumulăm cunoștințe suplimentare ce ne vor fi utile mai târziu.

Dezvoltarea profesională este indispensabilă pentru cei care vizează succesul în carieră și este strâns legată de dezvoltarea personală, dacă vrem să ne putem atinge obiectivele propuse, presupunând acțiuni continue de schimbare în mai bine a fiecăruia dintre noi, prin care ne putem îmbunătăți calitatea vieții, relațiile, sănătatea, cariera, nivelul de spiritualitate.

Profesia didactică trebuie considerată o profesie mobilă. Mobilitatea trebuie să reprezinte o componentă centrală a formării inițiale şi continue a personalului didactic. Recunoaşterea mutuală a statutului şi experienţei didactice, împreună cu asigurarea mobilităţii între diferitele niveluri educaţionale reprezintă două direcţii importante de acţiune în acest sens.

Profesia didactică trebuie plasată în contextul învăţării pe tot parcursul vieţii, ceea ce numim noi dezvoltare profesională. Acest lucru se poate realiza prin diferite forme: activități sau programe de formare continuă, schimburile de experiență cu profesorii din instituții similare, implicarea în parteneriate și în proiecte educaționale desfășurate cu alte cadre didactice, implicarea în parteneriate și în proiecte educaționale desfășurate cu elevi, cursuri e-learning sau formă combinată de instruire față în față și online, participarea la conferințe de specialitate, seminarii, workshop-uri, evenimente, pregătirea profesională individuală sau studiul individual, activitatea de cercetare educațională sau în domeniul de specialitate, prezentările în cadrul întâlnirilor metodice, activitățile de mentorat, masteratul, dezvoltarea profesională prin grade didactice. Acestea sunt doar câteva forme de dezvoltare profesională a cadrelor didactice. Fiecare dintre aceste modalități contribuie la dezvoltarea profesională într-o măsură mai mică sau mai mare. Dintre metodele de dezvoltare profesională enumerate mai sus unele vizează îmbogoțirea cunoștințelor, a competențelor pedagogice la nivel teoretic, iar altele vizează dezvoltarea practică, îmbunătățirea modalităților de a pune în practică, de a aplica cunoștințele teoretice.

În opinia mea, una dintre modalitățile de dezvoltare profesională eficientă a cadrelor didactice, consider că este participarea la conferințe, seminarii, workshop-uri care oferă posibilitatea cadrelor didactice de a face față schimbărilor permanente care se produc în educație, le oferă alternative în predarea cunoștințelor, le oferă modalități pentru a face accesibilă informația transmisă. Aceste activități de formare continuă oferă posibilitatea de a afla informații despre o temă de interes într-un timp mai scurt și de a învăța cum să aplici.

Ultimii ani au marcat o explozie în ceea ce privește cursurile axate pe dezvoltarea competențelor TIC și integrarea mijloacelor IT în tot ceea ce presupune demersul didactic, de la activitățile birocratice, specifice profesorului sau dirigintelui, până la activitățile curente de predare-învățare-evaluare. În plină epocă digital nu mai e nevoie să limităm formarea cadrului didactic la granițele județului, sau ale țării deoarece aceste forme de formare profesională au și variantă online. Astfel, o soluție eficientă, cu un real impact asupra cursanților, dar și comodă prin prisma factorilor financiar, organizatoric și de timp o constituie webinariile, sau seminariile pe web/ prezentările online.

Pe de altă parte, aceste forme de perfecționare, datorită faptului că aparțin aceleiași umbrele conceptuale, pot fi ușor confundate sau greșit utilizate. Aceste concepte sunt într-adevăr înrudite, se intersectează pe alocuri, utilizează metode și au obiective asemănătoare.

Conferinţele tematice sunt manifestări de informare a publicului-ţintă, cu durata de două-trei zile. Temele vizează, în general, aspecte pedagogice. Obiectivul principal al acestor activităţi este de a informa şi sensibiliza publicul cu privire la o anumită temă. Participarea se face pe bază de invitaţie, iar participanţii pot fi selectaţi în funcţie de temă. Conferinţele tematice au, în medie, 200 de participanţi.

Conferinţa anuală este o manifestare festivă, cu temă paneuropeană, desfăşurată cu participare directă, pe durata a trei zile. Obiectivul principal este de a sărbători rezultatele obținute în anul respectiv.

Avantajele participării la o conferință:

- temele dezbătute sunt de interes pentru activitatea pe care desfășurată și te ajută să fii la curent cu ultimele noutăți;
- ideile și abordările noi obținute la conferința pot îmbunătăți eficiența activității;
- e o modalitate care te ajută să ieși din vechiul mod de a gândi și să identifici soluții noi;
- speakerii pot fi inspirațională și te pot motiva într-o anume direcție;
- ai ocazia să contactezi speakerii care în general sunt factori decizionali sau generatori de idei;
- poți întâlni persoane din public care au aceleași interese și cu care ulterior poți desfușura activități;
- poti pune întrebări în timpul conferințelor, fie ca să îți clarifici anumite aspecte sau doar ca să te faci remarcat;
- poți să distribui mai departe colegilor tăi informațiile și ideile obținute în timpul conferinței, contribuind la eficiența întregii echipe;
- poți să pomovezi pe rețelele sociale statusul tău utilizând hashtag-ul conferinței și să faci evenimentul cunoscut comunității locale.

Audio/Video conferinţă

Serviciul de audio/video conferinţă reprezintă o soluţie completă care permite efectuarea de audio/video comunicaţii în timp real între mai mulţi participanţi aflaţi în locaţii diferite, care ajută la reducerea costurilor de călătorie şi să eficientizarea timpului de lucru al cadrelor didactice.

În cadrul unei audio/video conferinţe pot exista simultan de la 2 până la 200 de participanţi. În funcţie de nevoile concrete, există opţiunea de schimb de prezentări, documente sau fişiere video în timpul videoconferinţelor.

Beneficii:

- reducerea costului pentru deplasări;
- eficientizarea timpului de lucru;
- întâlniri oricând şi cu orice;
- legătură permanentă cu partenerii de lucru.

Seminariile sunt adesea confundate cu **workshop-urile**, durata scurtă de timp, respectiv 2-4 ore, fiind una din caracterisiticile comune ale celor două concepte. Însă, pe când un seminar are caracter static, având o componentă preponderent teoretică, workshop-ul este mult mai interactiv.

Un **seminar** este o prezentare susținută de unul sau mai mulți profesioniști pe marginea subiectului abordat, din care o importantă parte este rezervată expunerii informațiilor către participanți, de cele mai multe ori persoane din domeniu, care doresc să își actualizeze cunoștințele. Totodată, se acordă timp pentru întrebări sau observații din partea publicului, de obicei la finalul prezentării.

Seminarul poate fi format din grupuri mici de oameni, dar există și cazuri în care un astfel de eveniment încorporează un număr impresionant de persoane (pană la 100). Durata unui seminar este cuprinsă între 90 minute și trei ore.

Seminariile online (webinarii) sunt sesiuni de comunicare în direct, în care există posibilitatea de a învăța şi discuta cu colegii. Tematica abordată în cadrul seminariilor online vizează interesele generale din învățământ, dar și particularități. Activităţile sunt moderate de către un specialist.

De cele mai multe ori, webinariile sunt realizate prin intermediul unor platforme speciale dedicate întâlnirilor online (precum *webinarjam* sau *adobeconnect*, de exemplu), fiind organizate de către instituții furnizoare care anunță aceste acțiuni pe site-urile proprii, prin newsletter-uri, sau la diferite evenimente, cum ar fi conferințe sau prezentări de carte. Webinariile sunt realizate de către formatori sau lectori, vorbitori cu experiență în domeniul în care activează (autori de manuale, profesori, experți în domeniul educațional,etc.) ceea ce le conferă acestor întâlniri din mediul virtual nu doar un grad înalt de expertiză și conținut științific, ci și o valoare formativă ridicată.

Una din caracteristicile esențiale ale acestor sesiuni de formare online este caracterul interactiv. Dincolo de formatorul care prezintă conținutul sub diferite moduri – chestionare, animații, prezentări Power Point, fișiere audio/video, documente – , există un public internațional care are ocazia să participe activ, prin adresarea de întrebări, schimbul de experiențe, propunerea de soluții sau sugestii. Bariera spațio-temporală este, astfel, eliminată, transformând procesul de învățare într-o experiență agreabilă, derulată într-un climat plăcut, favorizând participarea și implicarea în tot ceea ce presupune seminarul.

Înregistrări ale webinariilor sunt făcute publice, astfel încât ele pot fi utilizate ulterior. Totodată, participanții au acces la toate materialele prezentate, puse la dispoziție fie chiar în timpul sesiunii, fie trimise prin e-mail.

Perfecționarea cadrelor didactice intră, de cele mai multe ori, în sfera unei obligații de serviciu, drept care, de cele mai multe ori, ajunge să fie o corvoadă, sau o goană după acumularea de credite. Atunci când motivația participanților este însușirea de conținuturi și dezvoltarea de competențe ce pot fi aplicate imediat, webinariile, sau formările interactive, își însușesc alte caracteristici. Beneficiile participării la astfel de formări nu pot fi contorizate, fiecare participant având propriile scopuri și obiective, însă putem enumera câteva motive pentru care webinariile sunt o soluție viabilă:

- înscriere rapidă, prin intermediul e-mailului, fără a realiza un dosar cu diverse documente;
- participarea de acasă, din spațiul propriu de lucru, sau din orice altă locație, prin intermediul dispozitivelor electronice inteligente – laptop, tabletă, smartphone;
- atractivitatea formei de prezentare;
- actualitatea temelor de discuții;
- schimbul de experiențe cu profesori din toate colțurile lumii.

Un workshop este definit de aspectul practic al întrunirii. În cadrul unui astfel de eveniment discutăm despre un număr restrâns de participanți, al căror scop comun este acela de a se concentra asupra unui segment de interes și de a lucra împreună pentru a obține, la finalul acestuia, niște rezultate concrete.

Fie că este vorba de conceperea unui proiect comun, a unei strategii, a unui plan de dezvoltare personal, despre crearea unor obiecte materiale sau despre schimbul de experiență, pe parcursul unui workshop participanții își exersează anumite abilități, sub atenta supraveghere a unui facilitator. Rolul acestuia este de a

se asigura că sesiunea decurge conform programului și de a ghida participanții pe măsură ce aceștia își exersează aptitudinile în vederea îndeplinirii obiectivelor stabilite.

Un workshop presupune implicarea activă a participanților în procesul de învățare, este construit în jurul conceptului de educație non-formală, bazat pe exerciții și experiențe. Ca durată, un workshop se poate întinde pe parcursul a câtorva ore sau chiar până la 2-3 zile.

Evenimentele de formare sunt cursuri intensive, de scurtă durată, cu o tematică diversă. Temele alese vizează, cu precădere, aspecte pedagogice. Evenimentele de formare cuprind atât activităţi asincrone, cât şi, uneori, sincrone şi se desfăşoară într-o limbă europeană de largă circulaţie. Aceste modalități de dezvoltare profesională sunt oferite în mare parte de Inspectoratele Școlare, CCD-uri, universități, iar cele online în mare parte le găsim pe platformele eTwinning.ro, iTeach.ro, www.scientix.eu.

Acestea sunt doar câteva modalități de dezvoltare profesională a cadrelor didactice, fiecare contribuind într-o oarecare măsură la îmbunătățirea experienței didactice. Pentru a putea vorbi despre un cadru didactic înzestrat cu „măiestrie și tact pedagogic” este necesar ca acesta să fie un produs al tuturor modalităților de dezvoltare profesională atât din punct de vedere teoretic, cât și din punct de vedere practic. Este foarte important ca un cadru didactic să dețină cunoștințe de specialitate, să fie înzestrat cu competențe și capacități necesare acestei profesii, dar un loc important îl ocupă și partea practică, experiențele practice dobândite în diferite contexte, deoarece întreaga realitate și întregul conținut ce urmează a fi prezentat trebuie adaptat la nivelul de vârstă, la particuarităţile copiilor/elevilor și la nivelul de dezvoltare al clasei/grupei.

BIBLIOGRAFIE:

- https://crilia.ro/seminar-workshop-conferinta-training-team-building-cine-cand-cum-unde-de-ce/
- https://iteach.ro/experientedidactice/webinars-sau-un-alt-tip-de-perfectionare-didactica
- www.didactic.ro
- http://mentoraturban.

FORME ŞI FUNCŢII ALE EVALUĂRII DIDACTICE. SCALA DE EVALUARE

Cojocaru Gabriela Simona
Liceul Tehnologic Constantin Cantacuzino, Băicoi

Evaluarea reprezintă un element esenţial în cadrul triadei „ învăţare- predare- evaluare” ce compune procesul de învăţământ. Esenţa evaluării este cunoaşterea efectelor activităţilor desfăşurate, pentru ca pe baza informaţiilor obţinute, această activitate didactică să poată fi ameliorată în timp.

Clasificarea tipurilor de evaluare are la bază mai multe criterii: cantitatea şi calitatea informaţiei, axa temporală şi sistemul de referinţă. Din combinarea acestor criterii rezultă cele trei tipuri de evaluare: evaluarea iniţială, evaluarea formativă şi evaluarea sumativă.

Evaluarea iniţială se realizează la începutul unui program de instruire, este necesară şi asigură o pregătire optimă a unui nou program de instruire. Această formă de evaluare este necesară pentru:
-cunoaşterea nivelului de învăţare prealabilă realizată, a nivelului comportamentului cognitiv iniţial,
- determinarea liniei de pornire la început de program de instruire (an şcolar, intrarea în clasa I, ciclu gimnazial etc.),
- stabilirea existenţei pregătirii necesare în vederea creării de premise favorabile unei noi învăţări,
- refacerea şi remedierea unei stări de fapt, pentru a omogenizaoarecum fondul de cunoştinţe şi abilităţi necesare unui nou program de instruire.

Ea se realizează prin examinări scrise şi orale, realizând un diagnostic al pregătirii
elevilor şi îndeplinind o funcţie predictivă privind indicaţii referitoare la condiţiile în care elevii vor putea asimila noile conţinuturi.

Evaluarea iniţială este de o importanţă decisivă pentru eficienţa întregului proces de învăţământ întrucât oferă o sursă utilă de informaţii pentru definirea obiectivelor procesului de învăţământ ce se proiectează, asigurând continuitatea pregătirii.

Evaluarea formativă se realizează pe tot parcursul unui demers pedagogic şi are ca finalitate remedierea erorilor săvârşite de elevi. Conceptul acesta are câteva caracteristici care se impun:
-se bazează pe obiectivele învăţării şi semnifică faptul că evaluarea face parte din procesul educativ normal,
-„ nereuşitele″ elevului sunt considerate ca momente ale rezolvării unei probleme şi nu ca slăbiciuni ale acestuia,
-intervine în timpul fiecărei sarcini de învăţare,
-informează asupra gradului de stăpânire a obiectivelor,
-este internă procesului de învăţare şi asigură o reglare a proceselor de formare a elevului.

Evaluarea formatoare este privită ca o formă perfectă a evaluarii formative, iar funcţia
dominantă a acesteia este de a însoţi şi de a ajuta învăţarea. Deplasarea terminologică de la „ formativă” la „ formatoare″ are la bază intenţia de a centra demersul pedagogic „ pe reglarea asigurată prin elevul însuşi”, iar ideea centrală porneşte de la înţelegerea reprezentării de către elev a scopurilor de atins, de convingerea că elevul însuşi este capabil să- şi regleze activitatea de învăţare.

Evaluarea sumativă sau „certificativă″ este în corelaţie cu evaluarea formativă şi se realizează la sfârşitul perioadei de instruire, echivalând cu „calculul final al succesului”. Unii autori o consideră o evaluare sintetică ce se aplică în momentele de încheiere a etapelor. Ea se deosebeşte de celelalte două forme de evaluare prin periodicitate (fiind mai puţin frecventă) şi prin nivel de generalizare (se referă la cicluri sau unităţi de sine stătătoare, cu obiective proprii). Dintr- o perspectivă modernă, evaluarea sumativă este

determinată de contexte specifice construite de elevi şi profesori împreună (deci elevii ştiu la ce să se aştepte), şi definită în funcţie de criteriile de corectare stabilite împreună. Ca urmare, se impun câteva caracteristici:

- este o evaluare de bilanţ şi furnizează informaţii ca atare,
- evidenţiază efectul terminal,
- se încheie cu atribuirea unei note/calificativ,
- intervine prea târziu pentru a mai putea influenţa cu ceva ameliorarea rezultatelor şi refacerea procesului deja parcurs, dar oferă învăţăminte pentru viitor.

Funcţiile evaluării vizează efectele acesteia în plan individual şi social, determinând, în consecinţă, strategiile şi opţiunile strategice evaluative. Aceste funcţii pot fi clasificate în mai multe categorii, luând în considerare diverse criterii psihopedagogice, sociologice şi docimologice:

- funcţii sociale şi funcţii pedagogice,
- funcţii diagnostice şi funcţii prognostice,
- funcţii de certificare şi fincţii de selecţie,
- funcţii generale şi funcţii specifice.

Din perspectina reglării şi ameliorării procesului instructiv- educativ pe parcursul unui program de instruire, o importanţă deosebită prezintă funcţiile generale şi cele specifice ale evaluării. Funcţiile generale ale evaluării sunt:

- funcţia constatativă a fenomenului evaluat, care pune în evidenţă „ Ce este şi cum este fenomenul evaluat? ”
- funcţia diagnostică pune în evidenţă ce se află la originea situaţiei existente,
- funcţia predictivă se concretizează în deciziile de ameliorarea şi în predicţia evoluţiei activităţii evaluate.

Aceste funcţii sunt complementarea şi se presupun reciproc, referindu- se atât la profesori, cât şi la elevi. Sintetic, din perspectiva profesorului, evaluarea este necesară pentru că permite culegerea de informaţii, sugerarea de căi de perfecţionare a stilului didactic şi identifică dificultăţile elevilor. Din perspectiva elevului, evaluarea orientează şi dirijează învăţarea, formează motivaţia faţă de învăţare, e un mijloc eficace de asigurare a succesului etc. Ca urmare, am putea concluziona că evaluarea îndeplineşte următoarele funcţii: - funcţia de predicţie,

- funcţia de selectare/de competiţie (clasificarea elevilor),
- funcţia de feed- back (de reglaj şi autoreglaj a activităţii didactice),
- funcţia social- economică (evidenţiază eficienţa),
- funcţia educativă (conştientizează, motivează, stimulează interesul pentru studiu),
- funcţia socială (informează familia şi colectivul asupra rezultatelor obţinute).

Aprecierea şcolară, ca atribuire a unei judecăţi de valoare, se face în diverse moduri şi are un rol dinamizator, călăuzitor în activitatea şcolară. Elevul are nevoie de informaţii cu valoare de feed- back cu privire la prestaţia sa. De aceea, pentru a evita stilul „surd” în corectare şi a-l înlocui cu cel explicativ, ar fi de dorit să luăm în considerare câteva cerinţe privind actul evaluativ în clasă: 1. să disociem ceea ce se măsoară de ceea ce se apreciază,

2. să explicităm, să stabilizăm şi să reducem criteriile,
3. să ne asumăm subiectivitatea în notare,
4. să orientăm activitatea elevului care învaţă.

Pentru ca rezultatele evaluării să aibă o anumită semnificaţie pentru elev, instrumentele de evaluare trebuie să aibă anumite calităţi:

- validitate → calitatea de a măsura exact ceea ce este destinat să măsoare,
- fidelitatea → calitatea de a da rezultate constante în cursul aplicării succesive,

- obiectivitatea → gradul de concordanţă între aprecierile făcute de evaluatori independenţi.
- aplicabilitatea → calitatea de a fi administrată şi interpretată cu uşurinţă.

Fidelitatea unei evaluări se manifestă prin aceea că oricare ar fi numărul evaluatorilor se ajunge la acelaşi rezultat. Aceasta reprezintă calitatea de a oferi rezultate similare în condiţii identice de administrare şi ne conduce la ideea posibilităţiide generalizare a instrumentului respectiv. Dacă populaţia supusă anlizei este standard, iar condiţiile aplicării sunt tipice, fidelitatea apropie testarea de condiţiile de standardizare. Totuşi, în privinţa fidelităţii, părerile specialiştilor diferă. Mereu se va manifesta variabilitatea intraindividuală şi interindividuală. Dacă, însă, ceea ce se aşteaptă de la elev a fost explicitat, notele diferiţilor corectori por fi destul de apropiate.

Obiectivitatea reprezintă gradul de concordanţă între aprecierile făcute de mai mulţi evaluatori. Cea mai mare obiectivitate o prezintă testele standard. Formulările lor trebuie să fie cât mai accesibile evaluaţilor, iar itemii pot măsura individual sau pe grupe realizarea fiecărui obiectiv educaţional evaluat. Astfel, fiecare tip de item abordat, pentru a nu afecta cailtatea de ansamblu a testului, trebuie să respecte condiţii şi criterii specifice de abordare şi să fie integraţi în funcţie de gradul lor de dificultate.

Validitatea vizează corespondenţa între ceea ce trebuie evaluat şi ceea ce s- a evaluat efectiv, adică evaluează ceea ce trebuie, nimic în plus, nimic în minus, nimic altceva. Nu este întotdeauna posibil să se atingă validitatea perfectă, dar este posibil să fie ameliorată. O evaluare este întotdeauna relativă pentru că ea se raportează fie la o normă, fie la obiective. Când aceste referinţe variază, rezultatul evaluării este modificat. Tipurile particulare de validitate sunt: de construct, de conţinut, concurentă, predictivă şi de faţadă. Există anumiţi factori ce pot afecta validitatea: claritatea instrucţiunilor, nivelul de dificultate al testelor, lungimea lor, poziţionarea alternativelor de răspuns corect, procesul de predare- învăţare, factori individuali şi de grup etc.

Relația dintre dezvoltare-joc-învățare în educație

Ghiță Dorina-Mihaela
Grădinița „Voinicel”, Chitila, județul Ilfov

Având în vedere schimbările care s-au produs de-alungul anilor, restructurările care s-au produs în educația timpurie, au condus la schimbarea traiectoriei dezvoltării preșcolarului, dezvoltarea optimă fiind principalul factor. Inițial, pornind de la considerentul că dezvoltarea depinde foarte mult de structura genelor, de-a lungul anilor, această perspectivă a devenit mai maleabilă, în sensul că atât perspectiva ereditară cât și experiențele prin care persoana a trecut reprezintă doi piloni esențiali în buna dezvoltare.

Buna dezvoltare a copilului, pe lângă caracterul genetic, este rezultatul interacțiunilor sociale, experiențele socio-emoționale, interacțiunile cu mediul, pe care le-a valorificat de-a lungul întregii vieți.

Experiențele pe care copilul le dobândește în întreaga sa viață, încă din copilărie, cnstituie esența unei dezvoltări optime. Încă din primii ani de viață, copilului trebuie să i se ofere șansa de a stailii interacțiuni și relații cu mediul. Familia și instituțiile eduacaționale reprezintă principalii factori care oferă copiilor șansa de a se dezvolta pe toate planurile: emoțional, social, cognitiv.

Familia, instituțiile educaționale, trebuie să ofere copiilor șansa de a acumula cât mai multe experiențe, care să-l ajute în conturarea personalității și a propriului sine. Experiențele individuale ale copilului, oferă șansa de a-și dezvolta autonomia, independența, esențiale în viața de adult.

Jocul reprezintă principalul mod de cunoaștere. Fiind un instrument accesibil copiilor încă din primii ani de viață, jocul dă posibilitatea copiilor de a cunoaște lumea înconjurătoare, astfel, copilul își formează diferite noțiuni și concpete.

Prin intermediul jocului, copilul interacționează cu toate aspectele din mediul înconjurător, astfel dezvoltarea acestuia se realizează optim.

Încă din primii ani de viață, jocul reprezintă principalul factor, care contribuie la dezvoltarea cognitivă, emoțională, socială a copilului, dezvoltă memoria, gândirea, creativitatea și imaginația.

Acesta urmând să fie valorificat sub toate formele în grădiniță. În cadrul jocului, copiii interacționează, formează prietenii, descoperă noțiuni și concepte, jocul fiind principala formă de învățare.

Astfel, componența dezvoltare-joc-învățare se află în stânsă legătură, pentru o bună creștere, toate acestea interacționează, cotribuind la creșterea optimă a copilului, pentru a deveni un adult capabil, independent, autonom.

În concluzie, pentru buna dezvoltare a copilului este important să se acorde o importanță asupra interacțiunilor sociale cu mediul și cu cei apropiați, dar și asupra competențelor emoționale, dar și asupra dezvoltării cognitive.

Bibliografie:

- Albulesu, Ion, Catalano, Horațiu. Sinteze de Pedagogia Învățământului Preșcolar. Ghid pentru regătirea examenelor de titularizare, definitivat și gradul didactic II, Colecția Sinteze de pedagogie.
- Stan, L. (2016). *Educația timpurie. Probleme și soluții*. București: Editura Polirom.
- Stan Liliana (2016). *Dezvoltarea copilului și educația timpurie.* București: Editura Polirom.

BULLYING-UL, O ÎNCĂLCARE A DREPTURILOR COPILULUI

prof. inv.primar GURGU MARIA LAURA
Școala Gimnazială „Al. I. Cuza" Roman, județul Neamț

Bullying-ul reprezintă un act de violență, fizică, verbală și psihică. Pentru unii, școala este mediul propice pentru a-și descărca frustrările, pentru a-și manifesta lupta pentru putere. Copilul care se confruntă cu această problemă, caută pe cineva mai slab și încearcă să-l domine. El consideră că prin acest comportament agresiv va obține admirație și succes. De-a lungul anilor petrecuți la catedră, am observat că copiii care se confruntă cu astfel de probleme, provin de cele mai multe ori din familii în care există violență și dezechilibru. Ei își copiază involuntar părinții, adulții din viața lor reprezentând modelele de urmat. Violența domestică este cea care naște agresori. Elevii care provin din aceste familii cred că a fi puternic înseamnă ca ceilalți să se teamă de tine. În aceste situații este important să se intervină pe un ton calm, să se apeleze la un specialist din cadrul școlii, care va discuta și va căuta să identifice cauzele declanșării fenomenului de bullying. Pentru a reuși stoparea violenței, este important să existe o colaborare între școală și familie. Copilul, agresor sau victimă, trebuie învățat să-și gestioneze frustrările, să-și exprime nemulțumirile și așteptările. Are nevoie de exemple de comportare pozitivă în situații de stres. Trebuie orientat spre activități sportive care să-l ajute să se autodisciplineze și să elimine toate emoțiile negative și toate frustrările.

Bullying-ul reprezintă o încălcare a drepturilor copilului. De cele mai multe ori, victimele acestui fenomen sunt copiii timizi, cuminți, retrași. Este îngrijorător faptul că urmările asupra sănătății copiilor sunt foarte grave. Este important să se intervină prompt încă de la început, pentru că o astfel de experiență are consecințe psihologice importante putând duce în viitor la eșec școlar, la o stimă de sine scăzută, anxietate și chiar depresie. Atunci când un copil devine victima acestui fenomen, el nu știe cum să reacționeze, de aceea este foarte important să apeleze la sprijinul și la îndrumarea unui adult.

Spectatorul sau martorul este cel care vede fenomenul bullying, dar decide să nu intervină, de cele mai multe ori din frica de a deveni chiar el o victimă. Majoritatea spectatorilor acceptă în mod pasiv, privind și nefăcând nimic. De foarte multe ori, spectatorii pasivi formează audiența agresorului care dorește să obțină atenție și popularitate. Astfel, el este încurajat să continue comportamentul agresiv. Spectatorul însă poate avea un rol important în oprirea agresiunii.

Bullying-ul poate fi de mai multe tipuri:

- *Bullying-ul fizic*– acțiuni sau serie de acțiuni îndreptate asupra victimei, care se manifestă prin loviri, îmbrânceli, distrugerea obiectelor personale etc.;
- *Bullying verbal*– acțiunea de a insulta, tachina, umili, intimida victima;
- *Bullying relațional*– acțiunea de a răspândi zvonuri neadevărate, minciuni, bârfe despre victimă;
- *Bullying cibernetic*– acel tip de bullying mediat de tehnologie, adică care se produce prin intermediul social media, prin mesaje text, e-mail sau orice altă platformă online prin care interacționează elevii.

Efectele bullying-ului pot fi grave, chiar fatale. Victimele hărțuirii pot suferi pe termen lung probleme emoționale, probleme de comportament, probleme sociale, singurătate, depresie, anxietate, stimă de sine scăzută, o creștere a frecvenței îmbolnăvirilor coşmaruri frecvente; scăderea interesului pentru şcoală, fobie şcolară; pierderea prietenilor sau evitarea situaţiilor sociale; sentimente de neajutorare şi scăderea stimei de sine; fuga de acasă, auto-mutilare sau suicid. Acest fenomen amplu, de cele mai multe ori, lasă urmări fizice, verbale, relaționale și chiar sociale. Pe plan fizic se pot asocia de la îmbrânceli și lovituri până la mușcături, zgârieturi și vânătăi. Pe plan verbal, le putem asocia cu țipete, folosirea poreclelor, amenințări și insulte care aduc victimei o stare de anxietate și disconfort. La nivel relațional, victimele ajung să se izoleze, sau să fie

intimidate și chiar manipulate ceea ce îi va afecta și social, pentru că se vor marginaliza și se vor autoexclude chiar și din situațiile unde nu sunt expuse. Bullying-ul este un fenomen real, foarte răspândit, care afectează în mod negativ atât victima, cât și agresorul. Tocmai de aceea, acesta nu trebuie tolerat sub nicio formă.

Bibliografie:

1. Curelaru, M., *Violența în școală. Repere pentru analiză și intervenție*, Editura Universității Alexandru Ioan Cuza, Iași, 2013 ;
2. Debarbieux, E., *Violența în școală: o provocare mondială?*, Editura Institutul European, Iași, 2010;
3. Ferreol, G. și Neculau, A. (coord.), *Violența. Aspecte psihosociale*, Editura Polirom, Iași, 2003;
4. Jigău, M. (coord.), *Prevenirea și combaterea violenței în școală. Ghid practic pentru directori și cadre didactice*, Editura Alpha MDN, Buzău, 2006 ;

Imaginea mamei în literatura română

Macovei Florica Ileana
Liceul Tehnologic Dorna Candrenilor, Județul Suceava

Încă din primele clipe ale vieții fiecare copil intră în contact cu cea dintâi ființă din universul său, mama. Legătura dintre cei doi se creează dinainte nașterii și numeroase studii de specialitate arată că un copil simte încă dinainte de apariția sa pe lume emoțiile mamei.

Fiecare dintre noi poartă cu drag în suflet imaginea mamei care este ființa cea mai dragă și care se străduiește mereu să contureze un destin favorabil propriului copil. Încă din primele clipe de viață copilul simte spiritul protectiv al mamei și știe că se poate baza pe aceasta indiferent de situație. De la primele clipe de existență până la moarte mama rămâne ființa cea mai dragă care se întipărește în mintea tuturor ca o prezență constantă și necesară în viața fiecăruia dintre noi. De-a lungul timpului imaginea mamei a fost obiectul tuturor artelor: de la pictură, sculptură, muzică la literatură și altele. Un mare om afirma: *mama este începutul tuturor începuturilor*. Astfel, ea este o prezență constantă în dezvoltarea și formarea copilului si tot ea stă la baza valorilor pe care se sprijină o educație de calitate. Nu degeaba se spune că un copil trebuie să aibă cei 7 ani de acasă, motiv pentru care familia este fundamentul, sursa care stă la baza unui caracter dezirabil al viitorului adult. În literatură, imaginea mamei apare prezentă în operele a numeroși scriitori; mă gândesc la Creangă și la toate sfaturile care sunt venite din partea mamei pentru a-l domoli pe băiatul năstrușnic are se ținea mereu de pozne, dar și la Mara, personaj feminin care este echivalentul sacrificiului pentru a asigura un trai onorabil celor 2 copii pe care îi are și pentru care se zbate să le asigure un trai cât mai bun. În *Amintiri din copilărie* imaginea mamei este una clar conturată și ea capătă proporții de nebănuit pentru copilul care o vede asemenea unui zeu cu puteri supranaturale, puteri pe care numai o mamă le poate avea. Smaranda, mama lui Nică, este o femeie blândă, harnică și iubitoare. Ea se poate înscrie în imaginea tradițională a femeii din mediul rural care trudește mereu pentru a-și vedea membrii familiei fericiți și împliniți, crește o droaie de copii și se ocupă de toate treburile necesare în gospodărie, este un stâlp al familie neapărat necesar pentru bunul mers al lucrurilor. Smaranda apare ca un personaj cu aură de basm, o ființă cu puteri miraculoase care știe să facă multe și mari minunății: alungă norii cei negri de deasupra satului și abate grindina în alte părți înfingând toporul în pământ, afară, dinaintea ușii; închega apa numai cu două picioare de vacă de *se încrucea lumea de mirare*. Apropiat de sufletul său este Nică, asupra căruia revarsă o imensă dragoste maternă, dar îl și dojenește atunci când este necesar. Când copilul se lovea, Smaranda bătea pământul, peretele sau lemnul care pricinuise durerea copilului și reușea să alunge toate suferințele celui în cauză.

Smaranda se dovedește a fi o femeie superstițioasă, bisericoasă și cicălitoare cu soțul său. Tocmai de aceea îi reproșează acestuia în nenumărate rânduri că el este prea blând cu copiii, că îi răsfață peste măsură și că unele jocuri nu sunt potrivite pentru cei mici. Ea este convinsă de faptul că cine are carte are parte, motiv pentru care insistă ca Nică să meargă la școală, în ciuda opoziției și rugăminților stăruitoare a celor din jur. Autorul se înduioșează la amintirea acesteia și își amintește cu drag de chipul învăluit în lumină, de brațele care l-au legănat cu drag și pricepere, de toate cele care au contribuit la devenirea acestuia.

Prin imaginea evocată în scrierile sale, Ion Creangă a îmbogățit literatura română cu o perspectivă subiectivă asupra mamei care se regăsește la fiecare dintre noi în anumite momente; mama este ființa care dă viață, cea fără de care Universul nu ar putea exista.

Importanța disciplinei Arte Vizuale și Abilități Practice

Prof.înv primar, Costea Florian
Școala Gimnazială Morteni,Jud.Dâmbovița

Noul curriculum plasează obiectul, pe care-l redenumeşte sugestiv *„Abilităţi practice”,* în aria curriculară „*Tehnologii”,* oferindu-i un număr mai mare de ore, tocmai pentru a dezvolta acele abilităţi specifice obiectului, diferenţiat, de la individ la individ.Programele şcolare, obiectivele şi conţinuturile curriculare sunt atractive, elevii putând învăţa şi exersa tehnici de lucru variate, iar prelucrarea cu răbdare şi imaginaţie a unor materiale diverse (naturale sau refolosibile) permite ca prin diferite tehnici (conturare, decupare, pliere, asamblare, lipire, decorare) să se obţină obiecte decorative deosebite, rolul cadrului didactic fiind acela de a orienta elevul spre obţinerea produsului finit. Astfel, actualul curriculum răspunde nevoii de diferenţiere şi individualizare a activităţii de predare-învăţare, urmărind să dezvolte la şcolarul mic atitudini şi capacităţi de tip creativ, reflexiv, cognitiv, de interacţiune socială şi de comunicare, să încurajeze cooperarea şi să elimine competiţia la acest nivel.

Această disciplină de învăţământ are un loc bine definit în formarea armonioasă a personalităţii. În viziune interdisciplinară, ca principiu şi modalitate de restructurare a conţinuturilor şcolare, acest obiect de învăţământ are menirea de a dezvolta latura practică a personalităţii, de a-l apropia mai mult pe elev de muncă, de viaţa socială, de alegerea potrivită a carierei.

AVAP este disciplina care cuprinde în sine: gândire, pricepere și originalitate. Asemeni însă celorlalte discipline, activitatea practică urmează trasee deja stabilite în conformitate cu finalitățile învățământului, ținând cont de importanța domeniului cultural care studiază personalitatea umană.

Prin caracterul practic-recreativ-creativ-atractiv, orele de Arte Vizuale și Abilități Practice vin în completarea celorlalte discipline, profesorii putând adesea să aleagă,să predea conținuturile în manieră integrată. Predarea orelor de Abilităţi practice au o deosebită valoare educativă, contribuind la afirmarea trăsăturilor morale de caracter ale elevilor.

Lecţiile contribuie la îmbogăţirea, aprofundarea şi consolidarea cunoştinţelor însuşite la celelalte obiecte de învăţământ, constituie în acelaşi timp un mijloc de aplicare în practică a unora din aceste cunoştinţe.

Activităţile au un accentuat rol formativ-educativ. Elevii sunt solicitaţi la un efort intelectual susţinut în care sunt exersate spiritul de observaţie ca şi celelalte capacităţi şi procese intelectuale (gândirea, memoria, imaginaţia, limbajul, creativitatea şi altele).

Prin exersare, în cadrul lecţiilor de AVAP, elevii îşi formează priceperi, deprinderi, capacităţi şi aptitudini practice, adică învaţă ceea ce se cheamă *„a şti să faci”,* îşi pot cultiva spiritul aplicativ, îşi pot forma un comportament practic. Lecţia de AVAP poate contribui la educarea dragostei şi a respectului faţă de muncă, a comportamentului disciplinat şi a spiritului economic, la formarea capacităţii de apreciere corectă a muncii personale şi a celorlalţi, în spiritul cooperării, al întrajutorării, promovând competiţia şi evaluarea corectă a rezultatelor, la cultivarea spiritului gospodăresc şi a interesului pentru a obţine prin muncă mult şi bun, cu cheltuieli cât mai puţine, condiţie a progresului material şi spiritual.

Fiecare activitate desfăşurată în cadrul lecţiilor de AVAP conduce la achiziţionarea unor cunoştinţe, la dezvoltarea unei anumite abilităţi, prin exersarea unor tehnici specifice.

Modelajul este o activitate foarte plăcută copiilor. Ei încep să modeleze încă de la cele mai fragede vârste, mai întâi nisipul, apoi plastilina, lutul sau ipsosul. Astfel îşi însuşesc cunoştinţe despre proprietăţile acestor materiale. Cu ajutorul acestor materiale pot reda forme dintre cele mai diverse. Astfel dobândesc cunoştinţe din cadrul celorlalte discipline de învăţământ, observă asemănări şi deosebiri dintre culori,

dimensiuni, forme, etc. Temele pot avea un orizont larg ceea ce oferă copilului o posibilitate mare de exprimare şi de tratare interdisciplinară.

Activităţile cu hârtia îi conduc pe copii la formarea unor deprinderi practice, în funcţie de situaţie: trasare după contur, decupare, îndoire, rupere, lipire, pliere, combinarea unor culori, ceea ce contribuie la dezvoltarea creativităţii, respectarea unor succesiuni de operaţii îi conduce pe copii la învăţarea unor algoritmi, ceea ce le dezvoltă gândirea, memoria, capacitatea de anticipare. Activităţile cu hârtia pot solicita şi dezvolta din plin creativitatea atunci când se utilizează ruperea hârtiei sau mototolirea ei. Evaluarea lucrărilor se realizează în general prin raportarea la un set de criterii prezentate şi discutate anterior începerii lucrului, ceea ce conduce la dezvoltarea capacităţii de autoevaluare sau de interevaluare, după caz.

Activităţile cu fire şi mai cu seamă cele de **coasere** formează copiilor deprinderi practice utile întregii vieţi, în unele cazuri contribuind la aducerea unor venituri (croşetatul, împletitul, croitoria). De asemenea, cusutul dezvoltă gustul artistic, creativitatea, simţul estetic, contribuie la păstrarea valorilor naţionale, realizând o latură a educaţiei patriotice.

Activităţile cu materiale din natură oferă o gamă foarte largă de posibilităţi creatoare. Prin varietatea formelor şi culorilor se pot realiza compoziţii dintre cele mai deosebite. Creativitatea, ingeniozitatea, alături de cunoştinţele generale, pot crea un univers aparte. Colajele şi compoziţiile create din aceste materiale deosebite pot deveni adevărate opere de artă, iar tratarea interdisciplinară a temelor poate avea efecte deosebite în fixarea unor cunoştinţe.

Activităţile de gospodărie îi ajută pe copii să-şi formeze cele mai elementare deprinderi practice gospodăreşti (de preparare a sandvişului, de aşezare a mesei, de respectare a regulilor de igienă a alimentaţiei, de utilizare a aparaturii casnice, de îngrijire a plantelor, de ocrotire a animalelor), dar contribuie şi la formarea personalităţii umane, făcându-i să înţeleagă cât de importanţă este munca în viaţa omului, făcându-i să aprecieze şi să iubească natura, deci apelează atât la gândire, cât şi la afectivitate.

Prin caracterul practic- recreativ-creativ-atractiv, orele de Arte Vizuale și Abilități Practice vin în completarea celorlalte discipline, profesorii putând adesea să aleagă şi să predea conținuturile în manieră integrată. Predarea orelor de Abilităţi practice au o deosebită valoare educativă, contribuind la afirmarea trăsăturilor morale de caracter ale elevilor. În cadrul acestor lecţii, elevii vin în contact cu numeroase obiecte pe care le observă şi le analizează, sunt puşi în situaţia să le observe materialul de lucru, modelul obiectului ce urmează să se confecţioneze, ceea ce duce la dezvoltarea spiritului de observaţie şi a atenţiei. Îndemânarea, perseverenţa, răbdarea, gustul estetic, spiritul critic, plăcerea şi bucuria de a îmbina culori şi modele, de a finisa lucrările, spiritul de ordine şi economie, disciplina şi spiritul de echipă sunt calităţi pe care le câştigă elevii realizând lucruri utile.

Gustul estetic îşi are punctul de plecare în obişnuinţa cu un cadru cotidian în care primează frumuseţea şi ordinea. Ideea că trebuie să formăm la copii simţul măsurii şi al armoniei pentru toate împrejurările vieţii se descoperă de la sine ca obiectiv de formare a personalităţii micului şcolar. Tendinţa de frumos se manifestă şi în modul în care copilul îşi intreţine camera de lucru şi obiectele sale, clasa, şcoala; în modul de a-şi petrece timpul liber; în modul de a gândi şi simţi, de a se îmbrăca,de a discuta cu părinţii, colegii, cadrele didactice.

Pentru ca elevii să-şi dea seama că nu se poate lucra oricum şi oriunde, ci numai după anumite reguli, fiecare oră înce cu organizarea locului de muncă şi se termină cu curăţenia acestuia. Toate obiectele confecţionate de elevi, începând cu cele mai simple, au o utilitate evidentă, fie că sunt utilizate ca jucării, fie ca mijloace de învăţământ la unele lecţii (ceasul, figurine, figuri şi corpuri geometrice, şabloane.

Învăţătorul trebuie să potenţeze funcţiile educative ale fiecărei activităţi pe care o intreprinde cu elevii. „Trebuie să zbârnâie sufletul dascălului ca să răsune strunele din sufletul şcolarului”.

În contextul noului curriculum, se pune accent pe un demers didactic personalizat. Faţă de proiectarea

tradiţională, centrată pe lecţie, proiectarea pe unităţi de învăţare are avantaje, creează un mediu de învăţare coerent, implică elevii, dă perspectivă lecţiilor.

Expoziţiile organizate în clasă, în şcoală sau în alte împrejurări contribuie la stimularea elevilor care doresc să realizeze lucrări cât mai frumoase, care să fie apreciate şi expuse, la formarea gustului artistic, nu numai al elevilor participanţi, ci şi al celorlalţi elevi ai şcolii. .

De-a lungul anilor am constatat că elevii participă cu un vădit interes la realizarea diferitelor lucrări practice, dând frâu liber imaginaţiei, aducând elemente noi, originale, trezindu-le sensibilitatea şi gustul estetic. Este bine să-i învăţăm pe elevi să-şi corecteze şi să-şi evalueze propriile activităţi practice, să-i încurajăm să-i invităm curent la activităţi inspirate pentru formarea unor deprinderi creative şi a gustului pentru frumos.

Bibliografie :

1.*Abilități practice și educație tehnologică* – ghid metodic clasele I - IV", Ed. Aramis, 2007

*2.Didactica nova,*Revistă de informare și cultură didactică , Seria B - învățământul primar, Editura Didactica Nova , Craiova , 2006

3.Dumitrescu C.,*Abilităţi practice pentru învăţământul primar,* Editura Aramis, 2006

4.Neacsu, I., *Instruire și învățare* ,E.D.P.,București,1999

INTEGRAREA COPIILOR CU CERINȚE EDUCAȚIONALE SPECIALE

Profesor Elena ILINA
Școala Gimnazială Nr. 1 Valea Danului, Argeș

Integrarea copiilor cu CES în sistemul educațional reprezintă un proces complex și esențial pentru asigurarea oportunităților egale de învățare și dezvoltare pentru toți elevii, indiferent de diferențele lor.

Copiii cu CES se referă la acei elevi care au nevoi educaționale specifice din cauza unor dizabilități fizice, intelectuale sau emoționale. Aceste cerințe pot include deficiențe de învățare, dizabilități de vedere sau auz, tulburări de spectru autist, ADHD sau alte condiții medicale care necesită o abordare educațională adaptată. Cerințele Educaționale Speciale (CES) se referă la acele nevoi educaționale specifice pe care le au anumiți elevi din cauza diverselor dizabilități sau condiții medicale. Dificultăți în înțelegerea anumitor concepte sau informații, cum ar fi dislexia sau discalculia. Copiii care au pierderea totală sau parțială a auzului sau vederii și necesită asistență adaptată pentru a accesa educația. Elevii cu autism pot avea nevoi specifice în ceea ce privește mediul educațional, cum ar fi structura și interacțiunea socială. Copiii cu ADHD pot avea dificultăți în concentrare și controlul impulsurilor, având nevoie de sprijin suplimentar pentru a se integra în mediul școlar. Există o varietate de alte condiții medicale care pot necesita sprijin educațional specializat, cum ar fi sindromul Down, paralizia cerebrală sau alte condiții care afectează capacitatea de învățare sau de funcționare zilnică. Este esențial ca acești elevi să primească sprijinul și resursele necesare pentru a se integra cu succes în mediul educațional și pentru a-și atinge potențialul maxim. Adaptarea curriculumului, utilizarea tehnologiilor asistive și formarea personalului educațional sunt doar câteva dintre aspectele critice pentru a le oferi elevilor cu CES o educație adecvată și inclusivă.

Integrarea copiilor cu CES în școlile obișnuite este fundamentată pe principiul educației incluzive, care promovează o abordare a educației care să fie adaptată nevoilor individuale ale fiecărui elev. Educația incluzivă reprezintă un cadru esențial pentru integrarea copiilor cu CES în mediul educațional. Fiecare copil are dreptul la educație de calitate, indiferent de diferențele individuale, dizabilități sau cerințe specifice. Educația incluzivă încurajează învățarea împreună a tuturor elevilor, fie că au sau nu CES. Interacțiunea într-un mediu divers este benefică pentru toți elevii, contribuind la dezvoltarea abilităților sociale și la înțelegerea diversității. Este important ca școlile să creeze un mediu în care diversitatea este apreciată și respectată, iar diferențele sunt văzute ca o oportunitate de învățare și creștere. Curriculumul și metodele de predare trebuie să fie flexibile și adaptabile pentru a răspunde nevoilor diferite ale elevilor cu CES. Elevii cu CES au nevoie de sprijin individualizat pentru a-și atinge potențialul maxim. Acest sprijin poate veni sub forma asistenței din partea profesorilor specializați sau utilizarea tehnologiilor asistive. Educația incluzivă implică colaborarea strânsă între profesori, personalul școlar, părinți și comunitate pentru a asigura că fiecare elev primește sprijinul necesar. Promovarea unei atitudini pozitive și a unui mediu de acceptare și susținere este esențială pentru integrarea reușită a copiilor cu CES în școală. Aceste principii servesc drept baza pentru a asigura că fiecare copil primește sprijinul și resursele necesare pentru a avea acces la o educație de calitate și pentru a se integra în mod corespunzător în mediul educațional.

Fiecare copil cu CES are nevoi unice, iar integrarea lor implică oferirea de sprijin și resurse individualizate pentru a le facilita participarea la procesul educațional. Sprijinul individualizat este esențial pentru succesul integrării copiilor cu CES în mediul educațional. Aceste planuri sunt create pentru a se potrivi nevoilor unice ale fiecărui copil cu CES. Ele pot include obiective specifice, strategii de predare adaptate și

resurse specializate. Elevii cu CES pot beneficia de sprijinul și îndrumarea unor profesori specializați sau asistenți educaționali care au expertiză în lucrul cu copiii cu nevoi speciale. Utilizarea tehnologiilor asistive, cum ar fi software-ul specializat sau dispozitivele adaptate, poate facilita procesul de învățare pentru copiii cu CES și poate oferi modalități alternative de comunicare sau de acces la informații. Curriculumul poate fi adaptat pentru a se potrivi nevoilor elevilor, fie prin modificarea materialelor, fie prin ajustarea modului de predare pentru a răspunde diversității nivelurilor de înțelegere și de abordare a informației. Copiii cu CES pot beneficia de suportul psihologic și emoțional pentru a face față provocărilor asociate cu nevoile lor specifice și pentru a se integra mai bine în mediul școlar. Este important să se monitorizeze progresul fiecărui elev și să se ajusteze sprijinul oferit în funcție de nevoile lor în evoluție. Implicarea părinților în procesul educațional este esențială. Colaborarea strânsă între școală și părinți poate contribui la identificarea și implementarea celor mai bune strategii de sprijin pentru fiecare copil.

Integrarea nu se referă doar la prezența fizică a copiilor cu CES în școală, ci și la asigurarea accesului lor la o educație de calitate care să le permită să își dezvolte potențialul într-un mod adecvat. Accesul la o educație de calitate este unul dintre pilonii fundamentali ai integrării copiilor cu CES în sistemul educațional. Acest acces trebuie să fie unul echitabil și să ofere resursele necesare pentru ca acești copii să beneficieze de oportunități educaționale adecvate. Este esențial să li se ofere copiilor cu CES materiale educaționale adaptate nevoilor lor, inclusiv manuale școlare adaptate, materiale didactice specifice și alte resurse necesare pentru învățarea lor. Cadrele didactice ar trebui să beneficieze de formare continuă și sprijin în lucrul cu copiii cu nevoi speciale. Acest lucru îi va ajuta să își adapteze metodele de predare și să ofere sprijin adecvat pentru fiecare elev. Procesul de evaluare ar trebui să țină cont de nevoile specifice ale elevilor cu CES, oferind o evaluare individualizată și adaptată pentru a evalua progresul lor într-un mod echitabil. Școlile ar trebui să fie pregătite să ofere un mediu fizic accesibil pentru copiii cu CES, inclusiv facilități precum rampe pentru scaune cu rotile, băi adaptate și alte infrastructuri care să le faciliteze participarea la activități. Integrarea nu se oprește la școală; este important ca acești copii să primească sprijin și orientare pentru tranziția lor către viața adultă, inclusiv acces la oportunități de angajare și independență. Asigurarea unui acces echitabil și adecvat la educație pentru copiii cu CES este crucială pentru a le oferi șanse egale de a-și dezvolta abilitățile și de a contribui la societate în modul în care își doresc.

Elevii cu CES pot beneficia de sprijin suplimentar, cum ar fi profesori specializați, asistenți educaționali sau tehnologii adaptative pentru a le facilita învățarea. sprijinul și resursele suplimentare sunt esențiale pentru integrarea cu succes a elevilor cu CES în mediul educațional. Adesea, școlile angajează sau colaborează cu profesori specializați în educația copiilor cu nevoi speciale. Acești profesioniști sunt pregătiți să lucreze cu diversele nevoi și să ofere sprijin individualizat. Copiii cu CES pot fi sprijiniți de asistenți educaționali care îi pot ajuta să se concentreze pe sarcinile școlare, să le ofere suport suplimentar și să le asigure sprijinul necesar pentru a se integra în activități. Utilizarea tehnologiilor adaptative sau a dispozitivelor speciale poate facilita procesul de învățare al elevilor cu CES. Acest lucru poate include software specializat, aplicații mobile sau alte dispozitive care facilitează accesul la informație și participarea la activități școlare. Crearea de PII pentru fiecare elev cu CES este crucială. Aceste planuri includ obiective educaționale specifice și modalități adaptate de evaluare a progresului lor. Este important ca personalul didactic să beneficieze de formare continuă pentru a înțelege mai bine nevoile și strategiile de predare adaptate pentru copiii cu CES. Aceste resurse și sprijinuri pot face diferența în viața și progresul educațional al copiilor cu nevoi speciale, facilitându-le integrarea în mediul școlar și oferindu-le șanse echitabile de a-și dezvolta potențialul.

Personalul didactic poate adapta conținutul și metodele de predare pentru a se potrivi nevoilor individuale ale elevilor cu CES. Adaptarea curriculumului și a metodelor de predare este esențială pentru a răspunde nevoilor specifice ale elevilor cu CES. Cadrele didactice pot ajusta conținutul învățat pentru a se potrivi capacităților și nevoilor fiecărui elev. Pot elimina sau simplifica anumite aspecte ale curriculumului pentru a

facilita înțelegerea materialului. Această metodă implică furnizarea de materiale de învățare adaptate nivelului și stilului de învățare al fiecărui elev. Se pot utiliza diverse strategii, precum lecții mai scurte, utilizarea de materiale vizuale sau auditive, precum și lucrul în grupuri mici sau individual. Pentru a evalua progresul elevilor cu CES, cadrele didactice pot utiliza metode alternative de evaluare, cum ar fi teste adaptate, proiecte creative sau evaluări orale, pentru a evidenția abilitățile și cunoștințele acestora. Uneori, elevii cu CES au nevoie de mai mult timp pentru a absorbi informația și pentru a răspunde la întrebări. Oferirea de timp suplimentar pentru a înțelege conceptele și pentru a răspunde adecvat poate fi esențială. Fiindcă nevoile elevilor pot varia considerabil, oferirea unui sprijin individualizat constant este crucială pentru progresul lor educațional. Comunicarea deschisă și regulată între profesori, elevi și părinți este, de asemenea, esențială pentru a identifica și a adresa nevoile într-un mod eficient. Adaptarea programului educațional și a metodelor de predare este un aspect vital pentru a asigura că fiecare elev, indiferent de nevoile sale, are acces la o educație de calitate și la oportunități echitabile.

Profesorii și personalul școlar trebuie să fie pregătiți să lucreze cu copiii cu CES, să înțeleagă nevoile lor și să le ofere suportul adecvat. Formarea cadrelor didactice este esențială pentru a asigura că acestea sunt pregătite să ofere sprijin și să îi înțeleagă pe elevii cu CES. Profesorii ar trebui să înțeleagă diferențele dintre diferitele tipuri de dizabilități și cum acestea pot afecta învățarea și dezvoltarea elevilor. De asemenea, trebuie să fie conștienți de importanța diversității și a abordării individualizate pentru fiecare elev. Formarea ar trebui să ofere profesorilor instrumentele necesare pentru a adapta programele și metodele de predare pentru a se potrivi nevoilor diferite ale elevilor cu CES. Profesorii trebuie să învețe cum să comunice eficient cu elevii, părinții și alți profesioniști implicați în educația copiilor cu nevoi speciale. Colaborarea între cadrele didactice și alte persoane implicate este esențială pentru a oferi un suport adecvat. Înțelegerea aspectelor psihologice și emoționale ale elevilor cu CES și aplicarea tehnicilor adecvate pentru a gestiona situațiile specifice care pot apărea în procesul educațional. Profesorii ar trebui să fie familiarizați cu tehnologiile și resursele educaționale disponibile pentru a susține învățarea și dezvoltarea copiilor cu CES. Formarea continuă a cadrelor didactice este esențială pentru a le permite să se adapteze la nevoile și schimbările din educația copiilor cu CES, asigurându-se că aceștia primesc sprijinul și educația de care au nevoie pentru a reuși în școală și în viața de zi cu zi.

Implicarea părinților în procesul educațional este esențială. Comunicarea deschisă și colaborarea între părinți și școală contribuie la succesul integrării copiilor cu CES. Implicarea părinților este crucială în integrarea copiilor cu CES în mediul școlar. Colaborarea strânsă între școală și părinți poate facilita o experiență mai bună pentru copii și poate ajuta la maximizarea sprijinului de care au nevoie pentru a reuși. Menținerea unei comunicări deschise și constante între părinți și cadrele didactice este esențială. Informațiile despre progresele, provocările și nevoile copiilor ar trebui să fie transmise în mod regulat și eficient. Profesorii ar trebui să împărtășească cu părinții informații detaliate despre planurile de învățare adaptate, strategiile utilizate și progresele realizate de copii în cadrul procesului educațional. Implicarea părinților în procesul de planificare individuală este esențială pentru a stabili obiective clare și strategii adecvate pentru fiecare copil. Părinții pot beneficia de consiliere și suport din partea personalului școlar pentru a înțelege mai bine nevoile copiilor lor și pentru a obține sfaturi sau resurse care să îi ajute în gestionarea situațiilor specifice. Părinții ar trebui să fie implicați în procesul decizional privind educația copiilor lor, având în vedere cunoștințele și perspectiva lor unică asupra nevoilor și potențialului fiecărui copil. Ofertarea de resurse educaționale și informații relevante pentru părinți pentru a-i ajuta să înțeleagă mai bine nevoile specifice și modalitățile în care își pot sprijini copiii în afara școlii. Prin stabilirea unui parteneriat puternic între școală și părinți, se poate crea un mediu de sprijin adecvat pentru copiii cu CES, asigurându-se că aceștia primesc susținerea de care au nevoie atât în mediul școlar, cât și acasă.

Integrarea contribuie la crearea unui mediu mai incluziv și mai empatic în rândul elevilor. Prin interacțiunea zilnică cu colegii lor, copiii cu CES ajung să fie văzuți într-un mod normal și acceptat, ceea ce contribuie la diminuarea prejudecăților și la promovarea respectului față de diversitatea umană. Participarea la activități comune le oferă copiilor cu CES oportunitatea de a-și descoperi și de a-și valorifica abilitățile și talentele, ceea ce poate crește încrederea în sine și sentimentul de realizare personală. Interacțiunea cu colegii fără dizabilități îi ajută pe copiii cu CES să-și îmbunătățească abilitățile de comunicare și să-și dezvolte relații sociale sănătoase, esențiale pentru integrarea lor în societate. Integrarea promovează înțelegerea reciprocă între elevi, oferind oportunitatea colegilor de a învăța despre diversitate și despre modul în care fiecare individ are propriile sale nevoi și capacități unice. Integrarea ajută la normalizarea diferențelor, arătând că diversitatea este un aspect natural și că fiecare individ are ceva valoros și important de oferit. Aceste aspecte promovează un mediu școlar mai tolerant și mai înțelegător, pregătind astfel terenul pentru o societate mai deschisă, mai empatică și mai incluzivă.

Interacțiunea cu colegii din mediul educațional obișnuit îi ajută pe copiii cu CES să-și dezvolte abilitățile sociale. Dezvoltarea abilităților sociale este unul dintre cele mai importante aspecte ale integrării copiilor cu CES în mediul educațional obișnuit. Interacțiunea cu colegii îi ajută pe copiii cu CES să-și îmbunătățească abilitățile de comunicare și să-și exprime mai bine nevoile și gândurile. Prin participarea la activități comune, copiii cu CES învață să-și dezvolte abilitățile sociale, să lucreze în echipă și să-și formeze relații prietenoase și de încredere. Interacțiunea cu colegii fără dizabilități le oferă copiilor cu CES oportunitatea de a învăța regulile și normele sociale, precum și să înțeleagă mai bine dinamica interacțiunilor sociale. Colaborarea și comunicarea cu colegii îi ajută pe ceilalți elevi să dezvolte empatie și să înțeleagă mai bine nevoile și capacitățile individuale ale colegilor lor cu CES. În interacțiunile sociale, copiii cu CES învață, de asemenea, abilități esențiale pentru rezolvarea conflictelor și gestionarea situațiilor de tensiune sau disconfort social. Prin participarea lor activă în mediul educațional obișnuit, copiii cu CES pot să-și dezvolte într-un mod natural abilitățile sociale, astfel încât să se integreze mai ușor în comunitate și să se simtă mai încrezători în interacțiunile lor cu cei din jur.

Integrarea copiilor cu CES în sistemul educațional nu este doar o necesitate, ci și un drept. O abordare adaptată și sprijinul adecvat pot contribui semnificativ la progresul și dezvoltarea acestor copii, oferindu-le șanse egale de succes în viață.

Bibliografie:

1. DĂNESCU, Elena, *Educaţia integrată a elevilor cu cerinţe educative speciale*, Editura Universităţii din Piteşti, Piteşti, 2010
2. GHERGUŢ, Alois, *Psihopedagogia persoanelor cu cerinţe speciale: Strategii diferenţiate şi incluzive în educaţie*, Editura Polirom, Iaşi, 2006

Integrarea tehnologiei în sistemul de învățământ actual

Prof.înv.primar Crăciun Simona Diana
Şcoala Gimnazială „Ion Băncilă" Brăila

Implementarea educației digitale în sistemul de învățământ actual oferă o nouă paradigmă în predarea metodelor de învățare. Noua economie globală este influențată de puterea tehnologiei. Organizațiile sunt într-un proces continuu de modernizare și schimbare iar educația nu poate face excepție. Putem afirma că integrarea TIC în educație va avea efecte pozitive asupra administrației educaționale, profesorilor și cursanților pentru a pregăti lumea modernă care esteplină de noi cerințe tehnologice. Calculatorul este un important mijloc de învățământ, care împreună cu un soft corespunzător şi un set de obiective / competenţe asociate, se transformă într-o veritabilă strategie didactică.

Aportul calculatorului în procesul instructiv-educativ este să faciliteze elevilor achiziţionarea unor cunoştinţe şi formarea unor deprinderi care să le permită să se adapteze cerinţelor unei societăţi aflate într-o permanentă transformare.

Literatura conexă oferă dovezi pentru integrarea cu succes a TIC în procesul de învățământ. Tehnologia informației îmbunătățește angajamentul elevilor în clasă și le oferă mai multe competențe.

Utilizarea multimedia, sporește interesul elevilor pentru studiu. Aceasta promovează capacitatea de comunicare a elevilor, interesul pentru studiu, promovează capacitatea elevilor în comunicare, extinde cunoștințele elevilor pentru a înțelege materia, creează o interacțiune mai bună între elevi și profesor. Integrarea TIC necesită selectarea corespunzătoare a instrumentelor tehnologice în așa fel încât să se poată aplica specificului fiecărei lecții și să fie un instrument eficient pentru îmbunătățirea învățării concrete a elevilor.

Software-ul educaţional reprezintă orice produs software, în orice format, ce poate fi utilizat pe orice calculator şi care reprezintă un subiect, o temă, un experiment, o lecţie, un curs, etc. Este o alternativă sau o unică soluţie faţă de elementele educaţionale tradiţionale. (M. Vlada)

Cel mai important lucru, care distinge software de educație de alte tipuri de aplicații este obiectivul: să înveți pe cineva ceva sau / și să faci procesul de predare mult mai plăcut și mai eficient! Astfel, putem distinge **11 tipuri de software educațional:**

Software care să sprijine profesorii să-și dezvolte metodele de instruire. Profesorii pot crea carduri flash electronice sau cartele index pentru a învăța elevii despre anumite concepte. De asemenea, pot crea conținut multimedia precum recenzii, lecții și tutoriale.

Software pentru crearea și proiectarea de conținut, buletine informative și pliante. Profesorii pot folosi acest software pentru a informa părinții și elevii despre evenimentele sau activitățile care au loc în școală.

Software grafic - elevii pot utiliza software grafic pentru a captura, crea și modifica imaginile disponibile pe internet, pe programul în sine sau imaginile disponibile online. Este deosebit de util pentru crearea de prezentări online.

Software de referință - profesorii pot include software de referință în proiectele de cercetare. Un astfel de software permite studenților să acceseze enciclopedia, atlasele și dicționarele. Datorită referinței, copiii își pot aprofunda cunoștințele singuri.

Software pentru exerciții și practici - Profesorii pot include software pentru exerciții și practici pentru a consolida setul de abilități existente al elevilor. Acest tip de software este benefic atunci când profesorii încearcă să pregătească elevii pentru examene și teste.

Software tutorial - Prin software tutorial, profesorii pot preda elevilor lecții noi și le pot oferi o platformă prin care pot învăța lecția în ritmul lor. De asemenea, pot ajusta conținutul la nivelul lor de avansare.

Jocuri educaționale - Există numeroase programe educaționale de jocuri disponibile pe piață. Companiile de software educațional au combinat jocurile și educația în conținut, care predă și distrează simultan. Acest tip de software este foarte eficient pentru copiii mai mici, deoarece îi motivează să învețe.

Simulări - acest tip de software de educație permite profesorilor să învețe elevii prin experiență virtuală. De exemplu, elevii pot folosi acest software pentru a dobândi experiența zborului cu un avion.

Software pentru nevoi speciale - este dezvoltat pentru a răspunde cerințelor unui elev cu nevoi speciale. Acest software este combinat cu software de asistență care oferă studenților cu nevoi speciale o platformă eficientă de învățare. De exemplu, aceste tipuri de medii de învățare includ computere care citesc textul cu voce tare, sintetizatoare de vorbire și software multimedia care vizează anumite dizabilități de învățare.

Software de rezolvare a problemelor matematice - Acest software educațional face posibil ca profesorii de matematică să consolideze abilitățile de rezolvare a problemelor ale studenților, iar profesorii de știință pot folosi acest software pentru a efectua experimente științifice.

Software utilitar - software utilitar îi ajută pe profesori să pregătească teste. Profesorii care nu sunt obișnuiți cu tehnologia vor putea utiliza acest software pentru a se deprinde cu cerințele.

Obiectivul general este acela de a promova creativitatea ca factor cheie în dezvoltarea competenţelor personale, antreprenoriale şi sociale prin învăţarea pe tot parcursul vieţii dar şi de a găsi strategii moderne folosite pentru asigurarea unei educaţii de calitate în învăţământ. Pentru elevi, şcoala viitorului trebuie să promoveze o educaţie de calitate şi să fie axată pe valori în care elevii să creadă, în care să se regăsească, îndeplinind două condiţii, fundamentale din punctul lor de vedere: şcoala viitorului trebuie să le placă şi să fie eficientă.

Prioritatea învăţământului o constituie informatizarea, softul educaţional, reprezentat de programele informatice special dimensionate în perspectiva predării unor teme specifice, ceea ce reprezintă o necesitate evidentă.

TIC are efecte asupra tuturor practicilor educaționale. Există nenumărate studii care au găsit îmbunătățiri remarcabile pe care TIC le aduce în multe domenii ale educației. Rezultatele învățării devin mai bune folosind tehnologia informației.

În societatea contemporană, cu schimbări rapide şi efecte imediate, educaţia şi învăţământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât putem vorbi despre o permanentă inovaţie şi creaţie in activitatea didactică.

Bibliografie:

1. Adrian Adăscăliţei, *Instruire asistată de calculator*, Editura Polirom, București, 2007.
2. Emil Onea, Toni Leu, *Utilizarea calculatorului pentru pici*, Editura Nominatrix, 2010.
3 Afshari, M., Bakar, K. A., Wong, S. L., & Siraj, S. (2012). Factors affecting the transformational leadership role of principals in implementing ICT in schools. TOJET: The Turkish Online Journal of Educational Technology, 11(4).
4. Bingimlas, K. A. (2009). Barriers to the successful integration of ICT in teaching and learning environments: A review of the literature. Eurasia journal of mathematics, science & technology education, 5(3).

ÎNTRE DORINȚE ȘI REALITATE

Prof. Târchilă Alina
Școala Gimnazială nr 163, București

Pentru mine a fi profesor a fost visul copilariei devenit realitate. Poate că nu realizam ce înseamnă a fi profesor, copil fiind aveam doar fascinația oamenilor minunați din fața mea care reprezentau o fântână nesecată de cunoștințe, înțelepciune. Acești oameni minunați mi-au clădit oră cu oră viitorul, un viitor care mă determină și astăzi să le urmez pașii. Ulterior am descoperit că nu doar profesorul își îndrumă elevii, dar și elevii își modelează profesorii. Elevii sunt cei care ne fac zilnic să vibram la unison cu personalizățile lor atât de diferite, să ne adaptăm vremurilor pe care le traversăm, și să răspundem pozitiv în fața oricărei modificări care ne apare în cale. Bucuria de a contribui la creşterea cuiva mi se pare foarte important. Profesorul aduce cu șine în sala de clasă pasiunea pe care nu o are oricine din naștere, și împărtăşeşte bucăți din experiența lui către cei care îi cer ajutorul. Profesorul nu oferă doar cunostințe, el împărtășește valori morale care să servească drept temelie adultului în devenire.

Dacă ne dorim cu adevărat și iubim ceea ce facem, vom reuși să facem față tuturor provocărilor și de ce nu, să devenim profesori de succes, adevărați facilitatori ai învățării, dar și îndrumători și mediatori între școală, părinți și elevi. Lumea s-a schimbat mult, copiii se schimbă de la o generație la alta. Totul depinde de noi dacă ne asumăm această schimbare, odată cu lumea.

Pentru profesor,cunoaşterea şi stăpânirea artei de a coordona o clasă este esenţială, deoarece cunoaşterea managementului ca pe un proces complex nu înseamnă dirijism. Activitatea de management a clasei de elevi este un ansamblu de acţiuni de planificare, organizare,îndrumare, control, decizie cu privire la acţiuni susceptibile de a asigura atingerea scopului fixat.

Profesorului îi revine sarcina şi răspunderea integrării sale în faţa colectivul de elevi pe care îl îndrumă și urmează să-l închege. Într-un colectiv format, cadrul didactic diriginte trebuie să devină unul dintre membrii acestuia, și îndeplinește funcţii chiar în interiorul grupului clasei.

Dintre calităţile, cunoştinţele şi aptitudinile pe care trebuie să le deţină un cadru didactic, sunt relevante: inteligenţa, memoria, spiritul de observaţie, capacitatea de concentrare. În managementul grupurilor de copii, predomină activităţile de predare- învăţare-evaluare, însă activitatea profesorului la clasă cuprinde nu numai operaţii de predare şi de evaluare, ci presupune şi culegerea de informaţii despre elevi și familiile acestora, despre modul cum aceştia înţeleg lecţiile, cum se pregătesc, despre relaţiile dintre copii etc., de unde rezultă posibilitatea profesorului de a identifica mai multe modalităţi de intervenţie şi de luare a deciziilor.

Cercetările demonstrează că incidenţa ridicată a problemelor disciplinare în clasă are un impact semnificativ asupra eficienţei predării şi învăţării. Astfel, s-a demonstrat că profesorii care se confruntă cu asemenea probleme nu pot planifica activităţi educaţionale adecvate. De asemenea, aceştia tind să neglijeze varietatea metodelor de organizare a conţinutului, solicită foarte rar elevii în discutarea şi evaluarea materialelor învăţate. În plus, întelegerea temelor studiate nu este monitorizată cu consecvenţă.

S-a demonstrat că deprinderile consecvente de management şi de organizare reduc numărul problemelor disciplinare. Având în vedere aceste date, se poate afirma că managementul conţinuturilor nu se referă la deprinderile de a preda o disciplină,ci mai degrabă la acele deprinderi aplicabile tuturor disciplinelor şi activităţilor. Atunci când optează pentru un stil de management al clasei, cadrele didactice ar trebui să folosească un stil asertiv de comunicare şi de comportament. În plus, ar trebui să conştientizeze în ce măsură îşi doresc să îi integreze pe copii într-o anumită activitatede învăţare, în deplină concordanţă cu regulamentele impuse clasei/ grupei şi şcolii. Problemele de disciplină pot fi rezolvate fie individual, fie în grup.

Pentru a fi acceptat ,un profesor trebuie să obţina răspunsuri pozitive de la subiecții învățării, așteptările întregii comunități fiind unele uriașe. Din partea profesorului se aşteaptă să menţină ordinea atat pe durata orelor de curs, pe perioada pauzelor ,cât și în cadrul activităților extrașcolare desfășurate. Totodată menţinerea ordinii se dorește să nu se transforme într-un regim de disciplină prea aspra şi represivă.

Transformarea procesului de învățare cu ajutorul tehnologiei digitale

Prof. Istrate Mariana
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Tg. Neamț

Educația a fost întotdeauna un domeniu în transformare, dar în era digitală și a schimbărilor rapide, inovarea în educație devine mai esențială ca niciodată. Inovarea aduce o schimbare benefică și adâncime în procesul de predare și învățare, transformând modul în care elevii acumulează cunoștințe și dezvoltă abilități. În acest eseu, vom explora importanța inovării în educație și modul în care aceasta contribuie la pregătirea elevilor pentru provocările societății contemporane.

Inovarea în educație nu se referă doar la introducerea tehnologiei în sălile de clasă, ci și la crearea unui mediu de învățare care să promoveze creativitatea, gândirea critică și abordările personalizate. Unul dintre aspectele cheie ale inovării în educație este utilizarea tehnologiei pentru a sprijini procesul de învățare. Platformele online, aplicațiile educaționale și dispozitivele mobile devin instrumente esențiale pentru accesul la informație și pentru dezvoltarea abilităților digitale.

Inovarea nu se oprește doar la tehnologie. Învățarea bazată pe proiecte și colaborarea între elevi devin tot mai frecvente. Elevii nu mai sunt simpli receptori de informații, ci devin creatori de cunoștințe prin implicarea lor activă în proiecte care rezolvă probleme reale. Acest tip de învățare nu doar îmbunătățește cunoștințele academice, ci dezvoltă și abilitățile practice necesare pentru succesul în lumea reală.

Un aspect crucial al inovării în educație este personalizarea învățării. Fiecare elev are propriul său ritm de învățare și stil unic de asimilare a informațiilor. Tehnologia permite adaptarea conținutului și a metodelor de predare în funcție de nevoile individuale ale elevilor. Astfel, se creează o experiență de învățare mai eficientă și motivantă. Cu toate aceste avantaje, inovarea în educație se confruntă și cu provocări. Rezistența la schimbare în rândul cadrelor didactice și administrației școlare poate încetini adoptarea noilor practici. Accesul inegal la tehnologie și resursele educaționale poate crea diviziuni în ceea ce privește beneficiile inovării.
în educație nu este doar despre adăugarea unor noi tehnologii sau metode în procesul de predare, ci despre transformarea fundamentală a modului în care elevii învață și se pregătesc pentru viitor. Cu toate că tehnologia joacă un rol crucial în această transformare, inovația se extinde și asupra modului în care se concep și se livrează lecțiile.

Un aspect esențial al inovării în educație este accentul pus pe dezvoltarea abilităților socio-emoționale. Învățarea nu mai este doar despre acumularea de cunoștințe, ci și despre construirea unei inteligențe emoționale și a abilităților de comunicare. Programele inovatoare se concentrează pe stimularea empatiei, a colaborării și a rezilienței, oferind elevilor un set complet de competențe necesare pentru a naviga într-o societate în continuă schimbare.

De asemenea, inovația în educație se extinde și în sfera evaluării. Metodele tradiționale de evaluare, cum ar fi examenele standardizate, sunt înlocuite cu evaluări mai relevante și autentice. Proiectele complexe, portofoliile digitale și autoevaluările devin modalități importante de măsurare a progresului elevilor. Această abordare încurajează gândirea critică și aplicarea cunoștințelor în contexte reale.

Un alt aspect notabil al inovației în educație este colaborarea extinsă între școli, comunități și chiar între țări. Schimbul de resurse, idei și practici bune devine o componentă esențială a progresului educațional. Această colaborare extinsă nu doar diversifică experiența elevilor, ci contribuie și la dezvoltarea unei viziuni globale și a unei înțelegeri mai profunde a diversității culturale.

În ciuda beneficiilor evidente ale inovării în educație, este important să recunoaștem și să abordăm provocările asociate cu această schimbare. Un factor cheie în asigurarea succesului inovației este investirea în formarea continuă a cadrelor didactice. Educatorii trebuie să fie pregătiți să integreze tehnologia în procesul de predare și să adopte noi strategii didactice.

În concluzie, inovația în educație reprezintă o transformare esențială pentru a răspunde provocărilor lumii moderne. Este un proces complex și în continuă evoluție, care nu se oprește niciodată. Prin îmbrățișarea inovației în educație, societatea investește în viitorul său, oferind elevilor instrumentele și abilitățile necesare pentru a deveni lideri, gânditori critici și cetățeni activi într-o lume în schimbare constantă.

Bibliografie:

- Sir Ken Robinson - "The Element: How Finding Your Passion Changes Everything"
- Clayton Christensen - "Disrupting Class: How Disruptive Innovation Will Change the Way the World Learns
- Sorin Ioan Radu - "Educația și tehnologia informației"
- Liliana Mata - "Educația în era digitală"
- Luminița Păun - "Inovare și educație"

STILURI DE PREDARE ȘI STRATEGII DE ÎNVĂȚARE

Prof. Înv. preșcolar: Lazăr Emanuela
Grădinița Școlii Gimnaziale NR. 88

Educația și învățarea sunt procese complexe, iar stilurile de predare și strategiile de învățare joacă un rol esențial în succesul acestor procese. În acest eseu, vom explora diferite stiluri de predare și strategii de învățare, analizând modul în care acestea pot influența procesul educațional.

Unul dintre stilurile de predare cele mai des întâlnite este stilul tradițional, care se bazează în mare măsură pe lecții frontale și evaluări standardizate. Acest stil este familiar multor oameni și oferă o structură clară, dar poate să nu fie potrivit pentru toți elevii. Unii elevi pot simți că acest mod de predare nu îi angajează suficient sau nu le permite să-și dezvolte creativitatea și gândirea critică.

În contrast, stilul de predare bazat pe abordarea constructivistă pune accentul pe implicarea activă a elevilor în procesul de învățare. Profesorii încurajează explorarea, întrebările și construirea cunoștințelor prin experiențe practice. Această abordare se concentrează pe dezvoltarea gândirii critice și a abilităților practice, oferind elevilor o înțelegere mai profundă a subiectelor.

Un alt stil de predare inovator este predarea personalizată, care se adaptează nevoilor individuale ale fiecărui elev. Tehnologiile moderne și evaluările continue permit profesorilor să ajusteze materialele de învățare și să ofere feedback personalizat în funcție de progresul fiecărui elev. Această abordare recunoaște diversitatea stilurilor de învățare și ritmul diferit al asimilării informațiilor.

Pe lângă stilurile de predare, strategiile de învățare joacă un rol crucial în succesul educațional. Strategiile tradiționale, cum ar fi repetarea și învățarea prin memorare, rămân importante în multe contexte. Cu toate acestea, abordările moderne promovează și strategii active, cum ar fi învățarea prin rezolvarea de probleme, colaborarea și utilizarea tehnologiilor educaționale.

De asemenea, este esențial să se acorde atenție diversificării evaluărilor pentru a reflecta în mod adecvat diversitatea stilurilor de învățare și a abordărilor educaționale. Evaluările formative, proiectele practice și portofoliile pot oferi o imagine mai completă a progresului elevilor și pot stimula angajarea activă în procesul de învățare.

Pe de altă parte, stilurile de predare și strategiile de învățare sunt aspecte fundamentale ale sistemului educațional. Un abordaj echilibrat, care integrează elemente tradiționale și inovatoare, poate crea un mediu educațional în care fiecare elev are oportunitatea de a-și dezvolta abilitățile și potențialul în moduri variate. Adaptabilitatea și recunoașterea diversității în procesul educațional sunt chei pentru a crea un mediu propice învățării pe termen lung și pentru pregătirea elevilor pentru provocările societății moderne.

Un alt aspect important în discuția despre stiluri de predare și strategii de învățare este adaptabilitatea la schimbările și evoluțiile în domeniul educațional. Într-o lume în continuă transformare, metodele tradiționale de predare pot deveni învechite, iar profesorii sunt provocati să exploreze și să adopte noi tehnologii și abordări pentru a ține pasul cu schimbările.

Un exemplu de strategie modernă este învățarea bazată pe proiect, care implică elevii în rezolvarea unor probleme concrete sau în realizarea unor proiecte practice. Această metodă îi ajută pe elevi să aplice cunoștințele în contexte reale și să dezvolte abilități practice esențiale pentru viața de zi cu zi și pentru carierele viitoare.

De asemenea, colaborarea între elevi și dezvoltarea abilităților sociale sunt elemente-cheie în procesul educațional modern. Strategiile care încurajează lucrul în echipă, discuțiile și schimbul de idei pot contribui la dezvoltarea abilităților de comunicare și colaborare, esențiale în societatea actuală.

În ceea ce privește tehnologia, aceasta poate fi un instrument puternic pentru îmbunătățirea procesului de învățare. Platforme online, simulări virtuale și resurse multimedia pot oferi elevilor acces la informații diversificate și le pot permite să învețe în ritmul lor. Cu toate acestea, este important să se asigure că tehnologia este integrată în mod echilibrat și că nu exclude aspectele umane ale învățării, cum ar fi relația profesor-elev și interacțiunile sociale.

În concluzie, educația este un domeniu în continuă schimbare, iar adaptabilitatea și inovația sunt cheile pentru un proces educațional eficient. Combinația dintre stiluri de predare variate și strategii de învățare diversificate poate contribui la dezvoltarea unei educații echilibrate și cuprinzătoare. Într-un mediu educațional care încurajează gândirea critică, creativitatea și colaborarea, elevii vor fi mai bine pregătiți pentru a face față provocărilor și oportunităților unei lumi în schimbare constantă.

Lectura- poartă deschisă către creativitate și imaginație

Prof. Andronic Casandruța
Grădinița cu Program Prelungit ” Gulliver” Suceava

Ce rol au poveștile în dezvoltarea copiilor? Cum știm care poveste este potrivită pentru copilul nostru, pentru nivelul de vârstă și dezvoltare? De ce lectura este atât de importantă în activitățile școlare? Ce beneficii ne aduce lectura?

Poveștile sunt peste tot în jurul nostru, sunt în cărți și în imagini, în filme și desene animate , în conversațiile și în visurile noastre. Poveștile ne învață despre viață, despre noi înșine și despre ceilalți. Povestirea este o modalitate unică pentru copii de a dezvolta o înțelegere, respect și apreciere pentru alte culturi și neamuri, și poate cultiva o atitudine pozitivă față de oamenii din jur, din diferite religii, culturi și țări. Poveștile citite cu voce tare sunt deosebit de importante atât pentru adulți cât și pentru copii, limbajul fiind perceput în mare parte prin sunet.

Poveștile au un rol foarte important în formarea, dezvoltarea și educarea personalității copiilor preșcolari. Perioada timpurie a copilăriei este o perioadă în care copiii își dezvoltă limbajul oral, abilitățile lingvistice, și mai ales ascultarea unui mesaj transmis pe cale orală.

Dezvoltarea limbajului este importantă pentru că este parte inseparabilă a procesului de învățare , comunicare și interacțiuni sociale. Cititul cu voce tare le oferă copiilor oportunități de a auzi și dezvolta vocabularul prin intermediul cuvintelor noi din textele literate. Copiii dobândesc limbajul în primul rând prin ascultare. Atunci când copiii aud cuvintele ei pot vizualiza că vorbele scrise sunt strâns legate de cuvintele rostite, iar acest lucru îi ajută să recunoască diferența dintre aranjamentul limbii vorbite și textul tipărit. Cititul cu voce tare îi face pe copii mai interesați să descifreze tainele literelor, a cuvintelor și mai prezenți în actul lecturării unei povești.

Atunci când copiii sunt expuși în permanență unui limbaj elevat, a literaturii de calitate, ei învață să își aplice abilitățile cognitive pentru a înțelege textul. Citirea unui text cu voce tare în care se explorează emoții îi ajută pe copii să-și înțeleagă sentimentele si să înțeleagă cum se simt alții, dar și să comunice cu cadrul didactic despre emoțiile și stările lor de moment , fără să aibă rețineri sau temeri legate de împărtășirea emoțiilor.

Pe lângă beneficiile cititului cu voce tare pentru copii, acest lucru aduce deopotrivă beneficii și stare de bine cadrului didactic , acesta putându-se exprima în mod artistic prin intermediul gesticulației, a mimicii dar mai ales prin modelarea vocii și schimbarea tonalității, fapt care dă o stare de bine cadrului didactic. De asemenea citului poveștilor de către cadru didactic copiilor îi oferă acestuia reale ipostaze si momente unice prin care poate observa trăirile copilului care ascultă cu atenție povestea.

Prin intermediul poveștilor, copiii descoperă lumea, prin lupta dintre binele și răul învață strategii de viață , descoperă consecințele unor fapte și atitudini și își însușesc comportamente sociale pozitive. **Momentul de poveste** prezent zilnic în activitățile din grădiniță deține un rol important în organizarea și planificare activităților zilei respective, în jurul lui putând lua naștere scenarii de activitate atractive și interesante , care, poate genera posibilități de integrare variate cu diferite domenii de activitate.

În contextul educației, studiile de specialitate spun că **interdisciplinalitatea** este un concept modern cu ajutorul căruia se pot realiza activități educative centrate pe nevoile copiilor și pe ritmul lor de învățare. Abordarea activităților din punct de vedere intredisciplinar reprezintă o necesitare dată de nevoile copiilor de a explora mediul înconjurător , de modul lor natural de a învăța despre tor ceea ce îi înconjoară . Activitățile interdisciplinare presupun alegerea unei teme care pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp (tema zilei, tema săptămânii , a proiectului tematic desfășurat) va fi studiată din perspectiva tuturor categoriilor de

activitate. Se vor stabili obiective care să interrelaționze precum și obiective comune. Așadar, prin intermediul unei povești putem să transmitem informații specifice diferitelor domenii de cunoaștere , iar eficiența activităților interdisciplinare constă în conexiunea bine aleasă dintre disciplinele sau domeniile care trebuie să fie prezentate copiilor.

Pentru activitățile desfășurate în cadrul Domeniului Limbă și Comunicare , dacă nu se intervine din punct de vedere interdisciplinar , principalul obiectiv de referință rămâne îmbogățirea și activizarea vocabularului copiilor. În momentul în care proiectăm și integrăm domeniul Limbă și Comunicare cu alte domenii de activitate , direcțiile de dezvoltare pot fi multiple. Am integrat cu succes în cadrul numeroaselor activități din grădiniță Domeniul Limbă și comunicare cu Domeniul Științe, acolo unde preșcolarii stimulați și motivați de a ajuta personajele din poveste , parcurg și rezolvă anumite sarcini din sfera activităților matematice sau a experimentelor. Am integrat cu succes ” Povestea Curcubeului lacom ” domeniul DȘ , unde preșcolarii au experimentat formarea curcubeului prin intermediul bomboanelor Skitless. Astfel , copiii au empatizat cu personajul principal, curcubeul, care și-a pierdut culorile, ajutându-l să le recapete prin intermediul experimentului.

O altă integrare reușită a domeniului Limbă și comunicare a reprezentat-o integrarea cu Activitățile liber alese (ALA), - centrele de interes, acolo unde , preșcolarii marcați de drumul greoi al fluturașilor din ” Povestea celor trei fluturi” au lucrat cu interes și s-au implicat în rezolvarea sarcinilor de la fiecare centru, construi d grădina de flori, pictând aripile fluturilor spălate de ploaie și parcurgând drumul fluturilor prin centrul Nisip și apă.

Întâlnim povești și în domeniul Om și Societate, povești ale căror conținuturi conțin mai degrabă trăsături moral civice ale oamenilor, le prezintă copiilor fapte de viață, fapte care contribuie esențial la formarea personalității. Activitățile interdisciplinare sunt recomandat a fi folosite în munca cu preșcolarii , deoarece contribuie la modernizarea sistemului de învățământ , excluzând obstacolele dintre domeniile de cunoaștere, conexiunile interdisciplinare realizate astfel fundamentând și condiționând partea sistemică a activităților instructiv-educative a activităților desfășurate în grădiniță.

Pornind de la momentul de poveste se pot construi o sumedenie de activități integrate, jocuri didactice , jocuri cu probe sub formă de concurs, combinând domeniile experențiale în funcție de obiectivele propuse. Exemple de povesti cu caracter intredisciplinar : ” Omida mâncăcioasă” , ” Povestea curcubeului lacom” , ” Povestea celor trei fluturi, ” ” Monstrul culorilor” , ”Povestea unui bob de grâu”, ” Povestea unui polonic”, ” În tara jeleurilor curcubeu”, ” Povestea meseriilor”, ” Pâinea”, ” Ghiocelul cel curajos”, și exemplele pot continua .

Pentru introducerea copiilor în atmosfera de poveste , un rol deosebit îl ocupă și pregătirea pentru acest moment care implică așezarea scaunelor sau a pernuțelor în formă de semicerc , pregătirea tuturor elementelor necesare actului poveștii (carte de povești, planșe, imagini, siluete, șort,). De asemenea și captarea atenției copiilor este la fel de importantă, astfel putem ascunde sau introduce elementul cheie al momentului într-o geantă, cufăr , cutie sau într-un plic mare trimis de un personaj misterios din depărtare. Putem de altfel să cântăm un cântecel prin care să chemăm povestea la noi : ” Vine o poveste , vine de departe , iar noi toți o ascultăm și ne liniștim. Vine o poveste, care se numește .....” .

Printre mijloacele cele mai importante în redarea unui text , specialiștii recomandă cadrelor didactice prezentarea cărții , titlului și a autorului. De altfel, dacă autorul este unul contemporan le putem arăta copiilor imagini și fotografii cu autorului, sau de ce nu, îl putem invita online sau fizic la activitate. Prezentare coperților este la fel de importantă , deoarece preșcolarii pot observa imaginile de pe copertă , culorile și își pot configura o ideea despre conținutul poveștii. Carte trebuie îndreptată către copii, pentru ca aceștia să poată observa cu o mai mare ușurință imaginile și ilustrațiile reprezentative pentru poveste. În momentul poveștilor se recomandă cadrului didactic a fi cât mai expresivi din punct de vedere al limbajului. Pe parcursul unui

dialog se recomandă ca vocea să fie schimbată , citirea să fie rară astfel încât copilul să aibă timp să își formeze imagini ale întâmplărilor pe care tocmai le-a auzit. Citirea cu voce joasă, înaltă, groasă sau mai subțire , menține și stârnește atenția si interesul copiilor pentru poveste și pentru firul poveștii. De asemenea , se poate întrerupe ocazional povestea pentru a explica copiilor cuvintele necunoscute și pentru a le arăta copiilor imaginile reprezentative. La final se pot adresa întrebări copiilor cu rolul de a fixa conținutul poveștii și cu rol de a dezvolta vocabularul copiilor, prin construirea de către aceștia a unei propoziții logice . Copiii pot fi provocați să găsească un alt final al poveștii, să identifice mesajul transmis, sau să se pună în pielea personajelor și să exprime modul de gândire sau acțiune dacă ar fi făcut parte din poveste.

Astfel spus, lectura și poveștile ocupă un rol important în dezvoltarea și formarea personalității copilului din mai multe puncte de vedere. Există o multitudine de beneficii atât personale, cât și profesionale pe care lectura ni le aduce. Iată câteva dintre ele:

- În primul rând, lectura ajută la îmbogățirea vocabularului, cei mici având oportunitatea de a învăța cuvinte noi și semnificația acestora cu cât citesc mai mult;
- Lectura dezvoltă imaginația și creativitatea, când le citiți o poveste celor mici vă puteți opri și îi puteți încuraja să se gândească la poveste și să vă zică ce cred ei că se va întâmpla mai departe și ce decizii își imaginează ei că vor lua personajele principale;
- Deși pare o simplă abilitate, cititul este cea mai sigură și rapidă metodă de a învăța și de a ne consolida cunoștințele față de un anumit domeniu;
- Înțelegând ce este lectura și intrând în lumea acesteia, cei mici vor face cunoștință cu personaje interesante și fabuloase și își vor dezvolta și îmbunătăți empatia, un element de bază al inteligenței emoționale;
- Un aspect pozitiv care se aplică la orice vârstă este faptul că lectura îmbunătățește memoria;
- Este o ocupație interesantă și relaxantă ce oferă inspirație și din care cei mici vor învăța de fiecare dată ceva nou și util.
- De altfel vizează dezvoltarea limbajului (sub aspectele vocabularului, gramaticii, sintaxei, dar și a înțelegerii semnificației), a comunicării (cuprinzând abilități de ascultare, comunicare orală și scrisă, nonverbală și verbală) și pre achizițiile pentru scris-citit și însoțește dezvoltarea în fiecare dintre celelalte domenii.

Lectura joacă un rol foarte important în dezvoltarea tuturor oamenilor și este esențial de a i încuraja și îndruma pe cei mici să afle **ce este lectura** și să cunoască această lume fascinantă ce va crea o bază solidă pentru aceștia pentru toată viața. Ajutându-i pe cei mici să pătrundă în lumea interesantă și misterioasă a cărților unde imaginația nu are limite putem genera interesul și curiozitatea micuților de a citi din plăcere și de a-și dori să citească cât mai mult și să cunoască cât mai multe personaje.

Bibliografie:

- Anghelache Valerica (coordonator) , 2017, ” Metodica activităților instructive educative din grădiniță” ed. Didactică și Pedagogică, București
- https://www.twinkl.ro/teaching-wiki/lectura
- Ionescu Mihaela (coordonator), et alii , ” Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani”
- MEN, 2019, ” Curriculum pentru educația timpurie”

LITERATURA PENTRU COPII ÎN FORMAREA ŞI DEZVOLTAREA PERSONALITĂŢII COPIILOR

Prof. înv. preşcolar Calistru Cristina,
G.P.P.”Căsuţa cu poveşti” Bistriţa

Cercetările psiho-pedagogice au demonstrat că: "*procesul dezvoltării psihice se realizează în etape, stadii şi perioade ce caracterizează traseul vieţii umane”,* apreciază copilăria ca fiind o etapă distinctă în viaţa omului şi de maximă importanţă pentru întreaga dezvoltare ulterioară.

În procesul dezvoltării stadiale, în funcţie de activitatea dominantă, de trăsăturile diferitelor componente psihice şi de structura de ansamblu, fiecărui stadiu îi corespunde o perioadă determinată din viaţa copilului. între acestea, perioada preşcolară este considerată ca fiind cea mai activă, achiziţia influenţelor educaţionale realizându-se în proporţie maximă.

“In copilărie se formează toate conduitele importante, adaptative, se pun bazele personalităţii, se constituie structurile mai importante intelectuale, creative, inclusiv sociabilitatea, o serie de atitudini, caracteristicile comportamentelor de bază**,** relaţiile afective, voliţionale”

În cadrul identificării celor mai eficiente căi, metode, mijloace şi procedee de stimulare a personalităţii copilului, cunoaşterea profilului psihologic al preşcolarului este o preocupare majoră a educatoarei.

Vârsta preşcolară este vârsta "micului fan” cum metaforic o numeşte Maurice Debesse, este: *“* cea mai caracteristică din toată copilăria, cea în care viaţa mintală, mult mai bogată şi mai variată decât la vârsta precedentă, se deosebeşte net de viaţa mintală a adultului şi în care educaţia permite o dezvoltare liberă a sufletului copilului”

În acest sens, se porneşte de la ideea că evoluţia copilului se realizează după legi proprii în care ereditatea, mediul şi educaţia îşi pun pecetea şi au o influenţă hotărâtoare asupra devenirii umane.

Deoarece primele impresii despre lume şi despre viaţă copilul le dobândeşte în familie, el creşte şi se dezvoltă sub acţiunea modelatoare a părinţilor, rolul mediului familial, considerat ca "primul său dascăl” nu poate fi omis în procesul dezvoltării personalităţii copilului. Aşadar, cunoaşterea potenţialului receptiv şi de asimilare de care dispune copilul la venirea în grădiniţă precum şi aprecierea din punct de vedere calitativ a condiţiilor mediului familial, reprezintă cheia înţelegerii evoluţiei sale ulterioare mai ales atunci când influenţa grădiniţei devine dominantă.

“Din perioada de debut a vieţii, fiinţa umană evoluează, creşte, se dezvoltă şi se maturizează sub influenţa unor condiţii de natură biologică, psihologică şi socială“. Relaţia dintre educaţie şi profilul psihologic se concretizează în stabilirea conţinutului învăţământului, a alegerii tehnologiei didactice în vederea transmiterii acestui conţinut, a adoptării unor forme corespunzătoare de organizare şi desfăşurare a procesului instructiv-educativ.

Organizând mediul educativ în scopul canalizării procesului formării personalităţii copilului pe o direcţie clar conturată, oferindu-i acestuia cadrul adecvat întregirii experienţei sociale, prin relaţiile cu copiii de aceeaşi vârstă se sprijină procesul socializării care, început în familie, „*continuă metodic în grădiniţa de copii şi şcoli unde are loc instruirea şi formarea personalităţii în scopul integrării în viaţa socială”.*

Relaţiile ce se formează şi se închegă în spaţiul grădiniţei, îl fac pe copil să dobândească încredere în sine, pentru că se simte confirmat în tot ceea ce face, se măsoară cu cei ca el, care au aceleaşi capacităţi fizice şi psihice, aceleaşi dorinţe şi aspiraţii. În acest context se configurează, se confirmă şi se consolidează comportamentele sociale. Experienţa interacţiunii cu ceilalţi copii, prilejuită de activitatea din grădiniţă se înscrie ca un element de bază în socializarea preşcolarului.

Copiii iubesc şi ascultă cu plăcere basmele, poveştile pentru că răspund necesităţii lor de a *şti, de* a *cunoaşte, de a înţelege* cum se împlinesc năzuinţele spre mai bine, spre mai frumos. Acum copilul află din paginile literaturii pentru copii despre viaţa plantelor, animalelor, despre muncă şi rezultatele obţinute de oameni, despre tainele naturii. Copilăria tuturor timpurilor nu poate fi concepută fără lumea fabulosului oferit de basme, poveşti şi povestiri.

Literatura pentru copii privită ca o varietate de genuri şi specii literare, însumând operele literare ale poeţilor şi prozatorilor naţionali şi universali, dispune de un nesecat izvor de exemple pe care le putem oferi copiilor, în întreaga activitate din grădiniţă, cu pondere mai mare în activitatea de dezvoltarea limbajului, în dorinţa de a-i face mai buni, mai drepţi, mai comunicativi. Fiind presărată cu o gamă largă de proverbe şi zicători, literatura pentru copii contribuie activ la satirizarea trăsăturilor negative de voinţă şi caracter.

Prin varietatea tematică, literatura pentru copii pune copilul în contact cu medii sociale, relaţii sociale, sentimente omeneşti, satisface setea de cunoaştere şi contribuie intens la dezvoltarea armonioasă a personalităţii sale. Ascultând poveşti, copiii fac comparaţii, asemănări, deosebiri, iar din această confruntare reiese atitudinea personală, critică faţă de situaţiile din poveşti.

Deşi în aparenţă lecturile, poveştile, povestirile par monotone, fiind activităţi statice, ele implică un grad mare de participare din partea copiilor din punct de vedere intelectual şi afectiv, mai puţin motric. însoţind şirul poveştilor, care se deapănă într-o lume total necunoscută, copilul judecă cu modesta sa putere de discernământ fapte şi situaţii.

Copilul este creatorul propriilor imagini, povestitorul fiind cel care le sugerează verbal. Un rol deosebit în asimilarea basmelor, poveştilor, povestirilor îl are educatoarea care pe baza cunoaşterii particularităţilor psihice, a intereselor, a dorinţelor, a tendinţelor lui de manifestare, selecţionează, planifică, organizează activităţi de: lecturi, povestiri şi repovestiri, memorizări, audiţii literare.

La vârsta preşcolară este posibilă şi necesară îmbogăţirea conştiinţei morale cu reprezentări şi noţiuni morale accesibile, legate de exemple concrete, aceasta având în vedere aspectul concret intuitiv al gândirii şi transformarea lor în convingeri ferme, în sentimente şi atitudini care devin motive reglatoare ale faptelor şi acţiunilor morale.

Copilul apreciază că o faptă este bună sau rea, dreaptă sau nedreaptă, cinstită sau necinstită după experienţa pe care o are, după cum l-au învăţat s-o aprecieze părinţii sau educatoarea sau cei implicaţi direct în educarea lui. Dacă la început preşcolarul imită faptele morale, modelele comportamentale, cu timpul, graţie influenţelor educative şi explicaţiilor primite, el se convinge de necesitatea faptelor respective.

Conduita preşcolarilor este influenţată vizibil de sentimentele lor morale mai cu seamă atunci când sentimentele devin însuşiri stabile ale personalităţii.

Conţinutul poveştilor şi basmelor îl transpune într-o lume mirifică, îi cultivă fantezia, visarea. Literatura în general, dar mai cu seamă literatura artistică concepută ca: " adevărata artă a cuvântului, cu un limbaj şi o construcţie proprie, de a crea un univers, o existenţă paralelă cu lumea dată a realităţii şi indirect o reflectare a acesteia" reprezintă filonul din care îşi trag sursele atâtea experienţe pe care, de altfel, copilul nu le-ar cunoaşte.

Literatura însumează o paletă vastă de genuri şi specii literare. Unele dintre ele nu ar putea fi înţelese dacă nu s-ar adresa direct lor, copiilor. Gustul pentru literatură se cultivă treptat şi este condiţionat de experienţa de viaţă, de cunoştinţele copilului. De cele mai multe ori copiii se dovedesc a fi cei mai docili ascultători. Candoarea vârstei facilitează transpunerea în lumea poveştilor. Ei nu suferă pentru eroul din basm, ci se confundă cu el.

Literatura constituie o sursă inepuizabilă de exemple frumoase de comportare, oglindite în mici antiteze între eroi, care ne oferă consecinţele ascultării sau neascultării, a vredniciei sau a lenii, cinstei sau necinstei, a lăcomiei, ne prezintă trăsături pozitive ale unor eroi: vitejie, curaj, înţelepciune, stăpânire de sine, devotament,

prietenie sinceră, dar şi trăsături condamnabile: viclenie, zgârcenie, lăcomie, îngâmfare.

Literatura îşi găseşte un mare auditoriu în rândul copiilor tocmai pentru că apelează la afectivitatea lor.

Vorbind despre rolul educativ al basmelor, Ch. Perault spunea:

„ Oricât de simple şi de uşoare ar părea aceste povestiri, ele nasc, fără îndoială, printre copii dorinţa de a fi asemănători cu cei buni care ajung fericiţi şi în acelaşi timp se naşte în sufletul lor teama faţă de nenorocirile ce li s-ar putea întâmpla dacă i-ar urma pe cei răi".

Chiar şi în lumea basmului copilul nu face confuzie între lumile fictive şi reale ale imaginarului. Pentru copil imaginarul, ficţiunea au valoare de trăire aievea a realităţii.

Tocmai de aceea, în călătoriile provocate de imaginarul din basme şi poveşti, copilul se simte fericit, participă afectiv şi este alături de eroii pe care-i însoţeşte şi la bine şi la rău imitându-i apoi în jocurile lui.

„ Este de necrezut - spune Ch. Perault - cu câtă sete privesc aceste inimi pure şi încă necoapte morala ascunsă în haina basmului... îi vezi trişti şi disperaţi atâta vreme cât eroul sau eroina povestirii sunt în impas şi îndură suferinţe, apoi strigă de bucurie când vine întorsura fericită şi personajele iubite sunt salvate."

O poveste sau mai multe îi creează univesul metaforic şi în acelaşi timp accesibil formelor de învăţare. O învăţare activă ale cărei coordonate se definesc în cadrul procesului instructiv-educativ desfăşurat în grădiniţele de copii. Aici, binele şi răul, frumosul şi urâtul, deslușite în prima pagină de carte dau naştere unui zâmbet sau lacrimilor şi-l însoţesc pe copil pe drumul cunoaşterii.

Miracolul din basme devine un instrument al modelării morale a copilului. Contactul cu lumea imaginară stimulează curiozitatea, cultivând astfel capacitatea copilului de a se bucura pentru că i se dezvăluie o parte necunoscută a lucrurilor şi a fiinţelor.

Lumea basmelor dă posibilitatea copiilor să-şi organizeze şi să verbalizeze trăirile, le dezvoltă curajul de a lupta pentru dreptate.

De exemplu, prezentându-le basmul *„Alba ca zăpada şi cei şapte pitici"* de Fraţii Grimm, copiii se transpun în personajul principal, caută soluţii, îşi imaginează poziţia pe care trebuie să o ia pentru rezolvarea conflictului.

Povestirile sunt un mijloc important de transmitere orală a unor texte cu conţinut practic, ştiinţific-realist, literar, fantastic. Ele au valoare cognitivă deoarece transmit cunoştinţe din sfera vieţii cotidiene şi constituie un exerciţiu de stimulare a gândirii şi imaginaţiei. Aspectele naturii prezentate prin imagini viu colorate sunt mai uşor accesibile şi îl emoţionează profund.

Povestirea ştiinţifică duce la asimilarea conştientă şi activă a cunoştinţelor din mediul natural în direcţia cunoaşterii realităţii. O lume vie a plantelor, a animalelor le devin acum familiară, o îndrăgesc şi se simt aproape de ea privind-o cu mare curiozitate.

De exemplu, în povestea *"Puiul"* de Al. Brătescu Voineşti, pe lângă mesajul moral întâlnim aspecte din natură. Copilul este purtat prin cele patru anotimpuri, cunoaşte unele aspecte din viaţa păsărilor, dar şi a oamenilor (munca câmpului).

Unul din principiile de bază pentru înţelegerea conţinutului este accesibilitatea. Ascultând povestea, copiii trebuie să-şi poată reprezenta situaţiile reiatate, să înţeleagă stările sufleteşti ale eroilor. De exemplu, povestea *"Mănuşa"* este preferată de copiii de 3-5 ani deoarece angajează o acţiune simplă care se repetă, deci care înlesneşte înţelegerea ei şi îi conferă un farmec aparte.

Acţiunea povestirii este simplă, se sprijină pe date cunoscute, dialogul este uşor de înţeles, vioi, antrenant, menţine viu interesul pentru cele relatate. Povestirea trebuie să aibă nu numai un conţinut accesibil ci şi un conflict puternic care să atragă şi să emoţioneze preşcolarul.

În alegerea poveştii, educatoarea trebuie să se orienteze către poveşti cu un conţinut care să exercite o influenţă pozitivă asupra copilului. Se poate întâmpla (la grupele mici) ca din lipsă de experienţă de viaţă şi discernământ, copiii să nu distingă ce este "bine" de ce este "rău" mai ales atunci când accentul cade pe faptele

negative tocmai din dorinţa ca acestea să fie evitate în viitor.

Dinamismul îl impresionează puternic pe copil şi de multe ori cei mai sensibili reacţionează prin lacrimi şi proteste. Copilul nu suportă ca lupul s-o mănânce pe Scufiţa Roşie, ca Cenuşăreasa să fie considerată ‘‘o fată rea şi leneşă”, greierele să moară pentru că furnica nu vrea să-l ajute. Cu toate acestea, copilul doreşte să asculte povestea până la sfârşit şi simte plăcerea de a trece încă o dată prin emoţiile primei ascultări, de a se întrista sau de a se înspăimânta de fiecare dată, neacceptând omiterea vreunui episod.

BIBLIOGRAFIE

Robert Dettreus (1978), A educa şi a instrui, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.

Ursula Şchiopu (1994), Grădiniţa de azi şi de mâine, Revista de pedagogie 1/2 .

Maurice Debesse (1981), Etapele educaţiei, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.

Dumitru Stoica, Marian Stoica(1982), Psihologia şcolara, Editura "Scrisul Românesc”, Craiova.

Jean Chateau, Copilul şi jocul, Editura Didactică şi Pedagogică , Bucureşti.

Edouard Claparede (1975), Psihologia copilului şi pedagogia experimentală, Editura Didactică şi Pedagogică , Bucureşti.

Ursula Şchiopu, Emil Verza (1981), Psihologia vârstelor, Editura Didactică şi Pedagogică.

Emil Verza (1994), nr1/2, pag.l 4, Condiţiile dezvoltării şi cunoaşterii personalităţii copilului, Revista Învăţământul preşcolar.

Dumitru. Stoica, M. Stoica (1982), Psihologia şcolară, Editura “Scrisul Românesc", Craiova,.

Ruth Byers (1970), Teatrul izvor de fantezie creatoare, Editura Didactică şi Pedagogică Bucureşti .

Bianca Bratu (1977) , Preşcolarul şi literatura, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.

Ilie Stancu (1968), Copilul şi cartea, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.

Jean Piaget (1972), Psihologia şi pedagogia, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.

Bora Ferenc, “Formarea și dezvoltarea emoției estetice la preșcolari”, Biblioteca Centrală Pedagogică, București, 1989

Erika Landou (1979), Psihologia creativităţii, Editura Didactică şi Pedagogică,

ROLUL POVEȘTILOR ÎN EDUCAREA ELEVILOR

Diaconu Loredana-Petronela
Liceul Tehnologic "Ion Barbu", Giurgiu

Poveștile joacă un rol foarte important din punct de vedere educativ în educația copiilor noștri. Prin intermediul acestora, copilul își însușește comportamentele sociale, își stimulează imaginația, creativitatea, ajută la dezvoltarea morală, le este satisfăcută nevoia de cunoaștere și constituie cadrul optim de dezvoltare a capacității de comunicare.

Încă de la vârsta preșcolară, povestirea este folosită ca metodă de transmitere a cunoștințelor și de dezvoltare a limbajului. De fapt, acest lucru ar trebui să se întâmple mult mai devreme, părinții ar trebuie să fie cei care dau startul acestei metode de învățare, citindu-le povești seara înainte de culcare sau în orice moment al zilei bine stabilit. Ulterior, poveștile le sunt citite de noi, cadrele didactice, urmând ca mai apoi să fie citite chiar de ei, elevii noștri.

Este foarte important ce poveste alegem să o citim sau să o citească elevii, trebuie să ne gândim la nevoile elevilor. Alegem o poveste tematică, cu rol educativ care să aibă o influență pozitivă și constructivă asupra elevului. Pentru elevii din ciclul primar contează foarte mult aspectul fizic al cărții, aceasta trebuie să fie cât mai colorată, cu multe imagini, pentru a fi atractivă și a-i fi mai ușor elevului să asocieze ce citim cu imaginea. Poveștile spuse elevilor oferă beneficii multiple, de la dezvoltarea creativității și cea morală la pătrunderea într-un univers fantastic, plin de mistere și distracții, în care elevul învață să capete încredere în propriile forțe.

Datoria noastră a tuturor, părinți și învățători, este să conducem copilul spre a iubi poveștile, spre a le asculta cu plăcere. Răspunzându-i copilului atunci când el nu înțelege firul istorioarelor, expresiile sau simbolurile din text și încurajându-l să le creeze pe cele proprii, avem în povești o adevărată comoară în punerea bazelor dezvoltării personale a viitorului adult.

Poveștile au rolul de a modela comportamentul elevilor, am observat la elevii mei de la clasa pregătitoare. După citirea unei povești urmează sesiunea de întrebări, pentru a fixa momentele principale, pot fi ascultate și intonate cântece care au legătură cu povestea citită sau pot fi desenate personajele pozitive din poveste. Am specificat ce personaje sa deseneze elevul deoarece, într-o poveste, pot exista atât personaje pozitive, cât și personaje negative. Rolul învățătorului, este acela de a-i explica elevului diferența dintre ele, dintre personaj pozitiv și negativ, dintre bine și rău, dintre plăcut și urât. Prin lupta dintre bine și rău și situațiile conflictuale întâlnite, elevul învață strategii de viață, descoperă consecințele unor fapte și atitudini și își însușește comportamente sociale pozitive. Fără a fi obligat să treacă printr-o experiență negativă, elevul poate învăța astfel să descopere lumea din jur, oamenii și modul în care aceștia acționează în diferite situații de viață.

În concluzie, poveștile îi ajută pe elevi să-și înțeleagă și să-ți exprime sentimentele, îi împrietenesc cu lectura, îi învață lecții de viață, le stimulează imaginația, le dezvoltă abilitățile de comunicare, îi relaxează, le sporesc performanțele școlare și capacitatea de concentrare și disciplină, dar cel mai important, întăresc relația părinte – copil.

Așa cum spunea scriitorul și filosoful indian Rabindranath Tagore „*La orice vârstă, omul este o ființă care se hrănește cu povești. De aceea, avuția povestirilor, pe care au strâns-o oamenii de pe tot globul, din casă în casă, din secol în secol, fie în vorbă, fie și în scris, a depășit celelalte avuții omenești.*".

CYBERBULLYING-METODE DE PREVENIRE ÎN UNITĂȚILE DE ÎNVĂȚĂMÂNT

CRISTINA URSACHI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.28 "DAN BARBILIAN", CONSTANȚA

Bullying (și cyberbullying) este un fenomen larg răspândit în rândul tinerilor și este folosit pentru a descrie relațiile interpersonale caracterizate de un dezechilibru de putere. În această relație, de multe ori se manifestă un comportament agresiv și „a face rău" intenționat, repetat în timp. S-a raportat că prevalența hărțuirii în rândul tinerilor variază mult între țări (5,1%-41,4%) și acest comportament pare în general mai mare în rândul băieților studenți decât al fetelor.

În ultimii ani, ca urmare a învățământului online și a utilizării pe scară largă a telefoanelor inteligente și a accesului la Internet în rândul elevilor, a apărut acest fenomen: cyberbullying. Cyberbullying-ul se caracterizează prin utilizarea formelor electronice de contact (de exemplu, apeluri telefonice, mesaje text, imagini/clipuri video, e-mailuri, camere de chat, mesagerie instant, site-uri web) care permit elevului agresor să rămână anonim și să intensifice sentimentele. de disconfort la victimă. Cyberbullying-ul poate îmbrăca următoarele forme: flaming (lupte online folosind mesaje electronice cu limbaj furios și vulgar); hărțuire (trimiterea în mod repetat de mesaje răutăcioase, jignitoare, ofensatoare); cyberstalking (hărțuire repetată, intensă și denigrare care include amenințări sau creează teamă); denigrare (răspândirea de zvonuri online; trimiterea sau postarea de bârfe despre o persoană pentru a-i deteriora reputația sau prieteniile); uzurparea identității (pretinde a fi altcineva și trimite sau postează materiale pentru a pune acea persoană în necazuri sau în pericol, sau pentru a deteriora reputația sau prieteniile acelei persoane); ieșire (împărtășirea online a secretelor cuiva sau a informațiilor sau imaginilor jenante); înșelăciune (a păcăli pe cineva să dezvăluie secrete sau informații jenante, apoi să le distribuie online); și excluderea (excluderea intenționată și crudă a unei persoane dintr-un grup online).

În cazul agresiunii de tip bullying în mediul online, victima simte că este atacată oriunde s-ar afla, chiar și în propria casă. Efectele pot fi de lungă durată și pot afecta o persoană în multe feluri:

- **Psihic**- te simți supărat, stânjenit, prost, chiar furios.
- **Emoțional**- te simți rușinat sau îți pierzi interesul pentru lucrurile care îți plac.
- **Fizic**- te simți obosit (ai insomnii) sau ai simptome precum dureri de stomac sau de cap, atacuri de panică.

Teama de a fi batjocorit , de a fi hărțuit de alții te poate împiedica să te exprimi liber sau să încerci să găsești o rezolvare pentru problema ta.

O sugestie pentru a împiedica răspândirea acestei probleme este de a-i învăța pe copii cum să se protejeze pe ei înșiși și pe alții de acești abuzatori dăunători. Școlile pot învăța copiii despre hărțuirea cibernetică și despre cum să identifice potențialele abuzuri. De asemenea, pot instrui personalul despre cum ar trebui să răspundă atunci când află despre un caz de hărțuire online sau de hărțuire. De asemenea, poate ajuta la educarea părinților despre semnele pe care trebuie să le caute și despre cum pot monitoriza mai eficient activitățile online ale copiilor lor. Profesorii și directorii școlilor trebuie să se educe cu privire la diferitele tipuri de hărțuire cibernetică, astfel încât să îl poată identifica atunci când îl văd și să vină cu răspunsuri viabile care să îi ajute efectiv pe elevi. Aceste sfaturi vă pot ajuta în întregul proces:

1. Luați în serios toate semnele și rapoartele de hărțuire cibernetică.
2. Educați toți elevii despre semnele de hărțuire cibernetică și despre ce înseamnă aceasta pe diferite platforme, aplicații și jocuri online.

3. Creați un spațiu sigur pentru a raporta cazurile online pentru a proteja elevii care se confruntă cu comportamente oribile.
4. Învață-i pe copii cum să-și documenteze activitatea și mesajele pe site-uri web populare și subliniază importanța furnizării de dovezi privind hărțuirea cibernetică.
5. Asigurați-vă întotdeauna că toți elevii știu că nu este vina lor și că există modalități de a combate hărțuirea și alte comportamente de agresiune.

Ce pot face totuși directorii școlilor pentru a preveni hărțuirea cibernetică? 1. Dezvoltarea unui program anti-bullying la nivelul întregii școli. 2. Stabilirea unor reguli stricte anti-bullying și anti-cyberbullying . 3. Desfășurarea unor sesiuni pentru a informa părinții despre modul în care elevii folosesc greșit tehnologia. 4. Instruirea personalul școlii cu privire la politicile anti-bullying și utilizarea tehnologică adecvată versus neadecvată. 5. Invitarea unor vorbitori eminenți să vorbească cu elevii despre hărțuirea cibernetică și efectele sale dăunătoare. 6. Semnarea unor angajamente de către elevi și părinți la începutul fiecărui an școlar, evidențiind utilizările adecvate și neadecvate ale computerelor școlare și informarea corectă despre consecințele încălcării regulilor. 7. Instalarea unor firewall-uri și verificarea sistemelor pe computerele școlii pentru a împiedica elevii să viziteze site-uri neadecvate.

Prevenirea hărțuirii cibernetice nu va fi ușoară. Din cauza faptului că se întâmplă pe internet, este dificil de manageriat o astfel de problemă. Cu toate acestea, cel mai bun mod de a o preveni este de a o trata ca pe o problemă a întregii comunități școlare, precum și de a o trata ca o altă formă de agresiune în cadrul politicii anti-bullying a școlii. Asigurați-vă că toți elevii dvs. știu că, indiferent de forma ei, orice agresiune este greșită și nu va fi tolerată!

Bibliografie:

1. https://www.unicef.org/romania/ro/pove%C8%99ti/cyberbullying-ce-este-%C8%99i-cum-%C3%AEi-punem-cap%C4%83t;
2. https://www.childnet.com/resources/cyberbullying-guidance-for-schools/

Învățare prin joc la grădiniță

Prof. înv. preșcolar: Major-Bartha Zita
Școala Gimnazială Nr.1 Borla, Județul Sălaj

"Jocul este cel mai elevat tip de cercetare." - Albert Einstein

Plecând de la premisa că motorul principal al procesului de învățare al copiilor este curiozitatea lor instinctivă față de aspectele neexplorate ale lumii exterioare (o trăsătură comună tuturor oamenilor, fără excepție, deoarece această curiozitate își are rădăcinile în natura umană), și având încredere în capacitatea de a-i antrena pe copii (deoarece nu avem idei înnăscute, ci doar o capacitate individuală de a ne dezvolta abilitățile), mi-am propus să ridic nivelul de cunoștințe al preșcolarilor mei într-un mod care să nu îi facă să simtă că învățarea este o povară. Unul dintre cele mai importante aspecte ale procesului de predare-învățare este metoda adoptată de către profesor. Metodele alternative pe care le-am selectat plasează preșcolarii în centrul procesului de predare și învățare, iar planificarea acestui proces este adaptată la nevoile lor individuale. Pe parcursul carierei mele pedagogice, am experimentat deja aceste metode cu diverse grade de succes, însă cel mai crucial aspect rămâne învățarea ludică. În opinia mea, abordând subiectul într-un mod ludic, explorându-l din diverse unghiuri și folosind mai multe metode. **Dramatizarea** nu este o noutate didactică. Dar trebuie reţinut faptul că jocul de rol ca atare este doar ultimul pas, precedat de alte etape care mobilizează deprinderi de comunicare. Obiectivul avut în vedere nu este nici pe departe un antrenament pentru actorie, ci unul de participare activă în comunicare (**dramatizarea** potrivindu-se jocului imaginativ practicat de preșcolari şi oferind în acelaşi timp, ocazii de contextualizare a învăţării. Putem reuși să facem ca preșcolarii să se bucure să exploreze povești,jocuri,scenete. Pentru a realiza acest lucru, noi, educatoarele, trebuie să facem primul pas și să ne menținem entuziasmul de-a lungul anilor, având în vedere atât echilibrul psihic al preșcolarilor, cât și al nostru.

La grupa mare, accentul a fost pus pe activităţile individuale şi în grup, în scopuri imaginative, precum şi pe acte de limbaj: descrierea, caracterizarea, exprimarea sentimentelor, a opiniei, rezumarea, schimbarea punctului de vedere. Aceste deprinderi sunt antrenate progresiv, în mai multe etape:

1. **REZUMAREA CONŢINUTULUI TEXTULUI:** (o poveste scurtă). Selectarea principalelor idei şi înlănţuirea lor pentru a oferi o variantă esenţială a textului constituie un exerciţiu foarte bun pentru clarificarea conţinutului şi urmărirea liniei sale principale.

2. **RELATAREA TEXTULUI PRIN ADĂUGIREA DE NOI DETALII:** Acest al doilea pas incită preșcolarii să-şi folosească imaginaţia pentru lărgirea contextului iniţial. Ei pot face o descriere mai detaliată a vestimentaţiei personajului, de exemplu inventând culori, tipuri de ţesătură, forme, desing, etc. Cel mai important lucru , la acest moment, este de a permite copiilor să intervină în poveste cu propriile lor idei.

3. **AVANSAREA MAI MULTOR PUNCTE DE VEDERE ŞI RELATAREA CONŢINUTULUI DINTR-UN ALT PUNCT DE VEDERE (un alt final):** Aceasta este activitatea pe care copiii o îndrăgesc cel mai mult. Reluarea conţinutului poveştii dintr-un alt punct de vedere este o activitate mai rafinată de aprofundare a ficţiunii şi de disciplinare a imaginaţiei. În felul acesta preșcolarii învaţă să inventeze povești paralele.

4. **DESCRIEREA PERSONAJELOR ŞI EXPRIMAREA STĂRILOR AFECTIVE** Activitatea are ca scop observarea şi concentrarea atenţiei asupra personajelor (cum arată acestea şi ce pot ele resimţi în anumite circumstanţe). La început copii sunt puşi să identifice personajul în funcţie de o imagine dintr-o colecţie de decupaje, înfăţişând persoane de diferite vârste imortalizate în diferite situaţii şi afişând o anumită dispoziţie afectivă. Pentru a identifica şi, apoi, a denumi sentimentele personajului, se va proceda la fel, copiii

mimează o emoţie, sau o recunosc pe un suport vizual mai uşor decât să o denumească direct. Pentru a acoperi spectrul larg al stărilor afective am venit în sprijinul copiilor enumerând cuvintele care le denumesc şi cerându-le să le exprime non-verbal (prin mimă sensurile se dobândesc mai uşor). Pentru reprezentarea corporală a personajului, preşcolarii pot arăta cum se mişcă acesta, cât de înalt este etc. Abia după mai multe exerciţii de acest fel se poate trece la verbalizare, moment în care sunt căutate cele mai potrivite cuvinte şi corectă înlănţuire de idei, pentru a da o imagine adecvată a personajului şi a emoţiilor sale.

5. PREGĂTIREA INTERPRETĂRII Această etapă trebuie să aibă loc, în mod necesar, în grup. Acum copiii discută cum ar putea (şi ar trebui) interpretat un personaj ales de ei sau de mine. Este responsabilitatea grupului de a decide cine este cel mai potrivit să interpreteze un anume personaj, cum trebuie acesta să se mişte, să se comporte, ce ton va adopta. Cu timpul, copii câştigă autonomie, dar, la început, educatoarea trebuie să acorde mult sprijin pentru succesul acestei activităţi. Copiii trebuie ajutaţi să decidă asupra rolurilor pe care şi le asumă, să li se explice ce trebuie să facă pentru a-l interpreta, cum să-şi schimbe vocea, cum să se poziţioneze faţă de auditoriu, etc.

6. INTERPRETARE ŞI EVALUARE Fiecare grup îşi prezintă secvenţa în faţa celorlalţi. Copii intră în mod natural în joc: cei ce interpretează „intră în pielea unor personaje", ceilalţi se vor comporta în mod spontan ca „public", încercând să ientifice rolurile şi să decodifice mesajul. După interpretarea scenelor, se trece la evaluarea activităţii. Ei îşi vor exprima în mod liber părerea despre cine a fost cel mai bun, vor evidenţia greşelile, vor face remarci asupra modului de interpretare a unui grup, în ansamblul său. Dincolo de opiniile critice şi conştientizarea erorilor, această etapă va constitui o ocazie în plus pentru a incita copiii să se exprime, să avanseze un punct de vedere personal, să se obişnuiască cu, şi să accepte diferenţele de păreri asupra unuia şi aceluiaşi fapt, să-şi motiveze o alegere.

Prof. Stamate Dorina-Ancuţa
Şcoala Gimnazială, Comuna Păstrăveni, Judeţul Neamţ

Educaţia, ca proces orientat spre împlinirea spirituală a fiinţei şi a comunităţii, propune o desfăşurare concretă, presupune participare, trăire, comunicare între indivizi concreţi, presupune o cunoaştere profundă a evoluţiilor ce au avut loc în ultima perioadă.

Managementul întruneşte condiţiile unei profesiuni pentru că necesită o pregătire, urmăreşte obţinerea unor rezultate, prin eforturi comune, solicită participarea continuă. Managementul educaţiei reprezintă teoria şi practica, ştiinţa şi arta proiectării, organizării, coordonării, evaluării, reglării elementelor activităţii educative (nu numai a resurselor), ca activitate de dezvoltare liberă, integrală, armonioasă, a individualităţii umane, în mod permanent, pentru afirmarea autonomă şi creativă a personalităţii sale, conform idealului stabilit la nivelul politicii educaţionale. I. Jinga considera că managementul pedagogic e definit ca ştiinţa şi arta de a pregăti resursele umane, de a forma personalităţi, potrivit unor finalităţi acceptate de individ şi de societate.A fi educator nu înseamnă a exercita o meserie, înseamnă a împlini o meserie, a face un apostolat

Sociologii deduc rolurile profesorului din funcţiile primite şi asumate, conform statutului profesional stabilit (de cadru didactic) şi reglat din punct de vedere normativ: organizator al procesului de învăţământ, educator, partener al educaţiei, membru al consiliului profesoral.

E. E. Geissler sintetizează contradicţiile dinte rolul şi îndeplinirea lor de către profesor:

- Ca informator, transmite, păstrând distanţa rece impusă de ştiinţă, dar oferă în acelaşi timp elevilor valori şi este preocupat de formarea – dezvoltarea personalităţii elevilor;
- Ca partener al elevului, sfătuieşte, apelează, îndrumă, sancţionează, frânează, în timp ce în calitate de examinator, se străduieşte să fie cât mai obiectiv;
- Ca model, oferă şi stabileşte cerinţe morale, dar ca aspect se axează pe predare şi instruire morală.
- Managementul întruneşte condiţiile unei profesiuni pentru că necesită o pregătire, urmăreşte obţinerea unor rezultate prin eforturi comune, solicită participarea continuă, un complex de cunoştinţe teoretice şi practice, de capacităţi şi competenţe.

Transformările importante intervenite în dezvoltarea societăţii afectează într-o măsură importantă şi viaţa şcolii. Cererea crescândă de educaţie, educaţie permanentă, integrarea învăţământului cu cercetarea şi producţia, obligă şcoala să-şi revizuiască principiile, obiectivele, structura, metodologia şi stilul de lucru, pentru a răspunde adecvat exigenţelor tot mai mari pe care societatea i le pune în faţă.

Pentru desfăşurarea unei comunicări eficiente şi pentru un climat didactic pozitiv profesorul trebuie să se încadreze în următoarele tipologii:

- profesorul trebuie să aibă un larg orizont cultural;
- profesorul trebuie să aibă o bună pregătire de specialitate şi de psihopedagogie;
- profesorul trebuie să-şi păstreze un rol conducător în activitatea didactică;
- calităţile profesorului trebuie să ofere o securitate emoţională copiilor;
- afecţiunea profesorului corelează pozitiv cu randamentul la învăţătură al elevilor;

Fiecare educator, învăţător şi profesor din întregul sistem de învăţământ, trebuie să fie atât un bun specialist în domeniu, cât şi un bun educator. Numai îmbinând aceste două calităţi, cadrele didactice îşi vor îndeplini în bune condiţii sarcina de înaltă responsabilitate şi onoare în formarea tinerei generaţii.A reveni mereu asupra rolului şi funcţiilor profesorului, înseamnă a încorpora noile achiziţii ale cercetării pedagogice şi a preciza domeniile şi direcţiile de competenţă ale acestuia.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ - FAMILIE

Prof. Mărgărit Corina Emanuela
Școala Gimnazială „Dumitru Ghenoiu” Băicoi-Prahova

„Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.” (A. S. Makarenko)

Parteneriatul familie-școală este foarte important pentru educația copilului. Familia și școala trebuie se fie un tot unitar, o echipă pentru a se putea realiza o dezvoltare integrală și continuă a copilului.

Familia este primul loc unde începe educația, locul familiar, afectiv în care copilul se simte în largul lui, protejat, iar școala este instituția de educație, formare și orientare a copilului.

Școala creează oportunități care să le permită copiilor integrarea în societate, inițiativa și rezolvarea de probleme. Din acest punct de vedere, școala este responsabilă de stimularea copiilor în a-și dezvolta anumite aptitudini și în dezvoltarea personalității.

Referitor la implicarea părinţilor în sfera educaţiei formale, cercetările recente confirmă existenţa unor conexiuni pozitive între implicarea familiei şi succesul şcolar al elevilor.

Altfel spus, parteneriatele şcoală-familie produc o diversitate de rezultate în toate planurile. Părinţii care se implică în activitatea şcolară experimentează ocazii variate de a contribui la educaţia copiilor şi devin ei înşişi motivaţi să-şi continue educaţia. Participarea lor în cadrul activităţilor educaţionale din şcoală contribuie la crearea unei relaţii pozitive cu proprii copii şi cu şcoala.

În familie, copilul îşi însuşeşte limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinţi, de felul în care aceştia interacţionează şi îi solicită pe copii.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinţii oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinţi, copiii vor învăţa să aprecieze ce e bine şi ce e rău, ce e drept şi ce e nedrept, ce e frumos şi ce e urât, aceştia reprezentând mereu un model pentru ei.

Atunci când şcolile, familiile şi comunităţile lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt elevii.

Parteneriatul dintre școală şi familie reprezintă relaţia de colaborare a părinţilor cu persoanele profesioniste în domeniul educaţiei. Cei mai mulţi părinţi manifestă deschidere, dorinţă de a colabora cu şcolii, dar se poate întâmpla ca realizarea unui parteneriat să fie împiedicată de atitudini necorespunzătoare ale fiecăruia dintre cei implicaţi.

În crearea parteneriatului școală - familie – societate este bine să ne amintim că în viaţa copilului şi a familiei orice angajat al instituţiei este important: bunica ce pregăteşte cele mai grozave mâncăruri, îngrijitoarea, ca sora mai mare care-i ajută pe cei mici, educatoarea-persoana care le este întotdeauna un sprijin, învățătoarea carei îndrumă și-i pregătește pentru experiențele vieții viitoare, astfel, fiecare, prin specificul muncii sale, prin felul său îndeplinindu-și atribuţiile şi influenţează dezvoltarea copilului.

Când aceste două instituţii (familia şi şcoala) formează o echipă, şcoala devine o adevărată forţă în societate, prin promovarea unei dezvoltări integrale şi continue a copiilor. Pentru a se ajunge la aceasta, şcolile “trebuie să devină mai sensibile, responsabile, centrate pe copil şi să se afle în strânsă legătură cu comunitatea şi familia” .

Comunicarea dintre părinți și școală ajută la educaţia copilului, aceasta presupunând un schimb de experienţe, de competenţe şi de valori între copil și cei cu care interacționează.

Acest lucru presupune ca parteneriatul educaţional dintre familie şi instituţie să se extindă şi către comunitatea care le include.

Prin crearea unor relații corecte de bază, parteneriatul școală-familie- comunitate câştigă un mediu de dezvoltare mai bogat, între participanţi creându-se relații pozitive ce fac posibilă dezvoltarea sentimentului de coeziune socială.

Educația sub toate formele ei este chemată să găsească soluții prin care copilul să se adapteze rapid și eficient la societatea în care trăiește.

„Educația este cea mai puternică armă pe care o poți folosi pentru a schimba lumea ” (Nelson Mandela)

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, şcoli normale, E.D.P., R.A., 1997;
2. Nica, I, Ţopa, L., Colaborarea şcolii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1974;
3. Nicola, I.„„ Pedagogie”, E.D.P., R.A., Bucureşti, 1992;
4. www.citatepedia.ro/index.php?id=65943

Copiii învaţă programare prin joacă

Prof. Ioniţă Doina
Colegiul Naţional „Calistrat Hogaş'' Tecuci

Tehnologia se infiltrează din ce în ce mai mult în viața de zi cu zi. În viitor niciun job nu va mai fi ferit de importanța cunoașterii programării sau, cel puțin, a elementelor de lucru cu calculatorul. De aceea, introducerea copiilor în această lume este esențială.

Cu doar câțiva ani în urmă, programarea părea o abilitate misterioasă, pe care o aveau doar specialiștii. Pentru mulți, ideea că programarea poate fi distractivă era ciudată. În doar câțiva ani, internetul, rețelele sociale, telefoanele inteligente și aplicațiile au început să fie tot mai prezente în viața noastră, transformând modul în care trăim.

Să înveți programare poate fi extrem de amuzant pentru că obții rezultate imediat și, uneori, destul de simplu. În plus, este și creativ. Programarea ajută la dobândirea unei gândiri analitice, orientată spre rezolvarea de probleme, abilitate vitală în multe domenii, de la știință și inginerie la medicină și drept.

Trebuie să pregătim copiii să fie capabili să activeze în domenii care acum poate nici măcar nu există. Învățarea unui limbaj de programare de la vârste fragede, sau educarea gândirii în logica programării le poate oferi un avantaj chiar în viitorul apropiat. Astfel ajungem la programarea pentru copii.

Există platforme şi aplicaţii care îi introduc pe cei mici în programare.

Interfața este prietenoasă, ușor de navigat și testat. Totul se învață prin joacă. Acestea ajută copilul să își formeze o gândire logică, structurată, fundație pentru cursurile viitoare de informatică aplicată. Astfel, în momentul în care educația formală intervine (algoritmi și linii nesfârșite de cod), cel mic va fi deja pregătit, va fi familiar cu principiile de bază.

Cu ajutorul acestor aplicaţii copiii încep aventura în lumea programării, prin limbaje de programare care au fost special adaptate pentru ei, în funcție de nivelul lor de cunoștințe și de vârstă.

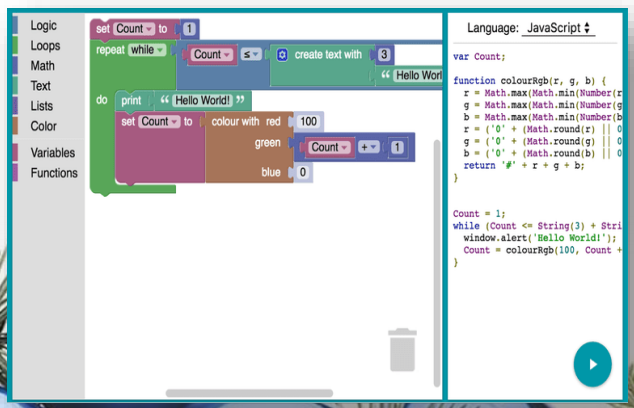
Scratch



Dezvoltat pentru copiii cu vârste între 8 și 16 ani, Scratch este un limbaj de programare educațional ce a fost creat în cadrul prestigiosului Institut de Tehnologie din Massachusetts (MIT).

Platforma Scratch este ușor de folosit deoarece are o interfață vizuală intuitivă care îi ajută la orice pas pe cei care o folosesc.

Scratch a fost conceput pentru a simplifica procesul de creare a animațiilor, jocurilor și poveștilor interactive, astfel încât oricine să poată duce task-ul la bun sfârșit. Cei mici se simt designeri reali și chiar și novicii pot crea jocuri simple, complet personalizate, în doar câteva minute. De-a lungul timpului Scratch a dezvoltat o comunitate solidă la nivel internațional, formată din peste 15 milioane de utilizatori din toate colțurile lumii.



Blockly

Blockly este un limbaj de programare extrem de vizual, conceput de Google. Conceptul este similar

lui Scratch deoarece folosește blocuri pentru a ajuta copiii să creeze coduri. Singura diferență între cele două constă în faptul că Blockly este de fapt o combinație între mai multe limbaje de programare preexistente.

Acest limbaj este conceput pentru copiii de peste 8 ani care doresc să învețe să programeze acasă sau la școală, totul în propriile browsere. Blockly vine cu o "bibliotecă JavaScript", care servește practic ca o locație centralizată unde limbajele pre-scrise (cum ar fi JavaScript, Python, PHP, Lua și Dark) pot fi găsite și accesate cu ușurință.

Limbajul este potrivit pentru copii și este simplu de folosit. Utilizatorii iau blocurile din cutia de instrumente (unul câte unul) și le aranjează în secvențe până când rezolvă problema. Odată terminată, programul rulează o verificare, se uită la ceea ce s-a făcut și, dacă soluția nu este corectă, se întoarce și analizează din nou codul până când găsește o eroare.

- Alice

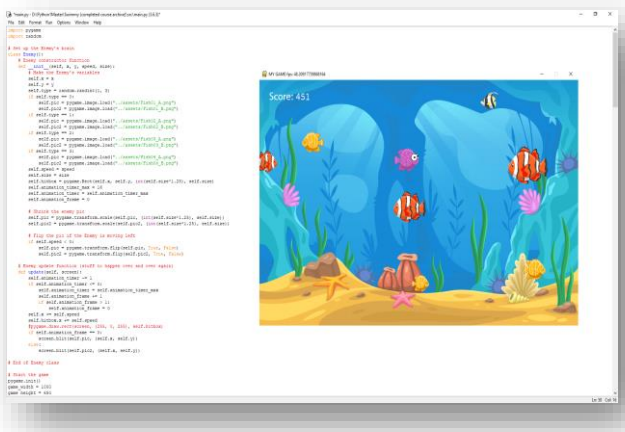
Alice este o platformă 3D special concepută pentru a preda conceptele cu ajutorul obiectelor. Aceasta utilizează abordarea familiară a blocurilor astfel încât să le permită copiilor să creeze jocuri sau animații prin programarea mișcării camerelor, a modelelor 3D și a scenelor. Interfața drag-and-drop și butonul facil de redare face ca Alice să fie mai ușor de folosit decât Scratch.



Metodele prin care Alice învață copiii pot fi ulterior aplicate pentru trecerea de la o interfață extrem de vizuală, la un limbaj standard de programare. Alice este dezvoltat de Universitatea americană Carnegie-Melon.

- Python

Python este un limbaj de programare care, spre deosebire de celelalte menționate, folosește textul pentru a crea aplicații sau jocuri. Sintaxa este la un nivel accesibil astfel încât copiii de 10 ani să se poată descurca să programeze.



Acest limbaj este o alegere bună pentru introducerea în bazele programării deoarece insistă asupra folosirii unor scheme de coduri bune. De asemenea, utilizatorii au acces la suport online și la „bibliotecile proprii”. Mai mult, Python poate fi o alegere excelentă pentru un punct de start pentru învățarea unor limbaje mult mai complexe în viitor.

Bibliografie

1. Carol Vorderman-Curs de programare pentru copii, ed. Litera, Bucureşti, 2018.
2. https://ro.wikipedia.org/wiki/Scratch_(limbaj_de_programare)

Metode de învățare prin cooperare și colaborare

Prof.înv.primar Badea Mariana-Mirela
Şcoala Gimnazială „Spiru Haret”, Braniştea

Învăţarea prin cooperare descrie o situaţie de învăţare în care copiii lucrează în grupuri, având abilităţi şi cunoştinţe eterogene şi împreună realizează o sarcină, un produs.Această metodă reprezintă o formă de învăţare în grup a elevilor prin interacţiuni, astfel încât aceştia să poată lucra împreună, urmând ca fiecare membru să îşi îmbunătăţească performanţele proprii şi să contribuie la creşterea performanţelor celorlalţi. Învăţarea prin cooperare facilitează învăţarea reciprocă.

Metodele de predare colaborative şi de cooperare sunt metode de predare în care:

- Copiii lucrează împreună, în perechi sau în grupuri mici, pentru a rezolva aceeaşi sarcină, pentru a explora o temă nouă sau a lansa idei noi, combinaţii noi sau chiar învăţări autentice;
- Activitatea copiilor este structurată;
- Copiii comunică eficient;
- Învaţă să se asculte unii pe alţii, să îşi accepte părerile şi să rezolve conflicte;
- Copiii învaţă să lucreze ca o echipă;
- Copiii se dezvoltă în plan socio-emoţional;
- Se dezvoltă spiritul competitiv.

CE FAC COPIII?

- Studiază individual situaţia prezentată, îşi împărtăşesc ideile, se ajută unii pe alţii să înţeleagă şi să găsească soluţii.
- Stau unii lângă alţii, explică celorlalţi ceea ce ştiu.
- Discută împreună fiecare aspect al situaţiei prezentate.
- Învaţă să negocieze.
- Realizează conexiuni logice şi îşi oganizează cunoştinţele.

CE FACE CADRUL DIDACTIC?

- Asigură climatul optim pentru desfăşurarea muncii în echipă care induce majorităţii copiilor rezultate mai bune.
- Aranjează mobilierul în mod corespunzător.
- Stabileşte criteriul de grupare, mărimea grupului(2-4 persoane).
- Stabileşte regulile grupului: se vorbeşte pe rând, în şoaptă, copiii se ascultă între ei, nu rezolvă sarcinile unul singur, ci participă toţi, liderul prezintă rezultatele .
- Explică obiectivele urmărite prin desfăşurarea acestui tip de activitate, precum şi timpul pe care îl au la dispoziţie.
- Prin întrebări ce vizează înţelegerea unor fenomene dezbătute anterior, cadrul didactic îi poate conduce pe copii să emită idei noi.

În practicile tradiţionale, când elevilor li se cerea să pregătească un proiect, obişnuiau să se pregătească acasă. Pentru a permite elevilor să îşi dezvolte creativitatea şi să obţină cât mai multe cunoştinţe, şcoala a venit în sprijinul elevilor cu învăţarea în colaborare. Prin această metodă modernă de predare elevii îşi dezvoltă

abilităţi sociale şi îşi pot clarifica întrebările. Folosind învăţarea prin colaborare, cadrul didactic îi ajută pe copii să descopere natura, viaţa, ştiinţa.

Ca şi activităţi specifice acestor metode se recomandă:

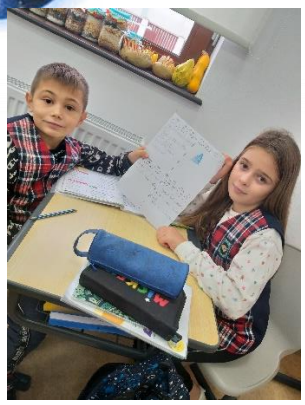
- Munca independentă
- Activităţi experimentale diferenţiate
- Portofolii, proiecte
- Realizarea unor albume, machete, planşe etc.
- Activităţi de evaluare asistate de calculator

O trăsătură dominantă a acestor metode este reprezentată de transferul cunoştinţelor şi al informaţiilor între copii şi cadru didactic. Acesta poate structura resursele materiale pe suport electronic, mijloace audio-video etc., poate organiza activitatea , poate sprijini copiii pentru a-şi aduce o contribuţie, poate furniza informaţii şi, în acelaşi timp, poate dobândi chiar el noi cunoştinţe, experienţe, strategii pe care copiii le produc în diferite situaţii de învăţare.

O altă trăsătură care domină aceste metode o reprezintă modificarea rolurilor dintre cadru didactic şi copii. Metoda solicită copiii în fixarea obiectivelor de învăţare, în evaluarea procesului de învăţare. Cadrele didactice cooperante încurajează copiii în a-şi folosi propriile cunoştinţe, în a le împărtăşi cu colegii şi a produce noi cunoştinţe pe baza strategiilor de învăţare folosite şi, de asemenea, sprijină copiii în a se conecta la noi surse de informaţii pentru îmbogăţirea experienţei lor, îi învaţă cum să înveţe.

Ca şi factori de risc sau dezavantaje ale acestor metode putem aminti:

- Cooperarea şi colaborarea nu se produc spontan; este nevoie de timp pentru formarea deprinderilor de lucru.
- În timpul activităţilor care folosesc aceste metode , mai ales în clasele numeroase, se poate produce gălăgie, forfotă.
- Este nevoie de timp pentru aplicarea disciplinei de grup.
- Copiii cu deficienţe de comunicare sau copiii mai timizi se pot integra mai greu.
- Unii copii pot domina grupul.
- Se poate pierde din vedere obiectivul final al învăţării, acordând mai mare atenţie relaţiilor de grup.









Metodele de învăţare colaborativă şi de cooperare pot fi folosite de orice cadru didactic având în vedere abordarea unor tematici adecvate încă din perioada de proiectare a activităţilor.

În planul interacţiunii dintre copii , colaborarea generează sentimente de acceptare şi simpatie.

Bibliografie: Flueraş, V.- Teoria şi practica învăţării prin cooperare, Ed. Casa Cărţii de Ştiinţă, Cluj-Napoca, 2005

1. Neacşu, I-Metode şi tehnici de învăţare eficientă, Ed. Militară, 1990
2. Cerghit, I-Metode de învăţământ, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1997

Metode didactice de integrare a copiilor cu C.E.S.

Vermeşan Dănuţa
Grădiniţa cu Program Prelungit Făget

Învăţământul special este o parte componentă a sistemului de învăţământ românesc şi oferă tuturor programe educaţionale potrivite nevoilor lor de dezvoltare. În ţara noastră, copiii cu dizabilităţi pot fi înscrişi în învăţământul special sau în învaţământul de masă. În şcolile de masă pot fi integraţi copii cu deficienţe medii, dificultăţi de învăţare şi tulburări de limbaj, tulburări socio-afective sau de comportament.

Aceşti copii au nevoie de sprijin pentru adaptare, integrare, socializare, pentru a nu fi marginalizaţi sau excluşi. Copiii cu cerinţe educative speciale integraţi în şcolile de masă au nevoie de profesor de sprijin/itinerant, psiholog, consilieri şcolari, medici. Grupurile de lucru pot fi între 3-7 copii, coordonate de un profesor de sprijin care păstrează o legătură strânsă cu profesorii de la clasă, cu dirigintele clasei şi chiar cu părinţii copiilor.

Profesorul de sprijin, împreună cu psihologul şcolii şi profesorii care predau la clasă, alcătuieşte programul de intervenţie personalizat, în funcţie de preferinţele şi de dificultăţile copilului, precizează modalităţile de lucru pentru anumite capitole, lecţii, propune modalităţi de lucru pe anumite secvenţe de învăţare în care copiii au dificultăţi, caută să dezvolte copiilor motivaţia pentru învăţare.

Ghidul metodologic este un instrument de lucru pentru acest profesor, care detaliază conţinutul programei şcolare, pe care o adaptează conform nevoilor. Curriculumul general este simplificat pentru a putea fi parcurs de elevii cu C.E.S., iar strategiile didactice utilizate pentru integrarea acestor copii sunt şi ele modificate. Profesorul trebuie să cunoască şi să utilizeze strategii didactice care să identifice şi să sprijine rezolvarea dificultăţilor de învăţare în clasă, dar să-l şi implice pe elev în procesul de învăţare, urmărindu-se astfel dezvoltarea gandirii şi stimularea creativităţii şi a interesului pentru învăţare.

În proiectarea activităţilor educative, metodele active de grup stimulează şi dezvoltă foarte mult învăţarea prin cooperare, facilitează comunicarea, colaborarea şi relaţionarea între elevi, luarea deciziei, autonomie personală formarea opiniilor şi înţelegerea corectă a realităţii. Aplicarea metodelor activ participative duce la o învăţare mai activă şi cu rezultate evidente, pregătind copiii de a fi capabili să ia decizii în rezolvarea unor situaţii neobişnuite.

Dintre metodele activ-participative care se utilizează cu succes în predarea – învăţarea şi evaluarea noţiunilor şcolare la diferite discipline pot fi amintite: jocul didactic, metoda mozaic, metoda KWL: „Ştiu – Vreau să ştiu – Am învăţat”, instruirea programată, metoda Starbursting şi altele.

Jocul didactic este o metodă care constă în plasarea elevilor într-o activitate ludică cu caracter de instruire. Învăţarea care implică jocul devine plăcută şi atrăgătoare, se face într-o atmosferă de bună dispoziţie şi destindere. Indiferent de tipul său, jocul didactic trebuie să îndeplinească anumite cerinţe:

- Să aibă precizate obiectivele pedagogice;
- Să fie raţional integrat în sistemul muncii educative;
- Să dozeze gradul de dificultate implicat (în funcţie de particularităţile de vârstă şi intelectuale ale copiilor);
- Să fie dozate din punct de vedere calitativ.

Activităţile ludice cu valenţe instructive pot fi extrem de variate. Ele trebuie să fie folosite pentru a dinamiza activitatea de predare-învăţare şi pot fi îmbinate cu alte metode, în funcţie de particularităţile intelectuale şi de vârstă ale elevilor şi de tipul de lecţie.

Metoda KWL – *Know, Want to Know, Learn*/ Ştiu – Vreau să ştiu – Am învăţat – este metodă ce activează elevii şi îi face conştienţi de procesul învăţării şi oferă elevilor posibilitatea de a-şi verifica nivelul cunoştinţelor. Prin acest exerciţiu se încurajează participarea fiecărui elev, prin conştientizarea eventualelor lacune şi prin motivarea acoperirii acestora, se stimulează atenţia şi gândirea. Etapele metodei:

- Anunţarea temei de către profesor.
- Se cere elevilor să inventarieze ideile pe care consideră că le deţin cu privire la subiectul ce va urma. Aceste idei vor fi notate în rubrica „ Ştiu" a tabelului;
- Elevii vor nota ideile despre care au îndoieli sau ceea ce ar dori să ştie în legătură cu tema respectivă. Aceste idei sunt notate în rubrica „Vreau să ştiu".
- Profesorul va propune apoi studierea unui text şi fixarea unor cunoştinţe, iar ideile nou-asimilate le notează în rubrica „ Am învăţat".
- După rezolvarea sarcinii de lucru elevii vor folosi noţiunile înscrise în fiecare coloană pentru a demonstra nivelul actual al cunoştinţelor.

Instruirea programată se realizează cu ajutorul calculatorului, prin lecţii, teste interactive şi softuri educaţionale. Softurile educaţionale trebuie să fie compatibile cu nevoile şi preferinţele ludice ale copiilor cu C.E.S. şi să fie centrate pe elev.

Metoda Starbursting (engl. „star" = stea; engl. „ burst" = a exploda), este o metodă nouă de dezvoltare a creativităţii. Scopul metodei este de a obţine cât mai multe întrebări şi astfel cât mai multe conexiuni între concepte. Este o modalitate de stimulare a creativităţii individuale şi de grup. Organizată în grup, metoda Starbursting facilitează participarea întregului colectiv, stimulează crearea de întrebări la întrebări. Procedura este simplă. Se scrie problema a cărei soluţie trebuie „descoperită" pe o foaie, apoi se înşiră cât mai multe întrebări care au legătură cu ea. Un bun punct de plecare îl constituie cele de tipul: Ce?, Când?, Cum?, Unde?, De ce? – unele întrebări ducând la altele din ce în ce mai complexe care necesită o concentrare tot mai mare.

Ciorchinele este o metodă grafică de organizare şi integrare a informaţiei în cursul învăţării. Poate fi folosit la începutul lecţiei numindu-se ,,ciorchinele iniţial" sau după lectura textului, numindu-se ,,ciorchine revăzut". Este o metodă de brainstorming neliniară care stimulează găsirea conexiunilor dintre idei, presupunând următoarele etape:

• se scrie un cuvânt sau temă care urmează a fi cercetat în mijlocul tablei;

• se notează toate ideile care vin în minte în legătură cu tema respectivă în jurul acestuia, trăgându-se linii între acestea şi cuvântul iniţial;

• pe măsură ce se scriu cuvinte se trag linii între toate ideile care par a fi conectate;

• activitatea se opreşte când se epuizează toate ideile; încurajează elevii să gândească liber şi deschis;

Este o tehnică de căutare a căilor de acces spre propriile cunoştinţe pentru a înţelege un anumit conţinut.

Gândiţi – lucraţi în perechi, comunicaţi presupune o activitate de învăţare prin colaborare parcurgând următorii paşi:

• fiecare elev dintr-o pereche scrie despre un anumit subiect;

• cei doi parteneri îşi citesc reciproc răspunsurile şi convin asupra unuia comun;

• profesorul pune două – trei perechi să rezume conţinutul discuţiilor şi concluziile la care au ajuns partenerii de comun acord.

Este o modalitate simplă şi rapidă de învăţare prin colaborare pe grupe. La o întrebare pregătită anticipat de învăţător elevii pot găsi mai multe răspunsuri posibile.

Metoda R.A.I. „Răspunde-Aruncă- Interoghează" este o metodă de fixare şi sistematizare a cunoştinţelor, dar şi de verificare. Are la bază stimularea şi dezvoltarea capacităţilor copiilor de a comunica (prin întrebări şi răspunsuri) ceea ce au învăţat. Urmăreşte realizarea feed-back-ului printr-un joc de aruncare a unei mingi uşoare. Copilul care aruncă mingea trebuie să formuleze o întrebare din cunoştintele însuşite,

copilului care o prinde. Cel care prinde mingea răspunde la întrebare, apoi o aruncă mai departe altui coleg, punând o nouă întrebare. Copilul care nu ştie răspunsul iese din joc, la fel ca şi cel care este descoperit că nu cunoaşte răspunsul la propria întrebare.

Elevii sunt încântaţi de această metodă – joc de constatare reciprocă a rezultatelor obţinute, modalitate care se constituie în acelaşi timp şi ca o strategie de învăţare ce îmbină cooperarea cu competiţia. Este o metodă de a realiza un feed-back rapid, într-un mod plăcut, energizant şi mai puţin stresant decât metodele clasice de evaluare. Se desfăşoară în scopuri constatativ – ameliorative şi nu în vederea sancţionării prin notă sau calificativ.

Antrenaţi în acest joc cu mingea, chiar şi cei mai timizi elevi se simt încurajaţi, comunică cu uşurinţă şi participă cu plăcere la o activitate care are în vedere atât învăţarea cât şi evaluarea. Există şi un oarecare suspans care întreţine interesul pentru metoda R.A.I. Tensiunea este dată de faptul că nu ştii la ce întrebări să te aştepţi din partea colegilor tăi şi din faptul că nu ştii dacă mingea îţi va fi sau nu adresată. Această metodă este şi un exerciţiu de promptitudine, atenţia participanţilor trebuind să rămână permanent treză şi distributivă.

Cadrul didactic supraveghează desfăşurarea jocului şi în final lămureşte problemele la care nu s-au găsit soluţii.

Lista metodelor și tehnicilor este foarte vastă și poate fi folosită și îmbogățită în funcție de imaginația și creativitaea dascălului și în funcție de nivelul clasei la care predă.

Progresul școlar se obține treptat prin muncă și efort uriaș depus atât de cadrul didactic cât și de elev. Capacitatea de învățare a elevilor cu CES, ambianța și sprijinul familiei și a societății în general, influențează foarte mult obținerea unui progres școlar real.

Bibliografie

1.Ungureanu Dorel, Educaţia integrată şi Şcoala inclusivă, Editura de Vest, Timişoara, 2000.
2.Verza Emil, Psihopedagogia integrării şi normalizării, în Revista de educaţie specială, nr. 1 /1992.
3.Alois Gherguț, Educția incluzivă și pedagogia diversității, Editura Polirom, 2016.
4.Oprea Crenguta, Strategii didactice interactive – repere teoretice și practice, Editura Didactică și Pedagogică, 2006.

METODE ŞI TEHNICI MODERNE DE PREDARE - ÎNVĂŢARE A LIMBII ENGLEZE

PROF. NELA-GEORGIANA MOTOROI
LICEUL TEHNOLOGIC „IORDACHE GOLESCU", GĂEŞTI, DÂMBOVIŢA

„A-i instrui pe tineri cum se cuvine nu constă în a le vârî în cap o mulţime de cuvinte, fraze, expresii şi opinii din diferiţi autori, ci a le deschide calea cum să priceapă lucrurile." - *John Amos Comenius*. Se spune că nevoia de a învăţa o limbă străină este aproape atât de veche ca însăşi istoria umană. Iar însuşirea unei limbi se află în relaţie cu senzaţiile şi experienţa, spune *John Amos Comenius*, profesor, educator şi scriitor ceh, considerat părintele educaţiei moderne.

Astăzi, stilul tradiţional de predare nu mai reprezintă o cale eficientă de a transmite informaţii. Sunt dezvoltate diferite metode de predare-învăţare având în minte nevoile elevului. Un proces de predare-învăţare eficient şi real presupune folosirea metodologiei şi pedagogiei potrivite cerinţelor generaţiei actuale de elevi, folosirea noilor tehnologii şi a unui mediu educaţional în continuă schimbare. Provocarea o reprezintă găsirea de noi căi de a stimula şi motiva abilităţile creative ale generaţiei actuale care are vederi asupra învăţării diferite de cele pe care le aveam noi atunci când eram ca ei.

Adolescenţii care intră astăzi în etapa liceală de învăţământ provin dintr-un mediu familial care nu i-a pregătit pentru rolul de elev şi care sunt tot mai expuşi eşecului şcolar.

Teorii educaţionale actuale plasează elevul în centrul actului educaţional şi ne recomandă să pornim de la centrele de interes ale elevului pentru a reuşi să-l aducem în poziţia de a învăţa. Aceste teorii mediatoare încearcă, de asemenea, să lupte împotriva plictiselii în şcoală, care se manifestă nu doar prin lipsa de interes (una din principalele cauze ale eşecului şcolar), dar şi prin violenţă. Potrivit profesorului elveţian de Istoria educaţiei, Charles Magnin, plictiseala elevilor de astăzi vine de la pierderea înţelesului educaţiei în societate: "Şcoala nu mai este necesar legitimă. Astăzi, cunoştinţele sunt percepute ca fiind, mai întâi, funcţionale şi imediat utilizabile". Şcoala singură nu poate restabili valoarea socială a educaţiei, totuşi, poate, însă, să dea un sens nou cunoştinţelor primite în şcoală.

Abordarea unei predări de tipul "cretă-tablă" (care a avut meritele ei), cu elevul participant pasiv, nu mai pare să fie potrivită pentru generaţia de astăzi. Dascălii apelează la o gamă largă de strategii ca să încurajeze participarea activă a elevului la activităţile din clasă. Să înveţi prin "a face", să aduci problemele din viaţa reală în sala de clasă şi să ajuţi elevul să descopere informaţia cerută ca să rezolve aceste probleme sunt metode care fac parte din abordarea învăţării centrată pe elev.

Profesorul ghidează şi facilitează învăţarea, mai degrabă decât o controlează, ajută elevii să interpreteze, să organizeze cunoştinţele, astfel ca aceştia să formeze aptitudini nu doar în conţinutul studiat, ci şi în învăţarea propriu-zisă.

Un proces de predare-învăţare activ, interactiv oferă oportunităţi de interacţiune profesor-elev, elev-elev şi elev-resurse (studiu de caz, proiecte, jocuri de rol). Folosirea unor metode şi strategii moderne, active de predare-învăţare este importantă pentru că are un mai mare impact asupra elevilor. Cărţile din care îşi luau informaţia până mai ieri sunt înlocuite astăzi cu noile resurse tehnologice pentru a crea o învăţare interactivă centrată pe elev. Explicaţia utilizării metodelor interactive vine de la conceptul "I do and I understand"(*Confucius*), mai precis, cu cât consumă mai multă energie în încercarea de a controla o activitate, cu atât mai mult elevul înţelege şi învaţă din această activitate.

O altă explicaţie ar fi aceea că pot modela îndeaproape ceea ce vor face elevii când părăsesc şcoala şi îşi aleg un loc de muncă. Ca profesor, nu poţi anticipa toate situaţiile specifice cu care se vor confrunta elevii în

viaţa lor şi care le cer să se folosească de aptitudinile lor. Totuşi, putem să-i ajutăm să aplice aceste competenţe la maximum. Aşadar, să-i ajutăm pe elevi să devină funcţionali înseamnă a le crea contexte relevante, reale, interesante şi motivaţionale în care să poată să-şi pună în aplicare competenţele, a-i ajuta să aleagă metodele potrivite de comunicare , să devină independenţi în învăţare.

Predarea presupune prezentarea realităţii, oferind elevilor oportunitatea de a câştiga experienţă în practicarea diversă a unui domeniu. Scopul este acela de a încuraja elevii să demonstreze competenţele de comunicare şi înţelegere, de citire şi scriere în contexte variate şi cu anumite scopuri. Noi trebuie să fim preocupaţi de dezvoltarea şi recunoaşterea capacităţii elevilor de a aplica şi transfera competenţe pe căi care sunt potrivite situaţiilor în care se află.

În cadrul orei de limba engleză, putem "ataca" diferite abordări de predare-învăţare.

Abordările şi metodele moderne sugerate sunt următoarele:

- Abordarea centrată pe elev (Person Centred Approach),
- Abordarea comunicativă (Communicative Approach),
- Calea tăcerii (The Silent Way),
- Sugestopedia (Suggestopedia),
- Învăţarea limbii în comunitate (Community Language Learning),
- Metoda răspunsului fizic total (The Total Physical Response Method),

Pentru a aplica diferitele strategii moderne trebuie să ne folosim de materiale, mijloace de predare moderne, cum ar fi: fişe de lucru (worksheets), imagini (pictures or flashcards), realia ('from-life' materials), poveşti în imagini (picture stories), postere (posters), broşuri (brochures), pliante (leaflets), CDs (muzică), DVDs (filme, reclame, desen animat), jocuri (games), poezie (poetry), dramă (plays, roleplays), proiecte (projects).

Pentru un act de predare-învăţare eficient este bine să alternăm tipurile de materiale de predare.

O altă idee inovatoare care vine în întâmpinarea dificultăţilor cu care ne confruntăm în contemporaneitate este predarea diferenţiată (*Louis Legrand*, 1970) care presupune adaptarea metodelor de predare la diferitele tipuri de elevi cu scopul de a spori egalitatea şanselor şi de a reduce eşecul şcolar, încă determinat în mare măsură de inegalităţile sociale. Diversitatea elevilor, însă, nu este doar socială, ci şi afectivă, fiind o posibilă sursă de obstacol în calea învăţării.

Ca urmare, reformatorii educaţionali susţin cu tărie o abordare nouă şi centrată pe elev, a predării-învăţării şi o evaluare continuă şi constructivă, capabilă de a sublinia progresul elevului şi de a-l motiva pe acesta.



Bibliografie:

Cucoş, C.: *Pedagogie*, Polirom, Iaşi, 1996;
Gardner, H.: *Frames of Mind. The Theory of Multiple Intelligences*, Basic Books, New York, 1983;
Howatt, A.: *A History of English Language Teaching*, Oxford University Press, Oxford, 1984;
Scrivener, J.: *Learning teaching*, Macmillan Publishers Limited, UK, 2005.

Educație prin teatru

Neagu Elena-Roxana
Grădinița cu program prelungit nr. 45 Constanța

Copiii sunt mereu creativi, iar acest lucru se poate vedea în jocurile lor „de-a mama”, „de-a pompierii”, unde ei pot intra în pielea unui personaj, iar acest aspect poate fi fructificat în activitatea didactică, reprezentând o modalitate prin care cadrul didactic poate dezvolta celor mici o serie de abilități, capacități și deprinderi. Cei mici îndragesc teatrul, iar în momentul când vizualizează o piesă, pentru ei persoanjele reprezentate există cu adevărat și se simt transpuși în povestea jucată, trăind fiecare secvență. De asemenea, am observat de-a lungul timpului că ei ar putea interveni într- un spectacol pentru a-și ajuta personajul preferat sau eroul. Teatrul le transmite copiilor încă de la vârste mici mesaje cu încărcatură morală, norme de conduită și reprezintă o cale de a-l scoate pe copil din rutina de zi cu zi. Astfel, piesele de teatru accesibile copiilor pot comunica informații într-o manieră plăcută despre modele de comportare în societate, pe care educabilii le pot înmagazina cu ușurință.

Copiii învață și își dezvoltă cunoștințele foarte repede deoarece ei îi imită pe cei din jurul lor. O. Popescu afirmă că „tendința de a imita vine din instinct”(1990, p.28), adică noi ne naștem cu acest impuls și astfel imitând comportamenetele dezirabile ale celor din jurul nostru ne integrăm mai ușor într-un colectiv.

Trăind într-o societate în permanentă schimbare, cadrul didactic trebuie să țină pasul, să adapteze și să-și regândească demersul didactic în procesul instructive-educativ, ținând cont de particularitățile individuale și de vârstă ale elevilor săi. Elementele teatrale inserate în timpul sau pe parcursul activităților aduc bucurie și dorința de implicare a copiilor. De altfel, poveștile reprezentate de ei sau cadru didactic prin măști, siluete sau marionate ajută la dezvoltarea laturii morale a elevului, la dezvolarea limbajului și a exprimării corecte. În clasă, profesorul poate apela la diferite elemente teatrale (păuși pe deget, pe mână, cu ațe sau marionette) pentru a realiza un spectacol.

Cadrul didactic le poate cultiva creativitatea copiilor de la un simplu joc de pantomimă realizat cu scopul de a-i relaxa. Un exemplu îl ilustrează R. Byers atunci când profesorul oferă celor din clasă rolurile unor păsări de la fermă atacate de lup. Ei au sarcina de a mima și de a rosti doar sunetele scoase de animale. Elevilor li s-a părut foarte interesantă activitatea și au contribuit cu idei pentru a continua, autorul evidențiind că acest lucru poate fi începutul unei piese realizată din improvizație.

Mima are numeroase beneficii pentru copii, îi ajută în formarea capacității de autocontrol, în construirea personalității, în exprimarea sensibilității și în dezvoltarea imaginației și a creativității prin concentrarea acestora în exercitarea rolului. De asemenea, în cadrul unui grup, elevul învață să respecte munca fiecărui coleg, ascultându-i interpretarea fiecăruia.

H. Caldwell Cook consideră că jocul este „cea mai naturală metodă de a educa un copil”. De asemenea, el consideră că elevul trebuie să-și formeze competențe și să învețe prin acțiune și experimentare nu doar prin lecturare. Elevul în procesul de predare-învațare trebuie implicat, oferindu-i posibilitatea să-și exprime ideile, să-și valorifice achizițiile și nu trebuie să fie un simplu spectator în actul didactic. Acest lucru poate fi posibil dacă profesorul introduce arta teatrală în lecții și nu se bazează doar pe metodele clasice.

Pentru a reuși să realizeze acte artistice sau reprezentări, cadrul didactic trebuie să fie aproape de copiii, să îi înțeleagă, să-i ajute să descopere cele mai bune soluții călăuzindu-le pașii și oferindu-le încredere în forța lor interioară, să creadă în ei înșiși, să depășească barierele timidității.

Procesul de învățământ trebuie să aducă elemente de noutate, să utilizeze mijloace din ce în ce mai inovatoare și să-i provoace pe elevi să descopere, iar teatrul poate aduce o schimbare, o revigoare în activități. De altfel, arta teatrală aduce mereu bucurie împletită cu o cantitate mare de noi informații utile educabililor.

Profesorul trebuie să-și motiveze elevii în realizarea actului creator, să le trezească dorința de a învăța de plăcere și nu din obligație. Rolul cadrului este de a-l motiva de copil să nu renunțe atunci când acesta se lovește de dificultăți sau nu reușește să țină pasul cu ceilalți, acesta explicându-i că fiecare are propriul ritm de dezvoltare și că poate reuși prin perseverență. De altfel, acesta le poate spune că și marii actori la începutul carierei s-au confruntat cu numeroase obstacole, dar prin muncă și încredere în forțele proprii au reușit să ajungă pe culmile succesului.

Una dintre valorile funadamentale ale artei este frumosul, iar cei mici sunt atrași de acest lucru, receptând astfel cunoștințele predate într-o manieră mai ușoară. H., Caldwell Cook consideră că studiul dramaturgiei în școală îi ajută pe elevi să învețe mai repede noțiuni despre viață, cum să se comporte, să vorbească corect, să-și dezvolte gândirea ajutându-i să analizeze și să caracterizeze un personaj, să-și exprime cu ușurință sentimentele, să-și învingă temerile și să aibă încredere în ei.

La fel cum spectacolele de teatru destinate celor mici vizează aspirațiile copiilor, dorințele acestora, la fel și activitățile didactice trebuie să stârnească interesul și curiozitatea elevilor. Consider că arta teatrală poate deveni instrument în educație atunci când produce schimbări de comportament. De exemplu, cadrul didactic poate propune în cadrul unei lecții de comunicare în limba română un joc de pantomimă, în care elevii nu vor folosi cuvintele ci doar elementele de exprimare orală. Sunt aleși câțiva copiii care au ca sarcină să redea prin pantomimă secvența „La furat cireșe” din romanul „Amintiri din copilărie” de Ion Creangă. Elevii vor fi bucuroși să realizeze o activitate diferită de cea tradițională. Folosindu-și astfel creativitatea, profesorul transformă lecția într-un spectacol și punându-i pe copiii în rolurile unor mici actori.

În concluzie, arta teatrală în educație oferă liberatatea de exprimare, încurajează originalitatea, se exersează exprimarea corectă și clară, dicția, precum și dezvoltarea vocabularului. Copiii trebuie încurajați de mici să meargă la teatru si vizualizeze piese conform vârstei lor pentru a intra în lumea magică a poveștilor reprezentate de actori, păpușari sau marionete care au un rol important în dezvoltarea morală și comportamentală a celor mici.

Bibliografie:

1. Apostol, R. (2018). *Teatru ca metodă. Teatru educațional*. București: EdituraUNATC Press;
2. Boal, A. (2005). *Jocuri pentru actori și non-actori, teatrul oprimaților*. București: Editura Fundația Concept;
3. Byers, R. (1970). *Teatrul izvor de fantezie creatoare*. București: Editura Didactică șipedagogică;
4. Moldovan, A. M.. (2016), *Teatru ca joc și metodă de formare*. București: Editura Tritonic;
5. Popescu, O. (1990). *Teatru și bucuria comunicării*. București: Editura Eminescu;
6. Saussard, B. (2009). *Scenete și jocuri de mimă*. București: Editura CD Press;

Necesitatea investiției în Educația Timpurie

Educatoare Mălăescu Denisa Maria
Grădinița Priki'nDell, Târgu Jiu

Argumente în favoarea educaţiei timpurii

Copilăria timpurie reprezintă cea mai importantă perioadă din viaţa copilului, întrucât este marcată de momente cruciale pentru succesul său de mai târziu, la şcoală şi în viaţă. Intervenţia adultului asupra copilului în această perioadă este fundamentală. Educaţia timpurie vizează intervalul de timp cuprins între naştere - pentru că din momentul când se naşte copilul începe să se dezvolte şi să înveţe , şi până la 6/7 ani - vârsta intrării la şcoală. Educaţia timpurie se realizează în atât în mediul familial, cât şi în cadrul serviciilor specializate, precum creşa sau grădiniţa.

Educaţia timpurie se constituie într-o abordare pedagogică ce acoperă intervalul de la naştere la 6/7ani, interval în care au loc transformări profunde şi achiziţii fundamentale în dezvoltarea copilului. . Educaţia timpurie devine astfel prima treaptă de pregătire pentru educaţia formală, pregătind intrarea copilului în sistemul de învăţământ obligatoriu în jurul vârstei de 6/7 ani.

Efecte ale educaţiei timpurii pe termen lung

1. Copiii care au beneficiat de educaţie timpurie de calitate se simt mai atraşi de şcoală, manifestă atitudini pozitive faţă de învăţare, obţin rezultate mai bune, sunt motivaţi şi doresc să finalizeze întregul parcurs şcolar, ceea ce duce la scăderea absenteismului, creşterea ratei de şcolarizare şi reducerea abandonului şcolar.
2. Educaţia timpurie contribuie la egalizarea şanselor copiilor (copiii în situaţii de risc, care provin din medii socio-culturale dezavantajate, cei care prezintă dizabilităţi sau aparţin unor grupuri etnice minoritare), la progresul acestora şi ulterior la integrarea în societate.
3. Educaţia timpurie contribuie substanţial la realizarea idealului paideic prin factorii implicaţi:

• calitatea personalului din grădiniţă;
• mediul educaţional organizat pe centre de activitate/ interes;
• numărul de copii din grupă
• calitatea proiectării demersurilor instructiv-educative la nivel macro şi micro (demers personalizat, care presupune elaborarea de instrumente didactice de interpretare personală a programei şcolare în funcţie de contextul educaţional).

Educaţia timpurie se realizează ca *educaţie* ***informală*** (în familie, în relaţii de vecinătate şi înrelaţii comunitare, prin mass-media), ca *educaţie formală*

grădiniţe şi alte instituţii deocrotire şi educaţie) şi sub forma educaţiei nonformale (în

cluburi sportive, cluburi ale copiilor şielevilor, dar şi prin biblioteci, muzee, activităţi ale unor organizaţii nonguvernamentale ş.a.).Educaţia timpurie pentru valori reprezintă un tip de educaţie care îşi asumă misiunea şiresponsabilitatea de a promova valori în mod explicit şi eficient prin finalităţi clare.

Educaţia timpurie pentru valori reprezintă un tip de educaţie care îşi asumă misiunea şi responsabilitatea de a promova valori în mod explicit şi eficient prin finalităţi clare.

Scopul strategiei în domeniul educaţiei timpurii a copilului este de a-i asigura fiecărui copil dreptul la educaţie şi la dezvoltare deplină pentru a-i da posibilitatea să-şi atingă potenţialul maxim în acord cu standardele europene şi internaţionale.

Focalizarea pe educaţia timpurie şi anii preşcolarităţii este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid şi, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil şi mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu. Este binecunoscut şi evident faptul că alegerile

făcute acum şi acţiunile întreprinse de părinţi şi de societate în copilăria timpurie au o puternică şi mai de durată influenţă asupra progresului individual al copilului şi asupra progresului naţiunilor, în sens larg.

Calitatea îngrijirii şi a protecţiei în această perioadă sunt mijloacele care înlătură mortalitatea infantilă, boala, întârzierea în creştere, traumele, proasta alimentaţie, întârzierile de dezvoltare. Acordând copilului atenţia cuvenită, asigurându-i creşterea şi educaţia, îi putem crea condiţii pentru a-şi dezvolta o personalitate echilibrată şi armonioasă.

Beneficiarii primari ai educaţiei timpurii sunt copiii, iar beneficiarii secundari sunt părinţii, educatorii şi toţi agenţii educaţionali din comunitate, iar prin efecte, societatea, în general.

Premisele educaţiei timpurii sunt următoarele:

- vârsta timpurie este cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea personalităţii copilului;
- perioada de la naştere până la intrarea în şcoală cere stimulare;
- pentru dezvoltarea optimă a copilului este necesar parteneriatul educaţional în familie, între familii, în comunitate, între instituţii care au rol în creşterea,îngrijirea şi educaţia copilului;
- şi părinţii şi educatorii au nevoie de sprijin în educarea copiilor.

Educaţia timpurie presupune:

- **un început bun;**
- **un parteneriat educaţional (copii-familii-grădiniţă-comunitate);**
- **învăţarea şi dezvoltarea conform ritmului şi nevoilor individuale.**

Educaţia timpurie în grădiniţă se referă la:

- învăţarea prin joc;
- participarea copiilor la alegerea activităţilor, jocurilor, jucăriilor;
- organizarea adecvată a mediului ambiant;
- parteneriatul educaţional (grădiniţă-familie-comunitate);
- flexibilitatea strategiilor de predare-învăţare-evaluare.

Educaţia timpurie oferă şanse egale de creştere, dezvoltare, îngrijire, educaţie, fără discriminare pentru copiii care provin din familii instabile, iară părinţi, cu sănătate precară, cu deficienţe sau cu posibilităţi materiale financiare scăzute.

Principiile cele mai importante ale educaţiei timpurii sunt:

- Fiecare copil este unic, cu nevoile, trebuinţele, particularităţile sale specifice. Educaţia trebuie să ţină cont de particularităţile individuale ale fiecărui copil.
- Educaţia timpurie se referă la fiecare copil în parte, şi nu la educaţia „copiilor".
- Este imperativă respectarea nevoilor copiilor:
  a) de bază: îngrijire, cunoaştere, hrană;
  b) afective: dragoste, securitate afectivă, întărire pozitivă a acţiunilor;
  c) de acţiune: joc liber ales.
- Educaţia este continuă, ea începe din primele momente ale vieţii şi durează cât aceasta.
- în centrul actului educativ trebuie să stea copilul cu cerinţele sale individuale.
- Se impune permanent cunoaşterea, observarea copilului.
- Să existe un echilibru permanent între activităţile cognitive, acţionale şi de relaţionare socială, afective şi activităţile de dezvoltare psihomotorie şi a limbajului.
- Dezvoltarea copilului începe din momentul concepţiei, se află în dependenţă cu mediul şi în strânsă legătură cu mediul înconjurător şi cu sine însuşi.
- Copiii se nasc cu potenţialităţi virtuale de dezvoltare, învăţare, comunicare, pe care numai stimularea şi

orientarea pozitivă le vor transforma în capacităţi.

- învăţarea este fundamentală în dezvoltarea socială, fizică, intelectuală, emoţională, spirituală etc.
- Cerinţele copilului faţă de educaţie pot fi satisfăcute dacă activitatea educativă începe cu cunoaşterea lor.
- în educaţia timpurie forma specifică de activitate a copilului este jocul, de aceea învăţarea depinde la această vârstă de joc.
- Dezvoltarea copilului este dependentă de ocaziile pe care le oferă jocul.
- Jocul care asigură dezvoltarea este jocul liber ales, în concordanţă cu nevoile şi cerinţele educative ale copilului.
- Oferind copiilor ocazii de joc şi dându-le posibilitatea de a alege liber jocurile şi jucăriile, se deschide motivaţia intrinsecă pentru activitate şi asumarea deci ziilor şi responsabilităţilor.
- Amenajarea mediului educaţional prin arii sau domenii de activitate şi joc constituie o formă optimă de realizare a alegerilor timpurii şi a ocaziilor de experimentare.
- Ariile de stimulare sunt o expresie de curriculum creativ; o nouă manieră de organizare a spaţiului educativ în care se petrece jocul şi deci învăţarea. Ele nu se confundă cu activităţile liber alese, organizate în momentele de „pauză" a procesului educativ.
- Grădiniţa este mediul ideal de conducere indirectă a dezvoltării personalităţii copiilor prin oferirea ocaziilor de explorare şi relaţionare prin joc şi, astfel, de dezvoltare a personalităţii ca parte componentă a educaţiei timpurii.

Bibliografie :

1.Socio-medical causes of mortality in under-5 children dying at home and within the first 24 hours of hospitalisation. Final Report. 2005, Mother and Child Care Institute, Ministry of Health, UNICEF.

2. Educația timpurie –Liliana Stan – probleme și soluții Ed Polirom

3. Educație timpurie și dezvoltarea copilului -Stan Liliana

Nevoia de lectură

înv. Elena Marica
Școala Gimnazială Tătărani

Cartea este comoara fără de preț în care autorul își adună cele mai frumoase gânduri . De aici, alții le pot folosi în voie .

Nu se poate face educație fără carte . Prin carte educi și tot prin carte formezi generații întregi . Simpla prezența a cărții , în biblioteca de acasă sau în biblioteca școlii , nu constituie o premisă a cultivării gustului pentru lectura . Ea trebuie urmată de îndrumarea atentă a copilului spre lumea minunată a cărții . Interesul pentru citit se formează prin împletirea eforturilor depuse de familie și de școală , prin răbdare , perseverența, continuitate și voința . Pasiunea pentru carte apare de la cea mai fragedă vârstă , atunci când mama încearcă să-l adoarmă pe copil citindu-i cu drag povești în care binele învinge întotdeauna răul . În grădiniță, educatoarea, folosind materiale cât mai bogate, imagini cât mai atractive, urmărește să le lărgească preșcolarilor orizontul de cunoaștere, să le stârnească interesul pentru lectura, depărtându-i astfel de lumea desenului animat . Mai târziu , constatăm că elevii de vârstă școlară mică își caută eroii printre personaje care sunt îndrăgite pentru că răzbat prin putere și voință . Cei mici îndrăgesc foarte mult poveștile și povestirile . Ei vin la școală cu un bagaj bogat de cunoștințe despre lumea care îi înconjoară, dar își creează în același timp o a doua lume populată de personaje deosebite . Imaginația are la această vârstă cel mai ridicat randament, observația critică își găsește un larg câmp de manifestare, impresiile sunt complexe, iar capacitatea de asimilarea a faptelor este sporită . O poveste caldă, nuanțată, expresivă, cu o intonație adecvată, cu pauzele și accentele necesare, cu gesturi dintre cele mai potrivite, emoționează puternic și menține atenția elevilor pe tot parcursul ei . Gustul pentru frumos, pentru lectură se dezvoltă la această vârstă dacă învățătorul știe să-i sensibilizeze pe micii ascultători sau cititori, îi înarmează cu tehnici de decodare a textului prin rezolvarea unei suite de sarcini-problemă corespunzătoare, care să solicite gândirea, memoria afectivă, atenția voluntară, imaginația creatoare, dacă optează pentru un demers metodologic în spiritul cultivării gustului estetic și discernământului critic .

În zilele noastre , lectura are adversari foarte puternici –lumea digitală . Nu numai la noi ,ci în întreaga lume , interesul pentru lectură a scăzut pe măsură ce tehnologia prezintă din ce în ce mai mult interes, atât în rândul copiilor, cât și al adulților . Cu toată concurența epocii digitale, cartea ar trebui să rămână una dintre constantele vieții noastre, lectura fiind una dintre activitățile instructiv-educative cele mai răspândite . Spre deosebire de mijloacele digitale, literatura ne face să visăm, ne oferă posibilitatea să medităm asupra întâmplărilor, să ne punem întrebări cărora să le găsim mai apoi răspunsuri, ne oferă posibilitatea de a aproba sau dezaproba tot ceea ce fac sau spun personajele întâlnite . Lectura formează imagini, fără a ne confrunta cu o înlănțuire a unor decoruri dinamice, colorate și, de cele mai multe ori, obositoare .

Consider că la această vârstă este primordială apropierea copilului de lectură, de textul scris și că numai astfel se asigură bazele unei dezvoltări armonioase . În același timp, textul literar, prin mesajul său, educă, instruiește, formează comportamente, stă la baza îmbogățirii vocabularului și a realizării unei exprimări corecte, coerente și expresive, stimulează imaginația, satisface curiozitatea celor mici, îi ajută să se adapteze la situații noi, contribuie la îmbogățirea cunoștințelor elevului, la educarea sentimentelor estetice .

PROBLEME ACTUALE ALE ELEVILOR DE LICEU

Prof. Consilier școlar NICOLAE FLORY-VIOLETA
C.J.R.A.E. TÂRGU-JIU, GORJ

- STUDIU DE SPECIALITATE-

Elevii de liceu se confruntă adesea cu o serie de dificultăți, pe care le pot întâmpina în diverse aspecte ale vieții lor școlare și personale. Aceste dificultăți pot varia în funcție de circumstanțe individuale, dar există câteva probleme comune cu care mulți elevi se confruntă:

- **Încărcarea academică:** Nivelul de dificultate al materiilor de liceu poate fi semnificativ mai mare decât în gimnaziu, ceea ce poate crea stres și presiune. Alegerea unui profil de studiu sau a unor materii avansate poate adăuga și mai multă presiune.




- **Gestionarea timpului:** Elevii de liceu trebuie să învețe să-și organizeze timpul eficient pentru a face față sarcinilor școlare, extracurriculare și, în unele cazuri, unor job-uri part-time. Aceasta poate duce la stres și la lipsa de timp pentru relaxare.
- **Examenul de Bacalaureat:** În multe țări, examenul de Bacalaureat este un moment crucial în cariera școlară a elevilor de liceu. Presiunea de a obține rezultate bune poate fi coplesitoare.
- **Probleme sociale:** Elevii de liceu se confruntă adesea cu probleme sociale, precum conflictul cu colegii, presiunea grupurilor de prieteni sau problema bullying-ului. Aceste aspecte pot avea un impact negativ asupra stării lor de bine.
- **Anxietate și depresie:** Presiunea academică și socială poate contribui la apariția anxietății și depresiei în rândul elevilor de liceu. Este important ca aceștia să primească sprijin și să aibă acces la resurse de sănătate mentală.
- **Alegeri de carieră:** Elevii de liceu trebuie să înceapă să ia în considerare opțiunile de carieră și să facă alegeri academice și de orientare. Aceasta poate fi o decizie dificilă și stresantă pentru mulți.
- **Presiunea părinților și a societății:** Părinții și societatea pot pune presiune asupra elevilor de liceu pentru a obține rezultate academice de top sau pentru a urma anumite căi de carieră. Această presiune suplimentară poate crea stres și anxietate
- .**Probleme financiare:** Unii elevi de liceu pot avea probleme financiare, fie din cauza costurilor legate de școală, fie din cauza situației financiare a familiei lor. Aceste probleme pot afecta negativ succesul lor școlar.
- **Motivația:** Motivarea poate fi o problemă pentru mulți elevi de liceu, mai ales în cazul materiilor care nu îi interesează sau pe care le consideră neimportante pentru viitorul lor.
- Problemele adolescenților – Cele mai obisnuite boli si probleme de sanatate ce pot aparea in adolescență sunt:
- tulburari de personalitate,

- tulburari de anxietate,
- depresie asociata cu suicid,
- tulburare bipolară
- anumite tipuri de schizofrenie

Pentru a face față acestor dificultăți, este important ca elevii de liceu să aibă un sistem de sprijin solid, care să includă părinți, profesori, consilieri școlari și, dacă este necesar, specialiști în sănătatea mentală. De asemenea, dezvoltarea abilităților de gestionare a timpului, a stresului și a relațiilor interpersonale poate fi de ajutor.

Este important ca elevii să primească sprijin și să aibă acces la resurse pentru a gestiona aceste probleme. Consilierea școlară, suportul din partea părinților și al profesorilor, precum și conștientizarea problemelor de sănătate mentală sunt aspecte esențiale în abordarea acestor probleme.

Există mai multe soluții și abordări pentru a ajuta liceenii să gestioneze diversele probleme cu care se pot confrunta. Iată câteva sugestii pentru soluționarea problemelor liceenilor:

Aceste abordări ar putea contribui la îmbunătățirea experienței elevilor de liceu și la gestionarea mai eficientă a problemelor cu care se confruntă.

Există mai multe soluții și abordări pentru a ajuta liceenii să gestioneze diversele probleme cu care se pot confrunta. Iată câteva sugestii pentru soluționarea problemelor liceenilor:

1. Consiliere școlară: Școlile ar trebui să ofere acces la consilieri școlari sau psihologi care să ofere sprijin elevilor în gestionarea stresului academic și a problemelor de sănătate mentală.
2. Educație despre sănătatea mentală: Este important să se ofere elevilor informații despre sănătatea mentală și să li se încurajeze să vorbească deschis despre emoțiile și stresul pe care îl resimt.
3. Program de mentorat: Implementarea unui program de mentorat în școală poate oferi elevilor un sprijin suplimentar din partea unor persoane mai în vârstă sau a unor profesioniști care să îi ghideze și să îi consilieze.
4. Promovarea echilibrului între viața școlară și cea personală: Elevii ar trebui încurajați să aibă un echilibru sănătos între școală, activități extracurriculare și timp liber, pentru a reduce stresul și epuizarea.
5. Consiliere academică și profesională: Elevii ar trebui să aibă acces la consiliere pentru a-și explora opțiunile academice și profesionale și pentru a primi sprijin în luarea
6. Găsite modalități de a afla care este starea de spirit a adolescentului. Întrebați cum a fost ziua și ce a făcut. Puteți invita copilul să vă ajute la ceva, de exemplu prepararea cinei, astfel încât să puteți folosi acest timp pentru a vorbi despre ziua trecută. Amintiți-i adolescentului că, indiferent de ce s-ar întâmpla, veți fi alături și că ați vrea să știți ce simte și la ce se gândește. deciziilor legate de carieră.

Aceste abordări ar putea contribui la îmbunătățirea experienței elevilor de liceu și la gestionarea mai eficientă a problemelor cu care se confruntă. Bineînțeles că toate aceste măsuri nu asigură suucesul înlăturării problemelor elevilor dar este un bun început spre eficientizarea actului educativ în școli și nu numai. Din păcate cea mai importantă și vitală sarcină de rezolvare le revine parinților , și tocmai acolo găsim capitolul deficitar , dar cu optimism putem spera că într-o buna zi parentingul modern își va da mana cu valorile tradiționale în scopul creării unei societăți echilibrate, în care oamenii pot trai in armonie.

BIBLIOGRAFIE

1. https://www.psihocareclinic.ro/blog/strategii-terapeutice-in-tratarea-depresiei-la-adolescenti/
2. https://clinica-hope.ro/problemele-psihice-ale-adolescentilor/
3. https://www.unicef.org/moldova/articole/cum-puteţi-ajuta-un-adolescent-să-depăşească-momentele-dificile

TERAPIA OCUPAȚIONALĂ ÎN CONTEXTUL DIZABILITĂȚII INTELECTUALE

PROF. OLTIANU LUCIA
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ TÂRGU NEAMȚ

Activităţile de muncă, prin specificul lor, prezintă unele avantaje, contribuind la structurarea statutului şi rolului persoanei, recunoscut din punct de vedere social. Acest fapt determină instaurarea unui echilibru psihic care duce la creşterea încrederii în sine şi, în final, la instaurarea unei autoestimări pozitive, cu efecte benefice asupra persoanei.

Terapia ocupaţională desfăşurată în cadrul procesului terapeutic-recuperator din învățământul special poate include intervenţia directă centrată pe modificarea proceselor biologice, fiziologice, psihologice sau neurologice ale elevului cu dizabilități intelectuale. (Popovici, 2005, p.32). Intervenţia mai poate include şi exersarea unor noi practici, obiceiuri, abilităţi sau comportamente pentru a le permite participarea la contexte noi şi relevante.

Activitățile de Terapie ocupațională aplicate și utilizate astfel încât să urmărească achiziţionarea unor cunoştinţe şi formarea unor deprinderi permite elevului cu dizabilități intelectuale să se adapteze cerinţelor societăţii și să se pregătească pentru inserția socio-profesională.

Interventia în procesul terapeutic-recuperator prin Terapie ocupațională, atinge un nivel funcțional optim, prin educarea subiecților în direcția obținerii unor rezultate performante specifice într-o serie de componente ale personalității: senzorio-motorii, cognitive și psiho-sociale. (Gherguț, 2011 p.83)

La nivel senzorio-motor se dezvoltă sensibilitatea, formarea perecepțiilor kinestezice, a schemei corporale și orientarea spațio-temporală.

La nivelul zonei neuro-musculare, se dezvoltă reflexele, tonusul muscular, dezvoltarea lateralității, cultivarea motricității generale şi fine, controlul şi coordonarea mişcărilor, îmbogăţirea experienţei practice pentru coordonarea ochi-mână. Activitățile de Terapie ocupațională ajută la dezvoltarea membrelor superioare şi contribuie la progresul capacităţilor de coordonare individuale, mâna fiind o unealtă puternică care are ca scop primar explorarea şi manipularea obiectelor. Dezvoltarea mâinii în slujba manipulării obiectelor urmează un lung curs. Este una dintre modalităţile în care elevul experimentează succesul şi percepţia competenţei.

Prin aceste activităţi i se conferă elevului libertatea gesturilor, a deplasării şi apucării de obiecte, în scopul de a i se dezvolta psihomotricitatea. Elevul cu ces are nevoie să vadă, să pipăie, să manevreze obiecte cât mai diverse. În toate activităţile de Terapie ocupaţională, folosirea jocurilor este primordială. Jocul contribuie la dezvoltarea tuturor simţurilor, a afectivităţii, inteligenţei, psihomotricităţii, sensibilităţii. Jocurile îl pregătesc pe elev pentru relaţiile sociale şi îl pun în contact cu artele, cu condiţia ca jocurile alese pentru el să fie în concordanţă cu posibilităţile restante, ca urmare a deficienţei, să aibă un caracter formativ şi alese în concordanță cu tema activității.

Prin exersarea componentelor cognitive se realizează dezvoltarea activităților de cunoaștere, în ansamblul lor, orientarea în spațiu şi timp, activarea atenției şi memoriei, formarea noțiunilor, rezolvarea de probleme. Din punct de vedere intelectual, se constată o influenţă normalizatoare, se micşorează emotivitatea, elevii își eliberează energia potenţială, înlocuind tendinţele psihice negative dominatoare, elevii capătă încredere în sine şi posibilitatea exprimării personale, educându-le obiceiul de a lucra.

Educarea componentelor psiho-sociale ale persoanei, prin activitățile de Terapie ocupațională, conduc la asumarea de roluri şi de valori, cultivarea de interese, îmbunătățirea relațiilor sociale, formarea abilităților

implicate în susținerea unei conversații, formarea deprinderilor de autogospodărire şi a capacităților de autocontrol în activitate. (Popovici,
pp. 35-36) De asemenea se dezvoltă responsabilitatea de grup şi de cooperare şi se favorizeaza contactele sociale. Efectele pozitive ale acestor activităţi sunt vizibile la elevii cu dizabilități intelectuale.

Terapia ocupaţională nu are numai o valoare practică ci și una psihologică. Desfăşurarea activităţilor care cuprind sarcini variate şi eficiente, contribuie la recuperarea psihosomatică a copilului. Elevul care oboseşte repede repetând de mai multe ori aceeaşi mişcare, ajunge să o poată face şi sub formă de joc cu sarcini, fără a mai obosi. Această disciplină este îndreptată spre câştigarea autonomiei elevului, a abilităţii acestuia de a se autoservi sub toate aspectele şi asigurarea unei autonomii cât mai largi, precum și pregătirea progresivă şi raţională pentru activităţi cotidiene cu un grad cât mai mare de independenţă. Sarcinile realizate în aceste activități învaţă elevul cu dizabilități intelectuale să rezolve situaţii şi astfel acesta poate să transfere şi să adapteze aceste abilităţi oricărei situaţii nou create. Folosirea în cadrul orelor de Terapie ocupațională a diferitelor materiale, ajută foarte mult la îmbunătăţirea autonomiei personale, elevii fiind capabili să se descurce singuri căpătând cunoştinţe legate de modul corect în care se poate realiza igiena zilnică, îmbrăcatul, modul în care se folosesc tacâmurile şi celelalte ustensile din bucătărie. Îmbunătăţirea autonomiei personale prin intermediul terapiei ocupaţionale mai are ca şi beneficiu creşterea stimei de sine la aceşti elevi.

Din punct de vedere economic se consolidează obişnuinta muncii.Cel mai mare beneficiu pe care îl aduce Terapia ocupațională acestor elevi este experimentarea stării de bine în timpul activității și trăirea sentimentului de mândrie sau satisfacție atunci când lucrările lor sunt apreciate.

Contactul cu lumea exterioară este o altă etapă, foarte importantă, în terapia elevilor cu dizabilităţi. Acest contact cu natura, cu plantele, cu animalele îi ajută să se maturizeze şi le îmbogăţesc cunoștințele, determinând un anumit progres afectiv şi psihomotor.

Este importantă menţinerea interesului pentru activitate şi buna dispoziţie, iar orice solicitare trebuie adaptată la posibilităţile fiecăruia. Cu toate că avantajele utilizării Terapiei ocupaționale în recuperarea elevului cu dizabilități intelectuale sunt majore, în procesul de educare- recuperare ne confruntăm și cu o serie de limite.

Există factori personali ce influenţează performanţa ocupaţională a elevilor cu dizabilități intelectuale. Folosirea unor sarcini pe care unii elevi nu le pot realiza, poate duce la frustrare, la deteriorarea relaţiilor dintre elevii clasei.

Utilizarea la întâmplare, fără un scop precis, la un moment nepotrivit a unor materiale poate duce la plictiseală, monotonie, ineficienţa învăţării prin neparticiparea unor elevi la lecţie, nerealizarea obiectivelor lecţiei.

În concluzie, în proiectarea activităţilor de Terapie ocupaţională destinate elevilor cu dizabilităţi se va ţine seama în primul rând de categoria de vârstă, de tipul şi profunzimea deficienţei acestora, pentru a evita atât suprasolicitarea, cât și subsolicitarea lor, precum şi de necesitatea pregătirii acestora pentru meseriile accesibile categoriei de deficienţă din care fac parte.

Bibliografie

1. Gherguț, Alois, *Sinteze de psihopedagogie specială*, Editura Polirom, Iași, 2005.
2. Popovici, Doru-Vlad, *Terapia ocupațională pentru persoane cu deficiențe*, Editura Muntenia, Constanța 2005
3. Roșan, Adrian, *Psihopedagogie specială, modele de intervenție*, Editura Polirom, Iași, 2015

STRATEGII ŞI MODURI DE EVALUARE

Prof. înv. primar Palaghianu Lavinia Ocsana
Școala Gimnazială ”Miron Costin” Suceava

Relaţia evaluare – educaţie este una de intercondiţionare şi îmbracă o diversitate de forme în raport cu scopurile urmărite, criteriile avute în vedere, momentul când se realizează evaluarea, etc. Indiferent de nivelurile sau strategiile adoptate în evaluare nu trebuie pierdută din vedere corelaţia optimă între obiective – măsurare – apreciere – adoptarea deciziei, astfel încât, în orice moment să fie posibilă orientarea procesului educaţional în direcţia dorită. Aceasta presupune respectarea unei anumite metodologii, în stabilirea căreia ne putem orienta după următoarele întrebări:

Ce evaluăm?

Sistemul sau procesul, rezultatele şcolare, cunoştinţe, abilităţi, atitudini, capacităţi etc..

Cu ce scop evaluăm?

Formativ, sumativ, de plasament, de orientare, de consiliere.

Pe cine evaluăm?

Toţi elevii, un anumit grup de vârstă, elevii luaţi individual.

Când evaluăm?

La începutul unui proces, pe parcursul acestuia, la finalul său, după un anumit timp de la finalizarea sa.

Cu ce evaluăm?

Probe scrise/orale/practice, observaţii sistematice a elevilor, investigaţii, proiecte, portofolii, proceduri de autoevaluare.

Pentru cine evaluăm?

Elevi, părinţi, profesori, factori de decizie, patronatul.

În funcţie de ce evaluăm?

Obiective curriculare, de referinţă, nivelul competenţei.

În funcţie de scopurile urmărite putem distinge mai multe niveluri la care se realizează evaluarea:

1. **evaluarea globală aeducaţiei** în raport cu alte activităţi umane sau din perspectivă progresului social;
2. **evaluarea instituţiilor de învăţământ** care se realizează sistematic de către minister sau de către organizaţii internaţionale care doresc să compare calitatea diverselor sisteme;
3. **evaluarea procesului** presupune analiza resurselor, obiectivelor, conţinuturilor, a relaţiilor interumane avându-se în vedere influenţele pe care le au asupra acestora factori de natură externă (condiţii economice, politice, sociale, demografice) sau internă (finalităţi, curriculum, agenţii implicaţi în educaţie);
4. **evaluarea cadrelor didactice** urmăreşte gradul în care sunt satisfăcute competenţele profesionale şi se concretizează în calificativele acordate
5. **evaluarea elevilor** care va fi tratată detaliat în capitolele ce urmează.

Pentru fiecare nivel în funcţie de modul de abordare şi integrare a evaluării se pot identifica mai multe strategii avându-se în vedere următoarele criterii:

a) situaţia de evaluare:

- **evaluare realizată în circumstanţe obişnuite**, în cadrul activităţii de predare-învăţare, bazată pe observarea activităţii elevilor;
- **evaluare specifică**, ceea ce presupune crearea unei situaţii adecvate în care atât profesorii cât şi elevii conştientizează faptul că sunt angajaţi într-un demers de verificare şi apreciere

b) funcţia dominantă:

- **evaluare diagnostică** prin care se realizează o apreciere a randamentului şcolar, însoţită de explicarea lacunelor, a cauzelor deficienţelor constatate;
- **evaluare predictivă**, care vizează stabilirea măsurii în care subiecţii evaluaţi vor putea răspunde adecvat cerinţelor unui program de instruire următor.

c) secvenţa de activitate ale cărei rezultate sunt evaluate:

- **evaluarea de bilanţ**, realizată la finalul unei perioade de instruire relativ îndelungate are în vedere rezultatele globale ale învăţării;
- **evaluarea dinamică**, realizată în anumite momente ale învăţării care oferă rezultate parţiale pe baza cărora se poate anticipa dacă obiectivele vizate vor fi atinse, ea permite adoptarea unor măsuri ameliorative
- **evaluarea formatoare**, care vizează extinderea acţiunilor evaluative centrate pe rezultate şi asupra proceselor intelectual-cognitive, afective, atitudinale care se află la originea acestora.

d) elementul de referinţă:

- **evaluarea criterială**, care se raportează la obiectivele de atins;
- **evaluarea normativă**, raportarea făcându-se la un grup de referinţă (clasa de elevi);
- **evaluarea autoreferenţială**, atunci când elementul de referinţă este însuşi subiectul evaluat.

e) autorul acţiunii evaluative:

- **heteroevaluare -** evaluare realizată de o altă persoană;
- **autoevaluare** (evaluare reflexivă).

f) axa temporală la care se raportează:

- **evaluarea iniţială**, care se face la începutul unei etape de instruire prin teste docimologice, concursuri etc.;
- **evaluarea continuă**, care se face în timpul secvenţei de instruire prin tehnici curente de ascultare şi teze;
- **evaluarea finală**, care se realizează la sfârşitul unei perioade de formare prin teste docimologice, examene etc.

În mod curent în educaţia românească sunt semnalate ca funcţionale două strategii de evaluare principale şi larg utilizate: evaluarea sumativă (cumulativă) şi evaluarea formativă (sau continuă). I. T. Radu atrage atenţia că o condiţie esenţială a conceperii unui proces didactic riguros şi eficient o constituie îmbinarea optimă a acestor strategii cu evaluarea iniţială, elementul ce asigură legătura între starea precedentă şi ceea ce vom realiza în viitor.

Bibliografie:

1. Ion T. Radu ,2009- ”Evaluarea în procesul didactic”, ed. Didactică și pedagogică
2. Stoica, Adrian, 2001- ”Evaluarea progresului școlar”, ed. Humanitas Educațional

Planificarea conținuturilor instructiv-educative din grădiniță în formă integrată

Prof. Pall Susana-Florina
Grădinița cu program prelungit „Piticii Isteți”, Zalău

Noul Curriculum pentru învăţământul preşcolar aduce ca element de noutate *proiectarea conținuturilor instructiv-educative sub forma activităţilor integrate*. Prin activitate integrată înţelegem un demers global, coerent, concentrat pe un scop comun, în care graniţele dintre categoriile de activităţi dispar, activitatea desfăşurându-se după un scenariu unitar, în scopul investigării unei teme. Acest tip de demers asigură un plus în educarea şi instruirea copiilor. Aceste activităţi ample, care reunesc conţinuturi din ştiinţe şi domenii diferite, înlesnesc copilului procesul înţelegerii, însuşirii şi aplicării cunoştinţelor. Astfel, se creează situaţii de învăţare optim structurate din punct de vedere logic, psihologic şi pedagogic, determinând experienţe de învăţare mai complexe, net superioare celor monodisciplinare. Prin aceste activităţi se va pune accentul pe dezvoltarea gândirii critice, pe latura calitativă a formării, pe feed-back-ul pozitiv. Integrarea se va face prin împletirea într-un scenariu bine închegat a conţinuturilor corespunzătoare ariilor curriculare implicate. În maniera activităţilor integrate, întregul program al unei zile reprezintă un tot, un întreg, având o organizare şi structurare a conţinuturilor menită să elimine graniţa dintre domeniile de învăţare. Temeiul filosofic al activităților integrate îl constituie *holismul,* adică conceperea conținuturilor informaționale ca o unitate integrată de elemente care își pierd trăsăturile secvențiale și înlesnește cuprinderea acestora în ansambluri logice, care depășesc cantitativ și calitativ caracteristicile subunităților curriculare.

În contextul educației timpurii, procesele de predare-învățare-evaluare derulate sub forma activităților integrate semnifică modul în care educatoarea integrează conținuturile mai multor domenii experențiale, exploatând resursele din mai multe centre de activitate, cu scopul atingerii obiectivelor propuse.

Planul de învățământ pentru ciclul preșcolar propune **trei** tipuri de activități integrate:

- ✓ activitate integrată care înglobează ALA+ADE+ADP;
- ✓ activitate integrată care înglobează ALA și ADE;
- ✓ activitate integrată care înglobează ADE dintr-o zi.

ALA – *Jocurile şi activităţile liber-alese* – sunt cele pe care, de regulă, copiii şi le aleg şi care îi ajută să socializeze în mod progresiv şi să se iniţieze în cunoaşterea lumii fizice, a mediului social şi cultural căruia îi aparţin, a matematicii, comunicării, a limbajului citit şi scris etc. Ele se desfăşoară pe grupuri mici, în perechi şi chiar individual și pot fi abordate în manieră integrată, cu activitățile pe domenii experiențiale și cu activitățile pentru dezvoltare personală.

ADE - *Activităţile pe domenii experiențiale* - sunt activităţi integrate sau pe discipline, desfăşurate cu copiii în cadrul unor proiecte tematice sau în cadrul săptămânilor independente, planificate în funcţie de temele mari propuse de curriculum, precum şi de nivelul de vârstă şi de nevoile şi interesele copiilor din grupă. Mijloacele de realizare sunt jocul, cu toate valenţele şi sub toate formele sale (dirijat, iniţiat de copii sau iniţiat de cadrul didactic, jocul didactic, logic, de perspicacitate, de creativitate, muzical, de mişcare etc.), povestirea, exerciţiile cu material, experimentele, construcţiile, lectura după imagini, observarea, convorbirea, povestirile create de copii, memorizările, precum şi alte mijloace, specifice didacticii, în funcţie de nevoile educaţionale ale copiilor preşcolari.

ADP – *Activităţile pentru dezvoltare personală* – includ rutinele, tranziţiile, o parte a activităților liber-alese din perioada dimineții (când este încurajată explorarea individuală a unui subiect de care este interesat copilul), activităţile de dezvoltare a înclinaţiilor personale/predispozițiilor/aptitudinilor din perioada după-amiezii

(pentru grupele de program prelungit sau săptămânal – nivel preșcolar), inclusiv activităţile opționale și extrașcolare.

Activităţile care fac parte din activităţile integrate îşi pierd statutul de activităţi de sine stătătoare, de această dată fiind elemente sau părţi componente ale unui demers global, lăsând la o parte logica lor singulară și scopul lor specific. O împletire a conţinuturilor într-o formă atractivă, flexibilă, care conduce activitatea copilului spre investigare, documentare, cercetare şi aplicarea practică a celor învăţate, se realizează prin proiectarea unei activități integrate. De aceea, pentru activitatea integrată, accentuăm faptul că se realizează un singur proiect didactic, indiferent de conţinutul acesteia. Scenariul activităţii trebuie să fie bine elaborat, să cuprindă obiectivele şi tot ce se va desfăşura în timpul activităţii (incluzând, alături de activităţile clasice de învăţare, întâlnirea de dimineaţă, elementele de joc, tranziţiile şi rutinele – toate denumite și redate în mod descriptiv şi detaliat), în ordine cronologică pentru întreg programul zilei sau pentru o parte a acestuia. Finalităţile activităţii integrate sunt selectate din listele de comportamente care vizează dimensiunile dezvoltării, iar obiectivele operaţionale vor constitui un set unitar şi restrâns de 4-5 obiective, cu referire directă la experienţele de învăţare vizate.

Activităţile integrate în grădiniţă prezintă o serie de *avantaje,* atât pentru procesul instructiv-educativ în ansamblul său, cât și pentru cei doi vectori educaționali implicați**.** Pentru copil, activitățile integrate sunt benefice în sensul că:

- dobândeşte cunoştinţe profunde şi solide;
- identifică mai uşor relaţiile dintre idei şi concepte;
- face corelaţii între temele abordate în grădiniţă şi cele din afara ei, permițând valorificarea cunoștințelor dobândite în contexte informale și nonformale în cadrul activității formale, prin realizarea corespondențelor necesare;
- parcurge teme care-l interesează şi le studiază mai mult timp;
- se încurajează comunicarea;
- învaţă să rezolve sarcini prin cooperare;
- se formează sentimentul de apartenenţă la grup;
- devine mai responsabil în procesul învăţării;
- încurajează copiii să producă idei originale pentru activităţi.

Pentru cadrul didactic, activitățile integrate aduc un plus de valoare prin aceea că :

- stimulează interesul pentru abordarea unor noi conţinuturi şi metode;
- utilizează o varietate de activităţi pentru a prezenta tema în profunzime;
- promovează interdisciplinaritatea, facilitând transferul între domeniile de conținut;
- asigură trăinicie cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor prin conexiunile realizate, prin transferul experienţelor de cunoaștere, prin recombinarea acestora;
- asigură interdependența dintre domeniile de dezvoltare a copilului și conținuturile curriculare;
- îşi organizează mai bine planificarea;
- oferă oportunitatea de a-și pune în valoare competențele și creativitatea;
- permite fiecărei educatoare, sau echipe de educatoare, punerea în valoare a propriei experienţe didactice, prin activităţi educative cu caracter integrat şi cu o abordare complexă a conţinuturilor;
- fiecare dintre situaţiile de învăţare proiectate şi desfăşurate în cadrul activităţii integrate contribuie la explicitarea, analiza, rezolvarea temei activităţii;
- include valenţele formative ale curriculumului integrat ca model de proiectare curriculară.

Ca orice aspect al realității, și această abordare integrată a conținuturilor poate prezenta unele *dezavantaje*, mai ales sub aspectul proiectării acestora, cum ar fi:

- poate fi considerată o abordare cronofagă, întrucât solicită resurse suplimentare de timp pentru armonizarea aspectelor de conținut vizate;
- presupune găsirea resurselor materiale suplimentare pentru susținerea experiențelor de învățare;
- poate conduce la generalizări defectuoase, în cazul lipsei de experiență a cadrului didactic;
- poate fi o activitate disparată, în loc de una integrată, dacă elementele de legătură, tranzițiile, nu sunt făcute în acord cu scopul general, cu tema generală abordată.

Reușita predării integrate a conținuturilor în grădinită ține, în mare măsură, de gradul de structurare a conținutului proiectat într-o viziune unitară, țintind anumite finalități. Învățarea într-o manieră cât mai firească, naturală pe de-o parte și, pe de altă parte, învățarea conform unei structuri riguroase, sunt extreme care trebuie să coexiste în curriculumul integrat. De reținut este faptul că preșcolarii trebuie să învețe într-o manieră integrată, fiecare etapă de dezvoltare fiind strâns legată de cealaltă. Activitățile integrate sunt oportune în acest sens, prin ele aducându-se un plus de lejeritate și mai multă coerență procesului de predare-învățare, punând un accent deosebit pe joc ca metodă de bază a acestui proces. Activitatea integrată se dovedește a fi o soluție pentru o mai bună corelare a activităților de învățare cu viața societății, cultura și tehnologia didactică.

Bibliografie:

1. Anghelache , V- *Metodica activităților instructive-educative din grădiniță, Ghid pentru examene de definitivat și grade didactice*, EDP, 2017;
2. Ionescu, M., (coord.), Anghelescu, C., Boca, C., și alții-*Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani*, editura Vanemonde, București, 2010;
3. Stan, L. - *Dezvoltarea copilului și educația timpurie*, Editura Polirom, Iași, p. 90, 2016;
4. Curriculum pentru educație timpurie 2019.

BUNE PRACTICI ÎN CADRUL ACTIVITĂTILE EXTRAȘCOLARE

Péterfi Antónia – Imola
Școala Gimnazială Tompa László – Odorheiu Secuiesc

Învăţarea reprezintă o formă fundamentală a activităţii umane. Unele ţări demonstrează că situaţiile de învăţare structurate pe cooperare, interactiv sunt mai eficiente decât cele tradiţionale.

Rolul şcolii şi al cadrului didactic este acela de a furniza cele mai valoroase activităţi extracurriculare pentru dezvoltarea elevului şi a-l îndruma spre acestea.

Scopul activităţilor extraşcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activităţi cât mai variate şi bogate în conţinut, cultivarea interesului pentru activităţi socio-culturale, facilitarea integrării în mediul şcolar, oferirea de suport pentru reuşita şcolară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale şi corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale.

Sunt profesor primar și am încercat să dezvolt elevile mele un mod conștient. În clasa mea activitățile extrașcolare sunt ținute zilnic. Am oferit pentru elevii mei un fel de program „Școală după școală”. Aceste activități sunt altfel, adică din partea mea este voluntariat, dar merită pentru că dezvoltă multilaterală personalității elevilor.

Obiectivele acestor activități sunt variate și dezvoltă cele opt competențe cheie ale elevului.

Aceste activități conţin activităţi de învăţare, pregătiri pentru concursuri şi activităţi ludice. Scopul acestori activității este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activităţi cât mai variate şi bogate în conţinut, cultivarea interesului pentru activităţi socio-culturale, facilitarea integrării în mediul şcolar, oferirea de suport pentru reuşita şcolară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale şi corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. În cadrul acestori activități sunt atrași și copii timizi, dar și cei impulzivi.

Activitățile petrecute împreună sunt foarte prețioase. Am învățat pentru elevii mei niște technici de învățare, și cu folosirea acestori technici însușite ei învață cu ușurință, fiecare în ritm propriu. Aceste technici ajută pentru ei atât la memorizarea cuvintelor străine cât și rezolvarea diferite probleme matematice. După terminarea temelor urmează activitățile ludice.

1.1. Învățarea învățării



1.2. Învățarea învățării

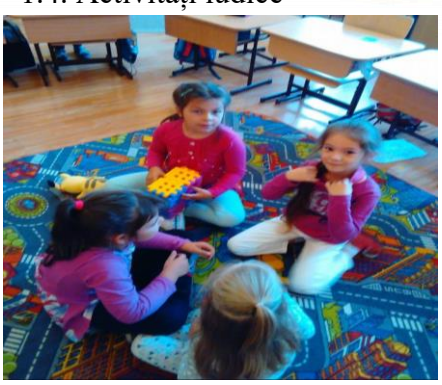


Elevii mei joacă cu interes jucăriile care ajută la dezvoltarea memoriei, concentrației, atenției, dar și cu jucării care contribuie la soțializarea lor prin respectarea regurilor. Văzând că elevii joacă din suflet, am cerut ajutorul directorului ca să învață pentru ei șah. Jocul șah a devenit cea mai plăcută jucărie din viața lor. Șahul e mai mult decât un joc simplu, promovează imaginația și creativitatea, dezvoltă gândirea logică, memoria, concentrația, atenția, aptitudinile matematice, începând cu orientarea pe o tablă cu două dimensiuni, până la calcularea unor combinații mai simple sau mai complicate și la analiza logică.

1.3. Activități ludice



1.4. Activități ludice



Începând le luna aprilie împreună cu o colegă, avem săptămânal 2 ore de educaţie rutieră. Elevilor le place foarte mult la pregătiri practice, exersarea traseului de îndemânare avem şi concursuri, lucrăm împreună cu poliţistii rutieri din oraş. În fiecare an școlar facem plimbări în orașul nostru. În aceste plimbări observăm frumusețiile orașului, și învățăm mult despre reguri de circulație pe drumuri publice. Aici copiii cunoaşte semnele de circulaţie, învață să respecte regulile de circulaţie, face cunoștință drepturile şi îndatoririle pe care le au pietonii şi conducătorii de autovehicule, în concluzie învață să-şi apere viaţa.

În fiecare an organizăm excursii școlare și plimbări în natură. Excursiile au caracter atât turistic, cât şi recreativ, oferă copiilor ocazia de a ieşi din perimetrul local şi de a cunoaşte şi alte locuri (există destui copii care nu au ieșit din oraș). Reprezintă un mijloc didactic de mare importanţă în raport cu dezvoltarea cognitivă şi afectivă a copilului, oferă copiilor posibilitatea să observe, să cerceteze, să cunoască în mod direct o mare varietate de aspecte din natura, de ordin biologic despre mediul natural şi factorii de mediu. Contribuie la educarea şi dezvoltarea simţului estetic, trezeşte dragostea pentru natura si respectul pentru frumusetile ei, stimulează curiozitatea şi spiritul de echipă al copiilor, aceştia întipărindu-şi în memorie unele aspecte care poate vor fi de neuitat pentru ei, şi le vor întipări în memorie pentru tot restul vieţii.

1.3. Activități de educație rutieră



1.4. Activități de educație rutieră



În urma plimbărilor, a excursiilor în natură, copiii pot reda cu mai multă creativitate şi sensibilitate, imaginea realităţii, în cadrul activităţilor de desen şi modelaj, iar materialele pe care le culeg, sunt folosite în activităţile practice, în jocurile de creaţie.

1.5. Jocul în aer liber

1.6. În parcul Dino





Am organizat și diferite excursii unde am întâlnit cu partenerii noștrii. Aici am desfășurat activități comune. Călătoria a fost împletită cu emoții (există destui copii care nu au călătorit cu tren), pentru că deplasarea am făcut cu trenul. În timpul călătoriei am învățat cum trebiue să comportăm. Am mai organizat excursii la Cetatea din Șighișoara, la Târgu Mureș, la Râșnov. Vizitele au fost programate la muzee, monumente și locuri istorice, case memoriale și la grădina zoologică. Am învățat mult despre mediul înconjurător.

1.7. Activități în natură



1.7. Activități în natură



1.9. Pregătiri pentru concursuri



1.10. Pregătiri pentru concursuri



Am realizat și multe proiectele educaţionale şi parteneriatele încheiate cu alte şcoli, ajută elevii să intre în contact direct cu problemele noi ale sau comunităţii din care fac parte.(Proiectul Educaţional Naţional - Festivalul „Serbările primăverii”, Proiectul Naţional „Și noi suntem Flori” etc).

Am realizat și diferite serbări, care reprezintă un necesar izvor de satisfacţie, bucurii, creează buna dispoziţie. Serbările pot lua forme variate, de la solemna evocare istorică la un vesel carnaval. La pregătirea şi realizarea serbărilor, copiii participă cu însufleţire şi dăruire, din dorinţa de a oferi spectatorilor momente de ţinută estetică, distracţie, satisfacţie, făcându-le viaţa mai frumoasă, mai plină de sens. Serbarea este

modalitatea eficientă de cultivare a înclinaţiilor artistice ale copiilor contribuind la dezvoltarea armonioasă a personalităţii copiilor.

Diversitatea activităţilor extraşcolare oferite creşte interesul elevilor pentru şcoală şi pentru oferta educaţională.

Activităţile extracurriculare îmbină munca individuală cu munca în echipă şi în colectiv, dezvoltă copiilor o motivaţie intrinsecă, implică întreg colectivul, elevul devine obiect şi subiect al actului de instruire şi educare, îmbină armonios învăţarea individuală cu învăţarea socială, stabilesc relaţii de colaborare şi comunicare între membrii unui grup, elevii învaţă să trăiască în grup şi să aparţină unui grup.

Portofoliul, metodă complementară de evaluare

Prof.înv.primar: Nevodar Irina- Elena
Școala Gimnazială Bilciurești, Dâmbovița

Evaluarea este o componentă a procesului instructiv-educativ și reprezintă totalitatea activităților prin care se colectează, organizează și interpretează datele obținute în urma aplicării unor tehnici, metode și instrumente de măsurare, elaborate în conformitate cu obiectul și tipul evaluării.

Dintre cele trei componente ale spiralei educației (predare- învățare- evaluare), evaluarea este considerată un subiect sensibil în orice sistem de învățământ deoarece efectele acțiunilor evaluative se fac simțite nu numai în interiorul sistemului educațional, ci și în afara lui. Între cele trei elemente mai sus menționate există o relație de interdependență, fiecare dintre ele realizându-se prin raportarea la cealaltă

Evaluarea își dovedește necesitatea din cel puțin trei perspective: a cadrului didactic responsabil de formarea elevilor, a elevilor și a societății ca beneficiară a produselor sistemului educațional.

Din perspectiva profesorului, evaluarea este utilă deoarece prin intermediul ei profesorul poate obține informația privind calitatea prestației sale didactice având posibilitatea de a găsi acele măsuri care să eficientizeze stilul de învățământ pe care-l promovează.

Din perspectiva elevului, evaluarea are un impact considerabil asupra acestuia. Astfel, ea orientează și dirijează activitatea de învățare a acestuia, oferă posibilitatea cunoașterii gradului de îndeplinire a sarcinilor școlare, determină efectele pozitive în planul însușirii temeinice a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor prin repetare și sistematizare.

Alături de metodele tradiționale, astăzi se utilizează la clasă și metodele alternative sau complementare de evaluare a căror pondere devine tot mai răspândită în paleta activităților evaluative desfășurate la nivelul sistemului de învățământ. Dar aceste metode de evaluare nu au fost concepute pentru a le înlocui pe cele clasice, ci din dorința de a face evaluarea mai flexibilă, chiar atractivă atât pentru evaluatori, cât și pentru cei evaluați.

Spre deosebire de metodele tradiționale care realizează evaluarea rezultatelor obținute pe un timp scurt, metodele alternative prezintă cel puțin două caracteristici: pe de o parte realizarea evaluării rezultatelor este în strânsă legătură cu învățarea , iar pe de altă parte, ele privesc rezultatele școlare obținute pe o perioadă de timp mai îndelungată, care vizează formarea unor capacități, dobândirea de competențe. (apud. Dumitriu C., 2003)

M. Pavelescu consideră că evaluarea alternativă urmărește "*să permită corelații interdisciplinare, să verifice și să dezvolte capacități, competențe și schimbări în planul intereselor atitudinilor."(*Pavelescu M., 2010, p.325)

Portofoliul reprezintă un instrument de evaluare, flexibil și complex, care conține o "arhivă" (M. Bocoș, 2017, p.337.), o colecție de informații referitoare la performanțele, competențele teoretice și practice ale unui elev, care-i determină progresul la o anumită disciplină.

În opinia lui C. Cucoș, portofoliul se prezintă "ca o metodă de evaluare complexă, longitudinală" (C. Cucoș, 2008, p.133.), deoarece acesta este un produs complex format din elemente diferite care pot forma subiectul unor evaluări. I.Cerghit menționa faptul că portofoliul cuprinde "o selecție dintre cele mai bune lucrări personale ale elevului care îl reprezintă și care pun în evidență progresele sale." (I. Cerghit, 2002, p.315.)

Pentru a putea folosi portofoliul în scop evaluativ, trebuie să parcurgem o serie de etape în realizarea acestuia:

1. Scopul pentru care se solicită elevului să realizeze un portofoliu trebuie bine precizat, astfel încât să indice clar ce lucrări sau produse ale activității elevului vor fi selectate, cine le va selecta și cine va

contribui la realizarea lor. Tot aici trebuie stabilite și produsele care sunt solicitate și intervalul de timp pe care elevul îl are la dispoziție pentru a le realiza;

2. Obiectivele educaționale care vor fi avute în vedere în contextul evaluării prin portofoliu, dar și conținuturile care vor fi acoperite trebuie clar precizate;
3. Profesorul trebuie să precizeze care sunt piesele obligatorii care vor fi incluse în portofoliu și va trebui să construiască o schemă de corectare și de notare;
4. Profesorul trebuie să monitorizeze modul de realizare a portofoliului și să ofere feedback elevului pe parcursul pregătirii acestuia;
5. Evaluarea propriu-zisă a portofoliului se realizează prin aplicarea unei scheme de corectare elaborată de profesor și presupune combinarea rezultatelor pentru fiecare piesă din portofoliu într-un punctaj sau calificativ.

Crenguța Oprea (2008, p.258.) identifică următoarele componente care fac parte din structura unui portofoliu:

- Coperta care conține titlul, tema și numele celui care l-a realizat;
- Sumarul care include titlul fiecărei fișe și numărul paginii la care se regăsește;
- Argumentul care prezintă ce lucrări cuprinde portofoliul și importanța fiecăreia;
- Lucrările pe care le face elevul individual sau în grup: rezumate, fișe individuale, teme, probleme rezolvate, etc.;
- Curiozități, elemente umoristice referitoare la tema aleasă;
- Teste și lucrări ;
- Fotografii realizate de către elevi, decupaje din reviste, reproduceri de pe internet, etc.

Portofoliul se compune în mod normal din materiale obligatorii și opționale, selectate de către elev și /sau de profesor și care fac referire la diferite obiective și strategii cognitive. Portofoliul este relevant pentru creativitatea elevilor, iar profesorul trebuie să dea dovadă de flexibilitate, apreciind elementele suplimentare introduse de către elev în portofoliu. Pentru a avea succes în demersul de utilizare a portofoliului, trebuie stabilită o temă care să-l conducă pe elev la alte surse de informare decât cele utilizate la școală. Tema și sursele de informare recomandate trebuie să sensibilizeze elevul și să-i stârnească interesul pentru tema dată.

Evaluarea portofoliului se face încă de la începutul anului, prin anunțarea obiectivelor învățării și a structurii acestuia. Profesorii și elevii cad de acord asupra produselor pe care trebuie să le conțină portofoliul și să dovedească îndeplinirea obiectivelor învățării. Atunci când elevul își prezintă portofoliul, profesorul realizează de obicei un interviu cu acesta, trecând în revistă lucrările anexate, analizând atitudinea lui față de munca depusă, lăudându-l pentru lucrurile bune și ajutându-l să se concentreze asupra aspectelor care trebuie îmbunătățite. Fiecare produs din portofoliu poate fi evaluat din punct de vedere *cantitativ* (număr de pagini), dar mai ales *calitativ* (creativitatea produsului, elemente aduse noi, etc).

Portofoliul are o serie de *avantaje* care îl diferențiază de alte metode de evaluare, fie tradiționale, fie moderne:

- E un instrument flexibil, ușor adaptabil la specificul disciplinei, clasei și condițiilor concrete ale activității;
- Permite aprecierea unor tipuri variate de rezultate școlare și a unor produse care nu fac obiectul niciunei evaluări;
- Portofoliul ca metodă de evaluare poate fi asociat cu tendințele de a-l situa pe elev în centrul activității educaționale și cu nevoia de întrepătrundere a activităților de predare, învățare și evaluare;
- Prin varietatea pieselor ce pot fi incluse în portofoliu, profesorul se poate asigura că fiecare elev poate demonstra că deține achizițiile minime necesare pentru a trece la următoarea etapă de pregătire;

- Dezvoltă capacitatea elevilor de a se autoevalua, aceștia devenind auto-reflexivi asupra propriei munci și asupra progreselor înregistrate;
- Nu include stări emoționale negative, evaluarea având ca scop îmbunătățirea activității și a achizițiilor elevilor;
- Implică mai activ elevul în propria evaluare și în realizarea unor materiale care să-l reprezinte cel mai bine;

Contribuie la :

a) Dezvoltarea capacității de autoevaluare;
b) Formarea și dezvoltarea competențelor metacognitive;
c) Dezvoltarea capacității de a utiliza, asocia, transfera diverse cunoștințe;
d) Dezvoltarea încrederii în propriile forțe etc..

Ca toate celelalte metode de evaluare, portofoliul are o serie de *limite* pe care profesorul trebuie să le conștientizeze atunci când optează pentru o strategie de evaluare:

a) Nu poate fi evaluat repede și ușor;
b) Riscul preluării unor sarcini specifice elaborării portofoliului de către părinți;
c) Structura rigidă a portofoliului și a criteriilor de evaluare pot submina validitatea acestuia, mai ales dacă scopul utilizării sale este formarea abilităților de autoevaluare.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bocoș, M (coord) (2017). *Didactica disciplinelor pedagogice: un cadru constructivist*. Ed. a 4-a, rev. Pitești: Paralela 45.
2. Cerghit, I. (2002). *Sisteme de instruire alternative şi complementare. Structuri, stiluri,strategii*,. București: Editura Aramis.
3. Cucoș, C. (2008). *Teoria și metodologia evaluării.* Iași: Editura Polirom.
4. Dumitriu, C. (2004). *Teoria şi metodologia evaluării*. București: EDP.
5. Oprea, C. 2008. *Strategii didactice interactive,* ediția a 3-a. București: EDP

Predarea integrată în învățământul preșcolar

Ed. Stanca Mariana
G.P.P. Cozia ,Rm. Valcea

Schimbările produse în cadrul societăţii la trecerea în noul mileniu au generat modificări şi în domeniul educaţiei, care nu putea să rămână pasivă la provocările lansate în toate sferele existenţiale.Abordarea interdisciplinară a conținuturilor educaționale este astăzi o provocare și în același timp un imperativ pentru cadrele didactice și pentru toate nivelele de școlaritate. Mult teoretizată, interdisciplinaritatea are în contextul educațional actual șanse sporite de abordare, odată cu asimilarea în practică școlară a noii viziuni educaționale propuse prin reforma învățământului. Atât reforma de orientare, cât și cea de structura și de conținut, susțin interdisciplinaritatea că un principiu de organizare și desfășurarea a procesului educațional.

Predarea integrată a cunoștințelor este considerată o metodă, o strategie modernă, iar conceptul de activitate integrată se referă la o activitate în care se abordează metodă în predarea – învățarea cunoștințelor. Această manieră de organizare a conținuturilor învățământului este oarecum similară cu interdisciplinaritatea, în sensul că obiectul de învățământ are că referință nu numai o disciplină științifică, ci o tematică unitară, comună mai multor discipline.

Predarea integrată a cunoștințelor nu poate fi definită ușor și nici suficient de riguros în același timp. Această datorită faptului că este o noțiune dinamică care suferă mereu modificări.

În funcţie de ce anume integrăm (cunoştinţe, deprinderi, competenţe, valori, atitudini, metodologii de lucru) şi cât de mult integrăm putem distinge câteva niveluri în abordarea integrată a curriculum-ului:

- monodisciplinaritatea
- multidisciplinaritatea
- interdisciplinaritatea
- transdisciplinaritatea

Integrarea este, aşadar, un proces divers şi complex, care merge progresiv de la modelul clasic disciplinar până la disoluţia totală a barierelor disciplinare– transdisciplinaritatea.

Activităţile integrate sunt de patru feluri în funcţie de elementele de conţinut. Astfel, avem:

- activitate integrată care cuprinde toate activităţile din cadrul unei zile;
- activitate integrată care integrează ALA (activităţi liber alese) și ADE (activităţi pe domenii experienţiale);
-activitate integrată care cuprinde ADE dintr-o zi;
-activitate integrată în care sunt înglobate mai multe domenii experienţiale, indiferent de programul zilei.

Integrarea se va face prin împletirea într-un scenariu bine închegat a conţinuturilor corespunzătoare ariilor curriculare implicate. În maniera activităţilor integrate întregul program al unei zile reprezintă un tot, un întreg, având o organizare şi structurare a conţinuturilor menită să elimine graniţa dintre domeniile de învăţare.

Abordarea integrată este o împletire a conţinuturilor într-o formă atractivă, flexibilă, care conduce activitatea copilului spre investigare, documentare, cercetare şi aplicarea practică a celor învăţate.

În activităţile integrate accentul va cădea pe activităţile de grup şi nu pe cele frontale, copiii fiind încurajaţi în permanenţă să se manifeste, să-şi exprime ideile, să interpreteze date, să facă predicţii, să-şi asume roluri şi responsabilităţi, şi mai ales, „să facă”, „să trăiască împreună cu ceilalţi” şi „să devină” parte integrantă a comunităţii.

Un aspect important ce trebuie precizat legat de proiectarea şi planificarea activităţilor de tip integrat este faptul că activităţile care fac parte din activitatea integrate îşi pierd statutul de activitate de sine stătătoare, acestea fiind părţi componente ale unui demers global. Activitatea integrată se dovedeşte de a fi o soluţie pentru o mai bună corelare a activităţilor de învăţare cu viaţa societăţii, cultura şi tehnologia didactică.

Cultivarea unor trăsături cum ar fi curiozitatea, admiraţia, imaginaţia, gândirea critică, spontaneitatea și plăcerea în experienţele estetice se realizează pe calea predării.
Procesul educaţional trebuie să fie creativ, interdisciplinar, complex, să-i stimuleze pe copii în vederea asimilării informaţiilor.
Pentru a fi posibilă abordarea în manieră integrată, educatoarea stabileşte clar, precis obiectivele şi conţinuturile activităţilor zilnice, iar pe baza acestora concepe un scenariu cât mai interesant al zilei.
În vederea realizării obiectivelor propuse pentru fiecare domeniu experienţial se gândeşte atent repartizarea sarcinilor activităţilor zilnice la fiecare sector de activitate. Integrarea conţinuturilor are două dimensiuni: orizontală şi verticală.
-Integrarea orizontală reuneşte într-un ansamblu coerent două sau mai multe obiecte de studiu aparţinând unor domenii curriculare diferite. De ex: integrarea cunoaşterii mediului, a educaţiei pentru societate, a educării limbajului, educaţiei fizice, în studierea unei teme ca „ Sănătatea – o comoară de preţ”,
- Integrarea verticală reuneşte într-un ansamblu coerent două sau mai multe obiecte de studiu, aparţinând aceluiaşi domeniu (DŞ, DLC, DOS, DEC; DPM). Ex: integrarea educaţiei pentru societate cu activităţile practice în realizarea unor teme ca: „În lumea copiilor” (lectură după imagini, confecţionare de felicitări- activitate pe grupe) „Drepturile şi obligaţiile mele” (lectura educatoarei – Drepturile copilului, confecţionare „Cartea copilăriei”), „ Fructele - vitamine pentru pitici” (Alfabetul vitaminelor – memorizare, colaj – Vitamine pentru mine), „Vitejia strămoşilor noştri” (Lectura educatoarei – „ Strămoşii noştri, dacii”, confecţionare – costum popular), etc.

Un copil își manifestă spiritul creativ atunci când: se implică activ în procesul de formare și învățare, adoptă o atitudine activă și interactivă; explorează mediul și găsește soluții personale; problematizează conținuturile și face descoperiri; elaborează produse intelectuale unice etc. Acest fenomen al creativității trebuie să-l urmărim și să-l dezvoltăm în permanență , fără a-l bloca.Activitatea integrată se dovedește a fi o solutie pentru o mai bună corelare a activităților de învățare cu societatea, cultura și tehnologia didactică. Ea lasă mai multă libertate de exprimare și acțiune atât pentru copil cât și pentru educatoare.Prin aceste activități se aduce un plus de lejeritate și mai multă coerență procesului didactic, punându-se accent pe joc ca metoda de baza a acestui proces.

Bibliografie:

Borţeanu, L; Brănişteanu, R.; Breben, S. ş.a, Curriculum pentru învăţământ preşcolar (2009), Bucureşti: Editura Didactică Publishing House.
Ciolan, L.(2003), Dincolo de discipline. Ghid pentru învăţarea integrată/crosscurriculară, Bucureşti, „Centrul “Educaţia 2000+”, Bucureşti
Gurlui, I.; Andreescu, L. (2014), Ghid metodic: Activităţi integrate în grădiniţă. Piteşti: Editura Carminis.
Păişi; Lăzărescu, M.; Ezechil, L. (2011), Laborator preşcolar-ghid metodologic (Ediţia a IV-a revizuită), Bucureşti: Editura V& I Integral.
Păun, E.; Iucu, R. (2002), Educaţia preşcolară în România, Iaşi: Editura Polirom.

Educație incluzivă și drepturi egalitare

Prof. Învățământ Preșcolar: Stanciu Mariana-Alina
Grădinița cu Program Normal Numărul 8, Ploiești

Educația incluzivă și drepturile egale în educație sunt aspecte fundamentale pentru o societate echitabilă și progresivă. Educația incluzivă se referă la un sistem educațional care acceptă și susține diversitatea de abilități, nevoi și caracteristici ale elevilor. Aceasta implică crearea unui mediu în care toți elevii, indiferent de diferențele lor, se simt acceptați, respectați și sprijiniți în dezvoltarea lor.

Drepturile egale în educație se referă la garantarea accesului la educație de calitate pentru toți, fără discriminare sau excludere pe baza originii sociale, a etniei, a sexului, a religiei, a abilităților sau a altor caracteristici. Aceasta înseamnă asigurarea că fiecare individ are șanse egale de a beneficia de oportunitățile educaționale și că nu există obstacole care să împiedice accesul la educație sau să limiteze progresul în cadrul sistemului educațional.

În primul rând, implementarea educației incluzive și a drepturilor egale în educație necesită angajamentul ferm al instituțiilor educaționale, al comunității și al societății în ansamblu. Aceasta poate implica adaptarea curriculumului, formarea profesorilor pentru a lucra cu o diversitate mai mare de elevi, asigurarea accesului la resurse și tehnologii adecvate, precum și promovarea unei culturi a respectului și a acceptării în școli și în comunitate.

De exemplu, o societate care investește în educație incluzivă și drepturi egale în educație nu numai că oferă șanse echitabile pentru fiecare individ, dar și se îmbogățește din diversitatea și perspectivele multiple aduse de către fiecare membru al său.

În al doilea rând, educația incluzivă se concentrează pe crearea unui mediu educațional care să fie accesibil și să răspundă nevoilor diferite ale tuturor elevilor, indiferent de abilități, origine, sex, identitate de gen, orientare sexuală sau alte caracteristici. Aceasta implică: accesibilitatea fizică și tehnologică**(** asigurarea accesului la clădiri și facilități educaționale pentru persoanele cu dizabilități sau nevoi speciale, precum și furnizarea de tehnologii și instrumente adecvate pentru a sprijini învățarea); diversitatea în curriculum**(** adaptarea și diversificarea curriculumului pentru a reflecta diversitatea culturală, lingvistică și experiențială a elevilor. Aceasta poate include abordarea subiectelor care reflectă o gamă largă de perspective și experiențe sociale); formarea continuă a cadrelor didactice(o pregătire a profesorilor pentru a lucra cu o varietate de elevi, inclusiv înțelegerea nevoilor specifice ale acestora și dezvoltarea strategiilor adecvate pentru a răspunde la aceste nevoi); sprijin individualizat(furnizarea de sprijin individual pentru elevi, fie că este vorba de susținere educațională, consiliere sau alte resurse necesare pentru a le permite să-și atingă potențialul maxim), promovarea unui mediu incluziv(dezvoltarea unei culturi școlare care să sărbătorească diversitatea și să promoveze respectul, înțelegerea și acceptarea diferențelor între elevi).

De asemenea, în ceea ce privește drepturile egale în educație, acestea implică eliminarea barierelor care pot împiedica anumiți elevi să aibă acces la oportunități educaționale sau să beneficieze de acestea în mod egal. Acest lucru poate însemna: accesul universal la educație(garantarea că toți copiii au acces la educație de calitate, inclusiv cei din medii defavorizate sau marginalizate), absența discriminării(combaterea discriminării pe bază de rasă, etnie, religie, gen, orientare sexuală sau orice altă caracteristică în cadrul sistemului educațional), oportunități egale(asigurarea că toți elevii au șanse egale de a accesa resursele și oportunitățile educaționale, indiferent de originea lor sau de alte factori de identitate), suport pentru diversitate(crearea unui mediu care să sărbătorească și să sprijine diversitatea, recunoscând și valorizând contribuțiile aduse de fiecare elev în cadrul comunității educaționale).

În al treilea rând, implementarea acestor concepte necesită o abordare holistică, implicând colaborarea între factorii de decizie, profesori, părinți și comunitate pentru a crea un sistem educațional care să ofere un sprijin solid și egal pentru toți elevii.

Educația incluzivă reprezintă un angajament profund pentru a crea un mediu educațional care să fie accesibil și să răspundă nevoilor diversificate ale tuturor elevilor, indiferent de diferențele lor. Iată câteva aspecte-cheie: a**ccesibilitatea fizică și tehnologică(e**ducația incluzivă se concentrează pe asigurarea că spațiile educaționale sunt accesibile pentru toți elevii, inclusiv cei cu dizabilități fizice. De asemenea, implică furnizarea de tehnologii și instrumente adecvate pentru a sprijini învățarea, cum ar fi dispozitive de asistență sau software specializat), d**iversitatea și adaptarea curriculumului**(curriculumul ar trebui să fie adaptabil pentru a răspunde la nevoile diferite ale elevilor. Aceasta poate implica modificări în metodologiile de predare sau în conținutul lecțiilor pentru a se potrivi mai bine diversității de învățare a elevilor), **sprijinul individualizat**(educația incluzivă recunoaște că fiecare elev are nevoi și ritmuri diferite de învățare. Astfel, oferă sprijin individualizat pentru a asigura că fiecare elev își poate atinge potențialul maxim), f**ormarea cadrelor didactice(pr**ofesorii joacă un rol crucial în implementarea educației incluzive. Prin urmare, pregătirea și formarea lor continuă pentru a lucra cu o gamă largă de elevi și pentru a înțelege nevoile acestora sunt aspecte esențiale), p**arteneriatul cu comunitatea și părinții(i**mplicarea comunității și a părinților în procesul educațional este importantă în educația incluzivă. Comunitatea poate oferi sprijin suplimentar, iar părinții pot contribui la înțelegerea nevoilor specifice ale copiilor lor), c**ultură a respectului și a acceptării(e**ducația incluzivă promovează o cultură în care diversitatea este sărbătorită și respectată. Încurajează toleranța, empatia și înțelegerea reciprocă între elevi, creând astfel un mediu propice învățării).

Implementarea educației incluzive necesită o abordare holistică și colaborarea între diferiți actori în domeniul educației și în comunitate pentru a asigura că fiecare elev primește sprijinul și resursele necesare pentru a reuși în sistemul educațional. Este un efort continuu și evolutiv, care se adaptează în permanență pentru a răspunde nevoilor și schimbărilor în societate.

De exemplu, educația incluzivă reprezintă un angajament profund pentru a crea un mediu educațional care să fie accesibil și să răspundă nevoilor diversificate ale tuturor elevilor, indiferent de diferențele lor, iar **accesibilitatea fizică și tehnologică, inseamnă că e**ducația incluzivă se concentrează pe asigurarea că spațiile educaționale sunt accesibile pentru toți elevii, inclusiv cei cu dizabilități fizice. De asemenea, implică furnizarea de tehnologii și instrumente adecvate pentru a sprijini învățarea, cum ar fi dispozitive de asistență sau software specializat și d**iversitatea și adaptarea curriculumului, c**urriculumul ar trebui să fie adaptabil pentru a răspunde la nevoile diferite ale elevilor. Aceasta poate implica modificări în metodologiile de predare sau în conținutul lecțiilor pentru a se potrivi mai bine diversității de învățare a elevilor.

Implementarea educației incluzive necesită o abordare holistică și colaborarea între diferiți actori în domeniul educației și în comunitate pentru a asigura că fiecare elev primește sprijinul și resursele necesare pentru a reuși în sistemul educațional. Este un efort continuu și evolutiv, care se adaptează în permanență pentru a răspunde nevoilor și schimbărilor în societate.

Educația incluzivă și drepturile egale în educație reprezintă piloni fundamentali pentru o societate echitabilă și pentru dezvoltarea personală și socială a fiecărui individ.

În concluzie, educația incluzivă nu se referă doar la integrarea elevilor cu nevoi speciale sau dizabilități în sistemul educațional, ci la crearea unui mediu care să răspundă nevoilor diverse ale tuturor elevilor. Aceasta implică adaptarea curriculumului, formarea continuă a cadrelor didactice, furnizarea de sprijin individualizat și promovarea unei culturi a respectului și a acceptării în școli și în comunitate.

Drepturile egale în educație implică garantarea accesului la educație de calitate pentru toți, fără discriminare sau excludere pe bază de rasă, etnie, sex, religie, abilități sau alte caracteristici. Este esențial să se

asigure că toți elevii au oportunități egale de a accesa resursele și oportunitățile educaționale și că nu există obstacole care să împiedice progresul în cadrul sistemului educațional.

Implementarea acestor concepte necesită un angajament ferm și colaborarea între factorii de decizie, profesori, părinți și comunitate pentru a crea un mediu educațional care să ofere sprijin egal și solid pentru toți elevii. O societate care investește în educație incluzivă și drepturi egale în educație nu numai că oferă șanse echitabile pentru fiecare individ, dar și se îmbogățește din diversitatea și perspectivele multiple aduse de către fiecare membru al său. Este un drum continuu spre construirea unei societăți mai juste și mai incluzive, în care fiecare individ să aibă posibilitatea de a-și atinge potențialul maxim.

RAPORTUL DINTRE EDUCAȚIE ȘI PEDAGOGIE

Profesor învățământ preșcolar: Melencu Elena-Denisa
Liceul Tehnologic Baia de Fier

Ştiinţă şi practică deopotrivă, pedagogia constituie astăzi unul dintre domeniile spiritualităţii umane cu o mare influenţă asupra vieţii şi activităţii marii majorităţi a indivizilor ce constituie societatea contemporană. Având ca obiectiv de studiu educaţia ca acţiune social-umană specifică, ce urmăreşte formarea personalităţii umane în vederea integrării sale active în viaţa socială, pedagogia a apărut şi a evoluat din necesitatea orientării şi fundamentării ştiinţifice a acestui proces. Acţiunea educaţională este o relaţie teleologică în sensul că, în acest proces subiectul (agentul acţiunii) urmăreşte un scop anticipat pe plan subiectiv sub forma unui proiect privitor la succesiunea faptelor educative şi, mai cu seamă, la transformările ce urmează să le producă în personalitatea celui asupra căruia se exercită acţiunea.

Termenul de pedagogie provine din cuvintele greceşti *pais, paidos* - copil şi *agoge* - a conduce, a îndruma; deci, *paidagogos* este cel care îndrumă copiii, profesorul care se ocupă de educaţia acestora. Iniţial, sensul restrâns al noţiunii se referea la sclavul care conducea copiii la şcoală. Se ştie că printre sclavii greci erau şi bătrâni filozofi, pe care stăpânii îi foloseau pentru educaţia propriilor copii. Astfel, *paidagoghia* devine în Grecia antică, ocupaţia, *arta* sclavilor profesori, îndemânarea acestora de a-i învăţa pe copii sau pe tineri alfabetul, filozofia, limbile străine. Se observă cum pedagogia a evoluat procesual de la *îndrumare,* ca activitate a sclavului, la *artă*, ştiinţă caracterizată printr-o mare diversitate. Diversitatea disciplinelor care alcătuiesc sistemul ştiinţelor pedagogice reflectă caracterul de amplă complexitate al educaţiei şi implicit al pedagogiei ca ştiinţă a acesteia.

În lucrările de specialitate se întâlnesc câteva definiţii de referinţă ale pedagogiei.

Astfel, ea este definită ca *ştiinţa care studiază esenţa, scopul, conţinutul, metodele şi formele de organizare a acţiunii educaţionale* [4].

Ioan Bontaş defineşte pedagogia ca *ştiinţă care studiază legile educaţiei tinerei generaţii, în special, ale formării şi perfecţionării omului în general* [5], iar *Dicţionarul de pedagogie(1979)* consemnează următoarea definiţie pentru disciplina de pedagogie: *un ansamblu de cunoştinţe verificate în practică şi organizate sistematic despre fenomenul educaţiei* [6]. Sintetizând cele de mai sus, se poate conccluziona că pedagogia este ştiinţa al cărui obiect de studiu este educaţia sau pe scurt: pedagogia este ştiinţa educaţiei.

Pedagogia, ca ştiinţă a educaţiei, s-a constituit aşadar în timp, ca un sistem teoretico-aplicativ coerent, capabil să explice, să prevadă şi să controleze eficient acţiunea educaţională desfăşurată în cadrul sistemului social pe baza surprinderii şi interpretării regularităţilor şi legităţilor ce îi sunt proprii. Pedagogia îndeplineşte cerinţele formale care îi conferă statutul de ştiinţă.

Educaţia, fenomen de care se ocupă pedagogia, este definită ca obiect al reflecţiei filosofice încă din antichitate. Pedagogia s-a dezvoltat şi şi-a constituit statutul ei de ştiinţă pe baza utilizării datelor despre educaţie oferite de anumite ştiinţe (filosofie, psihologie, sociologie) şi mai ales pe baza generalizării experienţei educaţionale, pe baza utilizării rezultatelor cercetării pedagogice privind educaţia, care au condus la descoperirea legilor educaţiei şi la constituirea statutului de ştiinţă a pedagogiei.

Etimologic, termenul de educaţie provine din limba latină, prin traducerea lui *e* care înseamnă *din* şi a lui *duco, -ere* în sensul de *a scoate*. Înţelesul originar al expresiei *e duco (a scoate din)* capătă un sens derivat *a*

[4] Tudoran, D., *Sinteze de pedagogie contemporană, vol.I, Probleme fundamentale ale pedagogiei*, Editura Politică, Bucureşti, 1973, p. 61.
[5] Bontaş I., *Pedagogia pentru învăţământul superior tehnic*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1983, p. 9.
[6] * * * *Dicţionar de pedagogie, Editura Didactică şi Pedagogică*, Bucureşti, 1979, p. 323.

scoate pe copil din starea de natură, a creşte, a cultiva, a îndruma. Specialiştii conferă acest sens expresiei iniţiale, pentru a sugera drumul parcurs de copil în devenirea lui, ca rezultat al influenţelor favorabile de ocrotire, îngrijire şi sprijinire. În sensul cel mai larg, educaţia ar fi acea activitate umană constituită dintr-un ansamblu de influenţe şi acţiuni exercitate conştient, organizat şi sistematic de societate (generaţia adultă, de regulă) pentru a pregăti omul (generaţia tânără-copiii) pentru viaţă în general, pentru cea socială în special. Cu alte cuvinte, educaţia ca realitate socială permanentă, vizează în esenţă formarea personalităţii umane urmărind transmiterea şi formarea la noile generaţii a experienţei de muncă şi de viaţă, a cunoştinţelor, deprinderilor, comportamentelor. Scopul ei este formarea personalităţii umane, pregătirea acesteia pentru viaţă, pentru integrarea în activitatea socială, utilă dezvoltării societăţii.

În istoria gândirii filozofice şi pedagogice, educaţia a primit diferite definiţii.

Astfel, Aristotel consideră că educatorul este asemenea sculptorului care cioplește blocul din marmură, deci, educaţia s-ar putea asemăna cu o *cioplire*.

Erasmus din Rotterdam o consideră pe aceasta o *modelare,* educatorul modelând sufletul copilului ca pe o pastă.

Comenius compară educaţia cu grădinăritul: *asemeni grădinarului care ocroteşte planta, îi rupe frunzele şi ramurile care îi împiedică creşterea şi o hrăneşte, tot aşa educatorul îşi realizează opera sa*.

Aşadar, idealul educativ este o categorie fundamentală a pedagogiei, care semnifică finalitatea demersului educativ. El este un model anticipativ, o proiectare ideală, realizată ca rezultat al acţiunii instructiv - educative complexe şi îndelungate. De asemenea se concentrează în sine modul sau tipul de personalitate cerut în condiţiile sociale ale unei perioade pe care educaţia este solicitată să-l formeze. Înţelegând dimensiunea socială, cea educaţională şi cea pedagogică ale oricărui ideal educativ, se poate spune că acesta face legătura între ceea ce este şi ceea ce trebuie să devină omul în procesul educaţiei. Valoarea oricărui ideal educativ rezidă în concordanţa dintre posibilitate şi realitate.

BIBLIOGRAFIE

1. Bontaş I., *Pedagogia pentru învăţământul superior tehnic*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1983.
2. Nicola I., Pedagogie, *Editura Didactică şi Pedagogică*, Bucureşti, 1992.
3. Tudoran, D., *Sinteze de pedagogie contemporană, vol.I, Probleme fundamentale ale pedagogiei*, Editura Politică, Bucureşti, 1973.
4. * * * *Dicţionar de pedagogie*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1979.

Integrarea copiilor cu CES

Prof. Ghilencia Mirela Elena
Școala Gimnazială ”Petre Tudose” Mălureni

În categoria copiilor cu C.E.S. (cerinţe educative speciale) se încadrează atât copiii cu deficienţe propriu zise, cât şi copiii fără deficienţe, care manifestă inadaptare la exigenţele şcolii. În această categorie sunt incluși:

- copiii cu deficienţe senzoriale şi fizice (tulburări vizuale, tulburări de auz, dizabilităţi mintale, paralizie cerebrală);
- copiii cu deficienţe mintale, comportamentale (tulburări de conduită, hiperactivitate cu deficit de atenţie-ADHD, tulburări de opoziţie şi rezistenţă);
- copiii cu tulburări afective, emoţionale (anxietate, depresie, mutism selectiv, atac de panică, tulburări de stres posttraumatic, tulburări de alimentaţie: anorexie nervoasă, bulimie nervoasă, supra-alimentare);
- copiii cu handicap asociat;
- copiii cu dificultăţi de cunoaştere şi învăţare (dificultăţi de învăţare, sindromul Down, dislexia, discalculia, dispraxia);
- copiii cu deficienţe de comunicare şi interacţiune (tulburări din spectrul autist, sindromul Asperger, întârzieri în dezvoltarea limbajului).

Integrarea copiilor cu CES în învăţământul de masă pune în discuţie ideea de egalitate a şanselor. Prin egalitatea şanselor înţelegem procesul prin care diversele sisteme ale societăţii şi mediului sunt puse în slujba tuturor, deci și a persoanelor cu dizabilități.

Existenţa copiilor cu CES, înregistrarea și declararea lor a ridicat în învăţământ probleme dintre cele mai variate, de la forme de organizare a activităţii la clasă, la metodologia didactică, strategiile de evaluare, strategiile de predare/învăţare, diferenţierea activităţii sau a conţinuturilor învăţării, până la problem deosebite și complexe, cum ar fi segregarea sau integrarea acestor copii în învăţământul de masă.

Până nu demult, copiii care nu se ridicau la nivelul standardelor prestabilite, având dificultăți de învăţare, erau consideraţi suferinzi de boli care pot fi tratate numai într-un loc specializat. Copiii care aveau deficienţe uşoare, care mergeau la cursuri în şcoli de masă, nu beneficiau de o asistenţă psihopedagogică adecvată.

Așadar, s-au înființat şcoli şi instituţii special pentru ei. Astăzi se simte nevoia unei implicări mai mari a școlilor obișnuite, prin lărgirea obiectivelor lor, astfel încât să poată cuprinde o mai mare diversitate de elevi şi să permită înglobarea, în sistemul general, a cât mai multor copii cu cerinţe educaţionale specifice.

„Şcolile trebuie să primească toţi copii, fără nici o deosebire privind condiţiile lor fizice, sociale, emoţionale, lingvistice sau de altă natură. Acestea se referă şi la copiii cu dizabilităţi sau talentaţi, copiii străzii şi copiii care muncesc, copii din populaţii îndepărtate sau nomade, copii aparţinând minorităţilor lingvistice şi etnice…” – Declaraţia de la Salamanca, 1994

Educaţia STEM la Muzeu - îmbinarea ştiinţei cu istoria şi realitatea

Prof.înv. primar Moț Cornelia Alina

Într-o lume condusă de tehnologie, STEM reprezintă soluţia pentru o educaţie conectată la realitatea actuală, care priveşte spre viitor. Această metodă îşi propune pomovarea şi utilizarea unor metode de predare bazate pe explorare, investigare şi anchetă, pentru a implica elevii activ şi a-i determina să fie parte la propria învăţare. Metodologia STEM este prescurtare din limba engleză pentru Ştiinţă, Tehnologie, Inginerie şi Matematică- este bazată pe învăţarea integrată a tuturor disciplinelor ştiinţifice şi se caracterizează prin a fi o metodă activă, aplicată, constructivistă, şi de a învăţa prin „a face". STEAM este o nouă abordare a filozofiei STEM ce recunoaşte valoarea artelor atât în dezvoltarea armonioasă a individului cât şi a societăţii umane

Educaţia STEAM contribuie la îmbunătăţirea motivaţiei elevilor, la dezvoltarea abilităţilor cognitive, la rezolvarea de probleme şi la stimularea gândirii critice, precum şi la formarea abilităţilor necesare pentru menţinerea unei profesii în secolul XXI.

Învăţarea interdisciplinară cu ajutorul acestei metode, prin utilizarea de scenarii relevante care leagă elevii de provocările din lumea reală, combinând conţinutul digital dinamic cu activităţile practice, accelerează înţelegerea şi aplicarea unor concepte teoretice, elevii începând să-şi pună întrebări în loc să memoreze pur şi simplu răspunsuri.

Planul de lucru într-o activitate ce utilizează această metodă, este diferit de un plan de lecţie tradiţional, fiind structurat pe mai multe niveluri: informaţii privind cadrul didactic, clasa, tema aleasă, obiectivele propuse, planificarea temelor care cuprinde etapele de lucru pentru abordarea temei, studierea temei, planificarea şi desfăşurarea lecţiilor, analiza finală a rezultatelor, pentru fiecare în parte fiind specificat numărul de ore.

La nivelul învățământului primar în care sunt introduse elemente de cunoaștere asupra realității și vieții, fără o abordare fragmentat-disciplinară (științe), tratarea STEM este restricționată la nivel incipient, tratarea temelor fiind una intuitivă și bazată pe evocarea de experiențe cu rol de familiarizare și care să permită fundamentarea de mai târziu a conceptelor și utilizarea obiectelor științifice în contexte specifice.

Exemple de realizare a educației STEAM în ciclul primar



Moara de apă

Materiale

5 pahare de unică folosinţă plastic sau carton
2 farfurii de unică folosinţă carton
un pai de suc mai gros
bandă dublă adezivă









Etape

1.Se perforează cu ajutorul unui compas cele două farfurii de unică folosinţă

2.Se lipesc cele 5 pahare pe o farfurie cu bandă dublă adezivă

3.Se lipeşte cea dea doua farfurie peste pahare cu bandă dublă adezivă

4.Se introduce paiul de suc prin cele două găuri realizate la început în mijlocul farfuriilor.

Observații

1. Cu ajutorul acestui experiment putem identifica forţa apei care produce mişcarea de rotaţie
2. Măsuraţi cantitatea de apă colectată în 5 minute
3. Număraţi de câte ori într-un minut se învârtelte moara sub presiunea apei



Fig. 1 Moară de apă Rudăria

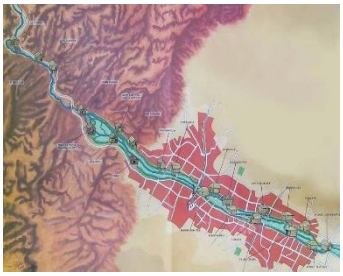


Fig. 2 Hartă Ansamblu de mori Rudăria

Proiectele STEM pun bazele unei deschideri cu care în mod normal s-ar întâlni mult mai târziu. Acestea promovează învățarea prin experiment, determină găsirea de soluții pentru rezolvarea unor probleme, integrează arta cu știința într-un mod ”fun”, încurajează curiozitatea și gândirea analitică, oferă control mai mare asupra învățării. Copiii trebuie încurajați să gândească profund, să devină inovatori, să experimenteze.

Bibliografie:

1. Suport de curs ”Erasmus +”, Proiectul ”Education for all in a European school”(educație pentru toți într-o școală europeană), Inovative Math and Science Application at Schools (STEM), Barcelona, 2019
2. beaconing.eu/ ro/ abordările stem-in scolile românești
3. www.scientix. eu/ resource

Activităţi educative nonformale- exemple de bune practice desfășurate cu elevii cu C.E.S.

Prof. psihopedagogie specială, Petre Valica
Prof.-educator, Dumitrescu Claudia-Magda
Centrul Şcolar pentru Educaţie Incluzivă Mihălceni, Judeţul Vrancea

Activitatea extracurriculară este o componentă educaţională valoroasă și eficientă, ce are ca scop învăţarea nonformală și petrecerea timpului liber într-un mod cât mai plăcut. Fiecare cadru didactic trebuie să-i acorde o atenţie deosebită, adoptând, în primul rând, o atitudine creatoare, atât în ceea ce privește organizarea, derularea și evaluarea activităţii, cât și în relaţiile cu elevii cu C.E.S., asigurând astfel o atmosferă relaxantă, stimulativă pentru aceștia. Diversitatea activităţilor extrașcolare crește interesul copiilor pentru cunoaștere, stârnește curiozitatea, incită la noi descoperiri.

Educaţia nonformală este definită drept "orice activitate educaţională, intenţionată și sistematică, desfășurată de obicei în afara școlii tradiţionale, al cărei conţinut este adaptat nevoilor individului și situaţiilor speciale, în scopul maximalizării învăţării și cunoașterii și al minimalizării problemelor cu care se confruntă aceasta în sistemul formal (stresul notării în catalog, disciplina impusă, efectuarea temelor, etc.)". (J. Kleis, 1973)

Pentru a desfășura activităţi cât mai interesante, plăcute, utile și stimulatoare împreună cu copiii cu nevoi speciale, am gândit să organizăm, în unitatea noastră școlară, mici ateliere de lucru cu specific divers: croitorie, ţesătorie, modelaj, olărit, tâmplărie, împletituri, picturi, etc., la care elevii noștri să-și valorifice talentele, aptitudinile, creativitatea, abilităţile și interesele.

Am gândit lucrul pe ateliere ca activitate extracurriculară, cuprinzând atât teme planificate, cât și spontane. Atelierele pot fi amplasate în spaţiul liber sau închis, în funcţie de structura, specificul lor și necesariul de spaţiu. Fiecare atelier trebuie să fie dotat cu unelte specifice și materiale diverse în cantitate suficientă pentru mai mulţi copii lucrând concomitent. Pentru ca micile ateliere să-și păstreze atractivitatea în faţa elevilor, pe o perioadă mai lungă de timp, uneltele, materialele și accesoriile se vor schimba- cel puţin din punct de vedere al formei. Dotările acestora pot varia de la clasă la clasă, în funcţie de nivelul de vârstă al copiilor și de pregătirea lor psihopedagogică.

Însăși activitatea de creare și de organizare a atelierelor se poate face în comun cu copiii, ceea ce le va antrena responsabilitatea în păstrarea ordinii, curăţeniei și instrumentarului specific. În timpul activităţilor, copiilor li se va permite să-și aleagă singuri materialele și vor fi încurajaţi să lucreze frumos, conduși de fantezie sau scop. Este de preferat ca în toate activităţile practice să existe un fond muzical ales de cadrul didactic, care face ca atmosfera să fie relaxantă și plăcută. La toate atelierele elevii sunt încurajaţi să lucreze și individual, dar mai ales să realizeze lucrări de grup, oferindu-și unul altuia ajutorul, fantezia, creativitatea și experienţa acumulată.

Pentru realizarea acestui tip de educaţie am să detaliez următoarele exemplificări:

Atelier de ţesătorie. Am pregătit urzeala din fire întinse pe gherghef, urmând ca elevii să ţeasă fire din lână de lungimi diferite, cu ajutorul unei agrafe din plastic mai dur. Ei au învăţat să lucreze de la dreapta la stânga, luând câte un fir de urzeală, lăsându-l pe al doilea, și așa până termină primul rând. La întoarcere am procedat la fel, doar că firul luat la primul rând, acum rămâne liber. Terminând obiectul și știind că fiecare copil este încântat să realizeze ceva util și utilizabil, am dat ţesăturilor relizate de ei destinaţia de *covorașe* pentru căsuţa păpușii, ori de folosit și în alte jocuri ale lor.

La același atelier am realizat *mocheta.* Pe fiecare măsuţă elevii au avut la dispoziţie materialele: bucăţi de etamină , aracet în borcane mici, linguriţe mici din plastic, fire de lână de lungimi diferite și fire tăiate mărunt. Executarea ,,mochetei" a fost exemplificată prin două procedee: 1) firele tăiate în prealabil se fixează prin lipire unul lângă altul pe etamină, prin juxtapunerea culorilor realizând câte un model diferit; 2) firele sunt rulate pe deget, apoi bucăţelele se așază pe etamina unsă cu aracet.

Atelier de tâmplărie. Aici se pot realiza diferite *scăriţe* din nuiele și rafie sau sfoară. Nuielele se scurtează de dimensiuni diferite , iar copiii le vor monta și lega sfoara. Atent supravegheaţi, elevii pot realiza *scara, calea ferată, gardul, alte obiecte simple*. Cu ajutorul cadrului didactic, aceștia pot face lucrări mai complexe, precum mici obiecte de mobilier pentru casa păpușii, sau diferite cutii pentru cuibul păsărelelor.

Atelierul de croitorie. În cadrul acestui atelier se desenează și se decupează după tipar. Pentru început se poate folosi hârtie, în loc de material textil, pentru ușurarea învăţării acestei deprinderi. Apoi se va croi din material, folosind chiar tipare adecvate. Am realizat astfel: *batistuţe, șervete, batic pentru păpușă, rochiţe simple*. Elevii din clasele mai mari au învăţat să bage aţa în ac (sunt folosite ace din plastic), să facă nod și să execute cusături simple.

Tot în acest atelier am învăţat să realizăm *perniţa de ace*, sub formă de ciupercă, buburuză, pălărioară, inimioară, folosind: carton, bucăţi de mătase sau stofă de diferite culori, vată, șnur sau șiret.

Din bucăţi de material textil sau hârtie creponată, îmbinate cu pasta de lipit am realizat *suport pentru pieptene și perie de cap*, astfel: mai întâi am rulat marginea hârtiei creponate, pentru ca aceasta să nu se rupă. Apoi i-am lipit una dintre margini (partea inferioară a suportului) pe bucata de carton (căreia i s-a făcut un orificiu pentru agăţat), am întors hârtia creponată, i-am lipit și marginile laterale, apoi mijlocul- pentru a crea cele două buzunare , unul pentru pieptene, celălalt pentru perie. După ce copiii au exersat cu hârtie creponată, au aplicat același procedeu realizând un suport din material textil.

Atelierul „ Micii artizani". Ajutaţi de către profesori, elevii au lucrat cu entuziasm și maximă creativitate *măști faciale pentru carnaval*. Astfel, am confecţionat măști din pungi de hârtie, suficient de mari ca să intre pe cap, decupându-le orificii pentru ochi, nas și gură, apoi fiind pictate sprâncenele și obrajii și alte diverse decoraţiuni. La final, copiii au lipit părul, iar unii au făcut din hârtie urechi pe care le-au atașat măștii, sugerând diverse personaje. Proba finală a fost asistată de domnii profesori pentru a elimina orice risc de tăiere sau sufocare.

Tot în acest atelier, elevii au confecţionat *măști corporale*, din saci mari de hârtie, pe care ei le adoră, deoarece îi acoperă cu totul și îi transformă în autentice personaje. Sacul a fost decupat atât pentru elementele feţei, cât și pentru mâini, astfel încât, odată intrat în sac, copilul să-și poată scoate mâinile afară și să le folosească. În partea de jos a sacului, noi am tăiat franjuri, decorarea „vestimentară" rămânând la latitudinea copiilor, conform fanteziei și creativităţii lor, și personajului sugerat. Ei au lipit fire de lână pentru păr, hârtie creponată pentru codiţe împletite.

La acest atelier am realizat *ornamente vestimentare*, precum *broșe* sau *decoraţiuni* pentru agrafele fetiţelor, diferite *brăţări*. Cadrul didactic a pregătit o pastă din făină albă și apă, pe care elevii au modelat-o în diverse forme și au decorat-o cu flori uscate, mărgeluţe și lanţuri mici. Apoi, cu ajutorul doamnei profesoare, s-a fixat pe spate un ac de siguranţă (pentru broșă sau agrafă), iar toate lucrările au fost așezate pe o tavă și lăsate la uscat câteva minute.

Din aceeași pastă am realizat mici *tablouri*: aluatul întins a fost tăiat în formă de dreptunghi sau pătrat, copiii realizând cu degetul diverse forme pe tablou, apoi decorându-l cu flori și frunze uscate, mărgeluţe. În partea de sus s-a practicat un orificiu pentru agăţat pe perete. La fel ca la ornamente, s-a dat la uscat pentru câteva minute.

S-au mai confecţionat și *personaje ornamentale* din sticluţe de jumătate sau sfert de litru, acoperite cu hârtie glasată, peste care se lipesc elemente faciale, din hârtie colorată, iar din fire de lână- părul. Unor

personaje, copiii le-au creat și pălării din carton colorat. Folosind tot sticluţe goale am realizat personaje prin tehnica coloratului cu plastilină sau am realizat diferite siluete (oameni, oameni de zăpadă, Scufiţa Roșie, etc.). Fetiţele au fost foarte bucuroase să înșire pe aţă macaroane, de diverse forme și mărimi, pe care în prealabil le-au pictat cu acuarele, obţinând *coliere* foarte frumoase.

Atelierul „Micul patiser”. În cadrul acestui atelier, elevii au primit halate albe și bonete de unică folosinţă, s-au spălat bine pe mâine și au trecut la frământat aluatul. S-au format echipe de lucru și au început să înveţe să facă *pizza.* Au primit toate ingredientele necesare, toate informaţiile despre cum să manevreze aluatul, și…ajutaţi de cadrele didactice s-au apucat de treabă. Au întins blatul, folosind sucitorul, l-au pus în tavă, pe o folie de copt, au presărat ingredientele(ciuperci, brânză, caşcaval, șuncă, măsline, pasta de bulion). Au pregătit câte o tavă mare de echipă, apoi le-au pus la copt, în cuptor. Apoi, au acos tăvile, au tăiat pizza și a început degustarea. A fost cea mai mare bucurie a copiilor, atunci când au mâncat preparate făcute de mânuţele lor harnice.

Pentru cei mai mici dintre ei, a fost o experienţă unică, interesantă. S-au amuzat și au fost atenţi la toate indicaţiile date de profesori. Ei s-au înţeles de minune în ceea ce privește împărţirea sarcinilor de lucru. Copiilor le-a plăcut foarte mult lucrul în echipă.

Educaţia nonformală reprezintă una dintre cele trei forme ale actului educaţional și ajută la formarea personalităţii copilului. Aceasta, completează ceea ce elevii învaţă la școală și ajută la dezvoltarea imaginaţiei și creativităţii acestora. Prin aceste activităţi desfășurate cu elevii care prezintă cerinţe educative speciale, în cadrul acestui tip de educaţie, copiii își dezvoltă în special abilităţile și deprinderile dintr-un domeniu care îi interesează, dar și competenţele sociale și de comunicare, își dezvoltă încrederea în forţele proprii, ajută la integrarea în grup a tuturor copiilor, își dezvoltă calităţi de lider, le crește capacitatea de concentrare, creează un dialog inter- constructiv, își dezvoltă capacitatea de lucru în echipă și de cooperare, capacitatea de a învăţa rapid ceva nou, își dezvoltă inteligenţa socială, gândirea critică și creativă.

Se consideră că punctele forte ale acestor activităţi desfășurate în cadrul educaţiei nonformale sunt:
-crearea unui spaţiu ambiental;
-distribuirea sarcinilor de lucru fiecărui elev a răspuns posibilităţilor psihoindividuale, înclinaţiilor;
-dezvoltarea abilităţilor de comunicare argumentativă, de relaţonare la nivelul grupului, de cooperare;
-stimularea aptitudinilor și înclinaţiilor artistice ale elevilor;
-dezvoltarea răspunderii individuale și în grup;
-stimularea încrederii în forţele proprii.

În concluzie, putem afirma că în desfășurarea ativităţilor menţionate mai sus, este important să creăm un mediu care să stimuleze și să favorizeze dezvoltarea unor comportamente dezirabile ale elevilor cu C.E.S., care vor fi necesare viitorilor cetăţeni ai acestei societăţi aflate în continuă transformare.

Bibliografie:

*Gherguţ, Alois- *Sinteze de psihopedagogie specială*, Editura Polirom, Iași, 2013;
*Lefter, A., Cherciu I., Duţă T- *Modele europene de bune practici în individualizarea demersurilor educaţionale și terapeutice în învăţământul special și special integrat,* Editura Atec, Focșani, 2018;
**Revista învăţământului special și special integrat- Orizonturi speciale,* nr.2, Martie, 2019;
**Revista învăţământului primar,* nr.3-4, Editura Coresi, 2008.

UTILIZAREA TEHNOLOGIEI DIGITALE ÎN ACTIVITATEA LA CLASĂ

Prof. înv. primar Drăghicioiu-Bălășoiu Flaminia Luminița
Liceul Tehnologic „Decebal”, Caransebeș

Într-o societate, care este într-o permanentă schimbare, dreptul indivizilor la educație este primordial și necesar pentru ca acea societate să progreseze și să prospere. Astfel, Comisia Internațională a Educației pentru veacul XXI consideră că actul educativ este un drept al tuturor indivizilor, ci nu un privilegiu al unei anumite categorii a societății.

Scopul tuturor instituțiilor cuprinse de sistemul de învățământ românesc este să asigure un act didactic calitativ care să contribuie la formarea profesională și personală a subiecților educației, dar și la prosperitatea societății.

Educația, la fel ca și celelalte domenii ale activității umane, tinde spre evoluție, spre depășirea propriilor limite. La nivel formal, educația indivizilor unei societăți este realizată prin procesul de învățământ, care la rândul său, a început să promoveze, tot mai mult, altfel de strategii-metode, mijloace de învățământ- care să-i sporească eficiența. Una dintre aceste strategii de instruire este și învățarea asistată de calculator.

În ceea ce ma privește, ca dascăl, am făcut „cunoștință” pentru prima dată cu noțiunea de blended-learning în anul 2012, când am urmat cursul, care m-a pregătit pentru a putea preda la clasa pregătitoare.

Cursul CRED, pe care de asemenea l-am absolvit, m-a pus din nou față în față cu instruirea de tip blended-learning.

Începând cu 11 martie 2020, când Ministerul Educației a hotărât suspendarea cursurilor față-în-față, sistemul de învățământ românesc a fost nevoit să se reorienteze către noi modalități de continuare a instruirii. Astfel, utilizarea tehnologiei digitale în predarea la clasă a devenit o condiție „sine qua non” pentru continuarea actului didactic. Pentru a implementa acest tip de predare, copiii au avut nevoie de device-uri. Astfel, unii dintre ei au folosit smartphon, alții tabletă, în timp ce alți copii au folosit laptopul.

În aceste condiții, învățarea asistată de calculator a devenit „arma” principală atât a noastră a dascălilor, cât și a elevilor.

În momentul în care elevul folosește în mod independent, singur, calculatorul, tableta, spartphon-ul, el obține doar informații punctuale, dar în momentul în care este ghidat de un cadru didactic, acesta poate dobândi cunoștințe temeinice, formîndu-și totodată priceperi și deprinderi.

Domnul profesor Adrian Adăscăliței definește instruirea asistată de calculator ca fiind „o metodă didactică sau o metodă deînvățământ, care valorifică principiile de modelare şi analiză cibernetică a activităţii de instruire în contextul noilor tehnologii informatice şi de comunicaţii, caracteristice societăţii contemporane”.

Device-ul, de orice natură ar fi el, se folosește pe întreaga durată a activității, cu scopul de a stimula creativitatea elevului, de a rezolva activitățile propuse ca sarcini, de a provoca învățarea cognitivă superioară a educabilului.

Predarea on-line a pus la încercare atât capacitatea cadrului didactic, cât și pe cea a educabililor de a adaptare la noua situație, cu care învățământul românesc s-a confruntat, dar și de punere în valoare a creativității și a inventivității.

La începutul perioadei pandemice am folosit grupuri de WhatsApp, prin intermediul cărora am încercat să continui procesul de predare. Aceste grupuri, însă, s-au dovedit a nu fi prea eficiente. Ulterior, am renunțat la grupurile de WhatsApp în favoarea platformei Google Classroom, care s-a dovedit a fi mult mai eficientă.

În momentul în care am început să utilizăm platforma Google Classroom, elevii mei erau în clasa a III-a. Fiind puțin mai mărișori, a fost relativ ușor să se acomodeze cu această platformă.

Din feedback-ul pe care l-am primit de la ei, dar și de la părinți, au fost entuziasmați să lucreze pe Classroom.

Astfel, orele de Comunicare în limba română au fost destul de interesante pentru că am introdus în activitate diverse filmulețe cu operele literare pe care le studiam ori cu ortogramele pe care le buchiseam. Partajându-le ecranul device-ului, pentru ei era ca și cum am fi lucrat față-n-fața la tablă.

În cadrul orelor de Matematică, elevii erau puși în situația de a rezolva diferite sarcini într-un mod interactiv prin intermediul diferitelor aplicații, cum ar fi wordwall.

În orele de Științe ale naturii diferitele concepte, noțiuni pe care le-am abordat, au fost exemplificate prin intermediul unor filmulețe pe care le-am gasit pe you-tube ori pe didactic.ro.

Orele de Muzică și mișcare au fost de asemenea interesante datorită cântecelelor ilustrate și a negativelor pe care le-am sharuit.

Educația digitală a fost o provocare pentru noi toți, o provocarea care ne-a pus în situația de a reorganiza și a redimensiona actul predării și al învățării.

În urma celor doi ani de pandemie, consider că impactul asupra procesului de învățământ și al rezultatelor școlare este unul care nu poate fi neglijat. Astfel, ca orice alternativă de învățare, și educația digitală prezintă o serie de avantaje și dezavantaje.

Avantajele pot fi considerate următoarele:

* confortul propriei locuințe;
* a facilitat continuarea activității didactice, chiar și după suspendarea cursurilor ca urmare a Pandemiei de Covid 19;
* cadrul didactic poate să abordeze într-un mod creativ și critic în același timp conținuturile învățării;
* cadrul didactic poate crește nivelul interactivității lecțiilor prin mijloace, precum filmulețe, jocuri digitale, cântecele ilustrate;
* interesul, dar și curiozitatea micilor școlari pentru tehnologiile digitale;

Dintre dezavantaje, pot fi menționate următoare:

* mijloacele de evalaluare a cunoștințelor, priceperilor, deprinderilor;
* nu poți să verifici ce au scris copiii în caiete;
* unii dintre elevi țineau camera și microfonul închis, putând face în timpul acesta orice altă activitate;
*lipsa socializării dintre copii;
* inexistența contactului interpersonal cu elevii.

Așadar, indiferent de capacitățile mele digitale, de gradul la care am adaptat conținuturile la noul context, procesul instructiv-educativ respectiv interdependența dintre predare-învățare-evaluare, este diminuată, își pierde din calitate și naturalețe.

Concluzionând, pot spune că utilizarea tehnologiei la clasă are un impact diferit asupra rezultatelor școlare ale elevilor. Astfel, dotarea elevilor cu device-urile necesare își pune amprenta asupra rezultatelor. Implicarea elevilor în activitățile on-line este de asemenea, hotarâtoare în ceea ce privește rezultatelor școlare. Unii dintre elevii mei au avut rezultate foarte bune în perioada școlii on-line, în timp ce alții au rămas cu lacune în urma acestui tip de instruire.

Din punctul meu de vedere, instruirea tradițională față-în față, dar în care folosim instrumente digitale, cum ar fi filmulețe educative, jocuri digitale, cântecele ilustrate, este mult mai eficientă decât instruirea doar on-line.

Bibliografie:

1. Adăscăliței, A., (2007), „Instruire Asistată de Calculator,” Editura Polirom, Iași;
2. Cerghit, I., (2008), „Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri si strategii” Editura Polirom, București;
3. Stoica Ancuța Loredana (2022), „Beneficiile utilizării platformelor e-learning în procesul de predare-învățare”, Editura Școala Vremii, Arad

ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE ÎN EDUCAȚIA ELEVILOR

Institutor învățământ primar Neagu Mariana
Școala Gimnazială Fitionești/Județul Vrancea

Şcoala contemporană, centrată pe elev, are un rol bine precizat în dezvoltarea uriaşului potenţial intelectual, reprezentat de inteligenţă şi creativitate, care, pus in valoare, va asigura neîntrerupt progresul social-uman. Demersurile educaţionale, vizând dezvoltarea personalităţii elevilor, impun *participarea activă, conştientă* şi *responsabilă* a acestora în propria formare. Diferenţierea şi individualizarea demersului educativ trebuie să devină un scop şi un mijloc în acelaşi timp. Dezvoltarea personalităţii elevilor este condiţionată de folosirea unor metode adecvate, care să permită individualizarea invaţământului, astfel încat fiecare elev să-şi dezvolte la maximum capacităţile şi aptitudinile creatoare prin procesul învăţării. Cercetările relevă că învăţarea activă este cea care duce la dezvoltarea psihică autentică a elevului, respectiv la o învăţare eficientă, iar educaţia non-formală sprijină acest demers.

Componenentă importantă a educaţiei nonformale, activităţile extraşcolare (extradidactice sau extracurriculare) oferă cele mai eficiente metode de formare a caracterului copilului încă din clasele primare. Ele au un rol foarte important datorită caracterului lor *activ participativ,* facilitând *integrarea eficientă şi rapidă* a elevilor în colectivitate. Această integrare facilitează la randul ei procesul de autocunoaştere. Implicându-se în acest tip de activităţi, elevii devin "subiecţi" conştienţi ai acţiunii, trăind intens succesele sau insuccesele propriei lor activităţi. Ei devin capabili să-şi orienteze curiozitatea nu numai asupra lumii exterioare, ci şi asupra propriei persoane. Se formează astfel „*imaginea de sine*'', esenţială în succesul şcolar.

Programul activităţilor extracurriculare, stabilit ca o unitate in ethosul si cultura organizaţională a şcolii, vizează acţiuni care să îi ajute pe elevi să îşi însuşească ideile de corectitudine şi respect, să cunoască şi să respecte valorile culturale si etnice ale comunităţii, să trăiască experienţe de viaţă competitive. Elevii pot să decidă în bună masură asupra obiectivelor, conţinuturilor şi mijloacelor de realizare a acestor activităţi, contribuind astfel la dezvoltarea vieţii comunităţii şcolare din care fac parte. Activităţile extraşcolare respectă *principiul egalităţii şanselor,* oferind fiecărui elev posibilitatea de a se implica, indiferent de rezultatele sale şcolare. Se dezvoltă astfel sentimentul încrederii în sine, în forţele proprii, fapt care va avea ulterior o mare influenţă asupra succesului şcolar. Unul din scopurile principale ale educaţiei non-formale îl reprezintă creşterea gradului de *adaptabilitate* a copiilor la viaţa socială, respectiv dezvoltarea autonomiei personale şi sociale, a comportamentului în grup. În lucrarea intitulată *Descoperirea copilului*, Maria Montessori făcea următoarea afirmaţie : „*Să nu-i educăm pe copiii noştri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari şi nimic nu ne permite să ştim cum va fi lumea lor. Atunci să-i învăţăm să se adapteze.*''
Activităţile extraşcolare vin în sprijinul acestui demers.

Finalităţile educaţionale ale activităţilor extraşcolare presupun educaţie intelectuală, estetică, religioasă, moral-civică, patriotică, fizică.

Educaţia intelectuală ocupă un rol central în formarea integrală a personalităţii elevului. Prin caracterul lor ludic, activităţile extradidactice formează şi modelează inteligenţa elevilor. Ele dezvoltă totodată curiozitatea ştiinţifică, interesele de cunoaştere, spiritul de observaţie, creativitatea şi nu în ultimul rând gândirea critică a elevilor. Cadrelor didactice le revine sarcina de a stârni interesul elevilor pentru participarea la concursuri de creaţie literară, informatică, fizică, chimie, matematică, tehnico-ştiinţifice, simpozioane şi sesiuni de comunicări ştiinţifice, concursuri naţionale de jocuri logice, concursuri de şah etc.

Prin participarea la concursuri de cultură şi civilizaţie europeană, concursuri de limbi străine, festivaluri naţionale de teatru în limbile de circulaţie internaţională, proiecte interdisciplinare, serbări şi carnavaluri de Ziua Îndrăgostiţilor, Halloween, Crăciun, Paşte, concursuri şi momente artistice dedicate Săptămânii Francofoniei, Zilei Limbilor Străine sau Zilei Europei elevii se familiarizează cu limba, cultura, tradiţiile şi obiceiurile altor popoare, creându-se astfel punţi de legătură între civilizaţii. Ei învaţă să fie toleranţi şi deschişi spre alte culturi şi să respecte valorile culturale ale acestora.

Datorită *caracterului lor interdisciplinar*, activităţile extracurriculare constituie pentru elevi un prilej de lărgire a cunoştinţelor de cultură generală, facilitând formarea culturii profesionale şi duc la formarea competenţelor transdisciplinare.

*Educaţia religioasă***,** componentă extrem de importantă a personalităţii umane, este un alt obiectiv al educaţiei non-formale. Prin serbarea celor mai importante sarbători din calendarul creştin, elevii îşi însuşesc cultura religioasă şi se formează în spiritul moralei creştine. Ei sunt astfel ajutaţi şi să îşi formeze trăsături pozitive de caracter (cinste, sinceritate, omenie, dăruire de sine, respect, frăţie, solidaritate umană). Activităţi precum vizitarea de audierea slujbelor religioase la sărbători, transpunerea în fapte a unor maxime religioase şi morale, participarea la concursuri de iconografie pe sticlă sunt deosebit de importante în realizarea educaţiei religioase.

Activităţile extraşcolare contribuie în mod semnificativ la realizarea ***educaţiei estetice*** a elevilor, componentă a educaţiei integrale şi armonioase. Ele sunt activităţi de cultivare a
dorinţei de frumos, iniţiindu-i pe elevi în sesizarea frumosului sub toate aspectele sale, în înţelegerea mesajului unei opere de artă etc. Vizitele la galeriile de artă şi la expoziţiile de pictură sau sculptură, cercurile artistice organizate de Clubul Copiilor sau concursurile de artă şi creativitate plastică sau fotografică, concursurile de sculptură sau de confecţionare de jucării în cadrul atelierelor de creaţie, festivalurile naţionale de muzică uşoară şi folclor, activităţile cultural-artistice desfăşurate în cadrul şcolii, decorarea sălii de clasă în funcţie de eveniment şi anotimp, drumeţiile şi excursiile în natură sunt exemple de activităţi care asigură cadrul de exersare şi cultivare a diferitelor înclinaţii, aptitudini, capacităţi.

Unul dintre obiectivele cele mai importante ale activităţilor extraşcolare îl constituie cultivarea *sentimentului patriotic.* Prin vizite la muzee şi expozitii, prin omagierea celor mai importante evenimente din istoria neamului nostru şi excursii în oraşele cu un bogat trecut istoric, elevii îşi dezvoltă sentimentele patriotice, pregătindu-se astfel pentru a deveni buni cetăţeni.

La mare înălţime în topul priorităţii elevilor se află *educaţia fizică si educaţia rutieră* realizată prin activităţi extracurriculare foarte atractive : competiţii sportive între clase sau între şcoli, excursii, drumeţii, concursul *Educaţia rutieră – Educaţie pentru viaţă*. Pe lângă formarea deprinderilor motrice, activităţile sportive contribuie si la formarea trasăturilor de voinţă şi de caracter.

Foarte importante sunt activităţile extraşcolare ce au ca obiectiv *orientarea şcolară şi profesională*. Consilierea pentru alegerea carierei trebuie sa fie un proces continuu, desfăşurat cu metode şi tehnici adecvate. Vizitele la expoziţii, întreprinderi şi instituţii, vizionările de filme, casete video, vizitarea de licee cu ocazia *Zilei Portilor Deschise* sunt bune prilejuri de formare la elevi a competenţelor necesare unei bune orientări şcolare şi profesionale.

Bibliografie:

- **Baban, Adriana,** ***Consiliere educaţională,*** Cluj - Napoca , 2001
- **Cristea, Gabriela,** ***Pedagogie generală,*** Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 2002
- **Kulcsar, Tiberiu,** ***Factorii psihologici ai reuşitei şcolare,*** Ed. Didactică şi Pedagogică,Bucureşti,1987
- **Stoica Marin,** ***Pedagogie şi psihologie,*** Ed. Gheorghe Alexandru, 2001

ROLUL ELEVILOR ÎN EDUCAȚIA DE MÂINE

Profesor Elena ILINA
Școala Gimnazială Nr. 1 Valea Danului, Argeș

Elevii au un rol esențial în definirea și construirea educației de mâine. Pe lângă a fi beneficiari ai sistemului educațional, ei devin și actori activi în modelarea și îmbunătățirea acestuia.

Elevii sunt invitați să fie mai implicați în propriul proces de învățare. Ei sunt încurajați să își exprime gândurile, să-și pună întrebări și să ia parte activă la lecții, discuții și proiecte. *Şcoala trebuie să urmărească tot timpul ca tânărul să părăsească băncile ei nu ca specialist, ci ca o personalitate armonioasă.* (Albert Einstein)

Participarea activă a elevilor în propriul proces de învățare este esențială pentru o educație eficientă și cuprinzătoare. Când elevii se implică activ în învățare, sunt mai motivați să descopere și să înțeleagă subiectele studiate. Împărtășirea opiniilor și exprimarea gândurilor îi ajută să se simtă implicați în procesul educațional. În timp ce elevii își exprimă gândurile și pun întrebări, aceștia sunt stimulați să gândească critic și să analizeze informațiile. Astfel, ei își dezvoltă abilitățile de evaluare și argumentare. Participarea activă în discuții și proiecte îi ajută pe elevi să-și dezvolte abilitățile de comunicare și colaborare. Aceste abilități sunt esențiale în viața de zi cu zi și în carieră. Când sunt încurajați să își exprime gândurile și ideile, elevii devin mai creativi și mai dispuși să găsească soluții noi la problemele cu care se confruntă. Participarea activă le permite elevilor să își personalizeze învățarea în funcție de propriile interese și nevoi. Aceasta îi ajută să se angajeze mai profund în subiectele care îi pasionează. Atunci când elevii sunt încurajați să își exprime gândurile și să ia parte la activități, aceasta poate contribui la creșterea încrederii și a stimei de sine. Promovarea participării active în educație este un mod eficient de a încuraja implicarea și angajamentul elevilor în procesul de învățare, contribuind la dezvoltarea lor holistică și la pregătirea lor pentru lumea de mâine.

Elevii pot oferi feedback important cu privire la metodele de predare, conținutul și calitatea experienței lor educaționale. Prin intermediul evaluării, își pot exprima opiniile și pot contribui la îmbunătățirea continuă a sistemului educațional.

Feedback-ul și evaluarea oferite de către elevi sunt componente esențiale ale unui sistem educațional eficient și adaptabil. Opiniile și feedback-ul elevilor pot furniza informații valoroase despre modul în care sunt predate materiile și despre metodele de predare utilizate. Aceste informații pot fi utilizate de către profesori pentru a adapta și îmbunătăți abordările lor didactice. Evaluările periodice pot oferi informații despre nivelul de înțelegere și progresul fiecărui elev în parte. Acest lucru poate ajuta profesorii să ajusteze ritmul și conținutul lecțiilor pentru a se potrivi mai bine nevoilor individuale ale elevilor. Prin oferirea posibilității elevilor de a-și exprima opinia și de a contribui la procesul de evaluare, aceștia se simt implicați și valorizați. Acest lucru poate stimula motivația lor pentru învățare. Prin intermediul evaluării, elevii învață să-și evalueze propriul progres și să-și identifice punctele forte și pe cele de îmbunătățit. Acest proces îi ajută să-și dezvolte abilitățile de auto-reflecție și de autoîmbunătățire. Feedback-ul elevilor poate oferi informații utile pentru a îmbunătăți curriculumul școlar, astfel încât să fie mai relevant și mai eficient pentru nevoile și interesele elevilor. Prin deschiderea unui canal de comunicare bidirecțională între elevi și profesori, se poate dezvolta o relație mai puternică și mai deschisă între aceștia. Feedback-ul și evaluarea oferite de elevi sunt instrumente esențiale în procesul educațional, contribuind la îmbunătățirea continuă a calității învățământului și la adaptarea acestuia la nevoile și experiențele elevilor. *Educația nu e cât de mult ai memorat sau cât știi. E capacitatea de a face diferența între ce știi și ce nu știi.* (Anatole France)

Explorarea și Descoperirea: Elevii sunt încurajați să exploreze subiecte care îi pasionează și să-și dezvolte curiozitatea pentru a învăța în afara programului școlar. Accesul la informații și tehnologie îi ajută să descopere subiecte noi și să își dezvolte interesele personale.

Explorarea și descoperirea reprezintă aspecte esențiale în educarea de mâine. Educația viitorului promovează un curriculum mai flexibil, care îi încurajează pe elevi să își urmeze interesele și să exploreze subiecte diverse. Aceasta îi ajută să descopere noi domenii și să-și dezvolte pasiunile. Educația se îndreaptă către o învățare mai practică și experiențială. Elevii sunt încurajați să participe la activități care să le ofere o experiență directă și să îi ajute să-și aplice cunoștințele în contexte reale. Accesul la tehnologie și la resurse online deschide noi oportunități de explorare și învățare. Elevii pot accesa informații, pot interacționa cu resurse multimedia și pot participa la proiecte online care să îi ajute să exploreze subiecte noi. Abordările educaționale interdisciplinare încurajează elevii să exploreze subiecte din mai multe domenii, dezvoltând astfel gândirea lor critică și abilitățile de rezolvare a problemelor. Învățarea bazată pe creativitate încurajează explorarea, experimentarea și găsirea unor soluții inovatoare. Elevii sunt încurajați să își pună imaginația la treabă și să găsească modalități noi și originale de a aborda problemele. Elevii sunt încurajați să își dezvolte abilitățile de cercetare și să exploreze subiecte care îi interesează cu adevărat prin intermediul proiectelor de cercetare, oferindu-le oportunitatea de a descoperi și de a învăța în profunzime despre anumite domenii. Aceste aspecte contribuie la dezvoltarea unui mediu educațional care încurajează explorarea și descoperirea, oferind elevilor oportunități de a-și dezvolta curiozitatea și de a-și urma pasiunile.

Învățarea prin colaborare și interacțiune este încurajată. Elevii sunt îndemnați să lucreze în echipe, să-și împărtășească ideile și să rezolve probleme împreună. Aceste abilități sunt esențiale pentru lumea reală și pentru viitorul profesional.

Colaborarea și comunicarea sunt aspecte fundamentale în educația de mâine. Elevii sunt încurajați să lucreze în echipe pentru a rezolva probleme complexe sau pentru a realiza proiecte. Această abordare le oferă șansa să își împărtășească ideile, să dezvolte abilități de colaborare și să învețe să lucreze eficient în grup. Educația de mâine pune accent pe dezvoltarea abilităților de comunicare. Elevii învață să își exprime ideile în mod clar și coerent, să asculte și să înțeleagă perspectivele diferite și să comunice în diverse medii și contexte. Utilizarea platformelor și a instrumentelor online facilitează colaborarea și comunicarea între elevi. Acestea oferă oportunități pentru proiecte comune, colaborare la distanță și schimbul de idei. Activitățile care implică lucrul în echipă contribuie la dezvoltarea empatiei și a abilităților sociale. Elevii învață să colaboreze, să gestioneze conflictele și să-și dezvolte abilitățile de lucru în echipă. În cadrul acestui model, elevii învață unii de la alții. Interacțiunea între colegi poate fi extrem de benefică în procesul de învățare, deoarece oferă oportunități de a împărtăși cunoștințe și de a învăța din diverse perspective. Educația de mâine încurajează abordarea problemelor din lumea reală și găsirea de soluții într-un mod colaborativ. Această abordare ajută elevii să învețe cum să colaboreze pentru a rezolva probleme complexe și să aplice cunoștințele în contexte practice. Aceste abilități sunt esențiale pentru pregătirea elevilor pentru lumea de mâine, unde colaborarea, comunicarea și lucrul în echipă sunt vitale în multe aspecte ale vieții personale și profesionale.

Educația de mâine acordă o atenție sporită dezvoltării abilităților socio-emoționale. Elevii sunt încurajați să își dezvolte empatia, reziliența, gândirea critică și abilitățile de rezolvare a problemelor, pentru a face față cerințelor unei lumi în continuă schimbare.

Dezvoltarea competențelor socio-emoționale joacă un rol esențial în educația viitorului. Aceste competențe sunt extrem de valoroase pentru elevi în viața lor personală și profesională, iar educația de mâine pune un accent considerabil pe aceste aspecte. Elevii învață să își recunoască propriile emoții și să înțeleagă și să simpatizeze cu stările emoționale ale altora. Dezvoltarea empatiei îi ajută să își îmbunătățească relațiile interpersonale și să se adapteze mai bine la diferite contexte sociale. Capacitatea de a analiza și evalua informațiile în mod critic este o abilitate crucială. Elevii sunt încurajați să examineze informațiile din multiple perspective, să pună întrebări și să dezvolte gândirea critică pentru a lua decizii informate. Învățarea să facă față eșecurilor și obstacolelor este esențială. Dezvoltarea rezilienței îi ajută pe elevi să se adapteze la schimbare și să depășească provocările cu încredere. Abilitățile de comunicare și lucru în echipă sunt esențiale în lumea de

mâine. Elevii învață să-și exprime ideile în mod clar, să asculte și să colaboreze cu alții pentru a rezolva probleme complexe. Capacitatea de a-și gestiona emoțiile și de a-și regla comportamentul este fundamentală. Educația de mâine îi ajută pe elevi să-și dezvolte abilități pentru a face față stresului, anxietății și pentru a lua decizii raționale. Aceste competențe emoționale și sociale sunt considerate tot mai importante în pregătirea elevilor pentru viața de zi cu zi și pentru succesul în lumea modernă, fiind integrate în curriculum pentru a-i ajuta să devină adulți echilibrați, înțelegători și adaptați. *Școala are rostul să te ridice undeva de unde să-ți fie rușine să mai cobori.* (Paul Louis Lampert)

Elevii sunt încurajați să fie inovatori și creativi. Sunt încurajați să gândească critic, să își exprime ideile și să găsească soluții inventive pentru problemele reale din societate.

Inovația și creativitatea sunt două elemente fundamentale în educația de mâine. Educația modernă încurajează elevii să gândească în mod original și să își exprime creativitatea în diverse moduri. Ei sunt încurajați să exploreze idei neconvenționale, să își pună imaginația la treabă și să găsească soluții creative la problemele pe care le întâlnesc. În educația viitorului, elevii au oportunitatea de a experimenta și de a învăța printr-un spectru larg de metode și medii. Învățarea nu se mai limitează la cărți și cursuri tradiționale, ci include experimente hands-on, tehnologii interactive și provocări practice. Elevii sunt încurajați să își pună întrebări, să exploreze subiecte care îi fascinează și să caute răspunsuri prin explorare activă și gândire critică. Astfel, învață să fie mai curioși și să se angajeze mai profund în procesul de învățare. Învățarea prin experimentare și acceptarea riscului sunt promovate în educația de mâine. Elevii învață să își asume riscuri calculate, să accepte eșecurile ca parte a procesului și să încerce idei noi pentru a-și dezvolta creativitatea. Educația modernă îi îndeamnă pe elevi să gândească la moduri de a rezolva probleme sociale și globale, încurajând inovația socială și participarea activă în comunitate. Inovația și creativitatea sunt esențiale în pregătirea elevilor pentru provocările și oportunitățile unei lumi în continuă schimbare, ajutându-i să dezvolte abilități esențiale pentru viitor și să se adapteze la evoluția rapidă a societății.

Educația de mâine își propune să îi transforme pe elevi în cetățeni responsabili și implicați în comunitate. Ei sunt îndrumați să își asume responsabilitatea pentru acțiunile lor și să se implice în proiecte sociale sau de voluntariat.

Cetățenia activă și responsabilitatea sunt aspecte cheie în educația elevilor pentru a deveni cetățeni implicați în societate. Educația de mâine încurajează elevii să devină cetățeni responsabili, conștienți de impactul acțiunilor lor asupra comunității și asupra mediului înconjurător. Ei sunt îndrumați să dezvolte comportamente responsabile și să înțeleagă importanța respectului și colaborării într-o societate diversă. Elevii sunt încurajați să se implice activ în comunitatea lor, fie prin proiecte sociale, acțiuni de voluntariat sau alte inițiative care contribuie la îmbunătățirea locului în care trăiesc. Astfel, ei învață să fie parte activă a comunității și să se implice în problemele sociale. Educația modernă îi învață pe elevi despre problemele globale precum schimbările climatice, sărăcia, inegalitatea sau conflictul. Prin conștientizarea acestor probleme, se încurajează implicarea activă a elevilor în găsirea unor soluții sau acțiuni care să contribuie la rezolvarea acestor probleme. Elevii sunt încurajați să înțeleagă și să participe în procesele democratice. Învățarea despre valorile democrației și participarea activă în procesele decizionale îi pregătesc să fie cetățeni informați și implicați în viitor. Elevii sunt educați să respecte diversitatea culturală, etnică și socială și să încurajeze inclusivitatea în comunitatea lor. Înțelegerea și acceptarea diversității sunt aspecte cheie ale unei cetățenii active și responsabile. Prin promovarea cetățeniei active și responsabile, educația de mâine își propune să dezvolte lideri empatici, informați și implicați, pregătiți să contribuie la construirea unei societăți mai bune și mai sustenabile.

Rolul elevilor în educația de mâine nu se rezumă doar la procesul de învățare; ei devin actori importanți în modelarea viitorului sistemului educațional și al societății în ansamblu. Prin contribuția lor activă și

implicarea în procesul educațional, elevii sunt cheia pentru o educație mai adecvată și mai relevantă pentru lumea în care trăim.

Educația din prezent joacă un rol esențial în modelarea viitorului elevilor. În prezent, sistemul educațional se adaptează la cerințele societății în schimbare și la provocările secolului XXI. Educația de azi își propune să ofere elevilor nu doar cunoștințe academice, ci și să dezvolte abilități esențiale pentru lumea în continuă schimbare în care vor trăi în viitor.

Educația contemporană pune un accent mai mare pe abilități ca gândirea critică, creativitatea, rezolvarea problemelor, comunicarea eficientă și colaborarea. Acestea sunt competențe necesare pentru a face față provocărilor globale, precum schimbările tehnologice rapide, diversitatea culturală și problemele socio-economice. Elevii sunt încurajați să fie proactivi în procesul de învățare și să-și dezvolte abilități care să îi ajute să se adapteze rapid și să fie inovatori într-o lume în continuă schimbare.

Școlile încearcă să integreze tehnologia în procesul de învățare, oferind acces la informații și resurse extinse. Utilizarea dispozitivelor tehnologice și a platformelor online contribuie la personalizarea învățării, permițând elevilor să învețe în ritmul lor și să exploreze subiecte care îi pasionează.

Pe lângă aspectele academice, educația de azi se concentrează și pe dezvoltarea abilităților socio-emoționale. Înțelegerea și gestionarea emoțiilor, abilitățile de comunicare și cooperare sunt considerate la fel de importante ca și cunoștințele academice. Elevii sunt încurajați să-și dezvolte empatia și să învețe să lucreze împreună, pentru a rezolva problemele complexe cu care se confruntă societatea. *Scopul educației nu este să creşti volumul de cunoştinţe ci să creezi posibilitatea ca un copil să descopere și să inventeze, de a crea oameni care sunt capabili de lucruri noi.* (Jean Piaget)

Elevii de astăzi sunt viitorul mâine. Educația de azi îi pregătește să devină cetățeni responsabili, inovatori și empatici, capabili să facă față provocărilor și să contribuie pozitiv la lumea în care trăim. În final, educația actuală își propune să creeze un viitor mai luminos și mai promițător pentru tinerii de mâine.

Bibliografie:

ABRUDAN, Casandra, *Educaţia azi,* Editura Universităţii din Oradea, 2005

MIROIU, Adrian, *Politici de asigurare a calităţii în învăţământul superior din România*, Editura Educaţia 2000+, Bucureşti, 2008

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPIILOR

Prof. înv primar, Costea Elena
Școala Gimnazială Morteni,Jud.Dâmbovița

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia care ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt:noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media(T.V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința lor că aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are**„**climatul**”** care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei.Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Sunt întâlnite câteva din posibile atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

-*„Familia severă”* în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitat asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc*„găștile “* și *„bandele”* de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în *„tabere”*:unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personaliate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

-*„Familia permisivă*” stă la polul opus al familiei severe, are un climat de *„puf”*.Asemenea copil va fi neajutorat , un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

-*„Familia rigidă”* prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teamă de nereușită și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie în postura sfătuitorului și nu a judecătorului.

-*„Familia libertină”* creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau impedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea fermă în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

Implicarea familiei este o parte importantă pentru calitatea educației pentru un mediu sigur de învățare și de achiziții ale elevilor.

Indiferent de mediul economic sau cultural al familiei,când părinții sunt parteneri în educația copiilor lor,rezultatele determină performanța elevilor,o mai bună frecventare a școlii ,scăderea fenomenului delincvenței.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

BIBLIOGRAFIE:

1. Colecția revistelor,,Tribună Învățământului, anii 2004-2005;
2. Nicola,I, Pedagie,E.D.P.,R.A.,București,1992;
3. Tribuna învățământului ,2000.

Rolul parteneriatelor educaționale în optimizarea procesului de învățământ

prof. Guleș Anca Silvia
Liceul Teoretic "Alexandru Mocioni" Ciacova, jud. Timiș

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți, care acționează împreună pentru realizarea unor interese, scopuri comune.

Parteneriatul este definit ca "asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun". (C. Cucoș)

Parteneriatele școlare contribuie la realizarea unor proiecte prin care oferim elevilor posibilitatea să își dezvolte abilitățile de comunicare și socializare cu cei din jur, să-și dezvolte stări afective pozitive prin participarea la diferite concursuri, excursii, schimburi de experiență.

Necesitatea parteneriatelor școlare a devenit tot mai importantă, în contextul societății contemporane, care prin dependența informațională, îi determină pe copii să devină dependenți de internet, ceea ce îi împiedică să socializeze, să practice sport, să își dezvolte personalitatea.

Elevii pot fi astfel motivați să participe activ la activități variate, valorificând cunoștințele dobândite în situații noi, în viața de zi cu zi, situații de observare directă a realității, într-un mod atractiv.

Printre conținuturile ce pot fi atinse în cadrul parteneriatelor putem aminti: educarea conduitei și comportamentului civilizat, însușirea unor cunoștințe ecologice, îmbogățirea vocabularului, cultivarea unor atitudini de cercetare.

Școala, ca factor principal de socializare, de cultură și civilizație este cea care are un rol foarte important în educația copiilor alături de familie și comunitate, îndeosebi în ceea ce privește pregătirea tinerilor pentru viață.

Prin parteneriatele educaționale se urmărește consolidarea relațiilor dintre profesori, elevi, părinți și comunitatea căreia aparțin, aducând beneficii tuturor factorilor implicați.

Reușita unor astfel de parteneriate este în general datorată managerului instituției de învățământ, implicării active în stabilirea și întărirea relațiilor de colaborare școală- familie- comunitate, avându-l pe elev ca principal beneficiar.

Parteneriatele educaționale cu Primăria, Poliția, au ca scop educarea tinerilor în vederea formării spiritului civic, însușirii unor concepte esențiale: libertate, egalitate pentru toți membrii comunității, solidaritate față de semeni, respect și protecție față de ei, dar și față de ceilalți cetățeni.

Participarea și implicarea elevilor la viața comunității din care fac parte are numeroase beneficii: rezolvarea unor probleme cu privire la egalitatea în drepturi, respectarea personalității, prevenirea comportamentelor cu risc, importanța educației pentru sănătate.

Activitățile extrașcolare desfășurate cu copiii pot contribui la creșterea calității vieții comunității, aducând numeroase avantaje pentru parteneri: crearea unor relații în cadrul comunității, împletirea eficientă a teoriei cu practica, creșterea stimei de sine, dezvoltarea empatiei față de semeni, stimularea gândirii critice, educarea atitudinii de respect față de tradițiile românești și valorile localității natale.

Încheierea parteneriatelor cu reprezentanții bisericii din comunitate poate contribui la îmbunătățirea relațiilor, dezvoltând tinerilor latura religioasă prin participarea la activități precum: vizite, colinde, cântece, excursii la mănăstiri.

Participarea elevilor la concursuri școlare și extrașcolare are numeroase avantaje: valorificarea cunoștințelor dintr-un anumit domeniu, testarea cunoștințelor dobândite, orientarea copilului către o posibilă viitoare carieră, organizarea eficientă a timpului, dezvoltarea spiritului competitiv, creșterea stimei de sine.

Așadar, concursurile școlare, stimulează imaginația și gândirea, oferă motivația necesară dezvoltării abilităților de învățare, având ca scop formarea personală și profesională a elevilor.

Școala și familia sunt mediile de viață, care prin colaborare și susținere asigură copilului integrarea în viața școlară și socială.

Organizarea parteneriatelor are ca scop asigurarea succesului școlar, și mai apoi, în viață. Cu sprijinul partenerilor educaționali, școală- familie- comunitate, se realizează bazele formării și dezvoltării personalității copilului.

În concluzie, în societatea actuală, menirea școlii este aceea de a sprijini elevii în cultivarea relațiilor pozitive și constructive dintre ei și semeni, legarea unor strânse prietenii, împărtășirea experiențelor personale.

“ Menirea firească a școlii nu este să dea învățătură, ci să deștepte, cultivând destoiniciile intelectuale în mintea copilului, trebuința de a învăța toată viața”. (Ioan Slavici)

Bibliografie:

1. Cucoș, C.- Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Ed. Polirom, Iași 2009
2. Velea, L. – Participarea elevilor în școală și în comunitate, Ghid pentru profesori și elevi, Ed. Agata 2006

ROLUL SERBĂRILOR ȘCOLARE

Prof. înv. primar MINDA CORINA
Lic. Teoretic “ Al. Mocioni “ Ciacova

Dezvoltarea pesonalității umane este influențată în mare măsură de educația estetică , iar serbarea școlară este o modalitate prin care copilul își poate dezvolta capacitatea de receptare a frumosului , a dreprinderilor de trăire emotivă, a valorilor artistice .
Serbarea școlară este cadrul afirmării taletului , aptitudinilor artistice . Ea aduce frumosul in viața copiilor . Pe lângă multiplele valori educative , ea contribuie educarea estetică a copiilor , la dezvoltarea creativității , a spiritului de colaborare , la zezvoltare sentimentului de apartenență, la dezvoltarea dragostei față de artă.
Serbarea școlară este una din cele mai îndrăgite activități extracurriculare , deoarece antrenează in organizare și desfășurare toți copiii . Este un moment distractv , festiv antrenant ,in același timp. Zilele cu caracter festiv au, desigur, în plan educativ, rolul lor. Ajută la consolidarea sentimentului de apartenență comunitară, sunt repere de semnificare în construcția identitară a copiilor. Totodată îndeplinesc funcția de integrare socială, sunt fericite ocazii de a fi împreună, într-un sens bine intenționat și relevant, a mai multor actori sociali: copii, părinți și profesori.
Serbarea este o oportunitate pentru părinţi de a cunoaşte propriul copil în alte situaţii decât cele de acasă, de a cunoaşte grupul din care face parte copilul, de a se simţi bine alături de propriul copil, de a înţelege mai bine caracteristicile vârstei fiului/fiicei, de a relaţiona cu ceilalţi părinţi din grup şi de a găsi puncte comune, de a relaţiona cu profesorii care însoţesc copiii. Este o ocazie de a cunoaşte viaţa şcolii.
Serbarea școlară reprezintă evenimente de o importanţă deosebită în activitatea elevilor şi în viaţa familiilor acestora-atât din punct de vedere afectiv, cât şi cognitiv, dând ocazia elevilor de a prezenta, într-o manieră personală şi originală, tot ce au învăţat pe parcursul unui semestru sau an şcolar. Acest tip de activităţi extracurriculare au reprezentat întotdeauna un prilej de manifestare inedită al talentului nativ al copilului. Este o ocazie în care copilul îşi poate pune în valoare inteligenţa dominantă descoperită şi valorificată de cadrul didactic. De multe ori familia este surprinsă de potenţialul propriului copil.
Importanța acestui tip de festivități e deosebită , pentru că ele lărgrsc orizontul , sipritul artistic al elevului și contribuie la acumularea de cunoștințe legate de diferite sărbători , evenimente. De asemenea remodelează și îmbogățesc viața afectivă , stimulând sentimente nebănuite sau dezvoltând pe cele slab manifestate.
Prezența la serbare a părinților, bunicilor, fraților trezește în elev energia de a învinge timiditatea stimulează independensa în acțiune.
Valorificând frumusețea tradițiilor si obiceiurilor populare în cadrul serbărilor cu școlarii reușim să înfrumusetam viața copiilor, îi ajutăm să cunoască tradițiile românești și rolul important pe care-l au în viața oamenilor din cele mai vechi timpuri . Prin conținutul serbărilor îi ajutăm pe copii să înțeleagă mesajul si conținutul acestor obiceiuri populare, adaptându-le particularităților de vârstă si aptitudinilor artistice individuale.Cu acest prilej introducem copiii într-o lume frumoasă a cântecului, dansului, poeziei, povestilor, glumelor, proverbelor, zicătorilor și strigăturilor , a unor evenimente tradiționale - Moș Nicolae ,Crăciunul, ,Anul Nou , etc - copiii având posibilitatea să cunoască frumusețea și bogăția folclorului, diversitatea tradițiilor și obiceiurilor românești, armonia limbii române.Textele cântecelor si poeziilor, a colindelor, plugușorului, sorcovii, transmit urările de bine în legătura cu unele îndeletniciri străvechi ale românilor: uratul, semănatul, păstoritul. Cu aceste ocazii copiii îsi îmbogățesc vocabularul cu expresii populare, proverbe, zicători, strigături, pătrund în tainele limbii materne și în comorile înțelepciunii populare.
.Noi , dascălii , încercam să transmitem, din generație în generație, portul, graiul, obiceiurile si datinile așa cum le-am moștenit de la strabuni. Sărbătorile de iarnă sunt o ocazie eficientă de valorificare a tradițiilor

populare si a obiceiurilor românești în cadrul serbărilor .Ele sunt un izvor de bucurii si satisfactii care creează copiilor o stare de bună dispozitie favorabilă atât dezvoltarii psihice, fizice cât si estetice. Copiii ,interpretând diferite roluri; cântareț, dansator, povestitor, creator de obiecte artizanale poate să-și formeze sau perfectioneze o serie de abilitati artistice.

Implicarea activă a părinților în pregătirea copiilor pentru serbare , prin pregătirea costumelor , prin repetarea rolurilor aduce un plus valoare relației școala – familie, aduce informații suplimentare pe care elevul le primește în cadrul familiei despre o anumită sărbătoare , tradiții de familia sau locale , obiceiuri vechi , uitate , pe care la rîndul său, copilul le aduce la școală spre folosul tuturor. Simplul fapt că familia se implică în a sprijini dascălul cu obiecte vechi , poate necesare in realizarea decorurilor sau ajută ,in alte moduri ,buna desfășurare a activității extracurriculare , vine și întărește legătura școală –familie , atât de importantă pentru dezvoltarea copilului.

Serbările copilăriei , momente de maximă bucurie , atât pentru copii cât și pentru părnți ,aduc lumina în sufletul copiilor, dau aripi imaginatiei, stimulează gândire creatoare , creaza o atmosferă plină de plăcere, bucurie. Inimile părinților se umplu de fericire atunci când își văd copilașii evoluând pe scenă .

Prin participarea părinţilor la serbările şcolare, copilul va simţi că părinţii îi sunt aproape, că îi apreciază munca, că se bucură împreună cu el şi nicio satisfacţie nu poate fi mai mare pentru un copil decăt lauda şi aprecierea dscălului, dar în acelaşi timp aplauzele şi chiar lacrimile din ochii părinţilor. De cele mai multe ori, când evoluţia copiilor are loc pe o scenă, părinţii sunt mai emoţionaţi decât aceştia, trăiesc cu intensitate monentele spectacolului şi aplaudă cu frenezie finalul. Împărtăşind succesul sau uneori chiar insuccesul copiilor, părinţii vor deveni mai apropiaţi de aceştia, mai înţelegători, mai dornici de a accepta chiar şi anumite comportamente indezirabile, convinşi fiind că orice investiţie în dezvoltarea personală a copiilor nu este zadarnică.

În concluzie, putem spune că triada, elev- dascăl -părinte, are un rol deosebit în educaţie, colaborarea dintre aceşti trei factori contribuind la atingerea finalităţii educaţiei - formarea, dezvoltarea şi modelarea personalităţii elevului.

Bibliografie :

1. Aurelia Berușcă, Ghid metodic al serbărilor școlare pentru invățământ primar ,gimnazial , liceal , Ed. Digitalia
2. Revista de Pedagogie , Pedagogii alternative
3. www. Google.com Didactic
4. Potolea, Dan şi Păun Emil, (coord), Pedagogie. Fundamentări teoretice şi demersuri aplicative, Editura Polirom, Iaşi, 2002

Sorina Sav, ”Traditiile si obiceiurile romanesti,Editura Nico

ABORDAREA ELEVULUI DIN PERSPECTIVA TEORIEI INTELIGENȚELOR MULTIPLE

Profesor Învăţământ Preşcolar ROŞU IRINA
Grădiniţa cu Program Normal, Teiu, Jud. Argeş

„Toţi suntem genii. Dar dacă judeci un peşte după abilitatea sa de a se căţăra în copac, el va trăi toată viaţa cu impresia că e un prost." - Albert Einstein

Acest citat evidenţiază „lacunele" pe care le are sistemul de învățământ românesc referitoare la diferenţele individuale de învăţare, la nivelul mentalităţii colective fiind adânc înrădăcinată ipoteza conform căreia succesul academic (performanţele lingvistice şi logico-matematice) depinde în funcţie de gradul de inteligenţă al educabilului.

Încă de la începutul acestui secol, s-a realizat o nepotrivită diferenţiere între elevii care lucrau, cu uşurinţă, într-un mod natural, cu simboluri și numere, realizau raţionamente şi explicau semnificaţiile anumitor cuvinte (aceştia erau catalogaţi, de către profesori, drept „privilegiaţi" pentru obţinerea unor rezultate remarcabile la învăţătură) şi între cei care nu performau la aceste tipuri de activități, dar care aveau alte aptitudini, fiind consideraţi ca fiind mediocri.

Potrivit lui H. Gardner, această ipoteză nu se adevereşte întotdeauna, inteligenţa lingvistică şi logico-matematică neasigurând mereu şansele de succes şi după finalizarea studiilor, deoarece oamenii nu fac nimic altceva decât să-şi dezvolte competenţele necesare propriului stil de viaţă (este indicat ca fiecare elev să fie stimulat în funcţie de aptitudinile cu care este înzestrat).

Într-o singură clasă putem întâlni elevi care se diferențiază între ei din punct de vedere al stilului de învățare, abilităților, statutului socio-economic, religiei, culturii etc. Din acest motiv, avantajul educabililor ar fi unul considerabil, în cazul în care fiecare instituție de învățământ s-ar focusa mai mult pe calitățile extraordinare pe care le poate avea elevul în diferite domenii și nu, în mod special, în cel lingvistic sau logico-matematic, urmărindu-se ca întreg procesul de instruire să raporteze cu considerație și flexibilitate la nevoile individuale ale elevilor, astfel asigurându-se o diferențiere a instruirii.

Prin urmare, în momentul în care se realizează programele de instruire, pentru ca actul educaţional să-şi îndeplinească obiectivele stabilite anterior, este recomandat să se pună mai mult accentul pe diferenţele individuale, adică pe acele particularități distincte ale elevilor care au efecte asupra procesului de învăţare.

Gardner nu acceptă deloc ideea conform căreia instituțiile de învățământ propun aceeași programă tuturor elevilor, oferindu-le, în acest mod, prea puține opțiuni. Acesta afirma că „*Societatea noastră suferă de trei deformări: occidentomania, testomania și elitomania*", ultimele două inhibând procesul de descoperire și afirmare a altor tipuri de inteligență, decât cele „tradiționale", respectiv cea lingvistică şi logico-matematică.

Teoria inteligenţelor multiple impune cadrelor didactice să identifice şi să educe o varietate de talente şi abilităţi, fiind necesar să organizeze prezentarea materialului într-un mod în care să încadreze majoritatea tipurilor de inteligenţă şi să găsească metode de învăţare potrivite fiecărui elev (în majoritatea cazurilor, alegerea modalităţilor de predare determită succesul sau eşecul unei experienţe pedagogice). De asemenea, teoria lui Gardner sugerează că, instituţiile de învățământ, în loc să se bazeze pe „un curriculum uniform", ar fi indicat să ofere educaţie centrată pe individ, cu programe adaptate nevoilor fiecărui educabil (de exemplu, o lecţie, pentru a putea fi numită „atractivă" pentru elevi, trebuie să implice anumite tehnici care să le vină în ajutorul înţelegerii şi stăpânirii unor conţinuturi care, din punctul lor de vedere, sunt mai puţin accesibile).

După cum bine ştim, inteligenţa, ca aptitudine generală, facilitează reuşita şcolară. Astfel, potrivit lui H. Gardner, aceasta reprezintă „*abilitatea care permite unei persoane să rezolve probleme sau să creeze produse care sunt apreciate în unul sau mai multe contexte culturale*”, iar cele 8 tipuri ale acesteia sunt:

1. **inteligența verbal-lingvistică** reprezintă abilitatea de a înţelege semnificaţia cuvintelor şi funcţiile limbajului. Elevii care posedă acest tip de inteligenţă sunt capabili să-şi verbalizeze foarte uşor gândurile, învață ușor limbi străine, au un vocabular bogat, le place să scrie, să citească şi să realizeze jocuri de cuvinte, au un limbaj expresiv, preferă materiile umaniste.

Exemplu de sarcină de lucru: „*Descrie personajul din povestea citită...*”;

2. **inteligența logico-matematică** - abilitatea de a identifica patternuri abstracte, de a realiza raţionamente inductive şi deductive, precum şi calcule complexe. Elevii care prezintă acest tip de inteligență rezolvă probleme abstracte, preferă să lucreze cu cifre, numere, simboluri, sunt pasionaţi de jocurile de strategie, îi fascinează experimentele, creează ipoteze, caută argumente.

Exemplu de sarcină de lucru: „*Rezolvă următorul puzzle...*”;

3. **inteligența vizual-spațială** - abilitatea de reprezentare corectă a relaţiilor spaţiale, de a manipula imagini mintale. Aceşti elevi au o hipersensibilitate față de detaliile vizuale, o imaginaţie activă, se orientează uşor în spaţiu, îşi formează imagini mentale, își reprezintă ideile grafic prin intermediul desenelor simple și a schițelor etc.

Exemplu de sarcină de lucru: „*Analizează următoarea fotografie...*”;

4. **inteligența corporal-kinestezică** - abilitatea de coordonare a mişcărilor corpului. Aceşti elevi au o coordonare fină motorie foarte dezvoltată, fac uşor legătura dintre corp şi minte, preferă mai multe tipuri de sporturi, să atingă obiecte şi activitățile care implică mișcare fizică.

Exemplu de sarcină de lucru: „*Învață un dans tradiţional românesc...*”;

5. **inteligența muzical-ritmică** reprezintă capacitatea de a utiliza şi identifica modalităţi diferite de expresie muzicală, abilitatea de a detecta tonuri şi ritmuri. Aceşti elevi au o sensibilitate la sunet şi tendinţă spre instrumentele muzicale, apreciază structura muzicii şi a ritmului, identifică, creează şi reproduc sunete, ritmuri şi muzică.

Exemplu de sarcină de lucru: „*Fredonează melodia preferată...*”;

6. **inteligența interpersonală** - abilitatea de a empatiza și relaționa cu ceilalți. Elevii aceştia comunică eficient verbal şi non-verbal, preferă lucrul în echipă, sunt binevoitori, învață prin interacțiune cu ceilalți, dau dovadă de empatie, îi ajută pe ceilalți să-şi rezolve problemele.

Exemplu de sarcină de lucru: „ *Adresează întrebări colegului...*”;

7. **inteligența intrapersonală** - cunoaşterea propriilor abilităţi, înţelegerea propriilor trăiri şi motivaţii. Aceşti elevi preferă să fie independenţi, învaţă singuri prin metode individualizate, sunt conştienţi de propriile gânduri, sentimente, puncte forte şi slabe etc., învață din propriile eşecuri şi reuşite, au o capacitate de autodisciplină, autoînţelegere şi autoevaluare.

Exemplu de sarcină de lucru: „*Spune ce ai face dacă ai fi în locul…?*”;

8. **inteligența naturalistă** - abilitatea de a învăța din natură. Pentru elevii care posedă acest tip de inteligenţă, cele mai „atractive” lecţii sunt cele realizate în aer liber. Aceştia preferă să înveţe, să lucreze şi să-şi petreacă timpul în aer liber, recunosc şi clasifică elementele naturii. Îi pasionează geografia, biologia, zoologia, astonomia, meteorologia.

Exemplu de sarcină de lucru: „*Identifică plantele şi animalele preferate din mediul terestru...*”

Din moment ce există diferite stiluri de predare şi învățare, cât şi inteligenţe multiple, este indicat să nu avem aşteptări ca toţi elevii să înveţe aceleaşi lucruri şi în aceeaşi manieră, deoarece fiecare educabil are propria combinaţie dintre aceste tipuri de inteligență, manifestând interes spre anumite activităţi.

În consecință, cadrele didactice trebuie să se focuseze mai mult pe aceste aspecte şi să identifice elevii cu aptitudini, pentru a le putea acorda sprijinul şi condiţiile necesare dezvoltării acestora, propunându-le nu numai subiecte de curs menţionate în programă, ci şi tehnici de predare care se potrivesc cel mai bine acestora. De asemenea, în perioada adolescenţei, este recomandat ca elevii să beneficieze de consiliere educaţională, deoarece în cadrul fiecărei profesii sunt necesare mai multe tipuri de inteligenţe, ci nu doar cea lingvistică şi logico-matematică.

Bibliografie:

- Eftodi Agnesia, ,,*Tehnologii didactice incluzive*", Lyceum, 2016;
- Stan Andreea, ,,*Diferenţe individuale în învăţare*" (Note de curs), Universitatea din Piteşti, 2019;
- Stănculescu Elena, ,,*Teoria inteligenţei multiple*", Universitatea din Bucureşti, 2006;
- Ţicu Lucia, ,,*Teoria inteligenţei multiple*", UPSC, 2019.

EDUCAȚIA TIMPURIE ȘI ROLUL ACESTEIA ÎN FORMAREA IDEALULUI EDUCAȚIONAL

Autor- Profesor:Gherghina Bianca
Grădinița cu program prelungit „Junior”,Slobozia, jud:Ialomița

Este știut faptul că educația, chiar de la cele mai mici vârste, are ca scop un ideal educațional,.Aceasta provine din necesitatea gestionării nevoile indivizilor și are un caracter prospectiv, ce presupune posibilitatea acesteia de a anticipa viitorul, fapt susținut și de Constantin Cucoș: ,,Educaţia se realizează în perspectiva unui ideal de personalitate umană, acordat la repere culturale şi istorice bine determinate”
Orice evoluție socială și economică se bazează pe resursele intelectuale ale societății, iar educația își propune să formeze oameni pentru societatea viitorului. Acest fapt înseamnă o schimbare de paradigmă, ce presupune înțelegerea educației ca fenomen social cu scopul de a forma oameni adaptabili, responsabili și capabili.
Constantin Cucoș definește termenul de ideal educativ afirmând despre cel din urmă faptul că:
,,Este categoria de o generalitate maximală ce surprinde paradigma de personalitate, oarecum abstractă, proiectul devenirii umane la un moment dat, într-o societate dată. Idealul educativ este o instanţă valorică din care iradiază norme, principii, strategii, scopuri şi obiective determinate, care direcţionează procesul de formare a tinerei generaţii.”
Relația dintre educație și viitor generează o serie de schimbări care privesc: rolurile pe care educația trebuie sa le îndeplinească în viitor; dimensiunile, caracteristicile și modurile de realizare ale educației în viitor; realizarea educației astfel încât să reușească să răspundă unor cerințe ale societății viitoare.
Referindu-se la idealul educațional, Liviu Antonesei afirma faptul că:
„Nu există – şi nu a existat vreodată – educaţie care să se poată petrece în absenţa unui ideal educativ. Nu a existat nici măcar în cazul epocilor şi al societăţilor pre-moderne, atunci când educaţia nu era o activitate instituţionalizată pentru toţi membrii comunităţii ori nu era instituţionalizată deloc. De la kalokagathia grecească şi până la omul nou al fascismelor şi comunismelor, educaţia a fost întotdeauna orientată de un ideal educativ; acesta poate fi generos ori inuman, raţional ori absurd, dar nu poate fi absent”
Se poate concluziona faptul că educaţia poate fi cel mai bine surprinsă în forma tensiunii existente în direcţia înfăptuirii idealului educativ. Aceasta se raportează la nevoile și valorile societății dintr-un anumit moment istoric. Astfel, înţelegerea fenomenului educaţiei trebuie să pornească de la aceste două coordonate fundamentale ale fiinţei umane care sunt valorile şi trebuinţele, pentru a determina apoi şi dimensiunea idealului.
Putem afirma faptul că, realizarea procesului instructiv-educativ se raportează la anticiparea unei posibile evoluții ale societății și implicit ale evoluției individului. Școlile și grădinițele sunt chemate să pregătească copilul pentru a se descurca indiferent de situație.
În grădinița de copii, cea mai importantă sursă de învăţare, este jocul. Prin joc copiii învaţă să interacţioneze cu ceilalţi, să exploreze mediul, să găsească soluţii la situaţiile problemă, să își exprime emoţiile, să achiziţioneze cunoştinţe şi abilităţi care îi vor fi necesare pentru adaptarea la cerinţele şcolii și ulterior la cele ale societății. Prin excelenţă, jocul constituie cadrul specific unui antrenament al spontaneităţii şi al libertăţii de expresie, un stimul important în cultivarea receptivităţii şi sensibilităţii, a mobilităţii şi flexibilităţii psihice.

Putem conchide tema pusă în discuție prin afirmația lui Immanuel Kant, ce preciza următoarele: „Copiii nu trebuie crescuţi după starea de faţă a neamului omenesc, ci după o stare mai bună, posibilă în viitor, adică a idealului omenirii şi a întregii sale meniri"

ÎNVĂȚAREA UMANĂ

Autor – Educatoare: Gherghina Lavinia
Grădinița cu program prelungit „Junior”, Slobozia, jud: Ialomița

CONCEPTUL DE ÎNVĂȚARE

Există variate definiții privind învățarea umană:

Conform F. Dors şi P. Mercier, „învățarea constă în a dobândi sau a modifica o reprezentare a mediului” (Andrei Cosmovici, Luminița Iacob, 1998, p.121).

A.N. Leontiev consideră că învățarea este „procesul dobândirii experienței individuale de comportare”(Andrei Cosmovici, Luminița Iacob, 1998, p.121).

Pentru A. Clausse, învăţarea este „o modificare în comportament, realizată prin soluţionarea unei probleme care pune individul în relaţie cu mediul" (Dorina Sălăvăstru Psihologia educaţiei, p.6), iar pentru psihologul Robert Gagne, învăţarea reprezintă „acea modificare a dispoziţiei sau a capacităţii umane care poate fi menţinută şi care nu poate fi atribuită procesului de creştere" (Dorina Sălăvăstru, Psihologia educaţiei, p.6).

Conform dicționarului de psihologie învățarea este „activitate de însemnătate fundamentală pentru adaptarea la mediu şi dezvoltarea psihocomportamentală”,

„dobîndire de noi comportamente în urma acţiunii repetate a unor stimuli asupra organismului şi a fixării unor reacţii. Este în esenţă o asimilară activă de informaţie (retenţie mnezică) insolită de achiziţionarea de noi operaţii si deprinderi.”(Paul Popescu - Neveanu – Dicționar de Psihologie, 1978, p.393).

Aceste definiţii surprind sensul larg al conceptului de învăţare. Plasând învăţarea în contextul procesului de instruire, psihologii educaţiei ne oferă şi un sens restrâns al acestui concept. Ei definesc învăţarea drept o activitate sistematică, dirijată, desfăşurată într-un cadru organizat, orientată în direcţia asimilării de cunoştinţe şi a formării structurilor psihice şi de personalitate, adică datorită învățării nu se acumulează doar informații, ci se învață în egală măsură mișcările, atitudinile comportamentale, deprinderi, convingerile, sentimentele și atitudinile morale, politice, doctrinele filozofice, religioase, limbajul, se învață tot ceea ce este specific uman.

Așadar, învățarea reprezintă nu numai axa principală a procesului de învățământ, ci și o caracteristică fundamentală a comportamentului uman, o formă fundamentală de activitate umană.

FORME ALE ÎNVĂȚĂRII:

Se disting două forme ale învățării:

- insuficient conștientizată :învățarea spontană
- conștientizată/ dirijată :învățarea sistematică,

Învățarea spontană este neorganizată, se petrece în familie, în locuri de joacă, în timpul exercitării profesiunii, etc. Aceasta mai este denumită și învățarea socială. Învățarea spontană este aceea formă a învățării care presupune dezvoltarea afectivității, formarea sentimentelor și a voinței.

Învățarea sistematică se realizată în școli ori în cadrul diferitelor stagii de instruire, de calificare. Învăţarea şcolară este definită ca formă tipică, specifică, în care se efectuează învăţarea la om, forma ei completă şi cea mai înaltă, deoarece la nivelul ei învăţarea nu decurge pur şi simplu de la sine, ci este concepută, anticipată şi proiectată să decurgă într-un fel anume ca activitate dominant. Aceasta presupune abordarea sistematică a procesului instructiv-educativ care se desfășoară în școală. Învățarea școlară reprezintă un proces instituționalizat și obligatoriu, care vizează obiective specifice în vederea formării personalității elevului

Învățarea școlară prezintă trei accepțiuni:

Învățarea ca proces reprezintă un demers ascendent în spirală, având la bază acumulări cantitative care conduc la salturi calitative.

Învățarea ca proces pune accentul pe activismul susținut a celui care învață, participarea sa activă reprezentând cheia succesului.
Învățarea ca proces este pierdere și câștig, elaborare și reelaborare, retenție și uitare, un proces dinamic și nonliniare.
Învățarea ca produs apare ca rezultat al procesului de învățământ și se concretizează în cunoștințe, priceperi, deprinderi și abilități, atitudine și comportamente, aceste rezultate trebuie să fie relativ stabile pe a oferi autenticitate procesului.
Învățarea ca acţiune operaţională dirijată pedagogic sau independentă, individuală sau colectivă, în care termenii sunt predare, instruire, exersare, autoinstruire, verificare, examinare, putându-le asocia tehnicile şi metodele adecvate materialului de învăţat şi subiectului care învaţă.
TIPURI DE ÎNVĂȚARE
În funcție de conținutul învățării poate fi :

- perceptivă/afectivă
- motorie
- semantică
- morală

În funcție de modul de acțiune cu stimulii, deosebim:

- învățare repetitivă
- învățare prin asociere
- învățare prin identificare/ recunoaștere
- învățare prin imitație(vorbire, gesturi, ticuri)
- învățarea discriminatorie

În funcție de gruparea stimul
® După tipul de analizator dominat avem:

- Învățare vizuala
- Învățare auditivă
- Învățare olfactivă
- Învățare gustativă(prin gust)
- Învățare chinestezică(prin mișcări)

® După eficiență avem:

- Învățare reproductivă
- Învățare inteligibilă
- Învățare creativă

® După modul de organizare a materialului avem:

- Învățare algoritmică
- Învățare euristică(prin descoperire)

Bazată pe strategie : inductive, deductivă

Importanţa educaţiei ecologice în grădiniţa

Prof. Marincaş Carmen
Grădiniţa cu P.N nr.4 Zalău

În prezent omenirea se confruntă cu o serie de probleme globale, una din cele mai importante fiind degradarea mediului înconjurător, ca rezultat al activității umane. Poluarea aerului, apei și solurilor, distrugerea stratului de ozon, modificarea globală a climei, distrugerea și fragmentarea habitatelor, dispariția speciilor, sunt câteva dintre probleme ecologice actuale dar și de perspectivă, care prezintă un pericol major la adresa vieții pe Pământ.

Această problemă trebuie abordată de întreaga comunitate și în acest scop este necesară implementarea unui sistem de educație ecologică, pentru toate segmentele populației. Aceasta poate fi realizată prin diverse tipuri de activități, în funcție de vârstă și interese: școlare și extrașcolare, științifice, artistice și chiar sportive, prin experimente, observații, excursii, acțiuni de conservare a naturii, jocuri, vizionarea emisiunilor televizate cu scop educațional sau a filmelor artistice cu mesaj ecologic etc. Având ca scop formarea atitudinii de protejare a mediului, de dezvoltare a spiritului de responsabilitate faţă de natură, educaţia ecologică trebuie să fie un proces care să înceapă de la vârsta preşcolară. Aceasta este vârsta la care începe formarea viitorului cetățean al planetei din toate punctele de vedere, iar particularitățile de vârstă permit mai ușor trezirea în copii a sentimentelor şi atitudinilor pozitive faţă de mediu, precum și formarea și dezvoltarea conștiinței ecologice și implicit a unui comportament adecvat.

Comportamentul ecologic se realizează în primul rând, prin puterea exemplului şi apoi prin cea a cuvântului. Preşcolarii sunt foarte receptivi la ce li se arată şi li se spune în legătură cu mediul, dorind să se implice, atât cât le permit puterile lor, în protejarea mediului. Educaţia ecologică porneşte de la interesul firesc al copiilor pentru plante şi animale,pentru ceea ce reprezintă, în general, natura pentru ei.

Activităţile de educaţie ecologică pot fi desfăşurate atât ca activităţi opţionale cât şi ca activităţi integrate tuturor domeniilor de activitate din grădiniţă şi lasă la latitudinea educatoarelor proiectarea acestora în funcţie de posibilităţile copiilor, necesităţi şi alţi factori. Particularităţile de vârstă ale preşcolarilor permit formarea şi dezvoltarea conştiinţei ecologice şi, implicit, a unui comportament adecvat. Antrenând copiii în diverse acţiuni: excursii, acţiuni practice de colectare a materialelor refolosibile, valorificarea sau utilizarea lor în alte scopuri , acţiuni de igienizare a curţii gradinitei, a parcului, a locului de joacă sau a unui colţ de pădure, vizite la grădina zoologică, lecturi despre plante, animale, poluarea solului, a apei şi a aerului(in cadrul activităților de educarea limbajului, educație pentru societate), acţiuni de recunoaştere şi colectare a plantelor medicinale, vom realiza o dezvoltare a spiritului de iniţiativă, a deprinderilor de cercetare, a răspunderii pentru lucrul făcut, a curiozităţii. De aceea, se impune ca încă din gradinită, copilul să cunoască formele de viaţă existente în mediul inconjurător ,diversitatea lor şi să înveţe să le ocrotească.

Pentru a fi prieten cu natura,copilul trebuie să aibă o gândire şi un comportament ecologic, trebuie să ştie ce este bine să facă în relaţia sa cu natura,deci cum să ocrotească natura. Activităţile ecologice defăşurate în acest sens au o importanţă deosebită deoarece:

- Dezvoltă interesul şi curiozitatea copiilor pentru cunoaşterea lumii înconjurătoare,le îmbogăţeşte cunoştinţele despre plantele şi animalele din mediul înconjurător;
- Le dezvoltă dragostea faţă de natură ,de tot ce este frumos şi sănătos;
- Îi iniţiază în legătură cu drepturile şi îndatoririle privind protejarea şi conservarea mediului;
- Particularităţile de vârstă ale preşcolarilor permit acumulări însemnate despre viaţa naturii,importanţa unei relaţii corecte a omului cu mediul în care trăieşte;

- Copiii trebuie lăsaţi să îşi însuşească firesc abc-ul ocrotirii naturii într-o atmosferă de implicare liberă,diferenţiată,în rezonanţă cu trăirile personale.

Activităţile de educaţie ecologică ajută copilul de azi şi adultul de mâine să manifeste sensibilitate faţă de mediul înconjurător şi problemele lui, îl ajută să înţeleagă funcţionarea lui,interacţiunea oamenilor cu mediul.Copiii dobândesc valori şi sentimente de grijă faţă de mediu,învaţă să utilizeze cunoştinţele şi abilităţile dobândite în vederea unor acţiuni pozitive care conduc la rezolvarea problemelor mediului.

„Dacă te gândeşti la anul următor,însămânţează pământul.Dacă te gândeşti la următorii zece ani plantează un pom.Dacă te gândeşti la următorii o sută de ani educă oamenii." (proverb chinezesc)

Bibliografie:

- Geamănă N. A., Dima M., Zainea D., „Educaţia ecologică la vârsta preşcolară", Supliment al Revistei Învăţământ Preşcolar, C.N.I. Coresi, Bucureşti, 2008
- Revista Educaţia ecologică,nr.2,1997
- Mohan Gh.,Ardelean A.„Ecologie şi protecţia mediului",ed.Scaiul,Bucureşti,1993
- Lilieu A.„O conduită ecologică corectă",Tribuna Învăţământului,nr.41,1991
- Revista de educaţie ecologică „Pro Ecologia Mileniului III",ed.Reprograph,ian.2010

Galușnyak Larisa Ramona Csei Rudolf Steiner Hunedoara

De fiecare dată când deschizi o carte s-o citeşti, un copac zâmbeşte pentru că ştie că existăviaţă după moarte.

Natura este un adevărat izvor de inspirație, natura se naște, crește și moare sub ochii noștri in permanență, este mereu în schimbare și ne învață lucruri noi în fiecare zi, în fiecare anotimp, motiv pentru care, o folosim ca exemplu în activitățile noastre în permanență, fie că vorbim de activități matematice, unde folosim elemente din natura pentru a număra, cum ar fi castane, nuci, la elemente de limbaj, unde folosim exemple practice din natura, cartea este în strânsă legătură cu natura, oferind-ne ocazia să îmbinăm aceste activități.

O astfel de activitate transdisciplinară a avut loc la clasa a V a din cadrul CSEI Rudolf Steiner Hunedoara, când am îmbinat cu succes elementele de limbaj cu muzica și cunoștințe despre om si mediu, pornind de la citirea poveștii Ridichea Uriașă. A fost o zi plină, cu o mulțime de elemente menite să atragă interesul copiilor, să înțeleagă importanța cititului, să recepționeze mesajul unei cărți, să asocieze diferite fenomene ale naturii, dar și aspecte din viața socială și importanța unității umane si respectul animalelor.

Prezentarea cărții și a imaginilor au stârnit interesul imediat, iar în cadrul orei de elementede limbaj am lecturat cartea, am prezentat personajele, rolul acestora, am absorbit mesajul centralal cărții, acela că puterea e mai mare atunci când cooperăm, am discutat despre cum apar legumeleîn grădină, am analizat pe deplin textul cărții. Am creat un dialog deschis, am identificat secvențele poveștii și am reprodus ordinea în care apar acestea, într-o comunicare deschisă.

Folosind cunoștințele acumulate în cadrul orelor de cunoștințe despre om și mediu am putut identifica ciclul de reproducere și creștere al ridichii, forma de hrănire, am identificat personajele din regnul animal, catalogându-le drept mamifere, reamintind caracteristicile acestora, dar și asemănarea și deosebirea cu oamenii.

Pentru că cea mai eficientă modalitate de asimila cunoștințele este aceea practică, am finalizat ziua cu o ieșire în natura unde am pus în practică tot ce am aflat din poveste. Pentru început am pregătit gustări, dar nu orice gustări, ci chiar ridichi, pe care le-am servit în natură, nuînainte de a le exemplifica cum le recunoaștem, cum le scoatem din pământ, cum le curățăm. Având cartea cu noi am reamintit firul poveștii, apoi am dat fiecărui copil câte un rol, toți reprezentând personajele poveștii. Folosind o resursă on-line, am găsit o adaptare muzicală după aceasta poveste, pe care am repetat-o cu copii de câteva ori, până ce aceștia au asimilat linia melodică și parte din versuri.

Atașez aici adaptarea:

În grădina de legume Bunicuțul a
sădit
O sămânță de ridiche Și din ea ce
a ieșit? O ridiche uriașă
S-o urneasă nu putea
Ce să facă, cum să facă? Pe bunica o
chema

-Hai bunico, ajută-mă să scot ridichea aceasta din pământ! Trag în stânga, trag în dreapta
Dar ridichea nu cedă. Ce să facă,
cum să facăPe nepoata o chema
-Hai nepoțico, ajută-ne să scoatem ridichea aceasta din pământ! Trag în stânga, trag în dreapta
Dar ridichea nu cedă. Ce să facă,
cum să facăPe cățeluș îl chemă
-Hai cățelușule, ajută-ne să scoatem ridichea aceasta din pământ! Trag în stânga, trag în dreapta
Dar ridichea nu cedă. Ce să facă,
cum să facăPe pisică o chemă
-Hai pisicuțo, ajută-ne să scoatem ridichea aceasta din pământ! Trag în stânga, trag în dreapta
Dar ridichea nu cedă. Ce să facă,
cum să facăPe șoricel îl chemă
-Hai șoricel, ajută-ne să scoatem ridichea aceasta din pământ! Trag în stânga, trag în dreapta
Și ridichea a cedat Unde-i unul nu-i putere,
Unde-s mulți puterea crește!

O dată ce au reușit să rețină linia melodică, am pus în practică o mică scenetă, în care copiii au fost personajele și au jucat sceneta, urmând secvențele poveștii din carte, adaptate sub formă de cântec.

Dave Kellett spunea că nimic nu poate face ceea ce face o carte. Te ridică din viaţa ta.. către o lume cu totul nouă, o nouă perspectivă. O carte este ca un vis pe care îl împrumuţi de la unprieten. Cărțile ne ajută să punem în mișcare lumea întreagă, cu ajutorul lor, ideile prind viață, cărțile nu pot fi înlocuite de nimic.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ridichea uriasa (text adaptat dupa o poveste populara rusa), editura Libris.
2. https://www.youtube.com/watch?v=gpxPh08B7Sg

SCHIMBAREA începe cu fiecare dintre noi!

Oprean Corina
Liceul Teoretic „Gheorghe Lazăr”-Grădinița Nr.1 Avrig

”Nicio schimbare nu se va produce până când, noi înşine nu vom deveni acea schimbare pecare dorim s-o vedem în lume” (M. Rosenberg)

La prima lecturare termenul de *schimbare* presupune o modificare intenţionată/deliberată sau involuntară, care se finalizează cu un rezultat. Pentru a se produce o schimbare este nevoie să se acţioneze în favoarea a ceea ce dorim să obţinem.

Viaţa noastră este o reflectare a subconştientului nostru. Nu putem obţine lucrurile pe care ni le dorim pentru că de-a lungul timpului am dobândit convingeri şi credinţe de la părinţii noştri, din mediul în care am crescut, depozitate adânc în subconştientul nostru şi care ne conduc viaţa. Dacă avem aşteptări de la alţii, ar trebui să conştientizăm că noi suntem cei care creăm rezultate. Convingerile noastre negative ne limitează realizările; convingerile sunt gândurile noastre, iar noi devenim ceea ce gândim. Pentru a obţine rezultatele pe care le dorim, primul pas este schimbarea credinţelor, fiecare gând negativ să fie înlocuit cu unul pozitiv; poate fi notat pe o bucată de hârtie pe care să o avem mereu la îndemână şi apoi repetat până când ajunge să credem şi devine parte din noi. Analizându-ne, prin sinceritate şi adevăr, vom reuşi să schimbăm ceea ce am fost învăţaţi să fim şi să devenim ceea ce ne dorim. Schimbarea vine din interiorul nostru şi nu depinde de alţii. Se realizează prin cunoaştere de sine, reflecţie, intuiţie. Totul începe cu noi și prin noi.

Peste tot în jurul nostru, în viaţa cotidiană auzim „DACĂ...”. Atâta timp cât auzim doar vorbe, fără fapte apelăm la „vorbe goale”, fără o concretizare a acestora. Orice lucru, dorinţă, schimbare pe care doar o percepem, dar nu şi acţionăm rămâne în acelaşi stadiu, fără alte efecte. Fiecare persoană nu poate cere o schimbare atâta timp cât el nu analizează, planifică şi acţionează pentru „noul” dorit, atâtatimp cât primul pas nu e făcut de el.

În adevărata acţiune a transformării individuale, cu siguranţă va exista şi o schimbare colectivă. Acestea nu sunt două lucruri separate, opuse unul altuia - individual şi colectiv, ci ele se completează unul pe altul. Viitorul depinde de acţiunile noastre.

Pentru că lucrez ca profesor în învățământul preșcolar mă opresc la acest nivel de învățământ, nivelul preșcolar.

Învăţământul actual, prin Curriculumul pentru educaţia timpurie – 2019, a adus unele modificări la nivelul învăţământului preşcolar, schimbări care urmăresc optimizarea şi eficientizarea calităţii educaţiei cu rol definitoriu în dezvoltarea personală şi socială a copilului de vârstă preşcolară. Se areîn vedere trecerea de la informativ spre formativ, la un proces instructiv-educativ ce are în centru dezvoltarea globală a copilului, dezvoltare care are ca punct de plecare sănătatea, bunăstarea lui fizică şi emoţională, întrucât cea mai mare avuţie, cel mai mare bun al omului este sănătatea. Un copil sănătos se caracterizează prin tonus, energie, entuziasm, o stare de bine pe care se bazează toate achiziţiile ulterioare, sănătatea facilitează învăţarea, un copil hrănit şi îngrijit corespunzător va dispunede o capacitate mare de a învăţa.

Educaţia timpurie reprezintă prima etapă de pregătire pentru educaţia formală întrucât se realizează intrarea copilului în sistemul de învăţământ. Această etapă se dovedeşte a fi de mare importanţă deoarece este considerată cea mai complexă etapă în dezvoltarea copiilor, în care au loc remarcabile transformări şi achiziţii fundamentale în registrul dezvoltării unui copil. Sfera dezvoltării cuprinde: sănătatea, nutriţia şi igiena, dezvoltarea fizică, socială şi emoţională, dezvoltarea limbajului şi a comunicării, dezvoltarea cognitivă a

copiilor; educaţia şi îngrijirea se întrepătrund urmărindu-se permanent a se asigura starea de bine a copilului şi dezvoltarea armonioasă a acestuia în plan cognitiv, socio-afectiv şi psihomotor.

În România, educaţia timpurie face referire la educaţia copilului care acoperă intervalul de viaţăde la naştere până la intrarea acestuia în şcoală, respectiv vârsta de 6/7 ani. Această perioadă cuprinde şi învăţământul preşcolar - serviciu de educaţie formală ce se realizează în cadrul grădiniţei, un mediu care garantează siguranţa şi sănătatea copiilor. Procesul instructiv-educativ din grădiniţă presupune profesionalism, implicare, dăruire, cunoaştere, formare, responsabilitate, comunicare între cadrul didactic şi preşcolari, dar este importantă şi implicarea familiei, a comunităţii ca parteneri în educaţie pentru că educaţia timpurie reprezintă şansa fiecărui copil pentru un start bun în viaţă, iar acest lucru vizează o permanentă colaborare între familie – grădiniţă - comunitate. Se afirmă că „o educaţie timpurie coerentă în toate mediile implicate (familie, grădiniţă, comunitate) reprezintă contextul necesar unui echilibru între aspectele socio-emoţionale, învăţare şi starea de bine.” (Curriculum pentru educaţia timpurie-2019) Acţiunile întreprinse în această perioadă influenţează progresul individual al copilului cu urmări semnificative pentru dezvoltarea ulterioară a acestuia.

Prezentul curriculum „a încercat să dea o mai mare claritate instrumentelor din interiorul acestuia, prin corelarea coerentă a acestora şi prin asigurarea unor pârghii interne de verificare a atingerii scopului pentru care documentul a fost construit, respectiv: dezvoltarea armonioasă şi deplină a potenţialului propriu al fiecărui copil.”

Toate activităţile de învăţare îmbracă forma **jocului** ca formă de activitate fundamentală la vârsta preşcolară. Prin joc copilul caută să descopere realitatea înconjurătoare, se exprimă cunoştinţele, emoţiile, nevoile, dorinţele, jocul este un mijloc de relaxare, bine-dispune, dar totodată are multiple valenţe formative – rol determinant în dezvoltarea şi progresul copilului. Jocurile de mişcare aduc un mare aport în dezvoltarea fizică, călirea organismului prin activităţi zilnice în aer liber, tot în cadrul jocului copilul învaţă să gestioneze anumite emoţii, prin relaţionarea cu cei din jurul său, le identificăşi înţelege efectele emoţiilor negative sau se bucură la cele pozitive, contribuind la starea de sănătate fizică şi emoţională a copilului. Rolul cadrului didactic este de a observa copilul în diferite etape ale zilei pentru a-l descoperi, cunoaşte, a-i respecta ritmul de dezvoltare printr-o învăţare diferenţiată şi prin sprijinirea acestuia în dezvoltarea potenţialului individual.

Copiii sunt diferiţi, ceea ce le oferă unicitate, însă pentru un start bun în viaţă aceştia „au nevoiede dragoste, au nevoie de securitate, de hrană bună, de sprijinul nostru ca să crească, să se dezvolte sănătos şi să înveţe”.

Grădiniţa este mediul în care preşcolarul păşeşte cu încredere, entuziasm, bucurie sau la polul opus cu timiditate, frică de abandon, nesiguranţă – sentimente ce caracterizează profilul socio- emoţional al fiecărui copil. Aici intervine cadrul didactic care contribuie la reglarea trăirilor şi la adoptarea unor comportamente sociale sănătoase de către copii. Educatorii care au un coeficient emoţional ridicat pot gestiona mai bine situaţiile conflictuale din cadrul grupei pe care o coordonează, ajută copiii să comunice eficient, să se cunoască, să adopte comportamente pozitive în relaţiile cu cei din jur, prin autocontrol, cu rol în dezvoltarea potenţialului emoţional şi social al fiecărui copil. Grădiniţa este văzută ca un context, cadru social în care preşcolarii relaţionează cu educatoarea, dar şi cu colegii de grupă, cu copii de vârstă apropiată ceea ce determină un proces de învăţare despre emoţii şi despre comportamentele sociale.

Relaţia educator – copil are la bază modelul educatorului pe care acesta îl oferă copilului, dar şi rolul de ghid al cadrului didactic care vine în sprijinul copiilor prin crearea unor relaţii pozitive, generate de încredere. Educatorul este cel care stabileşte reguli şi limite, o parte dintre acestea împreună cu preşcolarii, iar nerespectarea acestora condiţionează copilul în a-şi asuma consecinţele faptelor sale. Educatorul este cel care implică copilul în variate situaţii de recunoaştere, exprimare, înţelegere a emoţiilor, oferă un cadru deschis conştientizării emoţiilor de către copii prin prezentarea unor situaţii de viaţă, prin intermediul poveştilor terapeutice, prin discuţii despre emoţii, prin reacţiile pe care le afişează în urma emoţiilor exprimate de copii.

Dacă educatorul adoptă o reacţie pozitivă încurajează exprimarea ulterioară a emoţiilor de către copii, iar dacă are o reacţie negativă aceasta

duce la inhibarea exprimării ulterioare a emoţiilor. După Botiş & Mihalca (2007) emoţiile la copii îndeplinesc două funcţii: de transmitere, comunicare a unei dorinţe sau nevoi (când un copil nu reuşeşte să rezolve o sarcină plânge solicitând astfel ajutorul educatoarei) şi de ghidare a comportamentului.

Este valoros pentru preşcolar să fie îndrumat şi ajutat de cadrul didactic în rezolvarea unor situaţii problematice care generează anumite stări conflictuale ale copilului cu persoanele din jur. Pentru aceasta se oferă adulţilor ce se ocupă de creşterea şi educaţia copiilor metode, alternative în reglarea emoţională pornind de la modelul ABC conform Terapiei Raţional-Emotive Comportamentale. Modelul ABC (A-reprezintă evenimentul/situaţia de la care se porneşte, B-cuprinde gândurile şi credinţele/convingerile persoanei cu privire la situaţia declanşatoare, C-cupride sentimentele persoanei, consecinţele emoţionale) ajută persoana să rezolve problemele practice prin rezolvarea problemelor emoţionale. Apelând la aceasta metodă educatoarea poate îndruma copilul în a înţelege că nu o persoană sau o situaţie (A) îl fac să fie trist, furios, să experimenteze emoţii negative ci gândurile, convingerile proprii (B) cu privire la situaţia problematică. (Waters, 2003) Sprijinul cadrului didactic îlconduce pe copil să gândească raţional, fără exagerări, să găsească soluţii practice, prin stabilirea unor alternative de abordare a situaţiei sau să accepte situaţia dată. Este necesar să învăţăm copiii să gândească în mod raţional prin intermediul întrebărilor, al explicaţiilor şi al exemplelor concrete, însă necesită timp, răbdare, este o abilitate care presupune antrenament.

O altă tehnică prezentată de Waters (2003) este Imageria Raţional-Emotivă care presupune să ne schimbăm starea emoţională prin modificarea felului în care gândim, respectiv educatoarea implică copilul într-un scurt dialog ajutându-l să deprindă convingeri raţionale ce apoi demerg în căutarea de soluţii practice pentru a rezolva situaţia. (*În loc să arunci jucăriile ce-ai zice să mergem şi să-i ceri lui Matei maşinuţa preferată?*)

Un alt aspect ce ţine de profesionalismul şi tactul pedagogic al cadrului didactic este descris prin capacitatea de a înţelege fiecare copil, de a fi aproape de acesta, de a-l sprijini, de a-l încuraja, de a manifesta grijă pentru crearea unui mediu educaţional favorabil dezvoltării sănătoase a copilului. Pe dealtă parte cadrul didactic este cel care stabileşte disciplina şi ordinea, îndrumă copilul în adoptarea unui comportament corespunzător atunci când manifestările acestuia sunt nocive pentru cei din jur, educatorul având o atitudine blândă, dar fermă. Să nu uităm că educația îmbină blândețea cu fermitatea! Sunt tot mai acceptate principiile disciplinei pozitive completate de soluţiile ce vin în stabilirea disciplinei, toate comportamentele negative ale copiilor (agresivitate fizică, verbală, relaţională-comportamente de excludere, atitudine sfidătoare, impunătoare, nepăsare) fiind determinate de incapacitatea de reglare emoţională ce îşi pune amprenta asupra sănătăţii copiilor. Este de datoria noastră, a adulților, educatorilor să ajutăm copiii să crească într-un mediu ce le oferă posibilitatea să sedezvolte în ritmul propriu, să fie valorizați prin ceea ce au ei mai bun și totodată sprijiniți, ajutați să se dezvolte armonios, așa cum afirma Maria Montessori "Ajută-mă să fac singur!"

A fi educatoare este o artă, o meserie ce înnobilează omul, dar care nu poate fi îmbrăţişată de orice persoană. A fi educatoare înseamnă în primul rând a iubi copiii, a reuşi să te apropi de sufletul cald şi pur al acestora şi a le oferi o lume plină de magie care să-i determine să descopere viaţa într-o lumină pozitivă.

Educaţia debutează şi este mijlocită de către cadrul didactic, astfel educatoarea primeşte o „misiune" esenţială în formarea copiilor, în modelarea personalităţii acestora în a-i ajuta să devină viitori adulţi autonomi, responsabili şi împliniți.

Prima grijă a educatoarei este de a construi un mediu educaţional favorabil dezvoltării armonioase a preşcolarilor care să incite la descoperire, să producă curiozitate, să stârnească interesul, să corespundă nevoilor copiilor, să încurajeze şi să sprijine învăţarea, să respecte individualitatea fiecărui copil, dar şi

particularităţile de vârstă, un mediu care stimulează, motivează copiii la joc, învăţare, dezvoltare, care să-i determine să revină cu bucurie şi entuziasm în fiecare zi la grădiniţă. Materialele educative variate, alese cu mare atenţie nu trebuie să lipsească din mediul grădiniţei, cunoscut fiind faptul că preşcolarii au nevoie de suport concret-intuitiv, este vârsta când se formează reprezentările, dar şi vârsta când se cultivă creativitatea, când imaginaţia copiilor îi poate purta în tărâmuri fermecate prin intermediul jocului, fundamental la această vârstă. Acest mediu necesită completare prin atitudinea educatoarei, o atitudine caldă, blândă, dar fermă atunci când situaţia impune acest lucru; în momentul intrării în sala de grupă atenţia şi interesul acesteia se răsfrâng asupra copiilor, asupra modului în care aceasta îi poate capta şi le poate trezi interesul pentru activitate, educatoarea devenind un model pentru copii prin adoptarea unei conduite corespunzătoare. Dragostea faţă de copii a educatoarei, plăcerea şi bucuria de a lucra cu copiii se concretizează în modul ei de a se comporta, în ochii ei care transmit blândeţe, în glasul care îndrumă şi încurajează, în braţele care oferă alinare şi siguranţă, în relaţiile cu copiii, de a şti să şi-i apropie, de a răspunde la întrebările lor spontane, de a se coborî la nivelul lor de înţelegere, de a manifesta afecţiune – hrana emoţională a copiilor, esenţială la această vârstă, altfel spus de a fi aproape de ei şi de a-i mângâia cu iubire; doar aşa învaţă să dăruiască şi ei la rândul lor iubire, să vadă frumosul în jurul lor. Astfel copiii acceptă cu uşurinţă separarea temporară de familie, dă drumul braţelor mamei pentru a le prinde pe cele ale educatoarei. Tot cadrul didactic este cel care prin observarea atentă a copiilor organizează, proiectează, selectează cele mai adecvate strategii şi desfăşoară activităţile didactice creând inedite şi variate experienţe de învăţare prin implicarea activă şi afectivă a preşcolarilor. Pentru a putea fi valorificate, acestea au nevoie de o punte de legătură cu familia, un alt rol, ce presupune închegarea unei relaţii pozitive cu familia, cu comunitatea printr-o permanentă comunicare şi colaborare întrucât doar împreună putem reuşi să clădim o lume mai bună pentru copiii noştri. Educatoarea este și organizatorul activității de joc a copiilor, activitate în care se angajează uneori ca partener, însă mereu preocupată să-i observe, să-i descopere pentru a-i ajuta să progreseze spre potenţialul lor maxim. Menirea educatoarei este de a sprijini, îndruma, coordona, media, facilita dezvoltarea copiilor în plan cognitiv, afectiv/emoţional, dar şi social, în vederea însuşirii anumitor cunoştinţe, norme, în dobândirea unor valori, în formarea acelorabilităţi care să-i ghideze în devenirea unor oameni de calitate.

Lucrând în învăţământul preşcolar consider că educatoarea joacă un rol important în modelarea personalităţii copiilor, este cea care punând cărămidă peste cărămidă clădeşte baza ca apoi parcursul şcolar să completeze construirea unui om frumos, pregătit pentru viaţă. Modelul adultului - educatoarei reprezintă baza personalităţii copiilor. Pentru a învăţa, copiii au nevoie de un model pozitiv şi de asemenea, cu cât copiii sunt mai mici, cu atât va fi mai mare impactul adultului asupra acestora. Împlinirea de a fi educatoare mă angajează în modelarea acestor suflete, iar prin dăruire, iubire, implicare, responsabilitate, tact pedagogic îmi doresc ca fiecare generaţie să păşească cu încredere, cu optimism, cu convingerea că pot şi vor reuşi, îi sprijin „în a-şi întinde aripile şi îi pregătesc de zbor”, în a-și exprima personalitatea, individualitatea și a-și făuri un drum pentru a realiza cât de valoroşi sunt, pentru a obține starea de bine și de împlinire.

Educatoarea este cea care presară magie peste copilărie, dobândeşte un rol definitoriu în dezvoltarea globală a copiilor, întrucât doar o inimă uriaşă poate modela minţi de copii, devenind astfel un model creator de modele.

Dacă dorești să fii acel cadru didactic care să-i determine pe copii să culeagă, să adune amintiri frumoase, prețioase din anii grădiniței, acel cadru didactic care nu formează doar minți ci și caractere, atunci schimbarea începe cu tine, pentru că DA, orice îți propui și apoi acționezi în acel sens, vadeveni realitate.

Bibliografie:

- *Curriculum Pentru Educaţia Timpurie - 2019.*
- Waters, V. (2003). *Poveşti raţionale pentru copii. Recomandări pentru părinţi şi educatori.* Cluj-Napoca: RTS.

CE SE ÎNTÂMPLĂ DACĂ NE DEPLASĂM CU VITEZA LUMINII ?

Roșu Simona Camelia
Liceul Tehnologic De Transporturi Auto, Craiova -Dolj

Aceasta este o întrebare şi cel mai simplu răspuns la ea este: nu se poate să vă deplasaţi cu viteza luminii şi deci nu are rost să încercaţi. Din păcate, fizicienii ne învaţă că noi întotdeauna ne vom deplasa cu viteze inferioare vitezei luminii. Au existat întotdeauna comentarii la adresa acestei afirmaţii a fizicienilor care au avut drept scop să arunce o umbră de îndoială asupra acestei certitudini care vine din partea fizicienilor.

Chiar suntem noi fizicienii nişte persoane înguste la minte? Există întotdeauna oameni care sunt sceptici faţă de ecuaţii, indiferent de dovezi. De exemplu, mult timp după apariţia armelor nucleare şi dovedirea corectitudinii teoriei lui Einstein, eu încă primesc manuscrise detaliate din partea unor persoane care susţin că ecuaţia E=mc2 este greşită.

Observatorii staţionari ar afirma că toată nava voastră (sau maşină de curse, sau orice altceva aţi putea conduce cu o viteză de 99% din viteza luminii) se comprimă de-a lungul direcţiei de mişcare. Ar fi ca şi cum aţi fi pierdut din greutate şi corpul vostru s-a aplatizat sub o piatră gigant. Ei ar constata, de asemenea, că ceasul, bătăile inimii, vocea, frecvenţa de lucru a computerelor voastre sunt mult mai lente. Acest lucru este adevărat, dar este complet neobservabil în viaţa de zi cu zi. Pe Pământ, efectul relativităţii reprezintă, cu aproximaţie, 1 parte dintr-un cvadrilion, dar la 99% din viteza luminii tu vei părea încetinit până la 1/7 din viteza obişnuită.

Contracţia lungimilor şi dilatarea timpului determină (în plus faţă de considerentele de natură matematică) ca lumina de la faruri să se deplaseze cu viteza luminii pentru cineva care vă observă din afară. Dar la fel cum o minge de baseball primeşte un impuls de energie atunci când o aruncaţi într-un tren (ceea ce nu ar trebui să faceţi, de altfel) şi lumina primeşte un impuls de energie în acest fel. Diferenţa este că ea nu se va deplasa mai repede ci doar va deveni mai albastră. În acest caz, lumina farurilor de la nava voastră ar deveni ultravioletă.

Ciudat este şi cazul a două nave spaţiale ce se deplasează una spre cealaltă, fiecare având o viteză de 99% din viteza luminii. Bunul simţ ne-ar face să credem că, în fapt, comandantul fiecărei nave ar trebui să-l vadă pe celălalt comandant îndreptându-se spre el cu o viteză mai mare decât cea a luminii. Dar nu este aşa! O consecinţă a faptului că viteza luminii este constantă este că toate vitezele relative vor fi mai mici decât te aştepţi să fie. În acest caz, de exemplu, fiecare comandant l-ar vedea pe celălalt îndreptându-se spre el cu doar 99,995% din viteza luminii.

Întotdeauna trebuie să acceptăm posibilitatea că putem greşi, dar în acest caz există atât de multe dovezi că noi avem dreptate! Acceleratoarele de particule nu ar putea funcţiona dacă teoria relativităţii ar fi greşită. De asemenea, nici dispozitivele GPS nu ar fi putut funcţiona fără teoria relativităţii. Michelson şi Morley au descoperit în anul 1887 că lumina călătoreşte cu aceeaşi viteză pentru toţi observatorii aflaţi în mişcare (citeşte articolul: Experimentul Michelson-Morley), un rezultat care nu are sens decât în cazul în care teoria relativităţii restrânse este corectă. Toată fizica modernă (şi tehnologia) este construită pe edificiul relativităţii speciale şi până în prezent aceasta s-a dovedit foarte exactă. Cu alte cuvinte, dacă doriţi să dovediţi că Einstein a greşit atunci veţi avea un obstacol foarte mare de depăşit.

O explicaţie a faptului că oamenii sunt atât de confuzi cu privire la acest aspect al relativităţii se datorează modului în care aceştia experimentează realitatea de zi cu zi. Dacă mă aflu într-un vagon de marfă aflat în mişcare cu o viteză de 60 mph şi arunc o minge cu viteza de 90 mph, cineva aflat în picioare lângă şina de tren va vedea că mingea se deplasează cu 150 mph. S-ar părea că aceeaşi logică ar trebui să se respecte şi în cazul luminii. Doar că nu este aşa.

Se întâmplă lucruri stranii atunci când vă apropiaţi de viteza luminii şi ele devin şi mai stranii atunci când îţi dai seama că profesorii tăi de fizică din liceu (probabil neatenţi) te-au minţit. Mulţi dintre voi citiţi literatura SF, aşa că presupun că cel puţin o dată în viaţa voastră aţi învăţat despre ecuaţia forţei lui Newton, F=ma. Aceasta ne arată că dacă se aplică o forţă constantă asupra unei particule atunci acesta ar trebui să capete o acceleraţie constantă.

Dar ce se întâmplă atunci când vă apropiaţi de viteza luminii şi porniţi farurile? Din perspectiva voastră nu se întâmplă nimic, sau cel puţin nimic special. Dacă aţi ţine o oglindă în faţa voastră, aţi constata că arătaţi ca de obicei. De fapt, unul dintre lucrurile surprinzătoare în legătură cu teoria relativităţii este că dacă nu vă uitaţi la peisajul înconjurător nu aţi putea spune că vă aflaţi în mişcare.

Dar din perspectiva oamenilor aflaţi în picioare, pe margine, lucrurile arată foarte interesant. Observatorii staţionari ar afirma că toată nava voastră (sau maşină de curse, sau orice altceva aţi putea conduce cu o viteză de 99% din viteza luminii) se comprimă de-a lungul direcţiei de mişcare. Ar fi ca şi cum aţi fi pierdut din greutate şi corpul vostru s-a aplatizat sub o piatră gigant.

Ei ar constata, de asemenea, că ceasul, bătăile inimii, vocea, frecvenţa de lucru a computerelor voastre sunt mult mai lente. Acest lucru este adevărat, dar este complet neobservabil în viaţa de zi cu zi. Pe Pământ, efectul relativităţii reprezintă, cu aproximaţie, 1 parte dintr-un cvadrilion, dar la 99% din viteza luminii tu vei părea încetinit până la 1/7 din viteza obişnuită. Contracţia lungimilor şi dilatarea timpului determină (în plus faţă de considerentele de natură matematică) ca lumina de la faruri să se deplaseze cu viteza luminii pentru cineva care vă observă din afară. Dar la fel cum o minge de baseball primeşte un impuls de energie atunci când o aruncaţi într-un tren (ceea ce nu ar trebui să faceţi, de altfel) şi lumina primeşte un impuls de energie în acest fel. Diferenţa este că ea nu se va deplasa mai repede ci doar va deveni mai albastră. În acest caz, lumina farurilor de la nava voastră ar deveni ultravioletă.

Ciudat este şi cazul a două nave spaţiale ce se deplasează una spre cealaltă, fiecare având o viteză de 99% din viteza luminii. Bunul simţ ne-ar face să credem că, în fapt, comandantul fiecărei nave ar trebui să-l vadă pe celălalt comandant îndreptându-se spre el cu o viteză mai mare decât cea a luminii. Dar nu este aşa! O consecinţă a faptului că viteza luminii este constantă este că toate vitezele relative vor fi mai mici decât te aştepţi să fie. În acest caz, de exemplu, fiecare comandant l-ar vedea pe celălalt îndreptându-se spre el cu doar 99,995% din viteza luminii.

Şi acum înapoi la întrebarea iniţială (care, întâmplător, este atât de bună încât şi Einstein însuşi s-a gândit la ea), ce s-ar întâmpla dacă aţi putea călători cu viteza luminii? Pe măsură ce vă apropiaţi din ce în ce mai mult de viteza luminii, timpul devine din ce în ce mai lent în comparaţie cu nişte observatori staţionari. Aşa încât, dacă aveţi nevoie de un răspuns la întrebarea iniţială, acest lucru înseamnă că dacă aţi atinge viteza luminii atunci timpul s-ar opri în totalitate,.

BIBLIOGRAFIE:

1. Einstein, A.; Podolsky, B.; and Rosen, N. "Can Quantum-Mechanical Description of Physical Reality Be Considered Complete?" Phys. Rev. 47, 777-780, 1935.

2. Bohm, D. "The Paradox of Einstein, Rosen, and Podolsky." Quantum Th., 611-623, 1951.

3. Bell, J. S. "On the Einstein-Podolsky-Rosen Paradox." Physics 1, 195-200, 1964.

4. Smarandache, Florentin, "There Is No Speed Barrier In The Universe", Bulletin of Pure and Applied Sciences, Delhi, India, Vol. 17D (Physics), No. 1, p. 61, 1998; http://www.gallup.unm.edu/~smarandache/NoSpLim.htm.

5. Maiorino, J. E. and Rodrigues, W. A. Jr. "What Is Superluminal Wave Motion?" Sci. & Tech. Mag. 2, Aug. 1999; http://www.cptec.br/stm.

6. Weisstein, Eric W., "Smarandache Hypothesis", The Encyclopedia of Physics, Wolfram Research, http://scienceworld.wolfram.com/physics/SmarandacheHypothesis.html.
7. Clara Moskowitz, Strange Particles May Travel Faster than Light, Breaking Laws of Physics, in LiveScience.com, 09/22/2011, http://news.yahoo.com/strange-particles-may-travel-faster-light-breaking-laws-192010201.html.

DE CE CREDEM ÎN EXISTENŢA MATERIEI ÎNTUNECATE ?

Roșu Simona Camelia
Liceul Tehnologic De Transporturi Auto, Craiova -Dolj

În articolul de azi vom aborda un subiect la modă în lumea pasionaţilor de fizică ori astronomie, dar un subiect care se referă la "partea întunecată" a Universului, adică la materia întunecată. Ce reprezintă această misterioasă componentă a Universului şi de ce ar trebui să fim interesaţi de ea?

Întrebarea la care voi încerca să răspund este următoarea: *„Este materia/energia întunecată necesară pentru a explica Universul, aşa cum îl vedem sau reprezintă materia/energia întunecată o eroare observaţională? Am văzut că există şi puncte de vedere care pun sub semnul întrebării necesitatea de a utiliza materia întunecată şi vreau să întreb dacă aceste idei sunt acceptate sau nu".*

Am scris articole înainte de a vorbi despre materia întunecată şi aproape întotdeauna primesc fel de fel de comentarii care îi acuză pe fizicieni că ar fi leneşi, încăpăţânaţi şi că ar fi nişte intelectuali necinstiţi. Materia întunecată ar fi doar un fel de născocire ridicolă necesară pentru a explica ignoranţa noastră în ceea ce priveşte Universul.

Să ne întoarcem puţin în trecut. În anii 1920, astronomul Fritz Zwicky a constatat că galaxiile se deplasează în cadrul clusterelor galactice atât de repede că dacă nu ar exista o cantitate mare de materie, care nu se prezintă sub forma stelelor sau a gazului, clusterele s-ar dezintegra. Vera Ruben a demonstrat în anul 1970 prezenţa acestei caracteristici şi în cazul galaxiilor individuale. Printr-o estimare s-a dedus că 85% din toată materia din Univers se află sub forma materiei întunecate.

Astăzi se consideră că la nivelul Universului, *materia obişnuită* reprezintă 5% din energia totală,*materia întunecată* reprezintă aproximativ 25% din energia totală, iar *energia întunecată* constituie aproximativ 70% din energia totală.

Acum nu vă voi vorbi despre *energia întunecată*. Ea este cea care determină expansiunea accelerată a Universului şi dacă se întâmplă să credeţi că avem o problemă cu materia întunecată, aşteptaţi să vedeţi ce presupune energia întunecată. Aici nu este vorba că nu am înţelege de unde provine energia întunecată, ci doar că valoarea „naturală" (cea care a fost stabilită ca urmare a unor ipoteze rezonabile ce s-au bazat pe energia vidului) este de aproximativ 10^{100} ori mai mare decât valoarea calculată pe baza datelor observaţionale. Aceasta este cea mai mare problemă din fizica actuală.

Tot ce ştim cu certitudine despre această materie întunecată este indicat în numele său. Ea nu are sarcină electrică (lumina interacţionează puternic cu particulele încărcate electric, aşa că ar fi fost uşor să o observăm) şi nu este compusă din atomi, deoarece aceştia sunt, de asemenea, relativ uşor de observat. Motivul pentru care unii oameni sunt atât de dezinteresaţi de materia întunecată este cauzat de faptul că aceştia se bazează pe argumente de acum 90 de ani. Ei sunt sceptici cu privire la existenţa materiei întunecate deoarece noi nu am reuşit să identificăm particulele din care este formată ea şi pentru că nu suntem chiar siguri ce reprezintă ea.

Sistemul galactic "Bullet Cluster"

Dar există o mulţime de motive ce ne fac să credem în existenţa materiei întunecate, în afară de dovada evidentă (şi a naibii de convingătoare, dacă mă întrebaţi pe mine) a faptul că în lipsa ei galaxiile s-ar dezintegra. Iată care ar fi cele mai bune motive:

1. **Lentila gravitaţională**

Razele de lumină sunt deviate atunci când trec pe lângă obiectele masive. Putem folosi imaginile distorsionate ale galaxiilor din fundal pentru a face hărţi ale distribuţiei masei. Determinarea distribuţiei masei pe baza fenomenului de lentilă gravitaţională a identificat o cantitate mare de masă suplimentară pentru o mulţime de clustere galactice, dar un anumit sistem galactic a captat atenţia în mod special.

2. Big Bang

Chiar de credeţi că există această masă lipsă, asta nu înseamnă obligatoriu că materia întunecată este o formă de materie exotică. Poate că ea reprezintă materie obişnuită pe care, dintr-un anumit motiv, nu o vedem. În prezent noi am reuşit să înţelegem foarte bine modul prin care elementele uşoare au fost create în timpul Big Bangului. Chimia acestui proces este atât de simplă încât, de fapt, noi putem determina densitatea materiei atomice din Univers. De exemplu, în cazul în care toată materia din Univers ar fi fost de tipul materiei obişnuite, atunci noi am obţine o cantitate de deuteriu de o mie de ori mai mică decât cea pe care o observăm în prezent.

3. Precedentul istoric

Dacă sunteţi descurajaţi de faptul că noi nu am descoperit încă o particulă a materiei întunecate, încercaţi să fiţi optimişti. *Rutherford* a prezis *neutronul* (care este, de asemenea, o particulă neutră din punct de vedere electric şi, în consecinţă, dificil de detectat) în anul 1920, cu 12 ani înainte de a fi descoperit. *Dirac* a prezis existenţa *antimateriei* cu 27 de ani înainte ca aceasta să fie detectată. *Paul*ia prezis existenţa *neutrinului* în anul 1930, cu 26 de ani înainte de a fi descoperit. Avem astfel un precedent istoric foarte bun ceea ce ne încurajează să credem că ne putem da seama de ceea ce poate exista acolo cu mult timp înainte de a putea face observaţii directe asupra materiei întunecate. Şi noi avem unele idei bune cu privire la aceasta. Nu aş fi surprins dacă acceleratorul de particule LHC sau un alt experiment să detecteze „cele mai uşoare particule supersimetrice" care ar fi cele mai bune candidate teoretice pentru materia întunecată. De asemenea, nu aş fi surprins dacă aceasta se va dovedi a fi cu totul altceva.Şi asta nu e tot.

Imaginea noastră cosmologică, inclusiv în ceea ce priveşte proporţia exactă a materiei întunecate în Univers, se potriveşte foarte bine cu conceptul de materie întunecată şi explică totul, de la distribuţia zonelor calde şi întunecate din radiaţia cosmică de fond până la vârsta Universului şi evoluţia sau structura galaxiilor. Şi toate acestea nu pot funcţiona fără existenţa materiei întunecate.

Cel puţin unul dintre voi ar putea să afirme că teoria MOND (Modified Newtonian Dynamics) ar putea elimina necesitatea de a utiliza materia întunecată. Este ca şi cum aţi întreba: cum ar fi dacă Einstein a greşit? Desigur, există şi această posibilitate, caz în care unul sau două dintre argumentele noastre (dar nu toate dintre ele) vor trebui reanalizate. Cu toate acestea teoria MOND trebuie să depăşească un obstacol foarte important: trebuie să explice toate cazurile în care teoria relativităţii s-a dovedit corectă şi abia apoi să încerce să explice lucrurile neînţelese în prezent.

BIBLIOGRAFIE:

1.Hubert Reeves: „Răbdare în azur" - editura Humanitas, Bucureşti, 1993;

2. *Journal Nature Communications 9, Article number: 1666 (2018)*

3.www.sciencemag.org/news/2018/05/dark-energy-s-weakness-may-be-why-supernovae-didn-t-kill-us-all

SE VA SFÂRŞI VREODATĂ TIMPUL ?

Roșu Simona Camelia
Liceul Tehnologic De Transporturi Auto, Craiova –Dolj

Se va sfârşi timpul? Este o idee deranjantă, mai înspăimântătoare chiar decât sfârşitul Universului, deoarece în cazul majorităţii scenariilor obişnuite despre apocalipse cosmice, există totuşi posibilitatea liniştitoare că un nou univers se va forma din rămăşitele celui vechi.

Dar dacă timpul în sine se poate sfârşi, atunci nu mai există cale de scăpare. Nu va mai exista timp pentru a se forma altceva. Şi gata. Punct

În ultimii ani, cosmologii au încercat să răspundă la această întrebare. Poate că nu este o idee atât de înfiorătoare pentru ei, deoarece sunt deja familiarizaţi cu multele finaluri posibile ale timpului ce reies din teoria relativităţii generalizate a lui Einstein. Această teorie a gravitaţiei susţine că atunci când o stea se contractă, transformându-se într-o gaură neagră, materia sa se adună într-un punct cu densitate infinită numit punct de singularitate, în care toate cantităţile devin infinite şi timpul se opreşte. Aţi putea vedea ce înseamnă această sărind în cea mai apropiată gaură neagră, o experienţă de care e posibil să ne bucurăm cu toţii dacă Universul se va sfârşi printr-un mare colaps (Big crunch), totul prăbuşindu-se într-o singularitate cosmică,

Totuşi, teoria relativităţii nu este probabil o teorie exactă, iar fizicienii suspectează că aceste singularităţi descrise de teorie ca punctiforme vor fi distorsionate puţin de către efectele mecanicii cuantice. Dacă ar fi aşa, atunci când spaţiu-timpul ar trece prin malaxorul unei găuri negre sau va traversa un moment de Big Crunch este posibil să existe suficient spaţiu de manevră astfel ca spaţiu-timpul să supravieţuiască şi să iasă la suprafaţă de partea cealaltă a găurii negre.

Evitând astfel un sfârşit violent, timpul ar putea pur şi simplu să se oprească. Una dintre caracteristicile unice ale timpului este că are o singură direcţie, dinspre trecut înspre viitor. Aceasta reiese din faptul că ştim că Universul a fost cândva super-dens. Când totul era bine ordonat într-un punct, se afla într-o stare de ordine, dar pe măsură ce spaţiul s-a extins totul a căpătat capacitatea de a se dezordona.

După nenumărate trilioane de ani, când toate stelele se vor fi stins şi până şi găurile negre se vor fi evaporat, toată materia din Universul nostru ar putea să fie distribuită în mod egal. Totul va fi atât de dezordonat pe cât este posibil. Atunci nu va mai exista o direcţie a timpului, şi nici nu se vor mai întâmpla multe.

Totuşi, la scară subatomică, particulele vor continua să se ciocnească între ele şi ocazional aceste coliziuni aleatorii vor conduce la ceva mai interesant. Întâmplări fericite, rare din punct de vedere statistic, ar putea duce la formarea unui obiect ordonat – un pahar de bere, să zicem, sau un lemurian confuz – care vor fi pentru o scurtă perioadă afectate de timp. Aşadar, în această imagine timpul stă rău, dar nu a ajuns totuşi la un sfârşit.

Adevăratul sfârşit al timpului ar putea fi dictat de multivers. Multe modele ale cosmosului implică o formă de expansiune numite inflaţie eternă, în cadrul căreia noi universuri se creează constant, fiecare cu proprietăţi diferite. Cosmologii doresc să înţeleagă gama de posibilităţi – câte dintre aceste universuri au stele, câte au materie, ce proporţie este ospitalieră vieţii –, dar s-au lovit de o problemă. Într-un univers ce se multiplică la infinit există un număr infinit de versiune a orice, făcând calcularea probabilităţilor imposibilă,

Pentru a depăşi această dificultate, unii cosmologi pretind că mare parte a multiversului nu există. Impunând o limită fixă arbitrară în spaţiu-timp, aceştia pot calcula probabilităţile pentru bucăţica noastră de multivers. Spre exemplu, se folosesc de aceasta pentru a prezice o valoare pentru constanta cosmologică – forţa repulsivă ce cauzează expansiunea Universului – ce se apropie de cea măsurată de astronomi.

Deşi sunt veşti bune pentru cosmologi şi calculele lor, sunt veşti mai puţin bune pentru timp. Raphael Bousso, un teoretician de la Universitatea din California, Berkeley, a evidenţiat faptul că aceste probabilităţi sunt plauzibile doar dacă multiversul real este caracterizat de un timp finit. Dacă limita multiversului reflectă realitatea, Bousso a calculat că timpul mai are probabil doar câteva miliarde de ani. "Sună nebunesc, dar în fizică trebuie să ai grijă când vine vorba de eliminarea teoriilor doar pentru că par nebuneşti," a declarat Bousso.

Timpul are dreptul de a cere o a doua opinie, în speranţa unui pronostic mai bun. Alan Guth de la MIT şi Vitaly Vanchurin de la Universitatea Stanford din California susţin că pot calcula probabilităţile din cadrul multiversului fără a decapita timpul. Dar nu elimină posibilitatea că acesta ar putea fi finit. Dacă un asemenea sfârşit este posibil, cum va arăta? Igor Smolyaninov de la Universitatea din Maryland din College Park a efectuat un experiment pentru a afla. Ca înlocuitor al Universului a folosit un material făcut din fâşii de plastic puse pe o peliculă de aur, care curbează lumina într-un mod specific. În acest metamaterial, o axă se comportă precum timpul, atrăgând razele de lumină înainte – o mişcare matematic identică cu mişcarea luminii în spaţiu-timp. Smolyaninov a ataşat o parte din acest metamaterial unui material prin care lumina se poate mişca liber în orice direcţie, asta însemnând că nu există o axă a timpului. A descoperit că la graniţa dintre cele două medii, unde timpul se sfârşeşte, se adună lumina, formând un câmp electric puternic. Teoria prezice că fără pierderi de energie, câmpul electric ar creşte la infinit.

"Vidul nostru fizic probabil că se comportă precum un metamaterial, aşadar experimentele noastre au probabil logică, declară Smolyaninov. Dacă analogia este corectă, atunci în spaţiul real toate câmpurile energetice ar fi mărite la valori uriaşe, crescând temperatura şi transformând ultima milisecundă a existenţei într-un infern al creaţiei de particule. Dacă credeţi că totul e condamnat să ajungă în iad, poate aveţi dreptate.

O viziune mai senină a sfârşitului este sugerată de Julian Barbour, un filozof ce a colaborat cu cosmologii în construirea unei imagini stranie a realităţii pe care el o numeşte Platonia. În Platonia există toate configuraţiile posibile ale materie. Nu există fenomenul trecerii timpului, doar o multitudine de momente fără legătură între ele, instanţe ale prezentului etern. Experimentăm iluzia timpului pentru că multe dintre aceste momente sunt aranjate ca şi cum ar fi evoluat în timp. Barbour consideră că posibilităţile în Platonia ar trebui să fie infinite şi astfel iluzia liniştitoare a existenţei timpului ar trebui să fie de asemenea infinită. Dacă timpul nu există, nu se va sfârşi.

"Predicţiile sunt greu de făcut", a spus fizicianul Niels Bohr, "mai ales în legătură cu viitorul". Aşa că poate că nu este atât de surprinzător faptul că nu există o teorie definitivă despre sfârşitul timpului.

BIBLIOGRAFIE:

- *Dicționarul specialiștilor – un "Who`s who" în știința și tehnica românească, Ed. Tehnică, 1995.*
- *C. G. Bedreag – Bibliografia fizicii române – Biografii, Ed. tehnică, 1957.*
- *Mic dicționar enciclopedic – Editura enciclopedică română, București, 1972.*
- *http://curieruldefizica.nipne.ro/arhiva.html și alte multiple adrese de internet.*

Roșu Simona Camelia
Liceul Tehnologic De Transporturi Auto, Craiova -Dolj

Stelele

Deși există o părere generală că astronomii se uită la stele, s-ar putea spune că stelele singulare nu prezintă prea mare interes pentru astronomii amatori. Există câteva excepții notabile de la aceasta, și am putea preciza:

• Stelele Variabile, stele a căror strălucire nu este constantă în timp;

• Constelațiile, observarea constelațiilor fiind cel mai aproape de lucrul pe care oamenii îl înțeleg prin "uitat la stele";

• Stele duble sau multiple.

Pasul următor după o stea singulară este un sistem dublu sau multiplu, mai multe stele care orbitează în jurul celeilalte, acestea sunt duble fizice, sau care apar aproape una de alta pe cer, aliniate din pură întâmplare, așa-zisele duble optice. Componentele sistemelor duble au de multe ori culori diferite, spre deliciul observatorilor vizuali. Distanțele aparente (unghiul între direcțiile în care vedem cele două stele) între componentele sistemelor duble sau multiple variază de la câteva zeci de " până la mai puțin de 0.5". Pentru că vorbim de astrofotografie, e bine de știut că puțini amatori fotografiază variabile în momentul actual, deși fotometria fotografică (estimarea strălucirii folosind imagini pe film sau placa fotografică) este un subiect destul de interesant. Nici stelele duble nu sunt un subiect prea fotografiat, atât din cauza separării mici între componente, cât și din cauza că arată mult mai bine prin telescop decât pe fotografie.

Roiurile stelare

Sunt aglomerări de stele, născute cam în același timp, și din același nor. Roiurile sunt împărțite în roiuri deschise și roiuri globulare. Roiurile deschise sunt alcătuite dintr-un număr destul de mic de stele, de la câteva zeci la câteva sute. Stelele alcătuind roiurile deschise sunt relativ tinere, unele roiuri deschise având vârste de câteva zeci de milioane de ani (Soarele are 5 miliarde de ani în spate). Roiurile deschise "stau" în planul galactic, deci din punctul de vedere al observatorilor terestrii, vom vedea multe roiuri deschise în direcția Căii Lactee. De aceea, roiurile deschise se mai numesc și galactice. Roiurile deschise de dimensiuni aparente mai mari sunt un subiect favorit pentru astrofotografia prin teleobiective mai lungi sau mai scurte (135mm-350mm). Pentru a rezolva fotografic un roi globular, ca și pentru roiurile deschise mai compacte, este necesar un instrument cu focală de peste 600-700mm, instrument care devine dificil de ghidat. Roiurile globulare sunt asociații de până la 100 milioane de stele, împachetate destul de strâns într-un "glob" de formă mai mult sau mai puțin sferică. Roiurile globulare, deci și stelele componente, sunt foarte bătrâne, 8-9 miliarde de ani. Practic, roiurile globulare conțin cele mai bătrâne stele din univers. Globularele din galaxia noastră nu sunt asociate cu planul galactic, ci sunt distribuite într-un "halou" în jurul galaxiei. Prin telescoape mai mici, roiurile globulare apar ca globuri difuze, nerezolvate.

Nebuloasele galactice

În principiu, toate nebuloasele galactice sunt alcătuite din același material: 98% hidrogen, restul de 2% fiind alcătuit din urme de alte elemente în stare gazoasă (O, C, S) și silicate în formă de praf interstelar - nisip interstelar. Două sunt mecanismele care fac nebuloasele să strălucească și astfel le putem împărți în două clase: Nebuloasele de emisie sunt "leagăne de stele". Radiația UV intensă provenită de la stelele abia născute din nebuloasă excită atomii din materialul nebuloasei, pentru ca acestea să reemită radiație vizibilă în linii de emisie atomice caracteristice. De aceea, nebuloasele de emisie au culoarea roșie în fotografii.

Nebuloasele de reflexie

După cum le spune și numele, aceste obiecte sunt vizibile pentru că reflectă lumina stelară. Pentru că lumina de culoare albastră este difuzată mai tare decât cea de culoare roșie (același fenomen care explică de ce cerul zilei este albastru), nebuloasele de reflexie sunt albastre la culoare. Intensitatea luminii reflectate este destul de slabă, dar telescoapele mari pot strânge suficientă lumină pentru ca culoarea albastră să devină vizibilă.

Nebuloasele Obscure

Sunt un alt al treilea tip de nebuloase, deloc exotice, dar care nici nu emit, nici nu reflectă lumina, din simplul motiv că sunt prea departe de o stea capabilă să le facă să emită sau a cărei lumină să o reflecte. Ele sunt vizibile doar ca "umbre" peste nebuloasele de emisie sau peste fondul stelar al Căii Lactee.

Galaxiile

Galaxiile sunt ansambluri de multe sute de milioane de stele, gaz și praf interstelar, toate fiind ținute laolaltă de gravitația reciprocă. O altă componentă a galaxiilor este "materia întunecată", o componentă invizibilă a universului, pusă în evidență prin mai multe metode. Ceea ce este important este că această "materie întunecată" este pusă în evidență doar prin efectul gravitational pe care îl are asupra obiectelor dintr-o galaxie sau asupra altor galaxii învecinate. Cu alte cuvinte, nu simțim decât gravitația produsă de această componentă misterioasă a universului. Se consideră că 90% din masa universului este stocată în "materia întunecată".

Galaxiile formează adevărate "insule în univers" și au diverse mărimi și morfologii. Primul obiect în această categorie este chiar galaxia noastră, Calea Lactee, o galaxie vizibilă ca un brau luminos ce traversează cerul în lunile de vară, iarnă și toamnă. Calea Lactee nu este vizibilă decât din locuri unde strălucirea cerului datorată poluării luminoase este relativ mică. De asemenea, nu vă uitați după Calea Lactee dacă cerul este foarte cetoș sau dacă Luna este pe cer și este într-o fază între Pătrare.

Galaxiile externe galaxiei noastre sunt vizibile ca mici pete difuze, arătând puține detalii, chiar privite prin telescop. Din punct de vedere morfologic, galaxiile au fost împărțite în:
Eliptice, galaxii de formă elipsoidala (aproximativ de forma unei mingii de rugby), conțin numai stele și foarte puțin praf și H. Pentru că, după cum am văzut mai sus, stelele se formează din H, înseamnă că galaxiile eliptice nu mai formează stele noi.

Spirale, galaxii care arată o structură spirală (brațe spirale) în jurul nucleului central. O galaxie spirală are o formă "turtită", brațele spirale fiind cuprinse într-un disc foarte turtit, planul galactic. În mijlocul acestei "farfurii", se află un "glob", nucleul, alcătuit din stele mai bătrâne decât stelele din disc. Aceste galaxii conțin o cantitate mare de H și praf interstelar, mai toată în planul discului galactic, și formează stele noi la diverse rate.

Neregulate, care, după cum le arată și numele, nu au o formă definită. Galaxiile neregulate sunt în general puțin masive și conțin o cantitate limitată de H și praf, deci formează ceva stele. Norii lui Magelan, galaxii satelit ale Căii Lactee, vizibile din Emisfera Sudică, sunt galaxii neregulate.

Cometele sunt de fapt membri ai Sistemului Solar. În momentul când orbita lor le aduce aproape de Soare, materialul înghețat de pe suprafața cometelor sublimează și astfel ele dezvoltă o "coadă" vizibilă din cauza că reflectă lumina solara.

Asteroizii sunt corpuri cerești cu dimensiuni de la câteva sute de km la câteva sute de metri, a căror orbită în jurul Soarelui este cuprinsă în general între orbita lui Marte și cea a lui Jupiter (centura de asteroizi). Există și excepții notabile, asteroizi cu orbite foarte excentrice care ajung până în Sistemul Solar interior, adică până lângă Pământ și Venus. Se consideră că un asteroid de acest tip a pus capăt erei dinozaurilor în Cretacic, când asteroidul respectiv a lovit Pământul în locul unde acum se află Golful Mexic.

Asteroizii sunt vizibili prin telescop ca obiecte cu aspect stelar, care se mișcă relativ cu stelele vecine, mișcarea fiind ușor vizibilă de la noapte la noapte și pusă ușor în evidență de fotografii sau desene succesive ale aceleiași zone.

BIBLIOGRAFIE:

- *Dominic Statham,* Evoluția: știință adevărată? *(UK: Biblical Creation Society, 2010)*
-*Farid Abou-Rahme,* Și Dumnezeu a zis… *(Cluj: LOGOS, 1998)*
- *http://www.everystudent.ro/apetulburi/*
- *Lee Strobel,* Pledoarie pentru Creator *(Oradea: Cartea creștină, 2010)*
-*Dominic Statham,* Evoluția: știință adevărată? *(UK: Biblical Creation Society, 2010)*

FENOMENE OPTICE ȘI ELECTRICE ÎN NATURA

Roșu Simona Camelia
Liceul Tehnologic De Transporturi Auto, Craiova -Dolj

Curcubeul, cel mai frumos fenomen din atmosfera, a impresionat omenirea din toate timpurile, fiind considerat un "semn ceresc" care aduce binele, pacea și prosperitatea.

Curcubeul este un fenomen optic care ia naștere din cauza dispersiei și reflexiei luminii solare în picăturile de ploaie din atmosferă. El este vizibil atunci când soarele bate din spatele nostru în perdeaua de nori din față, lumina reflectându-se pe bolta senină. Norii sunt grupări mai mult sau mai puțin conturate de picături de apă sau cristale de gheață, aflate în suspensie în atmosferă, provenite din condensarea sau sublimarea vaporilor de apă.

La fel ca în prisma optică, în picăturile de apă din nori, lumina se descompune în cele șapte culori: roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo, violet. De obicei, apare un curcubeu principal și un curcubeu secundar. În arcul curcubeului principal, roșul se situează în partea exterioară, în timp ce la cel secundar, roșul se situează în interior. Culorile curcubeului sunt cu atât mai vii și mai pure cu cât lumina se refractă și se reflectă pe picăturile mai mari.

Este de menționat faptul că și lumina lunii produce uneori curcubee, acestea fiind însă palide și greu de observat cu ochiul liber.

Trăsnetul, fulgerul și tunetul care însoțesc furtunile și care au îngrozit oamenii multe secole își găsesc explicația științifică în existența electricității în atmosferă. Trăsnetul este o descărcare electrică în scântei care se produce în atmosfera terestră, fie între doi nori, fie între un nor și pământ. Norii de furtună se încarcă în partea lor inferioară, în special, cu sarcină negativă, iar aceasta încarcă prin influența suprafața pământului cu sarcină pozitivă. Când norul se deplasează, zona de sarcină pozitivă de pe pământ îl urmărește ca o umbră. Norul și pământul pot fi considerate drept armăturile unui condensator între care tensiunea electrică atinge valori de ordinul zecilor și chiar al sutelor de milioane de volți. Dacă tensiunea dintre doi nori sau dintre nori și pământ devine suficient de mare, apare o descărcare electrică foarte puternică numită trăsnet. Există multe forme (tipuri) de trăsnete: trăsnetul liniar, superficial, globular, perlat, etc.

Fenomenul luminos care însoțește trăsnetul se numește fulger, iar fenomenul acustic poartă denumirea de tunet. Lungimile pe care le pot atinge scânteile trăsnetului sunt cuprinse între câteva sute de metri și câțiva km. Diametrul scânteilor este de câțiva centimetri (până la 20 de cm).

În majoritatea cazurilor, scânteia trăsnetului, la început foarte mică și anemică, începe în dreptul norilor și se alungește în direcția pământului, aceasta fiind o descărcare preliminară care creează în aer ceva în genul unui canal bun conducător de electricitate și care se deplasează spre pământ circa 50 de m cu o viteză egală cu 50000 km/s. După un timp foarte scurt (zeci de milionimi de secundă) de la dispariția primei descărcări apare o altă descărcare preliminară care se apropie și mai mult de pământ și care se întrerupe din nou. Uneori au loc zeci de descărcări preliminare. După ce descărcarea preliminară ajunge la pământ sau la un obiect aflat în legătură electrică cu pământul, apare o luminositate foarte puternică a canalului parcurs de scânteie, mai întâi în dreptul pământului apoi din ce în ce mai sus spre nori. Acum a apărut descărcarea principală a trăsnetului, care se deplasează de la pământ spre nor. Deci au dreptate atât cei care susțin că trăsnetul îl lovește pe om de sus, cât și cei care afirmă că îl lovește de jos, din pământ.

În canalul trăsnetului, aerul este complet ionizat, substanța fiind aici sub formă de plasmă. Datorită degajării unei mari cantități de energie într-un interval de timp foarte scurt, în canalul subțire de plasmă are loc

un salt brusc al presiunii care produce unde de șoc acustice (tunetul). Fenomenul luminescent care însoțește descărcarea se numește fulger.

Spectaculoase sunt fulgerele globulare de diverse forme și diametre cuprinse între câțiva decimetri și zeci de metri și care se deplasează în aer cu viteze relativ mici, așezându-se uneori pe diferite obiecte, iar durata lor este cuprinsă între câteva fracțiuni de secundă și câteva minute. Stingerea lor este de obicei bruscă, explozivă, putând produce deteriorări însemnate ale obiectelor din regiunea respectivă.

Fulgerul al cărui canal luminos nu este continuu, ci fragmentat într-o serie de formațiuni mici sferice luminoase, ce par înșirate pe un fir, se numește fulger perlat. El este considerat o formă de tranziție între fulgerul obișnuit și cel globular.

Statisticile arată că în fiecare minut globul pământesc este lovit de aproximativ 1800 trăsnete, ceea ce înseamnă că anual cad aproximativ un miliard de trăsnete. În fiecare zi, trăsnetul omoară, pe întreg globul, 20 de persoane și rănește 80.

Împotriva efectelor produse de loviturile directe ale trăsnetelor se folosesc instalații de protecție numite paratrăsnete. Paratrăsnetul este format din unul sau mai multe elemente de captare (conductoare electrice de oțel sau de cupru în formă de tije verticale sau de bare înclinate sau orizontale) instalate pe părțile cele mai înalte ale obiectivelor protejate, precum din unul sau mai multe conductoare de coborâre (prin care trece spre pământ curentul electric de descărcare a trăsnetului) și prizele de pământ.

BIBLIOGRAFIE:

Bacinschi, D. - Meteorologie și climatologie, Editura Didactică și Pedagogică, 1981

Croitoru, A. - Poluarea atmosferică și schimbările climatice, Editura Casa Cărții de Știință, 2003

Lehoucq, R. – Mediul înconjurător explicat cu ajutorul fizicii, Editura Arc, 2005

.Luhr, J. – Terra, Editura RAO, 2006. 6. Popa, K. - Radioactivitatea mediului înconjurător, Editura Matrix, 2005

7. Simon, B. - Introducere în fizica mediului, Editura Universitară, 2001

8. Stăncescu, I. – Din tainele atmosferei, Editura Ion Creangă, 1980.

9. Stefan, S. - Fizica aerosolului atmosferic, Editura All, 2001

10. Stihi, C. - Fizica mediului și climatologie, Editura Bibliotheca, 2009

11. Colecţia revistei „Evrika!” – anii 2010-2017

UTILIZAREA CALCULATORULUI ÎN LECȚIILE DE FIZICĂ

Roșu Simona Camelia
Liceul Tehnologic De Transporturi Auto, Craiova - Dolj

Fizica reprezintă un domeniu foarte larg al cunoașterii umane, cu multe aplicații practice și implicatii directe în viața de zi cu zi. Îmbunătățirea învățământului de fizică, modernizarea acestuia reprezintă singura cale de a asigura o formație științifică bună a actualelor generații de elevi. Informatica, lucrul cu calculatorul, oferă astăzi cea mai tentantă provocare în procesul de restructurare a mijloacelor de învățământ. Computerele personale sunt utilizate din ce în ce mai intens ca unelte uzuale de instruire și autoinstruire. Posibilitățile oferite de calculatoare în instruirea la fizică vizează:

- realizarea unor programe cu conținut științific;
- modelarea și simularea unor fenomene fizice;
- achiziția și procesarea unor date experimentale;
- evaluarea și autoevaluarea cunoștințelor.

În afara acestor moduri directe de a interveni în lecțiile de fizică, se pot menționa și alte utilități oferite de calculator: sisteme expert, programe multimedia, editare de text.

Sistemele expert sunt utilizate în special în activitatea de evaluare a cunoștințelor acumulate de elevi. Utilizarea calculatorului în acest domeniu prezintă avantajul unei verificări obiective, realizată într-un ritm convenabil elevului și într-o manieră foarte plăcută pentru acesta. Elevul depășește complexul de teamă pe care uneori întrebările adresate direct de profesor pot să îl creeze.

Programele multimedia sunt din ce în ce mai mult prezente în activitatea de învățare din școală. În esență, multimedia presupune o aplicație pe calculator care combină două sau mai multe din următoarele elemente:

- text;
- sunet și muzică;
- imagini statice sau video;
- animație.

Editarea de text cu ajutorul calculatorului este și ea foarte mult utilizată. Elaborarea de către profesor a unor materiale didactice, a unor teste de verificare a cunoștințelor devine deosebit de eficientă atunci când se apelează la sprijinul calculatorului. Materialele respective se pot multiplica sau se pot corecta cu multă ușurință. Ele pot fi, de asemenea, stocate și utilizate în alte ocazii.

Elaborarea unei tehnologii didactice de instruire computerizată, stabilirea unor norme exacte privitoare la utilizarea calculatorului ca mijloc de învățământ, s-a realizat relativ recent și reprezintă încă un domeniu deosebit de dinamic.

Instruirea asistată de calculator se poate utiliza cu mult succes în prezentarea unor noțiuni și procese fizice, în modelarea unor fenomene sau în simularea unor experiențe care nu pot fi realizate în condițiile unui laborator școlar: mișcarea unor sateliți, procese de fuziune și fisiune etc.

Eficiența învățării intermediare de calculator presupune corelarea a doi factori esențiali:

- adoptarea unei strategii didactice adecvate;
- existența unor programe software educaționale de calitate.

Elaborarea unui program sau a unui pachet de programe de învățare asistată de calculator presupune o activitate complexă, desfășurată în echipă. Aceasta va fi alcătuită din profesor de fizică, psihopedagog și informatician. Situația în care o singură persoană cumulează cunoștințe suficiente din cele trei domenii este una

fericită, asigurând o transpunere directă a problemei de fizică în limbaj informatic, în corelație cu principiile didacticii moderne.

Elaborarea programului de calculator presupune în esență aceleași faze cu cele pe care profesorul le parcurge și la elaborarea altor materiale didactice: precizarea obiectivelor și a conținuturilor; structurarea logică a conținutului și fragmentarea lui în secvențe de învățare; formularea unor probleme și exerciții care să realizeze fixarea cunoștințelor și, ulterior, evaluarea acestora.

Învățarea asistată de calculator oferă mari posibilități de individualizare a învățării. Elevul poate acumula cunoștințe în ritmul propriu, eliberat de tracul contactului direct cu profesorul. Prin programe-test, jocuri logice sau activități interactive se poate asigura o activizare a învățării fizicii, se pot dezvolta capacitățile creative ale elevilor.

Nu orice conținut notional, nu orice lecție din fizică permite utilizarea calculatorului ca mijloc didactic de realizare a obiectivelor. O utilizare neadecvată a calculatorului poate conduce la o fragmentare excesivă a conținutului, la o schematizare prea mare în gândire și la o diminuare a capacității de sinteză a elevilor.

Calculatorul este recomandat în mod special în două tipuri de lecții din fizică:

- lecția de verificare și evaluare a cunoștințelor;
- lecția de rezolvare de probleme.

Pentru verificarea cunoștințelor au fost elaborate două tipuri mari de programe, care se deosebesc între ele prin structura internă.

Programe liniare de tip Skinner, programe la care întrebările au fost așezate într-o succesiune liniară: elevul parcurge o anumită întrebare, alege răspunsul considerat corect, verifică apoi corectitudinea alegerii și trece la secvența următoare.

Programe ramificate (Krowder) sunt recomandate în cazul elevilor cu un nivel mai scăzut de cunoștințe. Secvența principală de întrebări este însoțită de întrebări suplimentare. În cazul alegerii unui răspuns corect la una dintre întrebările din lanțul principal, programul conduce la o întrebare suplimentară menită să ajute elevul să-și descopere singur greșelile.

Datorită procesului algoritmic pe care-l implică, foarte bine se pretează la lucrul cu calculatorul, activitatea de rezolvare a unor probleme de fizică.

Etapele care se parcurg în cadrul acestei activități sunt următoarele:

- enunțarea problemei și analiza ei pentru a stabili dacă se poate rezolva cu calculatorul;
- alegerea unui algoritm de rezolvare și întocmirea schemei logice;
- scrierea programului în limbajul de programare ales;
- testarea și corectarea programului;
- rularea programului și colectarea datelor oferite de calculator.

Rezolvarea problemelor de fizică pe calculator presupune dezvoltarea unor capacități de analiză și sinteză deosebite, a unei gândiri logico-deductive și a unei puteri de abstractizare deosebite. Există, desigur, posibilitatea de a se utiliza în rezolvarea problemelor programe deja elaborate. În acest caz, însă, mașina devine o simplă unealtă de calcul, acumulările în domeniul înțelegerii fenomenului fizic fiind minime. Iată de ce este preferabil ca profesorul să-l învețe pe elev cum să conceapă un program și nu cum să-l utilizeze. Etapa esențială în acest proces este legată de elaborarea algoritmului, adică a unei succesiuni logice de secvențe care conduc la rezolvarea unei probleme, iar apoi a schemei logice.

BIBLIOGRAFIE:

1. Marin Manolescu, „Curriculum pentru învățământul primar și preșcolar. Teorie și practică”, Ed. Credis, 2004.
2. Revista de pedagogie, nr. 1-2, „Informatizarea învățământului”, Institutul de Științe ale Educației, 1994.
3. S.M. Cioflica, B. Iliescu, „Prietenul meu, calculatorul”, (Ghid de utilizare pentru preșcolari), Ed. Tehno-Art, Petroşani, 2003.
4. http://www.unibuc.ro/eBooks/informatica.htm, U.B., site-ul official.

ESL STUDENTS' LEARNING STYLES

prof. Antal Valentina
Liceul Sanitar Vasile Voiculescu, Oradea

Knowing students' learning styles may be a valuable information for teachers because it would facilitate their work considerably and it would also help them create meaningful materials so that students feel at ease to understand and work with. This theory was made popular in 1992 when Fleming and Mills came up with a new model of learning. The acronym VARK stands for the four VARK modalities – Visual, Aural, Read/write, and Kinesthetic – sensory modalities that are used forlearning information. While there are some people who doubt the efficacy of this method, in schools it enjoyed great success. My personal opinion is that understanding individual learning styles is veryimportant, students being able to benefit from one or from all these learning styles.

Obviously students have their own preferences towards learning therefore the learning environment may either support or inhibit their intentional cognition and active engagement. The awareness of students' learning styles would allow teachers to make alterations to their teaching. Some experts think that identifying the learning styles preferences of non-native speakers may have wide-ranging implications in the areas of curriculum design, materials development, student orientation, and teacher training. It can also help to have a good communication level with students by considering their choices, and teachers can use it at all education levels.

The purpose of this study is to help students find out how their brains better process information because this piece of knowledge would not only facilitate their everyday learning but it would also make revising more efficient and easy. In the outside world the VARK learning styles helpone better understand others' behaviour and, consequently, how to react or make decisions. Teachers would know how to adapt the curriculum, the activities they prepare and would better guise studentsin their professional exploration. In other words, teachers would be able to better adapt or adjust to students' needs as long as they know the students' learning styles.

The results of my study revealed that students' predominant learning style was reading (and writing). These students better benefit from reading and writing the information taught by teachers. They often make lists (of words, expressions, etc.), summarise and simplify the new information, highlight things they consider important. There were 24 students involved in this study, 10 males and 14 females, and they are at a conversational level of proficiency in the English language (class 9B).

VARK LEARNING STYLES

TYPES OF LEARNING STYLES	CHARACTERISTICS	TEACHING STRATEGIES
Visual	Preference for charts, illustrations, graphs and diagrams, animated videos, documentaries, slides, posters	Attractive, colourful, easy-to-read handouts
Aural	Preference for lectures or large classroom environments, where tutors present information, pod-casts, audio books or class	Variations in presentations of tone, pitch and speed Audiorecordings

	recordings, discussions, debates, discussions	
Read/Write	Preference for written materials , notes, essays, articles, dictionaries, bibliographies	Creative handouts Suggested readings
Kinaesthetic	Preference for physical practice and directly manipulating objects and materials, role play, real-life experiences Most engaged while moving or doing activities	Make demonstrations Encourage movement Tactile activities

As I mentioned before, the results of the VARK learning style diagnostic test show that the read/write learner type predominates (34%). Getting the gist is an important part of learning to them. So in order to clarify and expand their knowledge, students are more than welcome to visit the schoollibrary. It's a well-known fact that students learn more and better by connecting new knowledge withknowledge and concepts that they already know, thus constructing new meanings.

Visual learners (30%) – in the process of getting information, visual learners often try to visualize the information they receive. During classes, visual learners usually have detailed notes thatare comprehensive and well-organized, and tend to sit in front seats in order to get a clear picture of the materials presented.

Kinaesthetic learners (21%) – they do "learning by doing". As they prefer hands-on activities, games, mimes, role plays are some of their favourite activities. They tend to be able to receive information maximally by movement rather than sound, writing or pictures. In foreign language learning, kinaesthetic learners tend to be more active in trying and asking questions and have a very vivid curiosity which keeps them engaged in learning.

Auditory learners (15%) – they are very good listeners, so pairwork or groupwork activities are their favourite. Group discussion and presentation learning methods can also be used to boost these students' communication skills and self-reliance.

Obviously teachers should be very cautious about the teaching methods they used so that every student irrespective of their learning style should make the most of it, yet there are experts who say that teachers should not teach exclusively based on their students' preferred modes of instruction. That means students should face some challenges in order to achieve more, but still teachers shouldn't exxagerate and create discomfort or chaos in the learners' minds. Another conclusion I reached was that we as teachers should balance teaching approaches which put emphasis on formal training with more open-ended activities that emphasize conversation and cultural contexts of the target language.

WEBOGRAPHY

https://sphero.com/blogs/news/learning-styles-for-kids
https://www.melioeducation.com/blog/vark-different-learning-styles/

ESL STUDENTS' RETICENCE TO SPEAK

prof. Antal Valentina
Liceul Sanitar Vasile Voiculescu, Oradea

Reticence and unwilligness to speak have frequently been regarded as a common problem among students in the ESL classrooms. Teachers all over the world expressed their frustrations to understand the reticent behaviour and come up with suitable strategies to help such reluctant students.Whenever students do not engage in the classroom discourse, they are usually considered as not beinginterested in the lesson or lacking in cooperation. These explanations are too simplistic and stereotypical.

Students' oral contribution to the class has always been considered extremely important. Starting from the belief that verbal participation is associated with interest and learning on the part ofstudents, teachers always encourage students to participate in the class discourse and appreciate any increased student involvement. It is a highly frustrating experience when many students keep silent and only a small number of them actually participate. And even so, although students are fully aware of the importance of spoken English, all the more they remain non-participatory, quiet or behave passively. Is it sheer obstinacy or is there something more? It's not always easy to identify students' sources or reasons of reticence. My study attempts to identify the cause of reluctance among the 11thgraders, trying to make necessary changes and learning and teaching materials more eefctive.

After applying my students a questionnaire, i found out that their reticence was duet o several causes, such as fear of public failure, fear of making mistakes, low English proficiency, lack of self-confidence, lack of familiarity with rules and norms of English conversation, personality, fear of speaking, difficulty of the task, teacher's teaching style, and lack of familiarity with the task, lack ofknowledge. I asked students participating in the questionnaire to choose only one answer, the one which is more predominant and stronger in their reticence. Out of 25 respondents the answers were as follows:

CAUSE OF RETICENCE	NUMBER OF STUDENTS
Low English proficiency	4
Lack of self-confidence	3
Difficulty of the task	2
Lack of knowlege	2
Shyness	2
Teacher's teaching style	2
None of the above	10

I will present a brief overview of some solutions I could find to solve this problem. Teachersshould pay equal attention to all students, encourage everybody to take part in discussions, and give

enough time to students to prepare their answers. Neither teachers nor students should impose their viewpoints, monopoliza a conversation, act like dictators, etc. Teachers should be able to control boisterous students and

encourage those who are introverted so that a steady balance is reached. Another important role of the teacher is to create a safe and positive atmosphere where everyone feelsrelaxed and free to speak up their mind. A stress-free environment would definitely contri-bute to a development in the learners' degree of willingness to speak. Like it or not, we as teachers have a decisive role in students' motivation to participate in class. The way a teacher conducts a lesson andthe way they interact with students determine the learners' willingness to engage in discussions. Constant pinpointing learners' mistakes and humiliating them would obvioulsy make us hateful and detestable to them.

Classroom atmosphere can either facilitate or hamper learners' participation in class activities. And the responsibility of creating such a desirable atmosphere lies primarily with the teacher. Teachers must do their best to convert the classroom into an inviting place to learn nad avoid to make it become a threatening environment for students. It goes without saying that a positive, stress-free learning environment can make a classroom fun for the learners and thus a more effective and encouraging setting, which can lead to better educational achievements. A supportive environment will greatly influence the learning process, will make students more motivated, confident and less anxious when speaking, and will give them a higher perception of their abilities and strenghts. One way of achieving this atmosphere is by creating a friendly atmosphere among students, with zero tolerance for impudence, irony and sarcasm. It is important to remove barriers and anxiety (or at leastto minimize them) and make students feel they are all members of a group. The topic of discussion is also important regarding learners' willingness or unwillingness to speak. Teachers should not show annoyance at the learners' reticence, as this will only aggravate the situation and will cause more stress. Nobody is perfect, we all make mistakes and we shouldn't correct each mistake students make or at least not when they speak. Actually, fear of negative evaluation is a factor that discourages learners from speaking. Teacher' overcorrections can draw students' attention away from communication and make them focus on form and accuracy.

Reticence is indubitably a serious and common problem in foreign language learning environments. In order to foster learners' participation in class activities and thus lessen their degreeof reticence, teachers need to first identify those factors that caused reticence and accordingly take measures to obliterate them to the extent possible. It is our duty to take on the responsibility to makestudents more willing to speak in class and improve their learning situation.

Bibliography

Harmer, J. (2001). The Practice of English Language Teaching. Edinburgh: Pearson Education Limited.

TEACHING IF CLAUSES

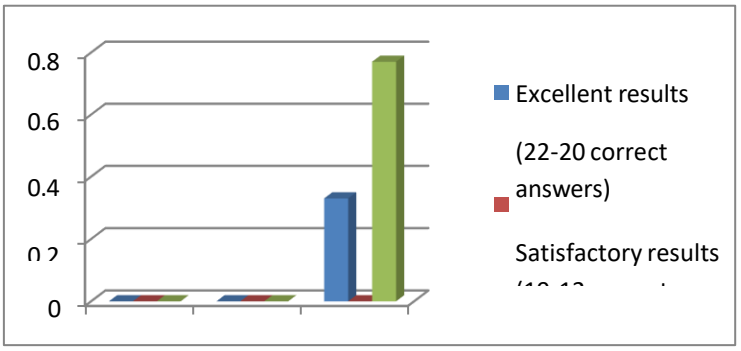
prof. Antal Valentina, Liceul Sanitar Vasile Voiculescu Oradea, Bihor

My ambitious goal was first and foremost to find new and more attractive ways of teaching conditional sentences. As to my students, I hoped they would get a good grasp of the conditionals, and in the long run would use them with more ease. From the experience of my previous years of teaching conditionals I noticed that the few classes of teaching and practising them which I allotted in my planning weren't enough to get meaningful results (that is to have students use this structure correctly). So I knew I had to either change my tactics completely or find the shortcomings and weak- nesses of my teaching method really fast. Which was no easy thing to do, considering the fact that every teaching method has several advantages, along with drawbacks. I started by giving my students an initial test, to get a general picture of their knowledge along with their gaps or deficiencies. Then I used some of the methods already presented and gave them a second test to see if any improvement takes place.

The eighth graders are in number of 13, 8 girls and 5 boys. 3 of them can organize thoughts, provide information, monitor communication in a conversation on a variety of day-to-day subjects, with firm control of basic grammar, and are able to express ideas creatively. 2 students can express basic needs and can engage in social conversations in an organized way and use some strategies to monitor the conversation, their conversations include limited descriptions, concrete terms and very few grammar structures. 7 students have little ability to organize and produce spoken language, with little control of grammar and intonation. They were tested after they were taught the third conditional and after some classes of 'intense' if clauses practice. The previous year they studied zero, the first and second conditional, the only novelty was the third conditional (which novelty I hoped it wouldn't too soon wear off). Theoretically their particular difficulty re-sided in the third conditional (the new lesson) but as they had just studied the past perfect, it shouldn't have been an insurmountable problem. In the initial test they had to identify the type of conditional clause and the verb tenses (11 conditional sentences in the first exercise) and put some verbs in past simple, past perfect simple, future simple, present and past conditional in the negative and interrogative forms respectively (11 verbs in the second exercise). 4 students gave correct answers: 1 student gave 21 correct answers at the first exercise (out of 22) and 22 correct answers at the second (out of 22). The second best student gave 20 correct answers at the first and 22 at the second exercise, which makes a percentage of 33% excellent answers (and students). I considered that half and under half correct answers at each exercise were not satisfactory as the exercises the students had been given in this test were really simple. The other 8 students failed to answer correctly: there were 10 correct answers at the first exercise – 6 at the second; or 6 (at the first exercise) – 6 (at the second); 8 (at the first) – 3 (at the second); 4 (at the first) – none at the second, which added up to 77 % of poor results. In a nutshell, the results were rather disappointing as identifying tenses should have been easy for students in their 6th year of studying English, and so was the second exercise which required them to form the negative and interrogative form of some verbs. Obviously the second exercise implied a thorough knowledge of tenses, but again that shouldn't have puzzled them too deeply.

The most unpleasant surprise was that the eighth graders easily confused auxiliary verbs and inflections (f.i. does I drink?, do you will see?, I don't knew, did I sleep for a question in the simple present, did I knew?) which clearly proved their inability to use verbs in the right tenses. I must admit my main preoccupation onward was to get them familiar with all the tenses used in the conditional

sentences. The students who were attentive during the class and also studied (individually or not) at home soon improved their knowledge. Analyzing the chart I notice in amazement that results fall into two extreme categories: excellent and poor.



The second test the eighth graders were given consisted of 30 conditional sentences (grouped in the first, second and third type), where only two different pieces of a sentence were given and students had to infer the rest for all three conditional types. This second test was far more difficult than the previous because students had to write even full sentences, inferring the right tense and the right form of the verb from mere pieces of sentences. Fortunately this time the results were not between the two extremes, which means some students made some progress and performed well, despite the quite high level of difficulty. Marks range from 10 to 2: 2 marks of 10, 1 of 9, 1 of 8, 1 of 7, 1 of 6, 1 of 4, 3 of 3, and 1 of 2. That makes a total of 11 students, 2 (di-ligent) student being absent on the day of the test. To my great joy, more students than I expected did well in the test and made less and less mistakes. The second and third conditional posed problems to some of them, the first conditional being understood and known by almost every student. I admit I helped students with the second and third forms of some auxiliary verbs, but in general students proved a good mastery of them. Consequently, I can declare myself satisfied although there is still (a lot of) room for improvement.

MARKS	NUMBER OF STUDENTS	PERCENTAGE
10	2	15,4%
9	1	7,7%
8	1	7,7%
7	1	7,7%
6	1	7,7%
4	3	23%
3	3	23%
2	1	7,7%

The conclusions I could draw were: generally students don't understand how conditional sentences are formed, they have difficulty noticing which clause is in initial/ final position – so a common mistake is to use 'will' in the conditional clause or to use 'would' instead of 'will' or the past simple tense instead of past perfect simple, then some problems appear when they must form conditional sentences with subordinating conjunctions other than if, another problem concerns the

differences in meaning between the various kinds of conditionals. That's why – I think – teachers should insist on each type of conditional clause before moving on to the next, because it goes without saying that students (even good ones) will be dazed and overwhelmed by the 'avalanche' of tenses, conjunctions, meanings, etc. Two very important stages in the learning process are: first to make certain forms or structures as noticeable as possible by repeatedly and carefully drawing the learners' attention to them – noticing activities encourage a more introspective engagement with the language, calling for quiet observation, noticing and re-noticing are essential for learners to effectively sort out and structure grammar for themselves – and secondly to give students lots of opportunities to manipulate, change and recombine them in order to discover how grammar works. The learners' role in the educational process increases to the extent they have to become active participants in their own learning, which means they must be taught to develop their independence and objectivity and stop looking at the teacher for correction, appraisal, etc.

There is another important aspect regarding teaching and learning conditionals: students must attain a communicative competence in using if clauses, they should be able to communicate fluently with other colleagues. They shouldn't get the impression that they learn conditional claus- es because it's a grammar lesson which must be learn to get a good mark in a test. Students should be capable of using all conditionals types with the greatest ease. So it's students' motivation that we must fire up. Teachers should encourage them to set various goals (the mastery of English, a wonderful job in the future, a promising career abroad, etc.) and help them the whole way. Our objective is, I think, not to carefully control the learners' accurate production of grammatical forms but rather to develop the skill of exploiting grammar to express meanings as clearly as pos-sible in language use, this is a major objective and it takes time to accomplish. Teachers should constantly help the learners make the leap from form-focused work to genuine communication, from the careful control of grammar to the effective use of it.

During my classes with these students I was careful to group them as they like since I noticed that this is one of the best ways to organize communicative language teaching. Students working in pairs or groups interact really well together. I think creating a safe and accepting en- vironment for students to learn as a community is vitally important. Students who feel judged or uncomfortable in the classroom cannot be active participants in learning. Then we should engage students in an exchange of opinions and fact-based arguments to discover different solutions to their questions. When students discuss possible solutions, they are truly involved in solving problems and will better retain the knowledge they gain.

We all know that students are open to new, things and especially to technology so why not provide them with opportunity to present what they've learned in a manner that appeals to them. For instance, we shouldn't limit students to tests or typical papers, we could let them construct graphs, posters, PowerPoint presentations or anything they like. Regarding the type of activities or exercises we choose to do: some may be brief and formal, yet they can't be successfully done without real thought – others may be colourful, elaborate, and imaginative, yet on a closer look 5they don't require a great deal of active involvement by the learner. Sometimes there is only a fine line between the two, with the learners having to think for themselves but only minimally.

It's not a bad idea to revise certain language forms which students have been exposed to previously whenever we sense we are loosing them. These remembering activities will help stu- dents bridge the gap between language study and language activation.

As many of us may have experienced so far, students' initial motivation can suddenly weaken and die. Therefore increasing and directing student motivation is one of teacher's respon- sibilities through various means: helping learners to set feasible goals, creating an attractive learn-ing environment and mainly having interesting classes. Our attempts to initiate and sustain learn- ers' motivation are absolutely critical to their learning success, motivation is as much a matter of concern for the teacher as it is for the

learner. Which leads us to another issue:if students are active during the class, they will talk a lot; so how much should they talk, and how much should we? As teacher trainers frequently warn us: they need the language practice, not us. We might talk a little bit too much to our students' taste but a vital ingredient in the learning of any language is ex-posure to it. And if it is comprehensible input, it's all for the better. The thing we should do is to be careful not to deny students their necessary time to speak, while using our own to expose them to as much exposure of language as possible.

We should be aware that sudents don't learn grammar overnight, nor do they learn it in isolation. Instead they learn gradually from simple words to complex grammar. In the early stages learners use words with minimal grammar, such as He like drink juice . it is only gradually that the grammar emerges, so that learners progressively learn to apply grammar to their language. That's why a reflection stage would help them to critically reflect on their grammar, on how much they achieved so far and on what still needs to be improved.

In today's day and age, having solid English skills is a must, whether we like it or not, so students (but not only) must keep up. Some people hate English (and maybe foreign languages in general) only because they must learn grammar. I have already stated the idea that grammar gene- rates more 'heat' even among language teachers than any other teaching issue. However its centra- lity in language teaching and learning is incontestable: it is used much more commonly than flue- ncy or vocabulary knowledge to test proficiency.

My students' reactions were not gladdening at all when it came to teaching grammar rules: 'Oh, no, grammar again', although I didn't insist on it more than necessary once I noticed they un- derstood and could produce correct sentences. That surely was a sign I shouldn't have made gram- mar a priority but try instead to simplify it, make it interesting and accessible to all. Which leads me to the idea that only when students master grammar items really well we (as teachers) can use varied activities to strengthen their skills, both receptive and productive. I remember how shocked the eight graders were when listening to a (pretty long) dialogue on a cassette tape – they admitted they didn't understand anything! After some classes and repeated listening sessions, some students were able of following the sequence of ideas, analyse and evaluate what was heard, draw conclu- sions, while the great majority unfortunately could only identify some words or ideas. But any step forward is a gain!

In order to increase students' listening skills, teachers could provide them with taped ma- terial which allows to hear a variety of different voices apart from just their teachers. At the be- ginning it could be beneficial to play it several times, but as methodologist Penny Ur points out in real life discourse is rarely 'replayed' so students should be accustomed to get as much informa-tion as possible from a single hearing. As I said before listening acticities were by far the most dif-fficult in my fluent-speaking students' opinion. No other skill posed such a problem to them, writ-ing activities seemed quite easy once rules were very well known, while the speaking ones requi-red only a few moments of thinking. (i think learners won't bea bale to achieve a high level of speaking without considerable practice and guidance. It will be difficult for learners to simulta-neously pay attention to the quality of their language and to the meanings they are expressing. That's why we shouldn't put them under pressure, as the more pressure we'll put tehm under, the less they will be able to collect their thoughts. We, more than anyone, should know (as we'be gon through that, too) how difficult the whole experience of spontaneous language use must be for oue learners, particularly for those whose personality is less inclined to self-expression.

As to my less fluent-speaking students the most important thing I found out during this ex- periment was that even when any student easily gives up, I mustn't. Their increasing self-esteem and gratitude are priceless and are worth any effort on the teacher's part. Any experiment/exercise/ activity is worth to be done even if it doesn't bring spectacular results at the beginning, it will cer- tainly pay off later. Another

equally important thing is not to teach a new lesson as long as the pre- vious is not fully understood, and even those students who have more ‘urgent’ things to do have to understand that one way or another some grammar rules (vocabulary, etc.) must be learnt. New knowledge cannot be built effectively on a weak foundation, thus it is important to determine where students prior knowledge is ‘fragile’. Diagnostic tests are timely to uncover these learner difficulties or gaps. And once one knows what the problem is, one knows what to do about it.

In conclusion, language learning surely won’t take care of itself that’s why we as teachers have to make a judicious selection of all the activities and techniques ranging from highly traditional, form-focused activities through more personalized, communicative tasks to activities based on the use of language games. The choice is varied, we only have to be able to choose those which best suit our students’ needs and, why not, our personal teaching preferences.

FIRST TEST



Identify the type of conditional clauses and the verb tenses:

1. If you use this shampoo, your hair will be softer.
2. If she were rich, she would travel around the world.
3. If you had invited me to the cinema, I would have accepted with pleasure.
4. If we had married, we would have been very happy.
5. If you look carefully, you'll see all the animals in the park.
6. If I knew his address, I'd give it to you.
7. If they worked more slowly, they wouldn't make so many mistakes.
8. If I were sent to prison, would you visit me?
9. If Steve had taken his camera, he would have taken nice pictures.
10. If the weather had been better, he would have come by bike.
11. If I drink coffee in the afternoon, I don't sleep well.



Put the following verbs in the negative and interrogative:

1. you use =
2. she would travel =
3. you had invited =
4. we would have been =
5. you'll see =
6. I knew =
7. he would have come =
8. I don't sleep =
9. I drink =
10. it had been =
11. he had taken =



If clauses



1. If I ask you to sing, ……?
2. If ……, would you sing?
3. If ……,
……?

1. If ……, will you lend me?
2. If I needed some money, ……
……?
3. If ……,
……?

1. If ……, …… .
2. If .. ……, …… .
3. If they had been tired, they would have made lots of mistakes.

1. If you don't behave, ……
…… .
2. If ……,
…… .
3. If ……,
I would have hit you.

1. If ……, …… .
2. If ……,
you wouldn't get lost.
3. If you had read the map correctly, ……
…… .

1. If she doesn't train harder,……
…… .
2. If ……,
…… .
3. If ……,
she wouldn't have won the competition.

1. If ……, she won't trust you anymore.
2. If ……,
…… .
3. If you had kept lying, ……
…… .

1. If you help me, I'll tell you a secret.
2. If ……,
…… .
3. If ……,

1. If ……, …… .
2. If I won the lottery, ……
……
3. If ……,
I would have married my dream girl.

1. If ……,
…… .
2. If you did the washing up, I would walk the dog.
3. If ……,
…… .

1.

THE ADVANTAGES OF PAIRWORK

prof. Antal Valentina
Liceul Sanitar Vasile Voiculescu, Oradea

My experience when I set students to work in pairs is a positive one, it never leads to misbe- haviour and I can't complain that I lose control over the students (at least until now). Studentslike itvery much, they feel more relaxed when working together and it is a great choice if we wanteverybody to participate equally in a discussion. More vocal students, who can sometimes scare andovershadow other colleagues, can be put together to work in pairs or in groups of three. Also shystudents can be paired with other quiet students, or why not, with more talkative but supportivecolleagues. We must keep an eye on each pair and offer support if shy students are slipping intosilence. Fortunately most 9th graders tend to help their partners and don't ridicule them.

Some of the advantages of paiwork are: every student gets an increased amount of time to speak during the class; students love working freely and interacting with their peers, with little or nointervention on the part of the teachers; teachers get more time to observe and move around the classroom monitoring the students' work; pairwork is quick and easy to organize (teachers can design any activities to make students explore the language). A considerable advantage is that pair work works for all ages and subjects.

I must mention that the students I chose for this research are approximately at similar proficiency levels. The purpose of this research was to better understand the effect of collaborative work and the attitudes of learners to this type of working. In other words I wanted to explore the benefits of collaborative work by comparing the tests given to students when they worked individually to those after they worked in pairs.

My chief aim was to improve students' speaking abilities but I also wanted insisted on important grammar structures. So I really needed to know if pair work was a means that would help me. At the beginning of the semester students worked alone and were given several tests.AfterwardsI wanted to see if and how much they could benefit from pairwork. I avoided organisingthem in larger groups because larger groups often mean raised voices, arguments, not all studentsparticipatein discussions, which is clearly less productive work. So pairwork was the best choice if Iwanted to give students the chance to take part in a discussion. There was a great tendency to usemother tongue as students might have found it strange to use English when communicating withtheir colleagues/friends, but promised extra points for using only English solved the problem.

MARK	NUMBER OF STUDENTS
2	1
3	4
4	3
5	3
6	2
7	4
8	2
9	2

MARK	NUMBER OF STUDENTS
2	-
3	-
4	2
5	6
6	2
7	5
8	4
9	2

Students' marks before collaborative work. Students' marks after collaborative work

The table reveals that students generally achieved better grades after they worked collaboratively, provide additional evidence supporting the positive effect of pair work and effective cooperation among the

students. Before pair work students' grades mostly ranged between unsatisfactory and good. After pairwork I can declare myself pretty satisfied by their results.

The results were that paired students could create shorter, simpler but better sentences with greater grammatical accuracy. Among other gratifying changes I could name the fact that even shyer students were more confident and willing to speak. Collaborative work was perceivedpositively by most students, it made students enjoy learning, they were more enthusiastic about learning more and about study in general.

The conclusions we could draw were that pair work reduce the amount of time spent on achieving the task, students' collaboration led to increased creativity, developed team work substantially and students' collaboration led to more accuracy in terms of grammar and vocabulary.I love using this method of grouping students because I love the atmosphere created during these activities and the way they work together. I recommend it strongly but based on the characteristics of each class there may be different ways of helping students to reach their most potential. Teachers have many options to choose from and they know best what to do.

Bibliography

Harmer, J. (2001). The Practice of English Language Teaching. Edinburgh: Pearson EducationLimited.
https://www.teachinghouse.com/post/4-tips-for-connecting-with-shy-students


Hello!
We are firm believers in God, we pray and go to church every Sunday.
Hi! My name is .....
and I AM SPECIAL!!!!
My favourite school subject is ..... and .....
I go to ..... school, I'm in grade ... and I'm ..... years old.
My best friend is ..... I like him/her because .....
My favourite season is because I can .....
I have ..... brothers and ..... sisters. I love my family very much!!!
My mother is a ..... and my father works as a .....
I have lots of hobbies, some of them are: .....
My school is ....., I spend about ..... hours there every day. I hope one day I'll be a famous .....
I live in a beautiful .....
In my spare time I .....
Learn as if you were to live forever!
SCHOOL

Elementary Portfolio

Hello!

We are firm believers in God, we pray and go to church every Sunday.

Hi! My name is .....

.....

.....

and I AM SPECIAL!!!!

My favourite school subject is ..... and .....

I go to ..... school, I'm in grade ... and I'm ..... years old.

My best friend is .... I like him/her because ....

My favourite season is because I can .....

.....

I have ..... brothers and ..... sisters. I love my family very much!!!

My mother is a .... and my father works as a ....

I have lots of hobbies, some of them are: ....

I live in a beautiful ....

My school is ....., I spend about ..... hours there every day. I hope one day I'll be a famous ....

In my spare time I ....

Learn as if you were to live forever!

STUDIU DE SPECIALITATE
TESTUL DOCIMOLOGIC - ITEMI OBIECTIVI

Prof. Roxana Albu
Şcoala Gimnaziala Tudor Vladimirescu Pitesti

Testul docimologic este una din tehnicile cele mai eficiente de evaluare. El constituie un set de probe sau întrebări cu ajutorul cărora se evaluează nivelul cunoştinţelor şi al competenţelor de a opera cu ele prin raportarea răspunsurilor la o scară de apreciere etalon, elaborată în prealabil. Probele sau întrebările din test se numesc **itemi**.

Elaborarea unui test pedagogic/docimologic presupune parcurgerea mai multor etape:

- Stabilirea scopului probei (diagnostic sau prognostic) determină structura şi conţinutul acesteia.
- Selectarea conţinuturilor şi a obiectivelor corespunzătoare care vor fi vizate prin intermediul testului este sintetizată într-un tabel/matrice de specificaţii.
- Stabilirea unei grile de corectare care să includă răspunsurile corecte pentru fiecare item .
- Elaborarea baremului de corectare sau a modalităţii de calculare a scorurilor.
- În ultima etapă de construire a unui test – revizuirea acestuia o parte dintre itemi sunt fie reformulaţi, fie eliminaţi în funcţie de rezultatele analizei privind caracteristicile prezentate anterior

Din perspectiva evaluării şcolare prin teste docimologice, ***itemul poate fi definit ca unitate de măsurare care include un stimul şi o formă prescriptivă de răspuns***. Itemii trebuie să respecte aceleaşi exigenţe de proiectare, administrare şi scorare, indiferent de natura testului în care sunt incluşi. Tipologia itemilor include: itemi obiectivi, semiobiectivi şi subiectivi.

TIPURI DE ITEMI

1)Itemi obiectivi

- Itemi cu alegere dual
- Itemi cu alegere multiplă
- Itemi de tip pereche

2)Itemi semiobiectivi:

- Itemi cu răspuns scurt
- Intrebări structurate

3) Itemi subiectivi (cu răspuns deschis)

- itemi de tip rezolvare de probleme
- eseu

ITEMI OBIECTIVI

ITEMI CU ALEGERE MULTIPLĂ

Răspunsul corect este ales dintr-o listă de alternative. Acest tip de item este format din: premisă (enunţul); opţiuni (o listă de alternative); cheia (răspunsul corect); distractori (variantele de răspuns incorecte, dar plauzibile);

Recomandări pentru construirea itemilor cu alegere multiplă

1. premisa să fie clară, concisă şi fără ambiguităţi;
2. evitarea utilizării negaţiei în premisă; dacă, totuşi se utilizează, negaţia se va sublinia;
3. opţiunile să fie plauzibile şi paralele;
4. între alternative va figura un singur răspuns, fie el cel “corect” sau “cel mai bun”;

5. premisa să nu conţină elemente care să sugereze răspunsul corect;
6. lungimea alternativelor să nu furnizeze indicii privind răspunsul (este cunoscută tendinţa constructorilor de itemi de a formula alternativele corecte mai lungi);
7. răspunsurile vor fi amplasate aleator;
8. numărul de opţiuni este variabil: 3, 4 sau 5.
9. nu forţaţi formularea mai multor opţiuni, dacă, în mod firesc, premisa necesită doar trei.
10. evitarea utilizării printre opţiuni a expresiilor: *toate cele de mai sus* sau *nici unul de mai sus*.

ITEMI CU ALEGERE DUALĂ

Răspunsul corect este ales din două alternative: adevărat/fals, da/nu, corect/incorect, fapt/opinie, acord/dezacord etc.

Recomandari pentru construirea itemilor cu alegere duala

1. evitarea enunţurilor cu caracter foarte general, ambigue sau dificil de înţeles;
2. evitarea enunţurilor nerelevante;
3. furnizarea unor indicaţii clare privind modalitatea de răspuns (încercuieşte, bifează etc.);
4. evitarea introducerii a două sau mai multor idei într-un enunţ (cu excepţia situaţiilor în care sunt implicate relaţii de tip cauză – efect);
5. evitarea enunţurilor lungi şi complexe;
6. numărul enunţurilor adevărate sau false sau lungimea enunţurilor să nu furnizeze în mod neintenţionat indicii care să faciliteze alegerea răspunsului corect;
7. eliminarea repetării unei părţi dintr-un enunţ comun mai multor itemi.

ITEMI DE TIP PERECHE

Solicită stabilirea unor corespondenţe între informaţiile distribuite pe două coloane. Informaţiile din prima coloană se numesc premise, iar cele din a doua coloană reprezintă răspunsurile. Criteriul pe baza căruia se stabileşte răspunsul corect este enunţat în instrucţiuni.

Recomandări pentru construirea itemilor de tip pereche

1. Numărul premiselor şi cel al răspunsurilor trebuie să fie inegal. De obicei, numărul răspunsurilor este mai mare decât cel al premiselor (între 4 şi 7);
2. În enunţ se precizează dacă elementele din coloana răspunsurilor se vor folosi o singură dată, de mai multe ori sau niciodată.
3. Coloana din dreapta conţine elementele cele mai multe.
4. Cel puţin într-una dintre coloane elementele sunt aşezate după o anumită regulă (ordine alfabetică, numerică etc.)

Bibliografie :

1. **Stoica, A. ”Evaluarea curentă şi examenele” Editura ProGnosis, Bucureşti 2001.**
2. **”Educaţie şi schimbare”, Suport de curs, MEC 2007**

SINONIMIA

Gârd Alina Claudia
Gârd Liviu Mihai
Școala Gimnazială Dăneasa

Sinonimele (cf. gr. ***sunonumos*** „cu acelaşi nume") sunt cuvinte diferite ca formă, dar apropiate sau identice ca înţeles; în sincronie (şi în acelaşi sistem al unei limbii), cel puţin cu un sens, exprimă aceeaşi noţiune sau aspecte identice ale ei; condiţia propriu-zisă de sinonimie presupune: referent identic, aceeaşi variantă funcţională şi aceleaşi clase de distribuţie contextuală[7]. Sinonimele pot alcătui *serii sinonimice* sau *grupuri sinonimice.*

Sinonimia este un indiciu pentru bogăţia unei limbi, dar nu este necesară tuturor sferelor limbii ci, din contră, dăunează. De exemplu, în sistemele terminologice, ea apare cu totul întâmplător: „în limbajul ştiinţific, sinonimia perfectă, totală sau absolută nu constituie decât o întâmplare cu caracter excepţional, explicabilă fie prin provenienţa termenilor sinonimi din limbi diferite, fie prin modificarea unei nomenclature[8].

Este constant că pentru noţiunile concrete există mult mai puţine sinonime decât pentru cele abstracte; de fapt , în cazul domeniului concretului este vorba mai ales despre fenomenul *polionomie* sau despre *cvasisinonimie;(*ex.*masă –birou –scrin –tejghea)* putem spune că intră într-o *serie analogică* ,dar nu sunt sinonime, întrucât denumesc diverse tipuri de „mese", diferite şi ca formă, şi ca destinaţie.[9]

În domeniul abstractului, limba română deţine un număr vădit mai mare de termini pentru a denumi noţiuni negative,în comparaţie cu numărul celor care denumesc fenomene pozitive.

O altă definiţie a sinonimelor ar fi : *Sinonimia reprezintă relaţia de sens care se stabileşte între cuvinte care au aproximativ acelaşi sens şi pot fi substituite unul altuia în context*. Când se afirmă că două cuvinte au aproximativ acelaşi sens, se dă lui „aproximativ" valoarea sa din limbajul curent. Dacă pentru un vorbitor obişnuit aceasta nu are prea mare importanţă, atunci când ne propunem să dăm o descriere corectă , ştiinţifică a fenomenului , să precizăm limitele între care se poate vorbi de sinonimie , termenul este derutant , căci o aproximaţie poate să fie mică, mare sau foarte mare[10].

Sinonimia reprezintă un tip de relaţie semantică ce se stabileşte între cuvinte care au înţelesuri atât de apropiate, încât le considerăm identice.

Cuvântul polisemantic intră în seria sinonimică cu un singur sens şi numai cu unul, cel care stă la baza organizării seriei, fiecare sens funcţionând ca o unitate independentă: *„A venit la ceas târziu": ceas = „oră" cu sensul „unitate temporală de 60 de minute", nu şi „obiect pentru măsurat timpul"*. De aceea, cea mai clară relaţie de sinonimie se stabileşte numai între cuvintele monosemantice(termenii ştiinţifici), care sunt identice ca sens: natriu = *sodiu, cupru =aramă.* În cazul cuvintelor polisemantice, diferitele sensuri ale acestor cuvinte trimit la sinonime diferite, care, la rândul lor, trimit la altele; polisemia se desface deci în sinonimie, rezultând un *câmp de expansiune sinonimică* .

Sinonimia poate fi definită în sens restâns ca fiind în mod obligatoriu:" *identitatea de sens, de comportament contextual şi de variant funcţională a două sau mai multe cuvinte."*

[7] Coteanu, I., *Limba română contemporană*, Bucureşti, 1985, p. 123.
[8] Cf. Coteanu, 1985, p. 123.
[9] Cf. Coteanu, 1985, p.125

În sens larg sinonimia este definită ca: *„două unităţi aflate în relaţie de sinonimie, dacă desemnează în mod global acelaşi obiect, în situaţii în care distribuţia dialectală şi cea stilistico-funcţională sau diferenţele de utilizare contextuală sunt neglijate”,* atunci se poate admite că sinonimele sunt „ aproximativ ”echivalente.[11] Deosebirea între accepţia restrânsă şi cea largă a fenomenului este deosebit de importantă, deoarece ea corespunde deosebirii dintre sinonimia în *limbă* (*sistem*) şi cea în *vorbire* (*exprimare, actualizare*). Studiul sinonimiei în vorbire urmăreşte construirea de mesaje ce respectă restricţii,dar şi condiţiile în care ele pot fi încălcate ,mergând până acolo încât în exprimare să funcţioneze ca sinonime cuvinte care nu îndeplinesc condiţiile cerute, abaterea fiind în acest caz foarte mare.[12]

Rezultă că sinonimia nu poate fi concepută ca un fenomen static ,ca o relaţie de sens abstractă decât la nivelul descrierii teoretice (a limbii).În practică ea se manfiestă în şi prin vorbire,în enunţuri şi în situaţii de comunicare concrete.[13]

Sinonimia în limbă *se face între atât între cuvinte vechi, cunoscute , cât şi termeni noi, a* căror asemănare este importantă în procesul de învăţare lexicală. Exemplu: *nădejde* şi *speranţă* sunt identice ca sens, deoarece pe baza definiţiei din dicţionar se pot delimita componentele de sens, acestea sunt toate comune celor doi termeni:*încredere în rezolvarea favorabilă a unei situaţii.* Aceşti termeni nu se diferenţiază prin nimic,facând parte din varianta literară a limbii. Prin coincidenţa semantică şi stilistică, acestea sunt considerate sinonime în sens restrâns, ele pot să se substituie reciproc.[14]

Exemplu: Nu mi-am pierdut *nădejdea* în Dumnezeu.

Nu mi-am pierdut *speranţa* în Dumnezeu.

E slabă *nădejde* să mai vină.

E slabă *speranţă* să mai vină.

Acestea se pot folosi şi în expresii fixe, deoarece substituţia este perfectă.

Exemplu: A trage *nădejde*.

A trage *speranţă*.

Sinonimele se pot caracteriza şi clasifica după următoarele criterii:

Lingvistice:

- etimologia:

- din aceeaşi limbă (ex. *absurd / ilogic*, (din fr.); *bagdadie / tavan, (*din tc.) *călduţ / căldicel* ca derivate româneşti, *a comemora / a celebra*, (din fr.,lat.); *dificultate* / *impas* (din fr.); *talent / vocaţie* (din fr.);ş.a..

- din limbi diferite: ex. *absenta* (din fr.) / *lipsi* (din ngr.); *dârz* (din sl.) /*curajos* (din fr.); *tartrat* (din fr.) /*sare* (din lat.) ; *a păsui* (din germ.) / *a fixa* (din fr.); *flamură* (din ng.) / *steag* (din rus.); *fudul* (din tc.) / *îngâmfat* (din lat.) ;*sfat* (din sl.) / *îndemn* (din lat.); *greşeală* (din sl.) /*eroare* (din fr.); *conflict* (din lat.) / *altercaţie* (din fr.);[15]

- categoria gramaticală (sunt mai ales substantive, adjective, verbe, adverbe);

- există şi serii de sinonimie la nivelul familiei lexicale, ex. *abroga / anula, abrogare / anulare, abrogat / anulat,ş.a.*.

- structura:

- radicali diferiţi (ex. *repede / iute; dur / rezistent; efemer / temporar ;*

[11] Vrănceanu, Forăscu, 1988,p.112

[12] Vrănceanu, Forăscu, 1988, p.113

[13] Vrănceanu, Forăscu, 1988, p114

[14] Vrănceanu, Forăscu, 1988, p.122

[15] I. Coteanu şi Lucreţia Mareş, *Dicţionar explicativ al limbii române*, Bucreşti, 1996 (= DEX).

falsitate / ipocrizie ; harnic /muncitor; limbaj / exprimare; *imaginare / născocire; motivaţie / argument ; vigoare /energie;ş.a..*[16]

- derivate (ex. *ireal / nereal, răcoros / răcoritor;*);

- lexico-frazeologice (ex. *capitală / cetate de scaun*);

- sensul

- sinonime absolute (= totale) corespund semantic în toată sfera lor de înţelesuri, sunt puţine la număr şi se stabilesc între cuvinte vechi, regionale şi cuvinte literare sau între denumirile populare şi termenii tehnico-ştiinţifici, acestea având sensul identic; ex. *porumb / cucuruz, abdomen / burtă, inimă / cord, timp /vreme, cupru / alamă, repede / iute , dalac / antrax, varză / curechi , vocabular / lexic, dulgher / tâmplar; aliaj / amestec; libertate / slobozenie; destin /soartă; epic / narativ; a muri /a deceda; sud / miazăzi; desigur / negreşit; azot / nitrogen; stibiu /antimoniu; circumlunar / perilunar; mister / enigmă; vorbăreţ/ guraliv / locvace; a scrânti/ a luxa; vlăguit / istovit ,epuizat ,extenuat; teslar/ dulgher; şal /fular; ai/ usturoi; claie / grămadă ş.a.*). Pot fi înlocuite în orice context. Sinonimia absolută nu este posibilă decât în rare cazuri şi numai temporar, limba diferenţiind ,până la urmă, semantic sau stilistic, termenii care, la un moment dat, au sensuri identice.[17]

- sinonime relative (= parţiale) – (sunt cele mai numeroase, sunt frecvent folosite şi se realizează, de obicei, între cuvinte vechi şi cuvinte mai noi, cuvinte vechi şi polisemantice; unele sensuri ale acestora coincizând cu sensurile altor cuvinte sau chiar termeni autonomi ; -ex. *bun = preţios, valoros, blând, gustos; cuvânt = discurs, cuvântare, vorbă; a vorbi = a zice, a spune, a discuta, a articula, a pronunţa; natural = artificial; expunere = expoziţie; poftă = dorinţă; a plăcea = a agrea; mut = tăcut; şablon = calapod; zapis = document;* Acestea sunt de regulă cuvinte polisemantice. Se deosebesc între ele semantic şi stilistic, prin sfera de utilizare şi prin posibilităţile de combinare cu alte cuvinte.

BIBLIOGRAFIE

1. ANGELA BIDU-VRÂNCEANU, I.COTEANU, *Limba română contemporană*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică ,1975 .
2. ANGELA BIDU -VRÂNCEANU, NARCISA FORĂSCU, *Limba română contemporană . Lexicul ,* Editura Humanitas, Bucureşti , 2005.
3. GABRIEL ANGELESCU ,*Dicţionar de sinonime, omonime, paronime ,antonime, pleonasme,* Editura Aula, Braşov, 2002.
4. COTEANU I.,*Limba română contemporană*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică , 1985.
5. COTEANU I.,LUCREŢIA MAREŞ, *Dicţionar explicativ al limbii române*, Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1996.

[16] Gabriel Angelescu, *Dicţionar de sinonime,* Braşov, 2002, p.15

[11] Coteanu, I. , 1985,p.125

“Eco-cetăţenii viitorului”

Programul Erasmus+
KA122 - Proiecte pe termen scurt pentru mobilitatea elevilor și a personalului
Titlul proiectului: “Eco-cetăţenii viitorului”
Nr. referință: 2023-1-RO01-KA122-SCH-000128512
Beneficiar: Școala Gimnazială Vulcana Pandele
Perioada de implementare: 01.09.2023-30.09.2024 Buget: 10.950 euro
COURS02:
“Education for sustainability”
6-10 noiembrie 2023 Praga, Cehia

Participanți:
Prof. Chivu Ionuţa Sonia
Prof. înv. primar Savu Lia Melisa
Prof. înv. preşcolar Glodeanu Ileana

Obiectivele cursului:

- să dezvolte strategii de creare a proiectelor educaționale ce promovează sustenabilitatea în școală;
- să familiarizeze participanţii cu concepte precum sustenabilitate, educație sustenabilă, obiectivele dezvoltării durabile, responsabilitate față de mediu, educație în aer liber, valorile care promovează sustenabilitatea din punct de vedere al mediului în activitatea educațională;
- să înveţe strategii pentru a creşte gradul de conștientizare a elevilor, să-i încurajeze să ia măsuri și să dezvolte responsabilitatea personală față de mediu;
- să practice și să planifice activități de implementare a sustenabilităţii în activitatea educațională;
- să pregătească participanții în vederea implementării sustenabilității în activitatea educațională, oferind exemple de strategii cu privire la dezvoltarea responsabilității elevilor în domeniul educației ecologice, pentru ca aceștia să acționeze, ca viitori cetățeni, în moduri care să contribuie la modele de viață mai durabile.

Ziua 1 - 06.11.2023

- activități introductive de intercunoaștere:
- The Ladybug;
- cunoștințe despre conceptul de sustenabilitate
- corelarea celor 17 obiective de dezvoltare durabilă cu acțiunile specifice fiecăruia;
- exerciții de stabilire a obiectivelor prioritare pentru fiecare țară în parte.

Ziua 2 - 07.11.2023

- activități privind conceptele de educație sustenabilă, stare de bine, probleme sociale, echitate, intersecționalitate;
- atelier de lucru privind abordarea didactică a obiectivului de dezvoltare durabilă, numit educație de calitate;
- lucru în grup pe tema obiectivului de dezvoltare durabilă “sănătate și bunăstare”: starea de bine a elevilor - modelul PERMA;
- exerciții de recunoaștere a diferitelor inegalități în clasa de elevi: Roata puterii și a privilegiilor:

marginalizare și intersecționalitate.

Ziua 3 - 08.11.2023

- jocuri cooperative în echipă în natură ce abordează educația în aer liber, folosind aplicația Goosechase - mapping the surroundings - provocări în natură și observarea mediului înconjurător cu ajutorul
- tehnologiei;
- atelier de creativitate privind dezvoltarea unor proiecte educaționale ce promovează practici responsabile ale elevilor față de mediu - design thinking;
- lucru în echipe pe tema sustenabilității din punctul de vedere al mediului, folosind metode didactice alternative - Inquiry Based Learning - Are we drinking the same water as the dinosaurs drank?

Ziua 4 - 09.11.2023

- activitate în grup despre predarea responsabilității și a deciziilor responsabile față de mediu - clasificarea personajelor în funcție de comportamentul lor față de mediu;
- exerciții de creare a unor soluții care să promoveze educația ecologică - Crazy ideas to clean the oceans;
- activitate privind valori ce promovează sustenabilitatea din punct de vedere al mediului în activitatea educațională.

Ziua 5 - 10.11.2023

- activitate în grup despre conceptele de altruism eficient și activism;
- exercițiu: What are you doing right in your school? What sustainable projects are in your school?;
- evaluarea cursului - feedback și diseminarea cunoștințelor învățate la curs
- certificat de participare la cursul „Education for Sustainability”;

Rezultatele învăţării:

- cunoștințe dobândite despre cele 17 obiective de dezvoltare durabilă, politicile UE și acțiunile prioritare acestora;
- dobândirea de tehnici și strategii de educație în aer liber;
- cunoștințe dobândite despre dezvoltarea unor proiecte educaționale ce promovează practici responsabile ale elevilor față de mediu;
- competențe profesionale dezvoltate în domeniul sustenabilităţii din punct de vedere al mediului;
- dobândirea de instrumente şi metode de integrare a unor practici responsabile faţă de mediu în activitatea şcolii
- dobândirea de metode si strategii de responsabilizare a elevilor, cu scopul de a promova dezvoltarea durabilă;
- abilităţi de comunicare, colaborare, lucru în echipă, lingvistice, management şi leadership
- îmbunătăţite.

Disclaimer: „Finanțat de Uniunea Europeană. Punctele de vedere și opiniile exprimate aparțin, însă, exclusiv autorului (autorilor) și nu reflectă neapărat punctele de vedere și opiniile Uniunii Europene sau ale Agenției Naționale pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației şi Formării Profesionale (ANPCDEFP).Nici Uniunea Europeană și nici ANPCDEFP nu pot fi ținute răspunzătoare pentru acestea.”


The 3 pillars
ENVIRONMENTAL
Bearable
Viable
SUSTAINABLE
SOCIAL
Equitable


ITC International

TRADIȚII ȘI OBICEIURI SPECIFICE SĂRBĂTORILOR DE IARNĂ ÎN ZONA VĂII JIULUI

Prof. Scorțar Larisa
Gradinița „Lumea Copiilor” Lupeni- HD

În tradiţiile sărbătorilor de iarnă, în sânul familiei este mult basm, poezie şi dragoste. Cine vrea să cunoască sufletul românului, să intre în casa lui, mai ales iarna! Va vedea atunci cum el se închină cu faţa la Răsărit, de unde vine lumina şi că îşi face semnul crucii înainte şi după mâncare. Acestea arată că românul este credincios. Credinţa şi-o manifestă cu mai multă tărie de sărbători. Printre ele Crăciunul, adică Naşterea Domnului Iisus Hristos şi Anul Nou reprezintă momente speciale din viaţa sa.

Suntem un popor bogat spiritual. Aproape toate obiceiurile şi tradiţiile de iarnă se desfăşoară între 20 decembrie şi 8 ianuarie. Multe tradiţii şi obiceiuri de o rară frumuseţe şi de o deosebită valoare spirituală, sunt concentrate în jurul celor două mari sărbători amintite anterior. Am moştenit de la strămoşii noştri romani sărbătoarea Anului Nou împodobită cu multe datini, la care s-au adăugat poezia şi legendele păstorilor daci din Munţii Carpaţi.

Cu mulţi ani înainte de Hristos, în apropierea Anului Nou, romanii sărbătoreau pe zeul lor Saturn, cu procesiuni, dansuri şi scenete de teatru. Oameni mascaţi şi cântăreţi umblau din casă în casă. Toate acestea ţineau zile în şir, iar ei vorbeau despre ocupaţiile sau despre credinţele lor. De aceea, Sfinţii Părinţi ai Bisericii, după anul 325, au mutat sărbătoarea Naşterii Domnului Hristos chiar în mijlocul Saturnalelor romane.

Ţăranii din Valea Jiului (momârlanii) păstrează cu sfinţenie tradiţiile şi obiceiurile moştenite de la înaintaşi, indiferent de sărbătoarea religioasă sau evenimentul din viaţa comunităţii cu care obiceiul respectiv are legătură.

Ei îşi păstrează cu drag portul popular şi îndeletnicirile tradiţionale, pe care le împletesc cu civilizaţia şi progresul social şi cultural.





Cele mai importante obiceiuri specifice sărbătorilor de iarnă în comunităţile de momârlani sunt: tăiatul porcului, Piţărăii, Colindatul cu steaua, Mersul cu craii.

Tăiatul porcului

La 20 decembrie, în ziua Sfântului Ignatie, Episcopul Antiohiei, românii taie porcii. Şi înaintea venirii lui Hristos erau tăiaţi porcii, tot în acea zi, dar romanii aduceau acest sacrificiu zeului Saturn.

Acum românii îi sacrifică pentru îndestularea gospodăriilor în zilele de sărbătoare care urmează.





Momârlanii păstrează acest obicei al tăierii porcului în ziua de ,,Ignat'', având argumente puternice în acest sens: carnea se păstrează mai bine şi grăsimea nu se rîncezeşte. Cu ocazia tăierii porcului momârlanii urmăresc anumite semne, care le indică felul cum va fi iarna. După grosimea splinei aprecieză ,,greutatea'' iernii. Dacă splina este uniformă, atunci iarna este la fel de blândă sau geroasă de la început până la sfârşit. În schimb, dacă splina este mai groasă la capătul dinainte se consideră că iarna este mai grea la început şi invers. De obicei, tăiatul porcului se încheie cu ,,pomana porcului'', masă la care participă întreaga familie şi cei care i-au dat acesteia ajutor. Cei care postesc renunţă la acest festin.

Piţărăii



În ajunul Crăciunului în satele Văii Jiului: Cimpa, Jieţ, Maleia, Slătinioara, Surduc, Dâlja, Livezeni se desfăşoară un obicei numit ,,Piţărăii''. Acesta este numit de Lazăr Şăineanu ,,obiceiul de a umbla cu colindul'', iar de Ioan Lascu ,,colindul în colectiv''. Piţărăii se adună într-un loc anume din sat (de regulă la intrarea în sat). Ei sunt îmbrăcaţi în costume populare şi au ,,steaguri'', care nu sunt altceva decât nişte ,,boate'' împodobite cu panglici şi ciucuri viu coloraţi, baticuri şi clopoţei. ,,Steagurile'' sunt purtate în faţă de feciori necăsătoriţi, de obicei, cu vârste cuprinse între 16-19 ani. Numărul steagurilor poate varia între două şi cinci. Feciorii purtau aceste steaguri timp de doi sau trei ani până la încorporare. Acum acest lucru

este în schimbare, datorită faptului că încorporarea feciorilor nu mai este obligatorie. Piţărăii pleacă în procesiune imediat după răsăritul soarelui. Când ajung la casele oamenilor aceştia le dau nuci, mere, bomboane şi colăcei, numiţi ,,ţipăi''. Piţărăilor li se alătură şi alţi locuitori ai satului, copiii fiind cei care intră primii în ograda gazdei şi caută în vreun colţ al ogrăzii un coş cu bunătăţi. Cel care găseşte cele mai multe coşuri este considerat cel mai ager copil. La casele unde sunt fete de măritat piţărăii le joacă şi apoi le iau cu ei în alai.

În timp ce joacă o învârtită jienească, în acompanient de fluiere, piţărăii din satul Jieţ spun o strigătură:

,,Cât îi soarele de sus
Piţărăi ca-n Jieţ nu-s!
Cu feciori înalţi, frumoşi
Şi la minte sănătoşi.
Cât îi soarele de mare
La Jieţ întâi răsare.''

Piţărăii colindă prin tot satul până ajung în capătul acestuia. De obicei, când se întâmplă acest lucru, se şi înserează, iar tinerii se întorc la casele lor, aşteptând colindătorii cu steaua.

Potrivit credinţei populare piţărăii pot umbla liberi prin casele şi curţile gospodarilor, pentru că ei sunt purtători de noroc şi fericire.

Referitor la originea piţărăilor şi a steagurilor părerile sunt împărţite. Un lucru este foarte clar: acest obicei datează de pe vremea daco-romanilor. Preotul Jura Marcu susţinea următoarele: ,,Conform unei legende, piţărăii ar semnifica primirea de către strămoşii noştri daci a legiunilor romane care au trecut prin aceste locuri prin pasul Vulcan şi au staţionat pe locul numit Băni, unde au fondat un castru roman, o aşezare romană''. Aceeaşi părere o împărtăşesc şi scriitorii Ioan Lascu şi Ioan Dan Bălan.

În romanul ,,Nedeia din Poiana Miresei'', Nicolae Deleanu, amintea că în jurul anilor 1800, când Petrila era doar un sat mare, ,,un sat bătrânesc'', ceata feciorilor era organizată şi condusă de vornicul lor, acesta având un rol important în rezolvarea problemelor civice. Vornicul avea în ceată zece feciori, datoria lor fiind păstrarea bunei rânduieli în sat. Cetaşii aveau un steag făcut din piele de oaie lucrată în chip de glugă (ce semăna cu un cap de lup). Când cetaşii se deplasau pe drum sau erau în ogradă, dacă bătea un vântuleţ, gluga se umfla şi ,, dintr-un meşteşug aşezat în vârful ei, aceasta scotea nişte sunete păgâne, când ca buhaiul, când ca cimpoiul – ziceau oamenii că aşa ar fi fost steagurile strămoşilor daci.''

Ceata de feciori, în frunte cu vornicul şi steagul, mergeau la colindat la sfârşitul anului. În Ajunul Crăciunului, începeau ,,Zăuritul'', care însemna mai întâi un colind la fruntaşii satului, preot, cneaz, jude, căpătând mere, nuci, vin, apoi se continua colindatul la alţi gospodari din sat.

Colindatul cu steaua

,,Mersul cu steaua'' la Crăciun, cum este denumit în satele de ţărani din estul Văii Jiului, este un vechi obicei la îndemâna copiilor, obicei parcă anume creat pentru vârsta lor fragedă, iar colindele sunt pe măsura vocilor lor cristaline. Odată ce se lasă Postul Crăciunului, copiii încep a se vânzoli în dreapta şi în stânga, căutându-şi tovarăşi de ceată pentru umblatul cu steaua. De obicei o ceată este alcătuită din trei copii. Pe toată durata postului învaţă colindele, fac repetiţii, pregătindu-şi totodată recuzita necesară colindatului. Steaua, după ce a fost confecţionată, este bogat împodobită cu hârtii colorate, de mai multe nuanţe. Pe partea interioară se fixează un mic clopoţel, care va suna la cea mai mică mişcare a stelei. Stelei i se ataşează un băţ de sprijin, bogat ornamentat. Pe cele două feţe centrale ale corpului propriu-zis al stelei se aplică iconiţe cu teme religioase, nelipsind iconiţele specifice sărbătorii Naşterii Mântuitorului. Cel de-al doilea copil din ceată poartă un topor din lemn, având în loc de muchie o coadă încovoiată ce se termină cu un vârf ascuţit cu

concavitatea spre partea inferioară. Acest toporaş este prevăzut cu o coadă mai lungă din lemn, care face ca toporul să ajungă aproape la înălţimea colindătorului. Pe toată suprafaţa toporului şi a cozii este aplicată de asemenea hârtie colorată. De bărbia toporului, printr-un orificiu, este legat un mic clopoţel. Din loc în loc, pe băţ sunt aplicaţi franjuri din hârtie colorată, în nuanţe diferite.

Cel de-al treilea copil poartă un băţ de înălţimea lui, împodobit în acelaşi mod ca toate beţele folosite la colindat. Mai are şi un clopoţel ce vesteşte sosirea colindătorilor.

În timpul colindatului se loveşte duşumeaua cu beţele, clopoţeii transmiţând în jur clinchetul lor. Colindatul începe în seara de Ajun a Crăciunului, de obicei, după ce piţărăii încep să se risipească după ce ajung în punctul terminus al satului. Seara se colindă la casele mai apropiate, urmând ca la restul caselor să se colinde în ziua de Crăciun. Străduania copiilor este răsplătită cu mere, cozonaci, chiar şi cu sume de bani, spre bucuria lor.

Fiind vorba de evocarea Naşterii Mântuitorului, în colindele de Crăciun nu poate lipsi Troparul Naşterii, colindă de început a copiilor, cunoscută sub numele de ,,Naşterea''. Este o colindă înălţătoare, după care urmează alte colinde dragi creştinilor: ,,Astăzi s-a născut Hristos'', ,,Trei păstori'', ,,O, ce veste minunată!''etc.

Mersul cu craii



Prin sceneta interpretată, craii ne evocă momente cu o vechime de 2 000 de peste ani, momente care rezumă Naşterea lui Iisus. Obiceiul mersului cu craii s-a transmis şi s-a îmbogăţit calitativ din generaţie în generaţie, ajungând până în zilele noastre.

De obicei, fiecare sat îşi are propria trupă de crai. Pentru a se putea organiza echipa, trebuie ca în satul respectiv să existe tineri apţi şi doritori să facă parte din trupă. Când acest lucru nu se poate realiza, trupa reuneşte tineri din două sau mai multe sate. Ceata crailor era alcătuită din tineri în pragul plecării în armată sau chiar cu stagiul militar efectuat. În prezent, deoarece stagiul militar nu mai este obligatoriu, nu există restricţii de vârstă. Repetiţiile trupei de crai încep odată cu lăsarea postului de Crăciun, la 15 noiembrie. Acestea sunt tratate cu maximă seriozitate. Instructorii sunt aleşi dintre persoanele în vârstă, cunoscători ai obiceiului datorită participării lor în trupele de crai. Tot acum fiecare participant al trupei îşi confecţionează costumul propriu pe care îl va purta la colindat. Pe cap poartă coifuri confecţionate după model roman, împodobite cu mărgele, bijuterii şi alte podoabe, ajungând să cântărească şi 3–4 kilograme. Personajul principal al trupei de crai este Irod, considerat şi şeful trupei, fiind ca atare şi cel mai important. Este îmbrăcat

cu o tunică de un roşu aprins cu epoleţi aurii. Aurie este şi diagonala de peste piept care susţine teaca în care este introdusă o sabie lucitoare, dar neascuţită. Pantalonii sunt negri, bufanţi, introduşi în cizme de piele. Coiful este cel mai arătos dintre toate, dându-i personajului măreţie, sobrietate, chiar rigiditatea caracteristică lui Irod Împăratul.

În ordinea importanţei rolurilor, urmează cei trei Crai de la Răsărit (magii): Balthazar, îmbrăcat în roşu deschis, Melchior în albastru şi Gaşpar în galben. Spre deosebire de Irod, cei trei crai au pantalonii şi tunicile de aceeaşi culoare. Pantalonii lor pot fi bufanţi sau largi, traşi peste cizme sau bocanci. Tinerii, astăzi, intervin cu modificări în costumaţie, schimbând aspecte privind culorile tunicilor şi ale pantalonilor, în funcţie de preferinţele vestimentare, păstrând însă ideile de bază. Coifurile sunt asemănătoare cu al lui Irod, fiind împodobite cu mărgele, bijuterii şi alte podoabe. Armele folosite de Irod şi cei trei crai, le întâlnim ca arme tăietoare pentru atac şi la daci aşa după cum menţionează Frohner, citat de A.D. Xenopol: „sabia îndoită la vârf, uneori în forma unei secere, arma naţională a geto-dacilor, moştenită de la perşi'' şi „spada lungă şi dreaptă, adeseori cu o teacă frumos lucrată, în ornamente''.

Îngerul este îmbrăcat în alb, cu o panglică tricoloră aşezată pe diagonală peste îmbrăcăminte. El are un băţ înflorat cu panglici tricolore sub formă şerpuitoare. Atârnat de băţ, care poate avea la capăt aspectul unui mic topor, se află un clopoţel cu care îngerul dă de ştire (fiind înger întrebător) că trupa crailor este bine venită la gazda abordată.

Cei trei păstori, cărora la sate li se spune „brondoşi'', sunt îmbrăcaţi în costume naţionale cu nelipsitele cojoace (sau bituşti) din piele de oaie. Pe cap poartă căciuli de miel, cu blana în afară, iar în mână au câte o boată ciobănească din lemn de corn, cu măciulie la partea superioară încrustată cu diverse motive geometrice pe o porţiune de 15 – 20 cm sub măciulie.

Înainte vreme, păstorii aveau puse pe spate peste cojoc, cu ajutorul unei curele, o mulţime de clopote (tălăngi) de mărimi diferite, care simbolizau mulţimea tălăngilor turmelor de oi pe care le reprezentau. Faţa le era acoperită cu măşti, care de care mai hidoase, speriind copiii şi femeile „mai slabe de înger'', pe care le mai şi fugăreau. În loc de boate, aveau nişte bucăţi de lemn (trunchiuri) care la partea inferioară aveau un diametru de 10 – 15 cm, iar la partea superioară o curea, trecută printr-un orificiu, de care acest ciomag era târât prin zăpadă, în acompaniamentul clopotelor.

Soldatul, un fel de aghiotant al lui Irod, poartă de obicei un costum militar autentic de subofiţer.

Popa, de obicei încheietor de pluton, este mai mult pe post de bufon, neavând mare rol în desfăşurarea scenetei, fiind un personaj comic, îmbrăcat ca atare.

Sceneta interpretată de crai cuprinde colinde şi versuri bine meşteşugite, tratând mersul celor trei crai după steaua care li s-a arătat, vestind Naşterea Mântuitorului, folosind diverse şiretlicuri spre a-l salva pe acesta de răzbunarea lui Irod.

După Anul Nou, în fiecare sat unde au existat trupe de crai, aceştia organizează „Petrecerea crailor''. La ora 12 noaptea, în prezenţa invitaţilor, craii dau ultima reprezentaţie. Este un fel de „spargere'', de desfiinţare a trupei, constând într-o petrecere pe cinste, la care participă majoritatea locuitorilor din sat.

Pentru a promova acest obicei, în ultimii ani, în partea vestică a Văii Jiului, domnul Emil Părău, un cunoscut om de afaceri, organizează „Festivalul Crailor''la care participă trupe de crai din satele văii. Astfel este stimulată dragostea pentru tradiţii şi obiceiuri a tinerilor, dorinţa acestora de a le păstra şi a le face cunoscute şi locuitorilor de la oraş.

Bibliografie:

1. Dr. Dumitru Gălăţan, Tradiţii şi obiceiuri în satele din Estul Văii Jiului, Ed. Focus, Petroşani, 2005

2. Prof. Ioan Dan Bălan, Craii – tradiţie folclorică, Editura Confluenţe, Petrila, 2006
3. Conf. univ. dr. Ioan Lascu, Tradiţii care dispar. Comunitatea momârlanilor din zona Petroşani, Editura M.J.M., Craiova, 2004
4. Galerie foto - www. Petrila-vj.ro
5. Google imagini

Program de intervenție în terapie ocupațională pentru elevii cu CES

Ghebosu Tatiana profesor-educator,
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă, Roman

Scop: Evidențierea rolului terapiei ocupaționale în formarea comportamentelor adaptative la elevii cu dizabilități intelectuale severe.

Domeniu de conținut: Formarea gesturilor manuale fundamentale și a coordonării motrice.

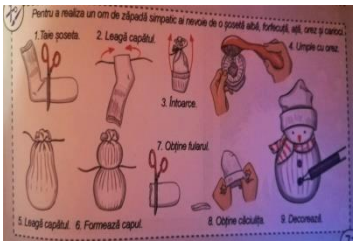
Competențe generale: Dezvoltarea motricității și psihomotricității prin exersarea unor tehnici de lucru cu diverse materiale și instrumente.

Competențe specifice:

- Urmează pașii indicați în realizarea sarcinilor;
- Utilizează adecvat instrumentele de lucru;
- Realizează sarcini simple prin utilizarea motricității.

Durata de intervenție: 2 săptămâni

	Conținuturi/ Teme	**Obiective operaționale**	**Activități de învățare**	**Metode și mijloace de realizare**	**Criterii minimale de apreciere a progreselor**	**Metode și instru-mente de evaluare**
	Patinoarul și patinatorii *Materiale:* o coală de carton, folie de aluminiu, vată, patinatorii, lipici, creioane colorate. *Etape:* fiecare elev colorează patinatorul primit conform indicațiilor primite de la profesor, coala de carton este învelită cu folie de aluminiu, iar pe margine este lipită vata, astfel formează patinoarul. Elevii lipesc patinatorii pe patinoar conform indicațiilor profesorului (în ordinea	- Să coloreze patinatorii potrivit indicațiilor; - Să învelească coala de carton cu folie de aluminiu; - Să lipească vată pe marginea patinoarului; - Să lipească patinatorii conform indicațiilor; - Să colaboreze cu	- Exerciții de colorare după contur; - Exerciții de lipire; - Exerciții de numărare.	Conversația Explicația Demonstrația Exercițiul	Elevii reușesc să coloreze respectând culoarea indicată și să lipească patinatorii respectând ordinea sosirii lor la finish.	Observația sistematică Fișa de observare/ evaluare zilnică

	sosirii la finish): -fetița cu costum galben a ajuns a doua; -după ea a sosit băiatul îmbrăcat în verde; -patinatoarea în mov a ocupat locul 4; -patinatorul în albastru s-a situat între fata cu costum mov și cea în portocaliu; -culoarea portocalie a fost purtată de primul și ultimul concurent. Este o lucrare de grup.	ceilalți membri ai grupului.				
	Omul de zăpadă *Materiale:* o șosetă albă, forfecuță, ață, orez, carioci.  *Etape:* Șoseta se întoarce pe dos, se taie mai jos de călcâi cu 3 cm și se leagă, formând un săculeț care se întoarce pe față și se umple cu orez. Se leagă săculețul la gură, se formează capul omului de zăpadă, se decupează fularul, se obține și căciulița din bucata rămasă, se desenează cu carioca ochii, nasul și nasturii omului de zăpadă.	- Să taie șoseta corespunzător; - Să lege acolo unde este indicat; - Să deseneze nasul, ochii și nasturii omului de zăpadă cu carioci.	- Exerciții de tăiere a șosetei cu foarfecele; - Exerciții de legare; - Exerciții de umplere; - Exerciții de desenare.	Explicația Demontrația Exercițiul Planșa cu etapele de realizare a omului de zăpadă.	Elevii reușesc să taie, să lege, să umple șoseta cu orez și să deseneze conform pașilor de lucru și indicațiilor profesorului	Observația sistematică Fișa de observare/ evaluare zilnică
	Leagă șireturile *Materiale:* conturul unui pantof cu găuri	- Să colereze pantoful; - Să lege	- Exerciții de colorat;	Explicația Demontrația Exercițiul	Elevii reușesc să coloreze	Observația sistematică Fișa de

	pentru șireturi, șireturi, carioci. *Etape:* pantoful este colorat apoi i se leagă șiretul. Se repetă exercițiul până elevul reușește.	șiretul pantofului.	- Exerciții de legat șiretul.		pantoful și să lege șiretul.	observare/ evaluare zilnică
	Copacul cifrelor *Materiale*: 2 coli groase de carton, tempera verde și maro, 10 capace roșii de la peturi. *Etape:* se trasează conturul unui copac, se decupează, se pictează. Cu un capac se trasează conturul merelor, cerculetele obținute sunt decupate și umplute cu capace. Un astfel de cerculeț este decupat și pe tulpină. În spațiul gol de pe tulpină vor fi introduse pe rând cercuțele cu cifre. Copacul este lipit pe o altă coală de carton. Elevii vor trebui să recunoască cifra și să pună tot atâtea mere în copac. Activitate de grup. Copacul va fi folosit pentru activitățile matematice la recunoașterea cifrelor, corespondența dintre numărul de obiecte și cifra corespunzătoare, exerciții de adunare și scădere în concentrul 0-10.	- Să picteze copacul; - Să decupeze după contur; - Să lipească copacul pe coala de carton. - Să colaboreze cu ceilalți membri ai grupului.	- Exerciții de decupat; - Exerciții de pictat; - Exerciții de lipit.	Explicația Demontrația Exercițiul Videoclip	Elevii reușesc să picteze, să decupeze, să lipească și să utilizeze copacul pentru activitățile matematice propuse.	Observarți a sistematică Fișa de observare/ evaluare zilnică
	Să coasem nasturi *Materiale:* modelul unei	- Să coloreze rochița,	- Exerciții	Explicația Demontrația	Elevii reușesc să	Observația sistematică

	rochițe, nasturi, buzunare, creioane colorate, ață, ac. *Etape:* se colorează/înfrumusețează rochița, se colorează nasturii și buzunarele, se cos nasturii și buzunarele la locul indicat.	nasturii și buzunarele; - Să coase nasturii și buzunarele.	de colorat; - Exerciții de cusut.	Exercițiul Videoclip	coloreze rochița și să coase nasturii și buzunarele.	Fișa de observare/ evaluare zilnică
	Formele geometrice ale dinozaurului *Materiale:* o coală de carton pe care a fost conturat un dinozaur și câteva forme geometrice desenate pe el, câteva forme geometrice decupate după modelul celor de pe dinozaur, tempera, ață și ac. *Etape:* se pictează dinozaurul și formele geometrice respectând culorile indicate de profersor, după ce s-au uscat sunt cusute formele geometrice pe dinozaur respectând modelul. Exercițiul de coasere se va repeta periodic pentru căpătarea îndemânării. Activitate de grup.	- Să picteze dinozaurul și formele geometrice; - Să coase formele geometrice pe dinozaur; - Să colaboreze cu ceilalți membri ai grupului.	- Exerciții de pictat; - Exerciții de cusut.	Explicația Demontrația Exercițiul Videoclip	Elevii reușesc să picteze și să coase formele geometrice pe dinozaur.	Observația sistematică Fișa de observare/ evaluare zilnică

MODEL DE BUNĂ PRACTICĂ

Enache Cătălin Adrian
Unitatea de învățământ: Școala Gimnazială Crevedia

Disciplina: Istorie
Clasa: a V-a
Categoria de bună practică:

a) Activitățile de tip storytelling

Prezentare: Activitate dezvoltată în cadrul mobilității Erasmus+ din Italia (februarie 2023 - cursul "*Let's make Inclusion at school. Non Formal Education is the answer*"), mobilitate realizată în cadrul proiectului *Echitate, diversitate, calitate* desfășurat în perioada 1.09.2022-31.08.2023

Categoria de bune practici: Activtitate de tip storytelling

a) Descriere:

Storytelling sau Arta povestirii este o activitate didactică bazată pe povestire. Dezvoltă un traseu narativ prin care un personaj central urmează un traseu prestabilit.

Această activitate are o bună aplicabilitate la orele de consiliere și orientare, la limba și literatura română sau diciplinele umaniste care permit generarea unor povești (istorie, educație socială, etc.). Are mai multe posibilități de integrare în lecție în funcție de vârsta elevilor, astfel încât poate fi utilizată cu succes în învățământul preșcolar, primar sau gimnazial.

La clasele de început de gimnaziu poate fi aplicată pe baza unor întrebări prestabilite. Astfel, la început profesorul explică elevilor demersul de lucru. Notează pe tablă 4-5 întrebări, în funcție de cât de complexă dorește să fie activitatea. Întrebările pot fi: 1. Cine?; 2. Ce face?; 3. Unde?; 4. Cu cine?; 5. De ce?. Ordinea întrebărilor poate fi stabilită de fiecare profesor după cum dorește sau după cum a descoperit din experiența aplicării la clasă. Astfel, pentru un demers mai simplu întrebările pot fi: 1. Când?; 2. Cine?; 3. Ce face?; 4. Unde?. Elevii răspund la aceste întrebări în ordinea stabilită pe tablă. Notează în dreptul răspunsului numărul întrebării corespunzătoare. Au timp 10 minute ca să îndeplinească această primă sarcină. Ulterior sunt prezentate o parte dintre poveștile create. În etapa a doua profesorul solicit elevilor să ajute la schimbarea poveștilor, fiecare elev urmând să decupeze fiecare răspuns pentru a-l individualiza. Profesorul solicită elevilor să schimbe între ei ei răspunsurile cu numărul 2 și/sau 4, sau orice altă variantă se dorește. În acest moment elevii descoperă noi povești, unele mai interesante, altele fără sens, dar în cele mai multe cazuri toate sunt nostime.

Am folosit această activitate la o oră de istorie, la clasa a V-a, la o temă legată de Evul Mediu. Am solicitat elevilor să creeze o poveste scurtă referitoare la viața unui țăran în perioada medievală.

b) Impact:

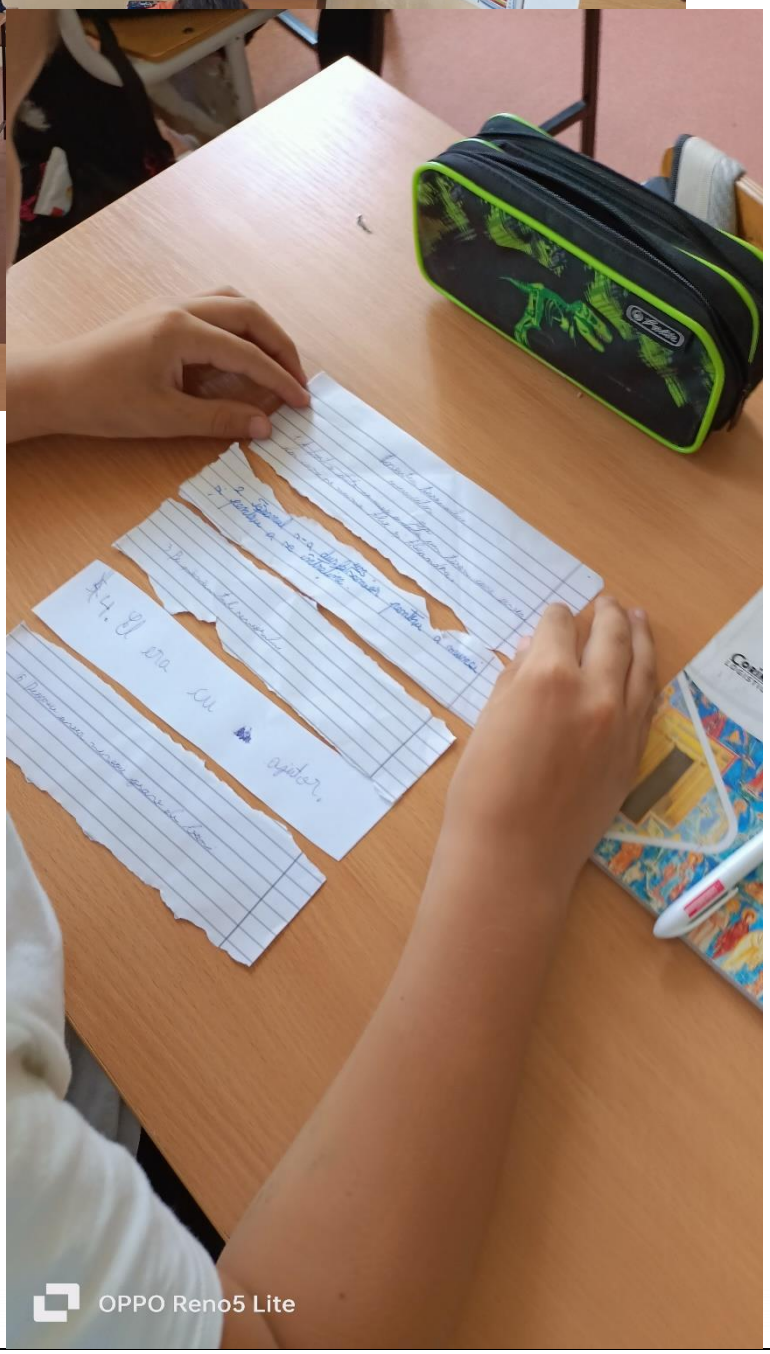
În activitatea didactică demersul de tip storytelling poate fi integrat in lecție fie la sfârștiul lecției pentru consolidarea cunoștințelor, fie la începutul lecției în etapa de reactualizare a cunoștințelor din lecția anterioară. Deși ar putea părea ca o activitate fără utilitate în lecția de istorie, totuși am descoperit că elevii au tendința de a pleca de la realitatea descoperită în lecție, adică de la partea științifică, pentru a genera o poveste interesantă. Activitatea este utilă pentru că dezvoltă creativitatea elevilor, le solicită să recreeze ce au dobândit în contexte noi. De asemenea dezvoltă interdisciplinaritatea prin conectarea la competențele dobândite la limba și literatura română.

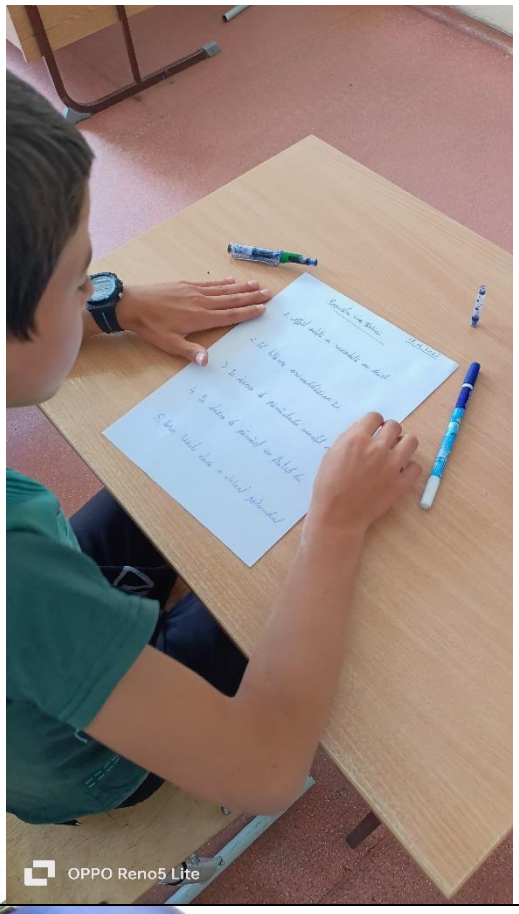
Pentru elevi activitatea este foarte interesantă pentru că este inedită, generează momente nostime pe care le reţin mult mai uşor decât cele dezvoltate în momentele clasice. Elevii solicită reluarea acestei activităţi pentru că toţi simt că se pot descurca.

Putem concluziona că este o metodă foarte bună de integrare a tuturor elevilor în desfăşurarea lecţiei pentru că nu se raportează exclusiv la experienţe anterioare. Oricine poate genera nou.

c) Dovezi (imagini, link-uri, etc)*:







„Frumusețea naturii” - PROIECT DE EXCURSIE TEMATICĂ

Prof. înv. primar Roșca Ana
Școala Gimnazială Nr. 10 Botoșani

TIPUL EXCURSIEI: Excursie pentru cunoaşterea frumuseților naturii locale și a locurilor respective
DATA DESFĂŞURĂRII EXCURSIEI: 11. 05. 2023
DURATA EXCURSIEI: 1 zi
ITINERARIUL EXCURSIEI: Botoșani – Suceva - Rădăuți – Suceava – Botoșani.
ARGUMENT:

Interdisciplinaritatea este promovată de învăţământul actual prin utilizarea informaţiilor din cadrul mai multor discipline, facilitând înţelegerea acestora şi perceperea lor ca un întreg.

Munca în echipă antrenează toţi elevii: pe cei curajoşi, stăpâni pe cunoştinţele şi deprinderile lor, dar şi pe cei timizi, nesiguri, stârnindu-le interesul şi ajutându-i să depăşească anumite bariere existente între ei şi restul clasei.

O activitate didactică bazată pe interdisciplinaritate şi munca în echipă este *excursia.* Conţinutul didactic al excursiilor este mult mai flexibil şi mai variat decât al lecţiilor desfăşurate în sala de clasă, elevii participând cu multă bucurie şi optimism la aceste acţiuni, lărgindu-şi în acest fel orizontul de cunoştinţe prin contactul direct cu realitatea.Această excursie tematică poartă titlul „Frumusețea naturii” și anume vom cunoaște animalele din România și de pe alte meleaguri de la Grădina Zoologică și vom cunoaște tainele Universului. Prin mijloacele atrăgătoare pe care le are la dispoziţie, excursia înviorează activitatea şcolară, stimulează curiozitatea de a descoperi noi fenomene, formează o atitudine ecologică pozitivă, prilejuieşte trăiri adânci ale unor sentimente patriotice.

SCOPUL EXCURSIEI:

Vizitarea câtorva obiective din județul Suceava: Grădina Zoologică Rădăuți, Muzeul de Științețe Naturii Suceava și Observatorul Astronomic Suceava; observarea formelor de relief, a florei şi faunei specifice, cunoașterea locurilor, dar și socializarea și impartasirea unor impresii si experiente ale elevilor, părinţilor și cadrelor didactice.

OBIECTIVE URMĂRITE :

- să viziteze câteva obiective din județul Suceava;
- să prezinte elementele distinctive pentru fiecare obiectiv: Grădina Zoologică Rădăuți, Muzeul de Științețe Naturii Suceava și Observatorul Astronomic Suceava;
- să deosebească termenii: *grădină zoologică – muzeu - parc;*
- să realizeze conexiuni între cunoştinţele asimilate despre animale la orele de Matematică și explorarea mediului, Arte vizuale și abilități practice, Muzică și mișcare;
- să exerseze deprinderile de deplasare cu autocarul, în grup, respectând normele instructajului;
- să comunice corect, pertinent în diferite situaţii (incinte, între ei în autocar, cu ghizii, în locurile de joacă);

GRUP ŢINTĂ: elevii clasei I B de la Școala Gimnazială Nr. 10 Botoșani

ORGANIZAREA ACTIVITĂŢII PE ETAPE

1.**Pregătirea excursiei (etapa tehnico-organizatorică)**

Pregătirea excursiei:

- Stabilirea itinerariului şi a obiectivelor.



- Colaborarea cu părinţii.
- Colaborarea cu conducerea unităţii de învăţământ pentru avizarea excursiei şi obţinerea aprobărilor necesare.
- Întocmirea unui regulament de desfăşurare.
- Prelucrarea regulamentului si semnarea acordurilor cu parinții, a tabelelor cu elevii
- Documentarea asupra traseului, a obiectivelor turistice de vizitat şi asupra tuturor caracteristicilor locurilor ce urmează a fi străbătute;
- Stabilirea programului de desfăşurare a excursiei, ora şi locul de plecare/sosire
- **Întocmirea planului excursiei conform noului Regulament – cadru de organizare şi desfăşurare a taberelor, excursiilor, expediţiilor şi a altor activităţi de timp liber în învăţământul preuniversitar, aprobat prin Ordinul Ministrului Educației Naționale și Cercetării Științifice Nr. 3637/12.04.2016**
- **Întocmirea dosarului excursiei şi obţinerea aprobărilor necesare**

2. **Desfăşurarea propriu - zisă a excursiei:**

❖ Organizarea elevilor, împărtirea responsabilităţilor în grup;
❖ Vizitarea obiectivelor turistice; colectarea de material didactic / informativ;
❖ Organizarea de activităţi distractive

3. **Valorificarea achiziţiilor rezultate în urma desfăşurării excursiei:**

✓ -Realizarea unui ,,Album al clasei" cu imaginile obţinute în itinerarul parcurs;
✓ -Valorificarea cunoştinţelor dobândite, impresiilor făcute, învăţămintele deprinse, întocmirea unei compuneri,
✓ <u>Realizarea unui portofoliu:</u>
✓ Căutaţi informaţii despre animalele care trăiesc la noi în țară sau din alte zone ale Pământului;
✓ Căutaţi şi aduceţi la şcoală informaţii despre Univers.

Profesor, ***ROȘCA ANA***

Programul excursiei:

➢ 8:00 – plecarea din faţa şcolii;
➢ 8:00 – 9:30 – drumul spre Suceava - Rădăuți;
➢ 9:30 – 11:30 – vizită la Grădina Zoologică Rădăuți;
➢ 11:30– 12:00 - drumul spre Suceava;
➢ 12:00–12:30 – servirea prânzului;
➢ 12:30 – 13: 30 – vizitarea Muzeului de Științele Naturii;
➢ 13:30– 14:30 – vizitarea Observatorului Astronomic;
➢ 14:30 – 15:00 – servirea unei gustări;
➢ 15:00 – 16:00 – drumul spre Botoşani.

PLECAREA:



VIZITA LA GRADINA ZOOLOGICA:







VIZITA LA MUZEUL DE STIINTELE NATURII:





VIZITAREA OBSERVATORULUI ASTRONOMIC:





JOACA





INTOARCEREA ACASA:



LES ACTIVITÉS EXTRACURRICULAIRES EN CLASSE DE FLE

Prof. Grad Marinela Luminița
Liceul Tehnologic ”Sf. Nicolae” Deta, Timiș

Activité no.1 La Journée Européenne des Langues
Date :
Classe : IXème
Niveau : Vème année d’étude
Sujets :
Réalisation de posters ”Capitales Européennes”
Récitation de poésies en roumain et en français
Exposition avec les posters des élèves

But :
-sensibiliser les élèves pour l’étude des langues étrangères en général et du français en particulier
-mettre en valeur les connaissances acquises par les élèves pendant les classes de français
-stimuler la motivation et l’intérêt des élèves par des activités interactives et dans un cadre plus attrayant.

Objectifs :
-Travailler en équipe
-Extraire les informations nécessaires pour parler des capitales européennes
-Réaliser un poster
-Réciter des poésies

Ressources :
-temporelles : 50 minutes
-matérielles : du papier ou du carton, des ciseaux, de la colle, des images, des dictionnaires, des feutres.

Déroulement des activités :
1.La préparation de l’activité : Le professeur présente en avance aux élèves les activités proposées : réalisation des posters ”Capitales Européennes” et récitation des poésies en roumain et en français. Il énonce aussi les objectifs, ensuite il demande aux élèves de former des équipes de 4 personnes et de se distribuer les responsabilités (recherche documentaire, choix des images, apporter les matériaux nécessaires, présentation devant la classe, récitation d’une poésie au choix).
2.La réalisation des posters en classe : les élèves, ayant toutes les informations nécessaires et tout le matériel exigé par cette activité, travaillent en équipe pour réaliser le poster.
3. Présentation devant la classe : un représentant de chaque équipe présente le poster devant la classe. Les autres écoutent et, à la fin, peuvent poser des questions.
4.Récitation de poésies : un élève de chaque groupe récite une poésie au choix, en roumain et en français.
5.Exposition avec les productions des élèves, dans le hall du lycée.

Évaluation de l’activité :
Évaluation formative de l’activité collective, par des remarques sur la manière de travailler en équipe et sur le produit obtenu.

Activité no. 2 Les fêtes d’hiver
Date :

Classe : IXème

Niveau : Vème année d'étude

Sujets :-" Le Noël dans le monde "- présentation power point

-La gastronomie française et roumaine spécifique à la fête de Noël

-Chansons de Noël-interprétation

But :

Fêter le Noël, sensibiliser et motiver les élèves pour apprendre plus d'informations sur la culture, la civilisation et les coutumes des Français.

Objectifs :

-Apprendre des informations sur la manière de fêter le Noël dans différents pays du monde ;

-Présenter les plats traditionnels de Noël en France et en Roumanie ;

-Chanter des chansons de Noël.

Ressources :

-temporelles : 50 minutes

-matérielles : la présentation power point, l'ordinateur portable, des recettes de cuisine.

Déroulement des activités :

La préparation de l'activité :

Le professeur présente en avance aux élèves les activités proposées : Le Noël dans le monde (activité en équipe), la gastronomie française et roumaine à l' occasion du Noël (activité en binôme), chanter des chansons de Noël (activité individuelle et collective). Il énonce aussi les objectifs, ensuite, pour la première activité, il demande aux élèves de former des équipes de 4 personnes et de se distribuer les responsabilités (le choix d'un pays, la recherche documentaire, réalisation de la présentation power point et la présentation de celle-ci devant la classe.)

La deuxième activité sera réalisée en binôme, un élève va présenter un plat traditionnel roumain spécifique au Noël et l'autre, un plat traditionnel français au choix.

Pour la troisième activité, le professeur propose aux élèves deux chansons, Vive le vent et Douce Nuit, il leur distribue les vers et les élèves devront les apprendre à la maison, mais aussi en classe, afin de pouvoir les interpréter avec succès le jour de l'activité.

"Le Noël dans le monde"- un représentant de chaque équipe présente le document power point sur le pays choisi : le Noël en France, en Roumanie, en Italie, au Portugal, en Espagne, au Canada, une richesse d'informations sur les traditions et les coutumes qu'on peut rencontrer dans ces pays.

La gastronomie roumaine et française à l'occasion du Noël- au choix, les élèves présentent devant la classe un plat traditionnel roumain et français, ils donnent la recette et ils peuvent aussi partager leur expérience s'ils avaient participé à la préparation de ces plats.

Chanter des noëls- pour marquer l'arrivée du Noël et pour le fêter avec leurs collègues, les élèves chantent des noëls.

Évaluation de l'activité :

Évaluation de l'activité collective, par des remarques sur la manière de travailler en équipe, sur la manière de présenter devant la classe et de se réjouir ensemble.

Oh, iarna mea!

Prof. Tufenescu Andreea Maria
Grădinița P.P. Cozia, Rm. Vâlcea

A nins… Și totu-acum sub nea
E amorțit și doarme parcă…
Afară-i viscol, vremea-i rea!

Copii și mari și mici coboară
Cu sania pe derdeluș…
Distracția e-n toi afară!

Pe cer sunt norii cenușii
Iar jos, covor pufos de nea.
Oh! Cât te-am așteptat să vii!
Oh, iarna mea!

Zăresc acum prin pomii goi
Săgeți de gheață atârnate
Și pe la geamuri, pe la noi.

Din sacul ei cel fermecat
Lin cerne iarna fulgi de nea.
Totul e alb și minunat.

În fața casei, lângă stradă,
Cînd pe-ale iernii căi colinzi,
Vezi falnic omul de zăpadă.

Totu-i tăcut și-armonios
În acest tainic anotimp.
Iubiți-l toți, că e frumos!

Povestea

Șerban Andreea Maria
Grădița cu P.P.Cozia

Eu în fiecare seară,
Stau lângă mămica mea
Să–mi citească o poveste
Somul drag, ca să mă ia.

Toate poveștile sunt:
Cu eroi, prinți și prințese
Ce învinг mereu în lupte
Și rămân nemuritori.

În povestea minunată
Prințesă pot să fiu și eu,
Pot avea chiar și baghetă
Pot zbura și pe un zmeu.

Doar povestea numai ea,
Fascinează copilașii
Ea îi face să viseze ,
Și să fie fericiții.

Toamna și Ziua României în viziunea elevilor de clasa a IV-a

Prof. înv.primar Geangu-Roncea Elena-Lavinia
Școala Primară Nr.4 – structură a Liceului Tehnologic Agromontan „Romeo Constantinescu„ Vălenii de Munte, Prahova

Povestea unei frunze
de Carpen Sara Maria Kristine

Încă din primăvară
Sunt o frunzuliță rară.
În timp ce vremea trece
Se face tot mai rece.

Vara se termină
Scăzând din lumină.
Copiii pleacă fericiți la școală, la doamnă
Iar noi, frunzele, ne pregătim de toamnă.
Și, uite așa, dintr-o frunză mica,
Verde, frumoasă și puternică.

Am ajuns acum o bătrânică.
O să mă desprind din copac,
Mă astern pe jos,
Căci covorul este pufos.
Surorile mele mă așteaptă
Să ne odihnim laolaltă.

Drumul meu s-a încheiat.
La revedere! V-am pupat!

Povestea unei frunze
de Marin Daniela

Într-o toamnă cam ploioasă,
Dar în felul ei frumoasă,
Pe-o crenguță mai micuță
Stă o frunzuliță.

Ea mereu se legăna.
Și veselă cânta
Iarna nu mai vine
Nici la mine, nici la tine?

Eu mă bucur de vreme bună
Chiar și noaptea când e lună.
Toată ziua câte-o soră
Vântul mi-o alungă.

Eu stau liniștită
Câtă vreme nici nu știu.
Când culoarea s-a schimbat
Eu am și plecat.

România
de Roșca Gabriel

România, țara mea iubită,
Nu poate fi înlocuită.
Eu o iubesc și-i mulțumesc
Că ne-am născut în ea,
În România mea.

România este cea mai tare
Și noi ne mândrim cu ea.
Este o țară foarte mare
Dar nu e numai a mea
E a noastră, a tuturor românilor.

România, azi noi te sărbătorim
Cu tine noi ne mândrim.
Ai munți,păduri și râuri
Mănăstiri, castele, turnuri.
Pe toate le vizităm și le promovăm.

Aici, strămoșii au luptat
Și ei tot au câștigat.

Ca noi să nu fim săraci
și de alții ocupați.
România, te iubesc!
Cu mult drag, eu te cinstesc!

România, țara mea
de Ursache Anastasia

Țara noastră, te iubim!
Mult prea mult te prețuim.
Astăzi este ziua ta
Luăm în suflet pricina.

Astăzi îmbrăcăm iuța
Mâine se dă tricolorul uța.
Steagul nostrum este unic
Albastru, galben, roșu, e și liric.

Azi e ziua României
Este vremea bucuriei,
România, te iubesc!
Și eu vreau să te cinstesc!

Azi mai buni trebuie să fim!
România s-o cinstim!
Azi noi țara s-o mândrim
România, noi te iubim!

PROIECT DIDACTIC

Prof. Rizescu Oana
Şcoala Gimnazială Nr. 2 Picior de Munte Boboci, Dragodana

UNITATEA DE ÎNVĂŢĂMÂNT: Şcoala Gimnazială Nr. 2 Picior de Munte Boboci
PROFESOR: Rizescu Oana
ARIA CURRICULARĂ: MATEMATICĂ ŞI ŞTIINŢE ALE NATURII
DISCIPLINA: BIOLOGIE
CLASA: a VIa
DATA:
UNITATEA DE ÎNVĂŢARE: „Funcţiile de nutriţie ale organismului uman”
SUBIECTUL: Funcţiile de nutriţie ale organismului uman
RESURSE DE TIMP: 50 minute
TIPUL LECŢIEI: recapitulare
SCOPUL LECŢIEI îl constituie reorganizarea şi consolidarea funcţiilor de nutriţie în vederea înţelegerii corelaţiei dintre aparatele prin care se realizează nutriţia organismului uman şi a relaţiei fiecărui aparat în ansamblul funcţiilor de nutriţie**.**
Competenţe generale:

1. Receptarea informaţiilor despre lumea vie.
2. Exploatarea sistemelor biologice.
3. Utilizarea şi construirea de modele şi algoritmi în scopul demonstrării principiilor lumii vii.
4. Comunicarea orală şi scrisă utilizând terminologia specifică biologiei.
5. Transferarea şi integrarea cunoştinţelor şi metodelor de lucru specifice biologiei în contexte noi.

Competenţe specifice:

1.1 Identificarea şi observarea alcătuirii şi funcţiilor organelor şi sistemelor de organe ale corpului uman
1.2 Stabilirea relaţiilor între funcţiile organelor, ale sistemelor de organe din corpul uman şi influenţa factorilor de mediu
2.1Utilizarea metodelor şi a mijloacelor adecvate studierii organismului uman
4.1Utilizarea corectă a terminologiei specifice biologiei în diferite situaţii de comunicare

OBIECTIVE OPERAŢIONALE:

- să definească corect funcţiile de nutriţie şi rolul lor în menţinerea vieţii organismului;
- să explice corelaţia dintre structura şi funcţiile unui organ (unitatea structură-funcţie);
- să evidenţieze legătura dintre diferitele funcţii (digestie, circulaţie, respiraţie, excreţie);
- să motiveze de ce îmbolnăvirea unui organ poate influenţa activitatea altui organ.

RESURSE PROCEDURALE:

- jocul didactic, modelarea, conversaţia, observaţia, explicaţia, demonstraţia;

RESURSE MATERIALE:

- pentru fiecare grup: fişe de lucru, plic cu diferite desene, modele, coli, flip-chart, carioci
- planşe, imagini pe calculator cu cele patru aparate care realizează funcţia de nutriţie.

BIBLIOGRAFIE:

- Ghid metodologic de proiectare a activităţii didactice la Ştiinţe ale naturii;
- Genesis-Editura Arves

ORGANIZAREA ACTIVITĂŢII:

- **Activitate frontală**
- **Activitate pe grupe**

DESFĂŞURAREA LECŢIEI

Nr .crt.	ETAPELE LECŢIEI	Obiective	CONŢINUTUL ACTIVITĂŢII		Resurse procedurale	Resurse de timp
			ACTIVITATEA PROFESORULUI	ACTIVITATEA ELEVILOR		
1.	Moment organizatoric		Pregătește materialul didactic; Notează în catalog elevii absenți; Verifică dacă sunt condiții optime pentru desfășurarea orei.	Se pregătesc pentru desfăşurarea lecţiei	conversaţia	2min
2.	Precizarea conţinutului ce urmează a fi recapitulat		Profesorul precizează că, în această oră, vor încerca să stabilească legătura dintre cele patru sisteme ale corpului uman care realizează funcţia de nutriţie -profesorul notează titlul lecţiei pe tablă şi enumeră obiectivele	Sunt atenţi ; Notează titlul în caiete ;	conversaţia explicaţia	3min
3.	Recapitularea conţinutului	O1 O2	Profesorul adresează întrebări şi antrenează elevii la discuţie. -profesorul întreabă care sunt funcţiile organismului uman -profesorul cere elevilor să precizeze care sunt cele patru sisteme care participă la realizarea funcţiei de nutriţie a organismului uman Profesorul împarte elevii în patru grupe şi distribuie fişele de activitate cu sarcini diferite. **<u>Grupa nr. 1</u>** **Sarcina nr.1** –timp de lucru 5	Elevii răspund solicitării	conversaţia explicaţia observaţia	35 min

	Recapitularea conţinutului	O3 O4 O1	minute Aveţi în plicul alăturat câteva imagini. Alegeţi dintre ele pe cele care consideraţi că vă ajută la alcătuirea schemei aparatului digestiv. **Sarcina nr.2**-timp de lucru 3 minute Asamblaţi organele care formează împreună acest aparat **Sarcina nr.3**-timp de lucru 2 minute Precizaţi funcţia îndeplinită de acest aparat!In ce constă? **<u>Grupa nr.2</u>** **Sarcina nr.1** –timp de lucru 5 minute Aveţi în plicul alăturat câteva imagini. Alegeţi dintre ele pe cele care consideraţi că vă ajută la alcătuirea schemei aparatului respirator. **Sarcina nr.2**–timp de lucru 3 minute Asamblaţi organele care formează împreună acest aparat **Sarcina nr.3**–timp de lucru 2 minute Precizaţi funcţia îndeplinită de acest aparat! In ce constă? **<u>Grupa nr. 3</u>** **Sarcina nr.1** –timp de lucru 5	Elevii rezolvă sarcinile din fişa de activitate Elevii rezolvă sarcinile din fişa de activitate Elevii răspund solicitării	conversaţia explicaţia	

		O5	minute Aveţi în plicul alăturat câteva imagini. Alegeţi dintre ele pe cele care consideraţi că vă ajută la alcătuirea schemei aparatului circulator. **Sarcina nr.2**–timp de lucru 3 minute. Asamblaţi organele care formează împreună acest aparat **Sarcina nr.3**–timp de lucru 2 minute Precizaţi funcţia îndeplinită de acest aparat! In ce constă? **<u>Grupa nr. 4</u>** **Sarcina nr.1** –timp de lucru 5 minute Aveţi în plicul alăturat câteva imagini. Alegeţi dintre ele pe cele care consideraţi că vă ajută la alcătuirea schemei aparatului excretor. **Sarcina nr.2**–timp de lucru 3 minute Asamblaţi organele care formează împreună acest aparat **Sarcina nr.3**–timp de lucru 2 minute Precizaţi funcţia îndeplinită de acest aparat! In ce constă? Profesorul împreună cu elevii	Elevii rezolvă sarcinile din fişa de activitate Răspund solicitării –elevii execută sarcinile din fişa de activitate, iar apoi, reprezentantul grupei prezintă în faţa clasei informaţiile *notează în caiete		

			completează schema lecţiei pe tablă			
4.	Asigurarea conexiunii inverse		Profesorul solicită elevii să privească imaginea de pe monitorul calculatorului şi să precizeze care este sistemul care realizează legătura cu celelalte trei sisteme în vederea hrănirii organismului uman -profesorul întreabă elevii cum realizează sistemul circulator această unitate funcţională	Elevii răspund solicitării	conversaţia	7min
5.	Aprecierea activităţii		*apreciază activitatea elevilor şi notează cele mai bune răspunsuri;	Elevii sunt atenţi, strâng materialele	conversaţia	3min

Grupa nr. 1

Fişa de activitate

Sarcina nr.1 –timp de lucru 5 minute

Aveţi în plicul alăturat câteva imagini. Alegeţi dintre ele pe cele care consideraţi că vă ajută la alcătuirea schemei aparatului digestiv.

Sarcina nr.2-timp de lucru 3 minute

Asamblaţi organele care formează împreună acest aparat

Sarcina nr.3-timp de lucru 2 minute

Precizaţi funcţia îndeplinită de acest aparat! In ce constă?

Grupa nr. 2

Fişa de activitate

Sarcina nr.1 –timp de lucru 5 minute

Aveţi în plicul alăturat câteva imagini. Alegeţi dintre ele pe cele care consideraţi că vă ajută la alcătuirea schemei aparatului respirator.

Sarcina nr.2–timp de lucru 3 minute

Asamblaţi organele care formează împreună acest aparat

Sarcina nr.3–timp de lucru 2 minute

Precizaţi funcţia îndeplinită de acest aparat! In ce constă?

Grupa nr. 3

Fişa de activitate

Sarcina nr.1 –timp de lucru 5 minute

Aveţi în plicul alăturat câteva imagini. Alegeţi dintre ele pe cele care consideraţi că vă ajută la alcătuirea schemei aparatului circulator.

Sarcina nr.2–timp de lucru 3 minute.

Asamblaţi organele care formează împreună acest aparat

Sarcina nr.3–timp de lucru 2 minute

Precizaţi funcţia îndeplinită de acest aparat! In ce constă?

Grupa nr. 4

Fişa de activitate

Sarcina nr.1 –timp de lucru 5 minute

Aveţi în plicul alăturat câteva imagini. Alegeţi dintre ele pe cele care consideraţi că vă ajută la alcătuirea schemei aparatului excretor.

Sarcina nr.2–timp de lucru 3 minute

Asamblaţi organele care formează împreună acest aparat

Sarcina nr.3–timp de lucru 2 minute

Precizaţi funcţia îndeplinită de acest aparat! In ce constă?

Sistemul nervos – test de evaluare curentă clasa a VI-a

Prof. Rizescu Oana
Școala Gimnazială Nr. 2 Picior de Munte Boboci, Dragodana

Conținuturi vizate:
- Anatomia sistemului nervos
- Fiziologia sistemului nervos
- Noțiuni de igienă și patologie

PARTEA I (45 puncte)

A. Coloana A cuprinde boli ale sistemului nervos, iar coloana B manifestări ale acestora. Scrieți, în fața fiecărei cifre din coloana A, litera corespunzătoare din coloana B.

A.
---1. demență
---2. depresie
---3. epilepsie
---4. nevroză

B.
a. pierderea conștienței
b. pierderea memoriei
c. subaprecierea forțelor proprii
d. teamă permanentă

B. Citiți, cu atenție, afirmațiile următoare. Dacă apreciați că afirmația este adevărată, scrieți în dreptul cifrei corespunzătoare afirmației, litera A. Dacă apreciați că afirmația este falsă, scrieți în dreptul cifrei corespunzătoare afirmației, litera și modificați parțial afirmația astfel încât aceasta să devină adevărată.
---1. Funcția reflexă a măduvei spinării are ca bază anatomică substanța cenușie.
---2. Suprafaţa emisferelor cerebrale este brăzdată de şanţuri superficiale care delimitează lobi.
---3. Nervii senzitivi conduc informația de la periferie spre centru.
---4. Pe baza informațiilor aduse de nervii spinali, în coarnele posterioare ale măduvei spinării se elaborează o comandă.

C. Pentru itemii 1 – 5, încercuiți litera corespunzătoare răspunsului corect. Este corectă o singură variantă de răspuns.
1. Foițele meningeale:
a. au rol și în hrănire
b. piamater aderă la peretele osos

c. duramater aderă la organul nervos
d. oferă protecție lichidă enecefalului și măduvei

2. Despre sistemul nervos somatic, este adevărată următoarea afirmație:
a. se mai numește sistem nervos autonom
b. face legătura între organism și mediu
c. partea periferică este reprezentată prin centri nervoși
d. partea centrală este localizată în ganglionii spinali

3. Reflexul voluntar este:
a. înnăscut
b. dobândit
c. permanent
d. constant

4. Despre ganglionii nervoși este adevărat:
a. conțin prelungiri ale neuronilor
b. se găsesc în interiorul axului cerebrospinal
c. sunt localizați pe traiectul unor vase limfatice
d. aparțin sistemului nervos periferic

5. Legătura dintre cele două emisfere cerebrale se realizează prin:
a. fibre ascendente
b. fibre descendente
c. fibre de asociație
d. fibre comisurale

PARTEA a II-a (45 puncte)

1. Sistemul nervos central este format din encefal și măduva spinării.
a. Enumerați tipurile de substanță ale SNC.
b. Comparați, din punct de vedere al structurii interne, emisferele cerebrale cu emisferele cerebeloase – precizați o asemănare și două deosebiri între cele două organe nervoase.
c. Reprezentați grafic structura internă a măduvei spinării și indicați, pe desenul realizat, elementele structurale.

2. La baza funcționării sistemului nervos stau reflexele.
a. Numiți patru exemple de reflexe necondiționate spinale.
b. Identificați două deosebiri între o dendrită și un axon.
c. Pentru o corectă igienă a muncii intelectuale trebuie să respectați și acasă, la pregătirea temelor pentru a doua zi, mai multe reguli; numiți două dintre acestea.

Timpul efectiv de lucru este de 45 de minute. Din oficiu se acordă 10 puncte.

BAREM DE EVALUARE ȘI NOTARE

PARTEA I 45 de puncte

A. (12 puncte)

Se acordă câte 3 puncte pentru fiecare asociere corectă: 1b, 2d, 3a, 4c 4x3p = 12 p

B. (18 puncte)

Se acordă câte 3 puncte pentru fiecare răspuns corect: 1A, 2F, 3A, 4F 4x3p = 12 p

Se acordă câte 3 puncte pentru modificarea corectă a afirmațiilor false 2x3p = 6 p

C. (15 puncte)

Se acordă câte 3 puncte pentru fiecare răspuns corect: 1a, 2b, 3b, 4d, 5d 5x3p = 15 p

PARTEA a II-a 45 de puncte

1. (25 puncte)

a. Se acordă câte 2 puncte pentru fiecare tip de substanță nervoasă. 2x2p = 4 p

b. O asemănare și două deosebiri între emisferele cerebrale și cele cerebeloase 3x3p = 9 p

c. Se acordă câte 2 puncte pentru identificarea a 6 structuri corecte 6x2p = 12 p

2. (20 puncte)

a. Se acordă câte 3 puncte pentru fiecare exemplu 4x3p = 12 p

b. Se acordă câte 2 puncte pentru fiecare deosebire 2x2p = 4 p

c. Se acordă câte 2 puncte pentru fiecare regulă 2x2p = 4 p

TEST DE EVALUARE LA BIOLOGIE
CLASA A VIII-A
EREDITATEA ȘI VARIABILITATE LUMII VII

Prof. Rizescu Oana
Școala Gimnazială Nr. 2 Picior de Munte Boboci, Dragodana

- **Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu**
- **Timpul de lucru efectiv este de 45 minute**

I. Completați spațiile libere: (10 puncte)

1. Ereditatea este proprietatea organismelor vii de a transmite materialul genetic de la .....la.....
2. Totalitatea trăsăturilor fizice formează....., iar totalitatea genelor formează.....

II. Corelează noțiunile dintre cele 2 coloane, notând litera corespunzătoare pe spațiile punctate: (10 puncte)

A	**B**
..... **1.** o moleculă de ADN	**a.** cromozom care determină sexul unui individ
..... **2.** cariotip	**b.** cromozom cu informație genetică identică ambelor sexe
..... **3.** autozom	**c.** totalitatea cromozomilor dintr-o celulă somatică normală
..... **4.** heterozom	**d.** cromozom monocromatidic

III. Citiți cu atenție enunțurile următoare. Dacă apreciați că afirmația este adevărată scrieți în dreptul propoziției litera A, dacă apreciați că este falsă scrieți litera F și modificați parțial afirmația astfel încât să devină adevarată. Nu se acceptă folosirea negației. (20 puncte)

1. Variabilitatea reprezintă proprietatea organismelor vii de a se diferenția unele de altele.
2. Înainte de a începe diviziunea celulară, celula-mamă își înjumătățește cantitatea de ADN.
3. Numărul de cromozomi este variabil în cadrul aceleași specii.

IV. Formulați câte două enunțuri afirmative cu următoarele noțiuni: *Cromozomi* și *Celule somatice*. (10 puncte)

V. Precizează o asemănare și o deosebire între formula cromozomală a femeilor și formula cromozomală a bărbaților. (10 puncte)

VI. Scrieți un argument în favoarea următoarei afirmații: *Gameții sunt celule haploide*. (10 puncte)

VII. Realizează un minieseu de maxim 3-4 fraze cu tema "*Materialul genetic*" (20 puncte)

<u>BAREM DE EVALUARE ȘI DE NOTARE</u>

- **Se acordă 10 puncte din oficiu**

● **Nota finală se acordă prin împărțirea la 10 a punctajului total acordat pentru acest test**

Subiectul I **10 puncte**

Se acordă câte 2,5 puncte pentru fiecare noțiune corectă 4x2,5puncte = 10 puncte

Noțiuni corecte: 1. ascendenți, descendenți
2. fenotip, genotip

Subiectul II **10 puncte**

Se acordă câte 2,5 puncte pentru fiecare asociere corectă 4x2,5puncte = 10 puncte

Asocieri corecte: 1-d; 2-c; 3-b; 4-a

Subiectul III **20 puncte**

Se acordă câte 4 puncte pentru fiecare răspuns corect: 1A, 2F, 3F 3x4puncte = 12 puncte

Se axordă câte 4 puncte pentru modificarea corectă a fiecărei afirmații false 2x4 puncte = 8 puncte

Modificări corecte: Înainte de a începe diviziunea celulară, celula-mamă își dublează cantitatea de ADN
Numărul de cromozomi este constant în cadrul aceleași specii.

Subiectul IV **10 puncte**

Se acordă câte 2,5 puncte pentru formularea fiecărui enunț afimativ în care s-au utilizat noțiunile menționate în cerință 4x2,5 puncte= 10 puncte

Exemple de enunțuri corecte: Cromozomii sunt formați din ADN și proteine.
Numărul de cromozomi specifici speciei umane este de 46.
Celulele somatice sunt celule diploide.
Celulele somatice sunt celule ale corpului.

Subiectul V **10 puncte**

Se acordă câte 5 puncte pentru precizarea unei asemănări corecte între formula cromozomală a femeilor și formula cromozomală a bărbaților 1x5 puncte = 5 puncte

Exemplu de asemănare corectă: Ambele au în alcătuire 44 de autozomi

Se acordă câte 5 puncte pentru precizarea unei deosebiri corecte între formula cromozomală a femeilor și formula cromozomală a bărbaților 1x5 puncte = 5 puncte

Exemplu de deosebire corectă: Femeile au 44 de autozomi și 2 heterozomi X, pe când bărbații au 44 de autozomi, un heterozom X și un heterozom Y

Subiectul VI **10 puncte**

Se acordă 10 puncte pentru scrierea unui argument corect 1x 10 puncte = 10 puncte

Exemplu de argument corect: Gameții sunt celule haploide deoarece au numărul de cromozomi redus la jumătate

Subiectul VII **20 puncte**

Se acordă 10 puncte pentru alcătuirea corectă a minieseului	10 puncte
Se acordă 5 puncte pentru coerența textului	5 puncte
Se acordă 5 puncte pentru respectarea lungimii textului	5 puncte

PROIECT DIDACTIC

Găgeanu Sineta
Grădinița cu P.P.nr.2, Titu

GRUPA: Mijlocie”Fluturaşii”
TEMA ANUALĂ DE STUDIU: Cu ce și cum exprimăm ceea ce simțim?
TEMA PROIECTULUI: Iarna, anotimpul bucuriei
TEMA SĂPTĂMÂNII: În aşteptarea lui Moş Crăciun
TEMA ACTIVITĂȚII: Secretul Moşului
TIPUL ACTIVITĂŢII: mixtă (dobândire de noi cunoştinţe şi consolidare de priceperi şi deprinderi)
FORMA DE REALIZARE: activitate integrată
COMPONENŢA ACTIVITĂȚII:
ACTIVITĂŢI DE DEZVOLTARE PERSONALĂ (ADP)
Întâlnirea de dimineață : „ De vorbă cu spiriduşii moşului! ”
Rutină: „ Spiriduși ordonați! ” – deprinderi de autoservire
Tranziții :„ Moș Crăciun ce drag ne esti”- cântec
JOCURI ȘI ACTIVITĂȚI LIBER ALESE (ALA)
Joc de rol: „ Prăjituri pentru Moș Crăciun ”
Ştiinţă: „ Puzzle cu spiriduşi,Moş Crăciun ,brad”
ACTIVITĂȚI PE DOMENII EXPERIENȚIALE (ADE)
DLC: Educarea limbajului:
”Elmer şi Moş Roş”, de David McKee-povestea educatoarei
DEC – Activitate artistico-plastică:
„ Podoabe pentru brad ” -pictura cu pensula,pata de culoare
JOCURI ŞI ACTIVITĂŢI LIBER ALESE(ALA)
ALA:Joc de distractiv: „Căutatorii de comori”
SCOPUL ACTIVITĂŢII:
Dezvoltarea capacităţii de exprimare orală, de înţelegere şi utilizare corectă a semnificaţiilor structurilor verbale orale; îmbogăţirea vocabularului cu noi cuvinte.
Consolidarea priceperilor şi deprinderilor de a reda efecte plastice, elaborate prin tehnicile specifice picturii.

DIMENSIUNI DE DEZVOLTARE:
Mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute
Activare și manifestare a potențialului creativ.
Finalizarea sarcinilor şi a acţiunilor(persistenţa în activităţi)
COMPORTAMENTE VIZATE:
Exersează, cu sprijin , ascultarea activă a unui mesaj în vederea întelegerii și receptării lui.
Manifestă creativitate prin activități artistico- plastice, muzicale și practice, în conversații și povestiri creative.
Finalizează proiecte simple(puzzle de 3-5piese)
OBIECTIVE OPERAŢIONALE: : La sfârşitul activităţii , copiii vor fi capabili:

O1-Să demonstreze înţelegerea mesajului unui text ,ca urmare a audierii acestuia;

O2- să folosească elemente de limbaj plastic pentru a compune în mod original și personal spațiul plastic;

O3- să întregească imaginea unui puzzle descoperind imagini cu spiriduşi,Moş Crăciun,bradul împodobit.

O4- să participe activ la activitatea de joc,interpretând rolul ales;

O5- să respecte regulile impuse de jocuri,participand cu interes şi buna dispoziţie

STRATEGII DIDACTICE :

METODE/PROCEDEE/TEHNICI: conversaţia, explicaţia, problematizarea, povestirea, demonstrația, exerciţiul, jocul ,învățarea prin cooperare .

MIJLOACE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: panoul pentru prezență cu pozele copiilor, calendarul naturii cu jetoane, cutia surpriză cu ornamente si braduț din lemn, biscuiţi, finetti, bomboane, acuarele, pensule, șorțulețe, șervețele, tavă, săculețe, coșuri.

FORME DE ORGANIZARE: frontal, individual, online.

MODALITĂȚI DE EVALUARE: continuă-formativă: prin observarea sistematică a comportamentului copiilor, observarea produselor activității, răspunsurile copiilor.

DURATA: o zi

BIBLIOGRAFIE:

„ Curriculum pentru educația timpurie ” – 2019

Breben, Silvia; Gongea, Elena; Ruiu, Georgeta; Fulga, Mihaela (2006). „ Metode interactive de grup ” – ghid metodic , Editura Arves.

Suport pentru explicitarea şi înţelegerea unor concepte şi intrumente cu care operează curriculumul pentru educaţie timpurie-Educaţia timpurie în România şi în lume-2019

SCENARIUL DIDACTIC

Activitatea debutează cu întâlnirea de dimineață, în care copiii au posibilitatea de a-și împărtăși ideile, de a-și manifesta starea de spirit de bună dispoziție. Educatoarea foloseste o roata, în cadrul aplicatiei wordwall și conform săgeții copiii se salută reciproc cu expresia „ Bună dimineața ”, salutul realizându-se cu semnul imaginii.

https://wordwall.net/resource/6778009/salutul-de-diminea%c8%9b%c4%83

Educatoarea va fi cea care va da startul acestui salut, pentru a constitui un model de comportament, zâmbeşte, îi priveşte, transmite căldură şi încurajare prin toate formele de comunicare - verbală şi nonverbală.

Educatoarea va face prezenta copiilor și va așeza fotografia completând tabelul de prezenţă. Se va stabili împreună cu preşcolarii data, ziua, luna şi anul în care ne aflăm, apoi aspectele vremii, şi se va completa calendarul naturii. https://wordwall.net/resource/8480685/calendarul-naturii

După completarea calendarului se aude un clopotel. Noutatea zilei o reprezintă apariția lui Moș Crăciun. Copiii îl recunosc și sunt anunțați că astăzi ei îi vor descoperi secretul acestuia și vor găsi o modalitate de a-l surprinde. Pentru acest lucru, vor trebui să se transforme în spiriduși și împreună cu educatoarea își vor pune coroniţe de spiriduși.

Copiii vor fi anunțați ca urmează să le spun povestea „ Elmer și Moș Roș" de David McKee - povestea educatoarei, https://www.youtube.com/watch?v=CTXRYXyUyao&t=139s cât mai expresiv. Vocea şi tonul vor fi potrivite cu importanţa faptelor, de asemenea, o mimică şi gestică corespunzătoare; se

va schimba ritmul vorbirii în funcţie de momentul poveştii. Momentele principale ale poveştii vor fi atinse adresând copiilor câteva întrebări pe marginea textului audiat, folosind imaginile.

La sfârşitul poveştii, copiii vor desfăşura în cadrul aplicatiei wordwall un joc, se va deschide câte o cutiuța,dar un inainte de a adresa întrebarea, dacă răspunsul este corect se trece mai departe.
https://wordwall.net/resource/8145182/ghice%c8%99te-secretul-lui-elmer-%c8%99i-al-lui-mo%c8%99-ro%c8%99

Prin intermediul tranziției „ Moș Crăciun ”, se va face trecerea spre activitățile ce urmează a fi desfășurate.(ALA)

Educatoarea va prezenta centrele de interes, materialele și sarcinile de lucru, unde preșcolarii își vor desfășura activitățile liber alese și activitatea plastică din cadrul domeniului estetic și creativ .

Copiii vor intui materialele primite într-o cutie sub forma de cadou. Fiecare copil va lucra la centrul de interes dorit. În cadrul sectorului Știinta, copiii vor realiza puzzle-uri : spiriduș, Moș Crăciun,braduț, https://www.jigsawplanet.com/?rc=play&pid=28ddc6a028e,
https://www.jigsawplanet.com/?rc=play&pid=0358baf39a44 ,
https://www.jigsawplanet.com/?rc=play&pid=1350bb89f972, la sectorul Artă vor picta
“ Ornamentele de brad ”,după care vor împodobi un brăduț cu acestea, iar la sectorul Joc de rol vor face prăjituri pentru Moș Crăciun.

După terminarea sarcinilor își vor putea continua activitatea și se vor putea orienta spre un alt centru în care își doresc să lucreze. În final, lucrările realizate vor fi aşezate în sala de clasă, unde vor fi prezentate. La finalul activității copiii interpretează jocul distractiv „Căutătorii de comori”. După finalizarea lucrărilor,copiii vor primi feedback individual,iar educatoarea va face aprecieri asupra activităţii derulate, alături de copii.

Copiii vor intui materialele primite într-o cutie sub forma de cadou. Fiecare copil va lucra la centrul de interes dorit. În cadrul sectorului Stiinta, copiii vor realiza puzzle-uri : spiridus,Mos Craciun,bradut, https://www.jigsawplanet.com/?rc=play&pid=28ddc6a028e,
https://www.jigsawplanet.com/?rc=play&pid=0358baf39a44 ,
https://www.jigsawplanet.com/?rc=play&pid=1350bb89f972, la sectorul Artă vor picta“ Ornamentele de brad ”,dupa care vor împodobi un brăduț cu acestea, iar la sectorul Joc de rol vor face prăjituri pentru Moș Crăciun.

După terminarea sarcinilor isi vor putea continua activitatea sâși se vor putea orienta spre un alt centru în care își doresc să lucreze. În final, lucrările realizate vor fi aşezate în sala de clasă, unde vor fi prezentate .La finalul activității copiii interpretează jocul distractiv „Căutătorii de comori”. După finalizarea lucrărilor,copiii vor primi feedback individual, iar educatoarea va face aprecieri asupra activităţii derulate, alături de copii.

PROIECT DIDACTIC

Data:
Profesor: Rusu Simona Liliana
Unitatea de învățământ: Școala Gimnazială „Miron Costin” , Suceava
Clasa: a III-a
Aria currciculară: Matematică și științe ale naturii
Disciplină: Matematică
Unitatea tematică: Adunarea și scăderea numerelor naturale în concentrul 0 – 10000, fără trecere și cu trecere peste ordin
Subiectul lecției: Robox- robotul matematician
Tipul lecției: consilidare și sistematizare de cunoștințe
Scopul activității: dezvoltarea gândirii logico-matematice și a capacității de utilizare a cunoștințelor însușite în rezolvarea de exerciții și probleme de adunare și scădere, fără trecere și cu trecere peste ordin, în concentrul 0-10.000

Competențe specifice vizate:
Matematică

2.1. Recunoașterea numerelor naturale din concentrul 0- 10.000 și a fracțiilor subunitare sau echiunitare, cu numitori mai mici sau egali cu 10

2.4. Efectuarea de adunări şi scăderi de numere naturale în concentrul 0-10.000 sau cu fracții cu același numitor

5.1. Utilizarea terminologiei specifice și a unor simboluri matematice în rezolvarea și/ sau compunerea de probleme cu raționamente simple

5.3. Rezolvarea de probleme cu operațiile aritmetice studiate, concentrul 0-10.000

Obiective operaționale

O1 - să recunoască definiția anumitor noțiuni matematice (termeni, sumă, descăzut, scăzător, rest/ diferență), prin dezlegarea ghicitorilor propuse

O2 - să efectueze corect adunări și scăderi cu numerele naturale în concentrul 0 – 10.000, fără trecere și cu trecere peste ordin, respectând algoritmul de calcul

O3 - să compare rezultatele obținute, utilizând corect simbolurile matematice

O4- să găsească cifra potrivită, astfel încât egalitațile date să fie adevărate

O5- să rezolve în două moduri problema propusă

Resurse:

- umane: 30 elevi
- temporale: 50 minute

Strategii didactice:

- **Metode şi procedee:** conversaţia, explicaţia, exercițiul, jocul didactic, problematizarea
- **Mijloace de învățământ:** șablon robot, înregistrari video, tablă inteligentă, marker, fișe de lucru
- **Moduri de organizare:** frontal, individual

Bibliografie:

- I. Neacşu şi colaboratorii- *Metodica predării matematicii la clasele I-IV*, E.D.P.
- Mihail Roșu- *Metodica predării matematicii,* Editura Credis, Bucureşti, 2004
- Silvia Breben, Elena Gongea, Georgeta Ruiu, Mihaela Fulga - *Metode interactive de grup* , Editura Arves, 2006

Nr. Crt.	Etapele activităţii	Conţinutul ştiinţific	Ob. operaţionale	Strategii didactice			Evaluare
				Metode şi procedee	Mijloace de învăţământ	Moduri de organizare	
1.	**Moment organizatoric**	Se creează condiţiile necesare pentru buna desfăşurare a activităţii. Se pregătesc materialele. *Verificarea temei pentru acasă* Tema acasă va fi verificată cantitativ. Pentru verificrea calitativă, caietele vor fi strânse și corecte ulterior.Dacă este cazul, vor fi explicate și rezolvate exercițiile mai dificile.		Conversația	Materialele necesare activității	Frontal Frontal	Capacitatea de organizare a elevilor
2.	**Captarea şi orientarea atenţiei**	Se va realiza cu ajutorul unei înregistrări video trimise de Robox, un robot matematician. Acesta aduce cu el o serie de provocări, toate inserate în dispozitivul său de stocare internă.		Conversaţia	Animație Tablă inteligentă	Frontal	Capacitatea de concentrare și observare

3.	**Anunţarea temei şi a obiectivelor**	Se comunică tema şi obiectivele ce urmează a fi atinse pe parcursul activităţii într-o formă accesibilă, care să le trezească interesul copiilor pentru activitate- *Astăzi îi vom demonstra lui Robox că ştim să operăm corect cu numerele naturale de la 0 la 10.000 . Pentru a trece cu succes de provocările lui, nu uităm câteva reguli- nu ne grăbim, respectăm algoritmul de calcul, citim cu atenție cerințe/ textul problemei etc..*		Conversația Jocul didactic	Șabloane robot	Frontal	Capacitatea de receptare a mesajului transmis
4.	**Recapitularea, sistematizarea și consolidarea cunoștințelor anterioare**	<u>Reactulizarea</u> cunoștințelor teoretice se realizează pe baza ghicitorilor: Elevii sunt solicitați să dezlege ghicitorile propuse, demonstrând astfel că cunosc definiția anumitor termeni matematici: ✓ *Numerelor ce le-adună,* *Nicuşor cum să le spună?* (termeni) ✓ *La scădere frățioare,* *E numărul cel mai mare.* (descăzutul) ✓ *Adunarea-i ca o floare,* *Ce are multe petale.* *Termenii eu îi adun,* *Dar numărului de după egal, cum îi spun?* (sumă) ✓ *Ionică-i supărat* *Că el astăzi a uitat* *Cum se numește oare* *Numărul pe care-l scade.*	O1 O1	Conversația Problemati-zarea Conversația Problemati-zarea Jocul Conversația Problemati-zarea Jocul Conversația Problemati-zarea	Șabloane robot	Frontal Individual Frontal Individual Frontal Individual Frontal Individual Frontal	Capacitatea de a opera corect cu terminologia matematică Capacitatea de a răspunde solicitărilor, sintetizând și sistematizând cunoștințele dobândite anterior Capacitatea de a efectua prin calcul mintal adunări și scăderi în concentrul

		(scăzător) ✓ *Numerele ce se-adună* *Pentru a obține-o sumă* (termeni) ✓ *Vă întreb pe fiecare:* *Care număr e mai mare?* *3570 sau 8 300?* (8300) *5560 sau 5590?* (5590) ✓ *Să vă spun o adunare,* *Cine-o știe- i isteț tare!* *2500+ 3500= ?* (6000) ✓ *Iar acum în încheiere,* *Să vă spun și o scădere:* *9500- 3000= ?* (6.500) După dezlegarea ghicitorilor propuse, elevii vor rezova pe rând exercițiile (provocările) propuse de Robox : 1. Calculați: 4052+ 5635- 5438+ 6857- 8304+ 9122- 2415 3341 3267 3509 1005 5138 2. Electuează, apoi fă proba: 8096 - 2373 = 3796 + 3307 = 3. Calculați, apoi comparați rezultatele obținute: 2166 + 3238 ___ 5939 - 1357 6589 – 4352 ___ 1641 +7828	O1 O2 O3 O1 O4	Conversația Exercițiul Jocul Conversația Explicația Exercițiul Jocul Conversația Explicația Exercițiul Jocul Conversația Explicația Problemati-zarea Exercițiul Jocul	Șabloane robot Fișe cu sarcini Lipici Tablă inteligentă Marker Șabloane robot Fișe cu sarcini Lipici Tablă inteligentă Marker Șabloane robot Fișe cu sarcini Lipici Tablă inteligentă Marker	Individual Frontal Individual Frontal Individual Frontal Individual Frontal Individual Frontal	0 – 10.000, fără trecere și cu trecere peste ordin Capacitatea de a efectua adunări și scăderi în concentrul 0 – 10.000, fără trecere și cu trecere peste ordin , respectând algoritmul de calcul Capacitatea de a utiliza corect semnele de comparație Capacitatea de a opera corect cu terminologia matematică Capacitatea de a găsi cifra care lipsește, astfel încât egalitățile date să fie adevărate

		4654 + 2255 ____ 9498 - 2589 4. Sunt copil isteț! • La cel mai mic număr natural impar de patru cifre diferite, adună cel mai mare număr natural de patru cifre, scris doar cu cifre pare diferite. • Ia din suma numerelor 2585 și 3908 cel mai mic număr par de patru cifre diferite. • Descăzutul este 6365, iar scăzătorul este cu 4736 mai mic. Află suma lor. 5. Găsește cifrele potrivite, astfel încât egalitățile să fie adevărate: 4 5 + 3 2 = 8596 7 9 - 3 3 2 = 2674 6 3 + 4 6 = 7045 2 4 5 + 5 3 6 = 1919		Conversația Explicația Problemati-zarea Exercițiul Jocul	Șabloane robot Fișe cu sarcini Lipici Tablă inteligentă Marker		
5.	**Obținerea performanței**	6. Rezolva problema propusă: Ionel primește de la mama sa 8597 lei. El cumpără de la librărie o carte care costă 3079 și un caiet care costă 2524 lei. Câți lei îi rămân lui Ionel? Rezolvă problema în două moduri.	O5	Conversația Problemati-zarea Exercițiul Jocul	Șabloane robot Fișe cu sarcini Lipici Tablă inteligentă Marker	Frontal Individual	Capaitatea de a rezolva problema în două moduri problema.
6.	**Încheierea activității**	Elevii vor descoperi medalia virtuală trimisă de Robox. Se va da tema pentru		Conversația	Șabloane robot	Frontal	Aprecieri verbale

		acasă. La finalul activității se vor face aprecieri individuale și colective.		Explicația	Tablă inteligentă	Individual	

Plan remedial în vederea asigurării progresului elevilor la disciplina matematică, clasa a VIII-a

prof. Boiciuc Zanfirica
Școala Gimnazială Miron Costin Suceava

nr crt	Obiective specifice	Măsuri/acțiuni	Termen
1	Analiza rezultatelor obținute de elevi în urma susținerii evaluării inițiale	Discutarea cu elevii a rezultatelor obținute în urma susținerii evaluării inițiale: -puncte tari -puncte slabe -oportunități -amenințări	septembrie
2	Cunoașterea de către elevi a rezolvării subiectelor date la evaluarea inițială	Rezolvarea cu elevii a subiectelor date la evaluarea inițială	septembrie
3	Cunoașterea de către părinți a rezultatelor obținute de către elevi în urma susținerii evaluării inițiale	Prezentarea de către diriginți a rezultatelor obținute de către elevi în urma susținerii evaluării inițiale	octombrie
4	Înțelegerea textului matematic	Insistarea asupra citirii cu atenție a textului matematic în vederea extragerii de informații Transpunerea textului literar în text matematic Corectarea în mod continuu în clasă a greșelilor elevilor.	permanent
5	Stimularea interesului și a motivației elevului în vederea rezolvării de probleme	Rezolvări de probleme pentru fixarea cunoștințelor teoretice Rezolvări de itemi obiectivi, semiobiectivi Rezolvări de teste scurte folosind platformele educaționale avizate. Utilizarea resurselor TIC din dotarea unității de învățământ pentru rezolvarea de probleme	permanent
6	Stimularea implicării elevilor la procesul de predare-învățare-evaluare	Crearea unui climat optim de studiu Încurajarea efortului depus de elev și menținerea motivației pentru învățare Aprecierea și recunoașterea meritelor privind îmbunătățirea rezultatelor școlare	permanent
7	Acoperirea lacunelor identificate	Reactualizarea noțiunilor teoretice necesare rezolvării de probleme în vederea fixării acestora Elaborarea de suport teoretic adaptat nevoilor elevilor și postarea pe classroom Atribuirea de sarcini de lucru adecvate	permanent

		nivelului de înțelegere /competenţe dobândite de fiecare elev prin învăţare Rezolvări de exerciţii axate pe formarea acelei competenţe care necesită remediere Rezolvarea de exerciţii de antrenament Aplicarea de teste scurte în vederea monitorizării nivelului de cunoștințe dobândite de către elevi Consolidarea continuității dintre ora de curs și studiu individual prin teme ponderate pentru acasă Derularea programului de pregătire	conform graficului
8	Monitorizarea progresului elevilor	Centralizarea rezultatelor obținute de elevi la toate tipurile de evaluare Verificarea temelor pentru acasă Verificarea caietelor de notițe Monitorizarea prezenței elevilor la programul de pregătire Menținerea legăturii cu familiile elevilor	când este cazul permanent periodic conform graficului periodic

Proiect didactic

DATA: 29.11.2023
UNITATEA DE ÎNVĂTĂMÂNT: Liceul Teoretic nr. 1 Bratca
CLASA: a IV-a
PROPUNĂTOR: prof. înv. primar ***Bradea Teodora***
ARIA CURRICULARĂ: Limbă si comunicare
DISCIPLINA: Limba și literatura romană
UNITATEA TEMATICĂ: „Dorințe împlinite„
SUBIECTUL LECTIEI: Adjectivul
TIPUL LECTIEI: Fixarea și consolidarea cunoștințelor
COMPETENŢE GENERALE:

1. Receptarea de mesaje orale în diverse contexte de comunicare ;
2. Exprimarea de mesaje orale în diverse situaţii de comunicare ;
3. Receptarea de mesaje scrise în diverse contexte de comunicare ;
4. Redactarea de mesaje în diverse situaţii de comunicare;

COMPETENŢE SPECIFICE:
1.2. Deducerea sensului unui cuvânt prin raportare la mesajul audiat în contexte de comunicare previzibile
1.4. Manifestarea atenţiei faţă de diverse tipuri de mesaje în contexte previzibile
1.5 Manifestarea interesului pentru receptarea mesajului oral indiferent de perturbările de canal
2.1. Descrierea unui personaj dintr-o carte/ dintr-un film /a unui personaj imaginar urmărind un set de repere
2.4. Iniţierea şi menţinerea unei interacţiuni în vederea rezolvării de probleme individuale sau de grup
2.5. Manifestarea interesului pentru participarea la interacţiuni orale
OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

a) **cognitive:**

O_1:- să definească adjectivul;
O2: - să găsească adjective potrivite pentru Moș Crăciun;
O_3:- să treacă substantivele date, însoțite de adjective, la numărul plural;
O4:- să alcătuiască enunțuri logice și corecte din punct de vedere gramatical cu grupurile de cuvinte date;
O_5:- să realizeze acordul adjectivelor cu substantivele date;
O_6: - să scrie câte un adjectiv care-l caracterizează pe fiecare ;

b) **afective:**

- O7-să participe cu interes la lecție.
- O8 – să aibă o atitudine înțelegătoare și de interes în aprecierea răspunsurilor colegilor;

c) **psiho – motorii:**

- O9- să respecte regulile clasei cu privire la înscrierea la răspuns;
- O10- să adopte o poziție corectă în bancă;

STRATEGII DIDACTICE

1. ***Metode şi procedee:*** conversaţia, explicaţia, exerciţiul, problematizarea, jocul didactic, aplicații web: https://wordart.com/, https://wordwall.net/ro ,http://padlet.com/,https://library.livresq.com/details/6009cda401f06b000745b95f,https://padlet

.com/teodorabradea/dorin-e-mplinite-hyw9ihu98f2lc1ql,
https://wordwall.net/resource/64539395/adjectivul

2. Mijloace de învăţământ:, planșe, coli de flip-chart, caiete, post-it, , laptop, videoproiector, ecran proiecție

3. Forme de organizare: frontal, individual, pe grupe

4. Resurse temporale: 50 min.

5. Resurse umane: 26 elevi

FORME SI TEHNICI DE EVALUARE: observarea sistematică a comportamentului elevilor, aprecieri verbale

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Curs formare: "Organizarea interdisciplinară a ofertelor de învăţare pentru formarea competentelor cheie la scolarii din clasele I-IV" - program de formare continuă de tip "blended learning" pentru cadrele didactice din învătământul primar;
- ✓ MECTS -„Programa pentru disciplinele: Limba si literatura romană , aprobată prin ordin al ministrului Nr. 5003/02.12.2014", Bucuresti, 2014
- ✓ Vasile Molan,Maria Bizduna – Metodica predării limbii și literaturii române în învătământul primar,suport de curs P.I.R.,Bucuresti,2006

Scenariul didactic

Evenimentele lecției	Conținutul lecției		Strategii didactice			Forma de evaluare
	Activitatea învățătoarei	**Activitatea elevilor**	**Metode şi procedee**	**Mijloace de învăţământ**	**Mod de organizare**	
1	**2**	**3**	**4**	**5**	**6**	**7**
1. Moment organizatoric	Se pregătesc mijloacele necesare de învăţământ.	Elevii pregătesc materialele necesare desfăşurării lecţiei.	Conversaţia	manuale caiete instrumente de scris	frontal	
2. Verificarea temei	-***verificarea cantitativă a temei:*** observă dacă elevii au efectuat tema dată; -***verificarea calitativă a temei****:* verifică tema selectiv şi corectează greşelile apărute;	- prezintă tema; - citesc exerciţiile indicate şi corectează greşelile apărute în temă	Conversaţia	caiete de teme	frontal	aprecieri
3. Captarea atenţiei în vederea prezentării noului conţinut	Se prezintă elevilor un rebus, din care vor identifica pe verticala A-B soluţia (Anexa 1)	Elevii completează şi descoperă soluţia rebusului.	Conversaţia Explicaţia Exerciţiul	flip-chart marker	individual	aprecieri
4. . Anunţarea	Anunţ tema şi	Ascultă cu atenţie	Conversația	Tablă	Frontal	

temei şi a obiectivelor	obiectivele propuse într-o manieră accesibilă elevilor şi scriu data si titlul la tablă: **„Adjectivul”**-exercitii.	obiectivele lecţiei.	Explicația			
5 Fixarea și consolidarea cunoștințelor asimilate anterior	Se accesează resursa RED de pe platforma Livresq. Se oordonează derularea exercițiilor la laptop și ideoproiector. Cu ajutorul aplicației https://wordwall.net/ro vom găsi adjective potrivite pentru substantivele date. Le vom trece apoi la numărul plural și se vor alcătui enunțuri cu aceste grupuri de cuvinte.	1.Ascultă cu atenție definiția adjectivului. Rezolvă sarcinile din exercițiile propuse pe platformă. 2.Potrivesc adjectivele lângă substantivele date 3.Aleg adjectivele potrivite pentru substantivele date realizând acordul în gen și număr 4.Elevii învârt roata și găsesc un adjectiv potrivit pentru substantivul dat. Va trece la plural grupul de cuvinte și va alcătui o propoziție cu acesta.	Conversaţia Explicaţia Problematizarea Exercițiul	Livresq Laptop Videoproiector Ecran de proiecție	Frontal Individual	Observare sistematică Aprecieri verbale

7.Obtinerea performantei	Cu ajutorul aplicației https://wordart.com	Fiecare elev va scrie un adjectiv care-l caracterizează pe Moș Crăciun în aplicație astfel încât la final să obținem imaginea generală aleasă	Exercițiul Explicația	Laptop Videoproiector Ecran de proiecție	Individual	Aprecieri verbale
8. Asigurarea retenției și a transferului	Cu ajutorul aplicației http://padlet.com/	Se pregătește anterior panoul padlet cu numele fiecărui elev din clasă. Sub numele său, fiecare elev va scrie un adjectiv care-l caracterizează astfel încât moșul să vadă că are motive să le îndeplinească dorințele	Exercițiul Explicația	Laptop Videoproiector Ecran de proiecție	Individual	Aprecieri verbale
9. Încheierea lecţiei	Se accesează resursa RED de pe platforma Livresq. Se accesează jocul ,,Cârtițele cu adjective”	Din pământ vor ieși cârtițe care au etichete pe care sunt scrise cuvinte, părți diferite de vorbire. Copiii vor alege doar cârtițele cu adjective. Jocul se derulează în timp limită.	Joc online	Laptop Videoproiector Ecran de proiecție	frontal pe grupe	Aprecieri verbale

Inovarea metodelor de predare în epoca postmodernă

Prof. Alecsandrescu Nicoleta Aura
Colegiul Național "Vladimir Streinu" Găești

"Educaţia are dificila misiune de a transmite o cultură acumulată de secole, dar şi o pregătire pentru un viitor în bună măsură imprevizibil."
Jaques Delors

"Postmodernismul este o poziție intelectuală caracterizată de scepticism față de „marile narațiuni" ale modernismului; respingerea certitudinii epistemice sau stabilitatea sensului; și sensibilitatea față de rolul ideologiei în menținerea puterii politice."
Postmodernismul privit prin prisma actului educațional se vrea o soluţie a tuturor neîmplinirilor modernităţii, o continuare a modernităţii pe alte coordonate, punând în centrul tuturor preocupărilor *personalitatea individuală a omului cu dificultățile și realizările sale.*
În această abordare, individul nu mai este privit abstract, ideal, ci este încadrat în realitatea în care trăiește iar educația trebuie să vizeze atât coordonata personală a dezvoltării sinelui cât și un cadru propice construiri personalității lui ca viitor cetățean, capabil să facă față cerințelor socio-profesionale contemporane. Emil Păun surprinde foarte bine această idee: „putem vorbi de o reîntoarcere a individului ca actor în spaţiul social şi o resurecţie a elevului în calitate de persoană cu caracteristicile sale specific-diferenţiatoare ce trebuie valorizate maximal, constituie dimensiunea dominantă a pedagogiei postmoderne".

În demersul educational, accentul se mută vizibil de pe imaginea profesorului ca furnizor de informație și formare, pe cea a elevului care devine subiect al propriei dezvoltări, astfel încât evoluția sa să fie amplă și benefică pentru sine.

Educația postmodernă nu se reduce la o standardizare și linearitate, ci privește copilul ca ființă unică, oferindu-i șansa la o dezvoltare egală, ținând cont de ritmul de dezvoltare, de potențialul său, dar și de nevoile și particularitățile individuale pe care le însumează. Educația trebuie centrată pe copil, să îi valorifice talentele de care dispune, să îl ajute să performeze în domeniul ales, să îi furnizeze competențe, cunoștințe și capacități care să mijlocească specializarea sa și să îi ofere suportul necesar integrării sale socio-profesionale ulterioare.
Fiecare experiență trăită în cadrul școlii este o situație de învățare, iar educația de asta are nevoie: de valorizare a diferențelor, de încurajare a creativității, de dezvoltare a potențialului fiecărui elev, de creștere și de motivare a acestuia.

Inovarea metodelor de predare în actul educational postmodern înseamnă tranziția de la programele educaționale care abordează conținutul la capacitatea elevilor, ajutându-i să-și promoveze creativitatea și să dezvolte abilități, inclusiv abilități de auto-cercetare, de rezolvare a problemelor și de gândire critică, abilități soft și autoevaluare.

Ca și exemple de metode de predare-învățare inovatoare care să anime clasa de elevi, se pot enumera utilizarea procesului de gândire de proiectare, utilizarea tehnologiei de realitate virtuală, folosirea inteligenței artificiale în educație, învățarea amestecată, învățarea bazată pe proiecte, învățarea bazată pe anchetă etc.

Luând ca exemplu realitatea virtuală ne putem imagina cum transformă fiecare lecție, cum elevii pot intra într-o lume complet nouă chiar în sala de clasă. La fel cum stau într-un cinema 3D sau joacă jocuri VR, elevii se pot scufunda în spații diferite și pot interacționa cu obiecte „reale" în loc să vadă lucruri pe ecrane plate. Clasa poate călători în altă țară în câteva secunde, poate merge în spațiu pentru a

ne explora Calea Lactee sau poate învăța despre era Jurasic cu dinozauri care stau la doar câțiva metri distanță.

Un alt exemplu în sensul inovării în actul educational este încorporarea diferitelor elemente ce țin de Inteligența Artificială. Deși privită cu mult scepticism la ora actuală, Inteligența Artificială poate fi de un real ajutor în educație. Această metodă este surprinzător de răspândită în zilele noastre. Utilizarea AI nu înseamnă înlocuirea profesorului la catedră ci utilizarea numeroaselor beneficii prin care acesta poate să-și reducă volumul de muncă, să personalizeze cursurile să instruiască elevii mai eficient. Chiar fără să ne dăm seama utilizăm la ora actuală numeroase produse AI, cum ar fi LMS, detectarea plagiatului, scorul și evaluarea automata.

Concluzionând, trebuie avut permanent în vedere faptul că trăim într-o lume aflată în continua metamorfoză spiritual, materială, ideological și implicit și educațională, care impune tuturor categoriilor sociale o nouă abordare.

Dezideratele de modernizare şi perfecţionare a metodologiei didactice se încriu pe direcţia creșterii caracterului activ-participativ al metodelor de învăţare, pe aplicarea unor metode cu un pronunţat caracter formativ, pe valorificarea noilor tehnologii instrucţionale, care să-l implice pe copil direct în procesul de învăţare, stimulându-i creativitatea, interesul pentru nou, dezvoltarea gândirii, reuşind să aducă o însemnată contribuţie la dezvoltarea întregului său potenţial.

Bibliografie

1. Nuyen, A. T. (1992). "The Role of Rhetorical Devices in Postmodernist Discourse". Philosophy & Rhetoric. Penn State University Press. 25 (2): 183–194. JSTOR 40237717.
2. Torfing, Jacob (1999). New theories of discourse : Laclau, Mouffe, and Žižek. Oxford, UK Malden, Mass: Blackwell Publishers. ISBN 0-631-19557-2.
3. https://www.e-antropolog.ro/2011/01/valente-postmoderne-ale-scolii-romanesti-actuale/
4. https://ahaslides.com/ro/blog/15-innovative-teaching-methods/

COLECTIVUL DE REDACȚIE

COORDONATORI:

Perianu Marilena Ramona
Negrea Ariadna
Topolică Anda
Țîncu Ionela
Chivu Marius
Alecsandrescu Nicoleta Aura

COLABORATORI

Andronic Casandruța, Grădinița Cu Program Prelungit ” Gulliver” Suceava
Antal Valentina, Liceul Sanitar Vasile Voiculescu, Oradea
Antohe Gina, Școala Gimnazială Nr. 28 Galați
Badea Ana Mihaela, G.P.N.Braniștea
Badea Mariana-Mirela, Şcoala Gimnazială „Spiru Haret”, Braniştea
Balog Gertrud, Centrul Școlar De Educație Incluzivă ”Bonitas”, Oradea
Barabás Annamária Jutka, Școala Gimnazială Adămuș - Structura Dâmbău
Barbu Emilia Grațiela, Școala Gimnazială Calopăr, Calopăr
Bîndac Marlena, G.P.P.”Letea”, Bacău
Boiciuc Zanfirica, Școala Gimnazială Miron Costin Suceava
Botezatu Luminița, Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu„ Comănești,Județul Bacău
Bradea Teodora, Liceul Teoretic Nr. 1 Bratca
Bujancă Ana-Maria, Grădinița Nr.250, București
Calistru Cristina, G.P.P.”Căsuţa Cu Poveşti” Bistriţa
Calistru Cristina, G.P.P.”Căsuţa Cu Poveşti”, Bistriţa
Chihalău Cristina Daniela, Școala Profesională Adjudeni, Jud. Neamţ
Chivu Ionuţa Sonia, Școala Gimnazială Vulcana Pandele
Cîrstea Beatrice, Şc.Gim.„Ioan Duhovnicul” Băneşti – Prahova
Ciuclea Georgiana Adelina, Școala Gimnazială Nr. 1 Răchiți
Cojocaru Gabriela Simona, Liceul Tehnologic Constantin Cantacuzino, Băicoi
Costache Roxana Giorgiana, Școala Gimnazială „Grigore Gheorghe”,Dârza-Crevedia
Costea Elena, Școala Gimnazială Morteni, Jud.Dâmbovița
Costea Florian, Școala Gimnazială Morteni,Jud.Dâmbovița
Covaci Laurean Vlad, Liceul Teoretic „Samuil Micu” Sărmașu, Jud. Mureș
Crăciun Simona Diana, Şcoala Gimnazială „Ion Băncilă" Brăila
Crișan Marilena, Grădinița Cu P.P. Albinuța Cluj-Napoca
Cristina Ursachi, Școala Gimnazială Nr.28 “Dan Barbilian”, Constanța
Diaconu Loredana-Petronela, Liceul Tehnologic “Ion Barbu”, Giurgiu
Drăghicioiu-Bălășoiu Flaminia Luminița, Liceul Tehnologic „Decebal”, Caransebeș
Dumitrescu Claudia-Magda, Centrul Şcolar Pentru Educaţie Incluzivă Mihălceni
Dumitru Valerica Diana, Școala Gimnazială Parepa-Rușani, Colceag
Elena Ilina, Școala Gimnazială Nr. 1 Valea Danului, Argeș
Elena Ilina, Școala Gimnazială Nr. 1 Valea Danului, Argeș
Elena Marica, Școala Gimnazială Tătărani
Enache Cătălin Adrian, Școala Gimnazială Crevedia
Eremia Madica, Școala Gimnazială Dumitra, Bistrița-Năsăud

Fodorean Diana Iustina, Școala Gimnazială,,Andrei Șaguna", Turda
Găgeanu Sineta, Grădinița Cu P.P.Nr.2, Titu
Galușnyak Larisa Ramona, Csei Rudolf Steiner Hunedoara
Gârd Alina Claudia, Școala Gimnazială Dăneasa
Gârd Liviu Mihai, Școala Gimnazială Dăneasa
Geangu-Roncea Elena-Lavinia, Școala Primară Nr.4, Vălenii De Munte, Prahova
Ghebosu Tatiana, Centrul Școlar Pentru Educație Incluzivă, Roman
Gherghina Bianca, Grădinița Cu Program Prelungit „Junior",Slobozia, Jud:Ialomița
Ghilencia Mirela Elena, Școala Gimnazială "Petre Tudose" Mălureni
Ghiță Dorina-Mihaela, Grădinița „Voinicel", Chitila, Județul Ilfov
Glodeanu Ileana, Școala Gimnazială Vulcana Pandele
Grad Marinela Luminița, Liceul Tehnologic "Sf. Nicolae" Deta, Timiș
Grigore Manuela, Școala Gimnazială Specială Târgoviște
Guleș Anca Silvia, Liceul Teoretic "Alexandru Mocioni" Ciacova, Jud. Timiș
Gurgu Maria Laura, Școala Gimnazială „Al. I. Cuza" Roman, Județul Neamț
Husariu Andreea Roxana, Grădinița Cu P.P. Nr. 25 Iași
Imre Ildikó, Școala Gimnazială Tompa László, Odorheiu Secuiesc
Ioniță Doina, Colegiul Național „Calistrat Hogaș'' Tecuci
Iovlev Ana, Liceul Cu Program Sportiv „Szasz Adalbert" Târgu Mureș
Istrate Mariana, Centrul Școlar Pentru Educație Incluzivă Tg. Neamț
Lazăr Emanuela, Grădinița Școlii Gimnaziale Nr. 88
Lazăr Nicoleta Silvia, Școala Gimnazială Liliești, Oraș Băicoi, Județ Prahova
Macovei Florica Ileana, Liceul Tehnologic Dorna Candrenilor, Județul Suceava
Major-Bartha Zita, Școala Gimnazială Nr.1 Borla, Județul Sălaj
Mălăescu Denisa Maria, Grădinița Priki'ndell, Târgu Jiu
Mărgărit Corina Emanuela, Școala Gimnazială „Dumitru Ghenoiu" Băicoi-Prahova
Maria Elena Trepăduși, Liceul Tehnologic Nicolae Stoica De Hațeg, Mehadia
Marincaș Carmen, Grădinița Cu P.N Nr.4 Zalău
Melencu Elena-Denisa, Liceul Tehnologic Baia De Fier
Minda Corina, Lic. Teoretic " Al. Mocioni " Ciacova
Moț Cornelia Alina
Moțica Georgeta-Maria, Școala Gimnazială Vața De Jos/Hunedoara
Neacșu Cătălina Ioana, Școala Gimnazială "Matei Basarab" Târgoviște
Neagu Elena-Roxana, Grădinița Cu Program Prelungit Nr. 45 Constanța
Neagu Mariana, Școala Gimnazială Fitionești/Județul Vrancea
Negrea Ariadna, Școala Gimnazială Tătărani, jud. Dâmbovița
Nela-Georgiana Motoroi, Liceul Tehnologic „Iordache Golescu", Găești, Dâmbovița
Nevodar Irina- Elena, Școala Gimnazială Bilciurești, Dâmbovița
Nicolae Flory-Violeta, C.J.R.A.E. Târgu-Jiu, Gorj
Oltianu Lucia, Centrul Școlar Pentru Educație Incluzivă Târgu Neamț
Oprean Corina, Liceul Teoretic „Gheorghe Lazăr"-Grădinița Nr.1 Avrig
Ormenișan Gica- Irina, Școala Gimnazială "Andrei Șaguna", Turda, Jud. Cluj
Palaghianu Lavinia Ocsana, Școala Gimnazială "Miron Costin" Suceava
Pall Susana-Florina, Grădinița Cu Program Prelungit „Piticii Isteți", Zalău
Pascu Marusia Monica, Școala Gimnazială „Dumitru Ghenoiu" Băicoi
Perianu Marilena Ramona, Școala Gimnazială Tătărani, jud. Dâmbovița
Péterfi Antónia – Imola, Școala Gimnazială Tompa László – Odorheiu Secuiesc
Petre Valica, Centrul Școlar Pentru Educație Incluzivă Mihălceni, Județul Vrancea
Răţoi Cristina, Școala Gimnazială Nr 1 Stăuceni/Grădiniţa Nr 1 Stăuceni, Jud. Botoşani
Rizescu Oana, Școala Gimnazială Nr. 2 Picior De Munte Boboci, Dragodana
Roșca Ana, Școala Gimnazială Nr. 10 Botoșani
Roșu Irina, Grădiniţa Cu Program Normal, Teiu, Jud. Argeș

Roşu Simona Camelia, Liceul Tehnologic De Transporturi Auto, Craiova –Dolj
Roxana Albu, Şcoala Gimnaziala Tudor Vladimirescu Pitesti
Rusu Simona Liliana, Școala Gimnazială „Miron Costin” , Suceava
Savu Lia Melisa, Școala Gimnazială Vulcana Pandele
Scorţar Larisa, Gradinița „Lumea Copiilor” Lupeni- Hd
Șerban Andreea Maria, Grădinița cu P.P.Cozia
Stamate Dorina-Ancuţa, Școala Gimnazială, Comuna Păstrăveni, Județul Neamț
Stan Ala, Școala Gimnazială ”Otilia Cazimir”, Iași
Stanca Mariana, G.P.P. Cozia ,Rm. Valcea
Stanciu Mariana-Alina, Grădinița Cu Program Normal Numărul 8, Ploiești
Suciu Dumitrița Marilena, Școala Gimnazială Sânandrei
Târchilă Alina, Școala Gimnazială Nr 163, București
Toma Elena-Claudia, Grădinița Specială Sfânta Elena Pitești
Topolică Anda, Școala Gimnazială Tătărani
Tufenescu Andreea Maria, Grădinița P.P. Cozia, Rm. Vâlcea
Ülkei Edit, Școala Gimnazială „Móra Ferenc”, Odorheiu Secuiesc, Jud. Harghita
Vermeşan Dănuţa, Grădiniţa Cu Program Prelungit Făget

Şcoala Gimnazială Tătărani
Com. Tătărani, Judeţul Dâmboviţa
Strada Principală, Nr. 115
Tel/Fax 0245238098
E-mail: scoalatatarani@yahoo.com
Adresa Web: www.scoalatatarani.ro
Nr. 1 / decembrie 2023
Tătărani, 2023
ISSN 3008-6302
ISSN-L 3008-6302

